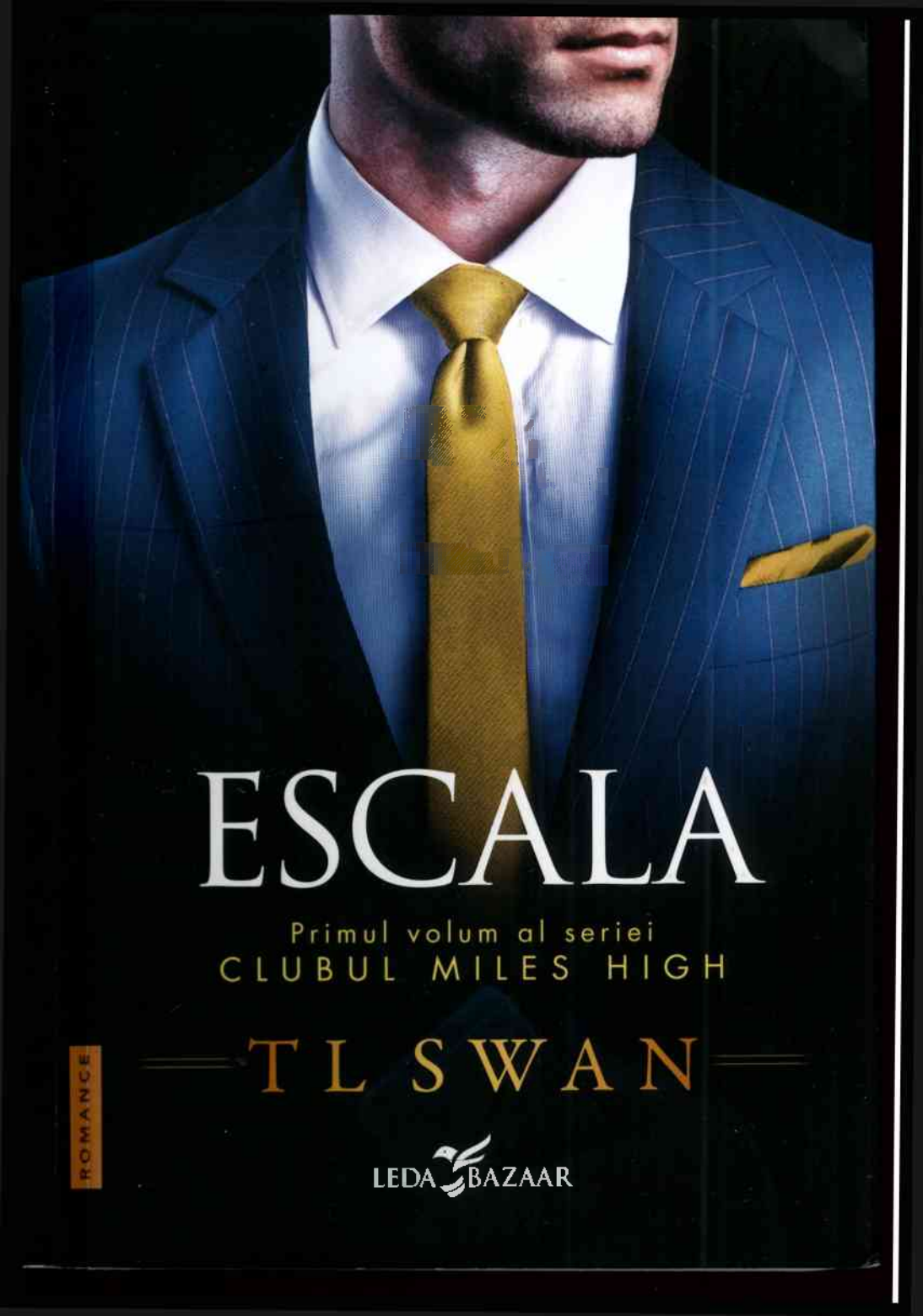
ESCALA
Primul volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH
TL SWAN
ROMANCE
LEDA BAZAAR

O memorabilă noapte de pasiune se încăpățânează să nu rămână doar o amintire în această poveste de dragoste deopotrivă captivantă și scandaloasă imaginată de autoarea de bestsellere T L Swan.

Ca urmare a unui incident pe aeroportul din Londra, am fost despăgubită de compania aeriană și, astfel, am ajuns să călătoresc la New York la clasa întâi.

Mâncarea, șampania și servirea au fost impecabile.

Bărbatul cu ochi albaștri care a stat lângă mine, un vis!

Rafinat și inteligent.

Am vorbit, am râs și am simțit că între noi se înfiripă ceva.

Soarta a preluat controlul, iar avionul, aflat în imposibilitatea de a ateriza în siguranță la New York din cauza condițiilor meteo nefavorabile, a făcut o escală de o noapte la Boston.

Ajunși într-un oraș nou și lipsiți de planuri, am făcut ce-am simțit.

Am dansat, am râs și am avut parte de o noapte de pasiune nebună pe care nu cred c-am s-o uit vreodată.

Asta s-a întâmplat acum douăsprezece luni, iar de atunci nu am mai auzit de el – până azi.

Prima zi la noul loc de muncă și prima întâlnire cu directorul executiv. Vă puteți imagina surpriza mea când am descoperit acei ochi albaștri obraznici jucând de încântare când m-au fixat pe deasupra biroului de mahon!

Totuși, nu mai sunt fata lipsită de griji de acum un an. Viața mea s-a schimbat și am responsabilități.

Tocmai mi-a trimis un e-mail.

Vrea să mă vadă în biroul lui pentru o întâlnire privată la 8.00 a.m.

Privirile nerușinate nu au ce căuta la locul de muncă.

Oare ce fel de întâlnire privată are în minte?

„Suspans, intrigă, pasiune și acel permanent joc de «mai nu vrea, mai se lasă» pe care îl adorăm când vine vorba de un roman de dragoste."
The Quill Ink

ISBN: 978-606-088-049-3
9 786060 880493
www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

T L SWAN

ESCALA

Primul volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Shauki Al-Gareeb

T L SWAN
THE STOPOVER
Text copyright © 2019 by T L Swan
Cover design by @blacksheep-uk.com

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWAN, T.L.
Escala / T.L. Swan; trad. din lb. engleză de Maria Adam. - București: Leda Bazaar, 2022
ISBN 978-606-088-049-3

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere
care mi-au schimbat viața.
În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.
Data viitoare când spuneți alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!
Eu fac asta în fiecare zi.

Capitolul 1

— PUTEȚI SĂ VĂ MIȘCAȚI? MÂRÂIE PE NEAȘTEPTATE O voce groasă.

Speriată, mă întorc spre bărbatul care stă în spatele meu la rând.

— Pardon? îngaim fâstâcită. Vreți să treceți?

— Nu! Vreau ca idioții ăștia nenorociți de la ghișeu să se grăbească. O să pierd afurisitul de avion!

Zâmbește batjocoritor, moment în care simt mirosul de alcool plutind dinspre el. Mă dezgustă!

Mă întorc din nou în față. *Grozav, un bețiv la rândul de check-in! Exact ce aveam nevoie!*

Aeroportul Heathrow e înțesat de lume. Vremea rea a făcut ca majoritatea zborurilor să fie amânate și, sinceră să fiu, mi-aș dori să-l amâne și pe al meu. Atunci aș putea să mă întorc la hotel ca să dorm o săptămână.

Chiar nu am chef de rahatul asta!

Îl aud pe bărbatul cu care tocmai am schimbat câteva cuvinte cum se întoarce să se plângă de cei din spatele lui și-mi dau ochii peste cap. De ce sunt oamenii atât de al dracului de bădărani?

Îl ascult încă cinci minute cum se vaită, oftează și geme până când nu mai suport. Mă întorc spre el.

— Oamenii lucrează cât de repede pot. Nu e nevoie să fiți nepoliticos! mă răstesc la el.

— Poftim? strigă el, îndreptându-și furia spre mine.

— Bunele maniere sunt gratuite, murmur enervată printre dinți.

— Bunele maniere sunt gratuite? urlă el. Dar ce ești tu, profesoară? Sau doar o târfă dementă?

Mă uit încruntată la el. *O, dar ai tupeu, nu glumă!* Tocmai am petrecut 48 de ore de coșmar. Am zburat taman la celălalt capăt al lumii să merg la o nuntă, doar ca să-l văd pe fostul meu iubit lipit de noua lui logodnică. Am chef să tai pe cineva azi.

Nu te pune cu mine!

Mă întorc cu spatele în timp ce clocotesc de furie.

Tipul lovește cu piciorul valiza de la picioarele mele, așa că mă întorc.

— Încetează! mă răstesc.

Se lipește de mine, iar eu mă strâmb, când îi simt mirosul respirației.

— O să fac ce căcat vreau eu!

Văd agenții de pază apropiindu-se și uitându-se la el. Angajații au văzut ce se întâmplă și au chemat întăriri. Mă prefac că zâmbesc.

— Vă rog să nu-mi loviți valiza, domnule! spun eu pe un ton amabil.

— O să lovesc ce căcat vreau eu!

Îmi ia valiza și o azvârle cât colo prin aeroport.

— Ce dracu'? țip eu.

— Hei! îi atrage atenția bărbatul din spatele nostru. Nu te atinge de lucrurile ei! Paza! strigă el.

Domnul Beţiv şi Turbulent îi trage un pumn salvatorului meu, aşa că se iscă o încăierare.

Agenţii de pază apar în fugă de peste tot, iar eu sunt împinsă în spate, în timp ce bărbatul loveşte cu pumnii şi strigă obscenităţi. Fir-ar să fie, chiar nu am nevoie de aşa ceva azi!

În cele din urmă, reuşesc să-l stăpânească, iar tipul e luat pe sus în cătuşe. Un agent amabil îmi ridică valiza.

— Îmi pare rău! se scuză el. Veniţi cu mine! spune el şi desface cordonul de la rând.

— Mulţumesc!

Le zâmbesc stânjenită celorlalţi de la coadă. Nu-mi place să sar peste rând, dar în acest moment pur şi simplu nu-mi pasă.

— Grozav!

Îl urmez sfioasă când mă conduce la ghişeul unui bărbat tânăr. Acesta ridică privirea şi-mi zâmbeşte larg.

— Bună ziua!

— Bună ziua!

— Sunteţi în regulă? întreabă el.

— Da, sunt bine! Mulţumesc de întrebare!

— Ai grijă de doamna! îi spune agentul de pază vânzătorului de bilete şi ne face cu ochiul, apoi dispare în mulţime.

— Un act de identitate, vă rog? îmi cere tânărul.

Caut prin poşetă, scot paşaportul şi i-l dau; zâmbeşte când se uită la poză. Of, e cea mai urâtă fotografie din istorie!

— M-aţi văzut la *Daţi în urmărire*? îl întreb.

— Posibil! Poza asta... Măcar sunteţi dumneavoastră acolo?

Începe să râdă.

Zâmbesc stânjenită.

— Sper că nu! Am dat de necaz dacă sunt chiar eu.

Tastează informațiile în computer.

— OK, așadar zburați la New York azi cu...

Nu mai scrie și citește.

— Aha! Preferabil, nu lângă bărbatul acela.

— El nu mai merge nicăieri azi, răspunde vânzătorul și continuă să tasteze cu o viteză ametitoare. Doar la arest.

— De ce să te îmbeți înainte de a veni la aeroport? întreb retoric. Nici măcar nu a ajuns încă la barurile din aeroport.

— Ați fi surprinsă de chestiile care se întâmplă pe aici, oftează el.

Zâmbesc; tipul e de treabă.

Îmi printează biletele.

— V-am trecut la clasa superioară.

— Poftim?

— Clasa întâi, ca scuză pentru felul în care v-a aruncat bagajul.

Fac ochii mari.

— O, nu e necesar... Serios! mă bâlbâi eu.

Îmi întinde biletele și zâmbește larg.

— Zbor plăcut!

— Mulțumesc foarte mult! spun emoționată.

Îmi face cu ochiul, și aș fi în stare să mă întind spre el și să-l îmbrățișez. Dar bineînțeles că nu o fac. Mă prefac că lucruri grozave de felul ăsta mi se întâmplă zilnic.

— Mulțumesc încă o dată! spun și zâmbesc.

— Aveți acces la zona VIP, aflată la primul etaj. Prânzul și băuturile sunt din partea casei. Zbor plăcut!

Trec prin zona de verificare a bagajelor cu un zâmbet imens și caraghios pe față.

Clasa întâi – exact ce a prescris medicul!

*

Trei ore mai târziu, urc în avion ca un rock star. Nu m-am mai dus în zona VIP pentru că, ei bine, arăt ca un rahat. Părul meu lung și brunet e strâns într-o coadă de cal în vârful capului și port colanți negri, un pulover roz, lălâi, și tenișii, dar mi-am refăcut puțin machiajul, așa că tot e ceva. Dacă aș fi știut că mă trece la clasa întâi, aș fi încercat măcar să mă comport ca atare și aș fi purtat ceva elegant în loc să arăt ca o femeie fără adăpost. În fine, cui îi pasă? Doar nu o să văd vreun cunoscut.

Îi dau biletul stewardesei.

— Chiar pe culoarul din stânga și apoi pe dreapta.

— Mersi!

Mă uit la bilet și traversez avionul până văd numărul meu.

1B.

Fir-ar, nu sunt la fereastră! Ajung la locul meu, iar bărbatul care stă lângă fereastră se întoarce spre mine. Mă întâmpină niște ochi mari și albaștri, iar tipul îmi zâmbește.

— Bună!

— Bună! îi răspund.

O, nu! Stau lângă darul lui Dumnezeu pentru femei... numai că e și mai sexy.

Iar eu arăt ca dracu'. *Fir-ar!*

Deschid suportul pentru bagaje, iar el se ridică.

— Stai, dă-mi voie!

Îmi ia geanta și o așază cu grijă sus. E înalt, solid și poartă blugi și un tricou alb; miroase a cea mai bună loțiune după bărbierit din istorie.

— Mersi! îngaim și trag degetele prin coadă, încercând să netezesc nodurile încâlcite.

Mă plesnesc în gând că nu port niște haine mai acătării.

— Vrei locul de la fereastră? întreabă el.

Mă holbez de parcă mi s-a blocat creierul.

Tipul face un semn spre scaunul de lângă fereastră.

— Nu te deranjează? mă încrunt eu.

— Absolut deloc! mă asigură și îmi zâmbește. Eu zbor tot timpul. Poți să-l iei tu!

Mă căznesc să zâmbesc.

— Mersi!

Cred că asta a vrut să însemne „Știu că ai fost mutată la clasa întâi, biată femeie fără adăpost, și îmi rău pentru tine". Mă așez pe locul meu și mă uit neliniștită pe fereastră, cu mâinile strânse în poală.

— Te duci acasă? mă întreabă vecinul meu.

Mă întorc spre el. *O, te rog, nu vorbi cu mine! Mă intimidezi doar stând acolo.*

— Nu, am fost la o nuntă și am interviu pentru o slujbă la New York, în drum spre casă. Nu stau acolo decât o zi, pe urmă zbor înapoi spre LA. Acolo locuiesc.

— Ah! zice el și zâmbește. Înțeleg!

Mă uit o clipă la el; ar trebui să-l întreb și eu ceva.

— Tu... te duci acasă? întreb.

— Da!

Dau din cap, neștiind ce să spun mai departe, așa că aleg varianta penibilă și mă uit din nou pe fereastră.

Pahare! De când dau companiile aeriene pahare din sticlă?

A, da, clasa întâi! Știam asta!

— Doriți puțină șampanie la decolare, domnule? îl întreabă stewardesa.

Observ că pe ecusonul ei scrie **JESSICA.**

— Ar fi foarte plăcut!

Zâmbește și se întoarce spre mine.

— Mai bine două, vă rog!

Mă încrunt când stewardesa toarnă două pahare cu șampanie, apoi întinde unul spre el și unul spre mine.

— Mulțumesc! răspund cu un zâmbet.

Aștept ca Jessica să se îndepărteze.

— Întotdeauna comanzi de băut pentru alți oameni? îl întreb.

Pare surprins de replica mea.

— Te-a deranjat?

— Nicidecum! pufăi eu.

Naiba să-l ia pe Domnul Pretențios care s-a gândit că poate să comande în locul meu!

— Însă îmi place să îmi comand singură de băut.

El zâmbește.

— Atunci, poți să le comanzi tu pe următoarele două!

Ridică paharul spre mine și rânjește; pe urmă soarbe din pahar. Pare amuzat de iritarea mea.

Îl fixez cu privirea. Ar putea fi a doua victimă a pornirilor mele ucigașe de azi. Nu am niciun chef ca un ticălos bătrân și bogat să facă pe șeful cu mine. Bine, nu e chiar bătrân. Între 35 și 40 de ani. Adică, bătrân prin comparație cu mine; eu am 25. Mă rog!

— Eu sunt Jim, spune el și întinde mâna să o strângă pe a mea.

O, Doamne, acum trebuie să fiu politicoasă! Îi strâng și eu mâna.

— Bună, Jim! Eu sunt Emily!

Mă privește năstrușnic.

— Bună, Emily!

Jim are ochii mari, de un albastru strălucitor și visători, genul de ochi în care m-aș putea pierde. Dar de ce se uită așa la mine?

Avionul începe să se deplaseze încet pe pistă, așa că mă uit între căști și brațul scaunului. Unde naiba se conectează? Sunt sofisticate, genul pe care îl folosesc utilizatorii extrem de încrezători pe YouTube. Nici măcar nu au cablu. Mă uit în jur. *Ei, ce tâmpenie! Cum le conectez?*

— Sunt cu Bluetooth, mă întrerupe Jim.

— O! exclam, simțindu-mă ca o proastă. Sigur că sunt! În regulă!

— N-ai mai zburat la clasa întâi până acum? întreabă el.

— Nu! M-au mutat. Un ciudat beat mi-a aruncat valiza prin aeroport. Cred că tipului de la ghișeu i-a părut rău pentru mine.

Îi zâmbesc strâmb.

El își mișcă buzele ca și cum se amuză și soarbe din șampanie, iar ochii lui zăbovesc pe chipul meu de parcă se gândește la ceva.

— Ce e? întreb eu.

— Poate tipul de la ghișeu a crezut că ești superbă și te-a mutat ca să încerce să te impresioneze.

— Nu m-am gândit la asta!

Sorb din șampanie și încerc să-mi ascund zâmbetul. Ce lucru ciudat a spus!

— Asta ai face tu? îl întreb. Dacă ai fi la ghișeu, ai muta femeile la clasa întâi ca să le impresionezi?

— Absolut!

Zâmbesc disprețuitor.

— Este crucial să impresionezi o femeie de care ești atras, continuă Jim.

Mă uit la el, încercând să-mi silesc creierul să țină pasul cu discuția. De ce sună vorbele lui a flirt?

— Spune-mi, tu cum ai impresiona o femeie de care ești atras? întreb eu, fascinată.

Ochii lui se ațintesc asupra alor mei.

— Îi ofer locul de la fereastră.

Aerul scapără între noi, așa că-mi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul prostesc.

— Încerci să mă impresionezi? întreb eu.

El îmi oferă un zâmbet calm și sexy.

— Cum mă descurc?

Zâmbesc, neștiind ce să răspund.

— Spun doar că ești atrăgătoare, nimic mai mult. Nu căuta substraturi. A fost o afirmație, nu o întrebare.

— Oh!

Mă holbez la el și nu-mi găsesc cuvintele. Ce să spun după așa ceva? „O afirmație, nu o întrebare", hm? Să nu caut substraturi. Tipul ăsta e ciudat... și de-a dreptul superb.

Avionul începe să decoleze în viteză, așa că mă apuc de brațul scaunului, închizând ochii strâns.

— Nu-ți plac decolările? mă întreabă.

— Arăt de parcă mi-ar plăcea?

Mă strâmb și mă țin cât pot de strâns.

— Mie îmi plac la nebunie, răspunde el relaxat. Îmi place sentimentul de forță când țâșnește înainte. Acel recul al forței gravitaționale.

OK... De ce sună sexual tot ce-i iese pe gură?

Doamne, trebuie să mi-o trag... repede!

Expir și mă uit pe fereastră în timp ce urcăm tot mai sus. Nu am energia necesară s-o facă tipul ăsta pe

simpaticul azi. Sunt obosită, sunt mahmură, arăt ca naiba, iar fostul meu e un dobitoc. Vreau să adorm și să mă trezesc anul viitor.

Decid să mă uit la un film. Încep să cercetez opțiunile de pe ecranul din fața mea.

Jim se apleacă spre mine și spune:

— Mințile strălucite gândesc la fel. Și eu mă uit la un film.

Mă prefac că zâmbesc. *Nu mai fi atât de sexy și nu-mi mai invada spațiul personal! Probabil ești însurat cu o vegană disperată după yoga care meditează și face rahaturi din astea.*

— Grozav! bombănesc eu sec.

Ar fi trebuit să zbor la clasa economică; măcar n-aș fi fost nevoită să inhalez mirosul bărbatului ăstuia frumos timp de opt ore lungi și lipsite de sex.

Derulez pe ecran și mă opresc la ce mi-am ales.

Cum să scapi de un tip în 10 zile.

Mândrie și prejudecată.

Captură la dublu.

Jumanji... Ei bine, ăsta e cu The Rock – trebuie să fie bun.

Notting Hill.

Cererea în căsătorie.

Mereu la prima întâlnire.

Jurnalul lui Bridget Jones.

Frumușica.

Nopți albe în Seattle.

Magic Mike XXL.

Zâmbesc văzând opțiunile, toate preferatele mele aliniate; zborul promite să fie un vis. Încă n-am văzut

continuarea de la *Magic Mike*, așa că s-ar putea să încep cu asta. Mă uit la ce a ales Jim și văd titlul pe ecran.

Lincoln.

Îh... film politic. Cine se uită la așa ceva de distracție? Ar fi trebuit să-mi dau seama că e plictisitor.

El întinde mâna și apasă pe ecran, iar atunci îi văd ceasul. Un Rolex masiv din argint. Îh, mai are și bani!

Tipic!

— La ce te uiți? întreabă el.

O, nu... Nu vreau să par prostuță.

— Încă nu sunt sigură, îngaim un răspuns.

Fir-ar să fie de treabă! Vreau să mă uit cum se dezbracă niște bărbați.

— Tu la ce te uiți? întreb.

— La *Lincoln*. Voiam de mult să-l văd.

— Pare plictisitor, zic eu.

El zâmbește, auzindu-mă.

— O să te anunț.

Își pune căștile și începe să urmărească filmul, iar eu derulez din nou prin opțiunile mele. Vreau neapărat să mă uit la *Magic Mike XXL*. Contează dacă vede și el? Nu... E doar jenant. Mă face să par disperată.

Pe cine încerc oare să păcălesc? Sunt disperată! N-am mai văzut o sculă de un an.

Apăs pe *Cererea în căsătorie*. O să schimb o fantezie cu alta. Mereu mi-am dorit să fie Ryan Reynolds asistentul meu personal. Începe filmul, iar eu zâmbesc spre ecran. Îmi place la nebunie filmul ăsta! Indiferent de câte ori l-am văzut, mereu mă face să râd. Gammy e preferata mea.

— Te uiți la un film de dragoste? întreabă el.

— O comedie romantică, răspund.

Pentru numele lui Dumnezeu, tipul ăsta e tare curios!

Rânjește ca și cum ar fi mai bun decât mine.

— Mai doriți șampanie? mă întreabă stewardesa.

Ochi Albaștri se uită la mine.

— E șansa ta să comanzi pentru noi.

Mă uit indiferentă la el; în regulă, acum începe să mă calce pe nervi.

— Două pahare, vă rog!

— Ce anume îți place la comediile romantice? întreabă el cu ochii tot la ecranul din fața lui.

— Bărbații care nu vorbesc în timpul filmelor, șoptesc eu cu paharul de șampanie la buze.

El zâmbește larg, ca pentru sine.

— Ce-ți place la... – mă opresc pentru că nici măcar nu știu despre ce e alegerea lui, *Lincoln* – filmele politice? întreb. Faptul că sunt plictisitoare de mori?

— Îmi plac poveștile adevărate, indiferent despre ce ar fi.

— Și mie la fel, răspund. De-asta îmi plac filmele de dragoste. Dragostea e adevărată.

El chicotește în buza paharului, de parcă se amuză teribil.

Mă uit la el.

— Ce înseamnă asta?

— Comediile romantice sunt atât de îndepărtate de realitate! Pariez că ești genul care citește și romane de dragoste de prost gust.

Mă uit impasibilă la el. Cred că-l urăsc pe omul ăsta!

— Chiar citesc, de fapt... Și, dacă vrei să știi, mă uit la *Magic Mike XXL* după asta ca să văd niște bărbați superbi

cum își scot hainele, îi dau replica și sorb enervată din șampanie. Și o să zâmbesc cât durează filmul ăsta afurisit, indiferent de snobismul cu care mă judeci.

El râde în hohote, un râs grav și puternic, care-mi stârnește fluturi în stomac.

Îmi pun din nou căștile și mă prefac că mă concentrez la ecran. Dar nu pot, pentru că tocmai m-am făcut de râs și simt că mă îmbujorez.

Nu mai vorbi!

Două ore mai târziu, stau și mă uit pe fereastră. Filmul s-a terminat, dar mirosul lui Jim nu se dă dus. Mă înconjoară, tachinându-mă cu lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc.

Cum de miroase atât de bine?

Neștiind ce să fac fără să par stângace, decid să trag un pui de somn, să încerc să dorm în următoarele ore, dar mai întâi trebuie să merg la baie. Mă ridic.

— Scuză-mă!

El își mută puțin picioarele, dar nu destul cât să încap, așa că trebuie să mă aplec peste el ca să trec. Mă împiedic și cad, dar pun mâna pe coapsa lui; e mare și tare la atingere.

— Îmi pare rău! mă bâlbâi jenată.

— E în regulă! mă asigură el și îmi zâmbește. Mai mult decât în regulă.

Mă uit la el o clipă. *Poftim?*

— Există o metodă în nebunia mea.

Mă încrunt. Ce vrea să spună? Trec de el și mă duc la baie, apoi mă plimb puțin și-mi întind picioarele, gândindu-mă la vorbele lui. Sunt blocată – nu înțeleg nimic.

— Ce-ai vrut să spui? îl întreb și mă așez la loc.

— Nimic.

— Mi-ai oferit locul de la fereastră ca să trec peste tine?

El înclină capul într-o parte.

— Nu, ți-am oferit locul de la fereastră pentru că l-ai vrut. Faptul că ai trecut peste mine a fost doar un bonus.

Mă holbez la el, încercând să răspund. E doar în imaginația mea? Bărbații mai în vârstă și bogați nu-mi vorbesc așa de obicei... deloc.

— Flirtezi cu mine, Jim? îl întreb.

El îmi oferă un zâmbet leneș, sexy.

— Nu știu! Asta fac?

— Eu te-am întrebat prima, așa că nu-mi răspunde la întrebare cu altă întrebare.

El zâmbește și se uită din nou la ecran.

— Poate ăsta e momentul în care ar trebui să flirtezi și tu, Emily!

Simt că mă îmbujorez de rușine și încerc să-mi ascund zâmbetul aiurit.

— Eu nu flirtez. Ori vreau un bărbat, ori nu, îl anunț.

— Așa, deci? întreabă el, parcă fascinat. Și în cât timp iei decizia asta după ce cunoști un bărbat?

— Pe loc! mint eu.

Nu-i adevărat, dar o să mă prefac. Să mă prefac încrezătoare e superputerea mea.

— Serios? șoptește el când stewardesa trece pe lângă noi. Scuză-mă, ne mai aduci două pahare de șampanie, te rog? o întreabă el.

— Sigur, domnule!

El își întoarce din nou privirea spre mine.

— Păi, ia spune! Care a fost prima ta impresie despre mine?

Mă prefac că mă uit după Jessica, stewardesa.

— S-ar putea să ai nevoie de ceva mai tare de băut ca să auzi asta, Jim. Nu o să-ți placă!

El râde în hohote, iar eu mă trezesc că zâmbesc larg, privindu-l.

— Ce-i atât de nostim? îl întreb.

— Tu ești.

— De ce sunt nostimă? îl întreb încruntată.

— Atitudinea asta de îndreptățire pe care o ai.

— O, ca și cum tu n-ai avea-o, domnule O Să Iau Două Șampanii!

Vin băuturile, iar el zâmbește în timp ce-mi întinde paharul. Ochii lui se opresc o clipă asupra chipului meu, apoi soarbe din șampanie.

— Ce făceai la Londra?

— Îh...

Dau ochii peste cap.

— Am fost la nunta unei prietene și, sinceră să fiu, mai bine nu mă duceam!

— De ce?

— Era acolo și fostul meu iubit, cu actuala prietenă, și a fost exagerat de afectuos cu ea ca să mă enerveze.

— Ceea ce a funcționat, evident, adaugă el și înclină paharul spre mine.

— Hmm, bombăn și sorb dezgustată din pahar. Doar puțin.

— Cum arăta ea?

— Cu părul lung și vopsit blond, buze imense, sâni siliconați, gene false, bronz fals și tot ce nu sunt eu.

— Hmm...

Mă ascultă cu atenție.

— Ca o Barbie drogată pe bancheta din spate.

El chicotește.

— Tuturor le place o Barbie pe bancheta din spate.

Îl privesc îngrețoșată.

— Probabil aici trebuia să-mi spui că niciunui bărbat nu-i place Barbie de pe bancheta din spate, Jim. Nu știi chiar nimic despre regulile unei conversații politicoase în avion?

— Evident că nu! Se încruntă și se gândește la cuvintele mele, apoi mă întreabă: De ce-aș face așa ceva?

Casc ochii mari ca să-mi subliniez ideea.

— Ca să fii amabil.

— A, corect!

Se încruntă ca și cum s-ar pregăti să mintă.

— Emily, toți bărbații sunt dezgustați de Barbie de pe bancheta din spate.

Zâmbesc și înclin paharul spre el.

— Mulțumesc, Jim!

— Deși... Se oprește o clipă, apoi: Dacă se pricepe la sex oral...

Ce naiba?

Îmi intră șampanie în nas și mă înec. E ultimul lucru la care m-aș fi așteptat vreodată să-i iasă pe gură.

— Jim! bolborosesc eu și împroșc băutura peste tot.

El râde în timp ce ia șervețelele și mi le întinde, iar eu îmi șterg băutura care-mi picură pe bărbie.

— Bărbații care arată ca tine n-ar trebui să vorbească despre sex oral.

Tușesc.

— De ce nu? întreabă el mirat. Și ce vrei să spui cu bărbații care arată ca mine?

— Adică serioși, așa...

Mă privește în față.

— Definește *așa*.

— Știi tu, mai în vârstă, bogați, autoritari.

Ochii lui dansează încântați.

— Și ce anume îți dă impresia că aș fi cum ai zis, bogat și autoritar?

Expir într-un fel foarte exagerat.

— Pari bogat.

— Cum așa?

— Ceasul tău de fițe. Croiala cămășii.

Mă uit în jos la pantofii lui.

— N-am mai văzut pantofi ca ăștia până acum. De unde i-ai cumpărat?

— Dintr-un magazin, Emily. Se uită apoi la ceas și mă lămurește: Și să știi că ceasul ăsta a fost cadou de la o iubită.

Dau ochii peste cap.

— Pun pariu că e disperată după yoga și vegană.

El zâmbește.

— Cunosc genul tău de femeie.

— Serios?

Jim se apleacă și mai mult de mine.

— Te rog, zi mai departe! Caracterizarea asta e de-a dreptul fascinantă.

Zâmbesc în timp ce o voce slabă din subconștientul meu urlă disperată „Nu mai bea, proasto!"

— Presupun că locuiești la New York.

— Corect!

— Într-un apartament.

— Afirmativ!

— Probabil lucrezi la o companie importantă.

El zâmbește; îi place jocul.

— Posibil!

— Ai o iubită sau... Mă uit în jos, apoi zic: Nu porți verighetă, așa că poate îți înșeli soția când călătorești în interes de serviciu?

El râde.

— Chiar ar trebui să îți faci o profesie din asta. Mă uluiește exactitatea ta.

Și mie îmi place jocul; zâmbesc larg.

— Tu ce crezi despre mine? îl întreb. Care a fost prima ta impresie când am urcat în avion?

— Păi... Se încruntă, gândindu-se la întrebarea mea, apoi vine cu următoarea replică: Vrei versiunea corectă din punct de vedere politic?

— Nu! Vreau adevărul!

— Bine... păi, în acest caz, ți-am remarcat picioarele lungi și curbura gâtului. Gropița din bărbie. Ești cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o de multă vreme, iar când ai zâmbit, m-ai făcut să mă ridic imediat.

Zâmbesc în timp ce aerul pare că se învârte între noi.

— Și pe urmă ai vorbit... și ai stricat tot.

Poftim?

Izbucnesc în râs.

— Am stricat tot? Cum am stricat tot?

— Ești autoritară, ai un cinism sarcastic.

— Care-i problema cu asta? mă bâlbâi, indignată.

— Păi, și eu sunt autoritar și sarcastic, zice el și ridică din umeri.

— Și?

— Și nu vreau să fiu cu cineva ca mine. Îmi plac fetele drăguțe, sfioase, cele care fac ce le spun eu.

— Îhh...

Dau ochii peste cap.

— Cele care fac curat în casă și sex sâmbăta?

— Exact!

Râd și ridic paharul, ciocnindu-l cu al lui.

— Nu ești prea rău pentru un tip bătrân și plictisitor cu pantofi ciudați!

El râde.

— Nici tu nu ești prea rea pentru o tinerică sexy și înțepată!

— Vrei să te uiți la *Magic Mike XXL* cu mine? îl întreb.

— Cred că da, deși ar trebui să-ți spun... Am fost și eu stripper, așa că nu e nimic nou pentru mine.

— Serios? îl întreb și încerc să-mi ascund zâmbetul. Te pricepi la bară?

El rămâne cu ochii la mine.

— Mișcările mele la bară sunt cele mai bune din țară.

Aerul scapără între noi, așa că trebuie să mă concentrez ca să-mi țin gura ametită de băutură și să nu spun ceva desfrânat.

El apasă pe ecran și găsește *Magic Mike XXL*, iar eu zâmbesc larg. Bărbatul ăsta e cu adevărat o surpriză!

Clasa întâi este, în mod sigur, unicul mod de a călători cu avionul.

Șase ore mai târziu

— OK, următoarea întrebare! Cel mai ciudat loc în care ai făcut sex? șoptește el.

Zâmbesc.

— Nu poți să mă întrebi așa ceva.

— Ba da, pot! Tocmai am făcut-o.

— E nepoliticos!

— Cine spune? întreabă el și se uită în jur. E doar o întrebare, nu ne ascultă nimeni.

Eu și Jim am vorbit, am șoptit și am râs cât a durat zborul.

— Hmm, mă gândesc eu cu voce tare. E greu de spus.

— De ce?

— Sunt într-o perioadă de secetă momentan. Nu-mi mai amintesc nicio partidă de sex.

— De câtă vreme? întreabă el încruntat.

— Oh!

Mă uit la tavan și mă gândesc.

— N-am mai făcut sex de vreo... 18 luni.

Îi cade fața de spaimă.

— Poftim?

— Jalnic, nu-i așa? mă strâmb eu.

— Foarte! Trebuie să te pui pe treabă. Este o statistică negativă, într-adevăr.

— Știu!

Chicotesc. Doamne, ce ne-am amețit!

— De ce-ți spun toate astea? șoptesc eu. Ești doar un tip oarecare pe care l-am întâlnit în avion.

— Care pare să fie foarte interesat de subiect.

— De ce?

El se apleacă spre mine și-mi șoptește la ureche ca să nu ne audă stewardesele.

— Nu înțeleg cum cineva atât de sexy ca tine nu și-o trage de trei ori pe zi.

Mă holbez la el și simt un fior până-n vârful degetelor de la picioare. *Încetează!* Tipul ăsta e prea bătrân pentru mine și nu e deloc genul meu.

Ochii lui coboară spre buzele mele, iar aerul dintre noi trosnește de electricitate.

— Cât timp stai la New York? întreabă el.

Mă uit cum scoate limba și-și umezește buza de jos cu o mișcare lentă. Aproape că o simt între...

— Doar în după-amiaza asta. Am interviul diseară la șase, pe urmă iau ultimul avion, șoptesc eu.

— Poți să-ți schimbi biletul?

De ce?

— Nu!

El zâmbește în timp ce mă privește și e evident că-și imaginează ceva.

— Ce? zâmbesc eu.

— Mi-aș dori să fi fost într-un avion particular.

— De ce anume?

Ochii lui coboară din nou spre buzele mele.

— Pentru că aș alunga seceta aia a ta și te-aș iniția în Clubul Miles-High.

Îmi imaginez cum mă urc pe el chiar aici, chiar acum.

— E Clubul Mile-High...[1], nu *Miles*, șoptesc eu.

— Nu, e Miles.

Zâmbește, iar ochii i se întunecă.

— Ai încredere în mine – e Miles.

Ceva în minte răbufnește și deodată simt nevoia să spun o chestie nebunească și ieșită din comun. Mă aplec spre el și îi șoptesc în ureche:

— Știi, nu mi-am tras-o niciodată cu un străin.

El inspiră brusc și continuă să mă privească.

— Vrei să ți-o tragi cu un străin? murmură el, iar excitația vibrează între noi.

Mă uit fix la el. Nu-mi stă deloc în fire.

Bărbatul ăsta mă face...

---

[1] Joc de cuvinte pe baza expresiei *Mile-High Club*, care se referă la relațiile sexuale întreținute în avion (n.tr.).

— Nu te sfii! șoptește el. Spune-mi, dacă am fi singuri acum... Se oprește și-și alege cuvintele: Ce mi-ai da, Emily?

Ochii mei îi caută pe ai lui și poate e de la alcool sau de la lipsa de sex, sau faptul că știu că nu o să-l mai văd niciodată... sau poate sunt o târfă, și gata!

— Pe mine, spun în șoaptă. M-aș da pe mine.

Ochii noștri se privesc fix, și, ca și cum ar fi uitat unde suntem, Jim se apleacă în față și-mi cuprinde obrazul cu mâna. Are ochii incredibil de albaștri, iar un val de excitație mă străbate la atingerea lui.

Îl doresc pe bărbatul ăsta.

Îl doresc cu totul... până la ultima picătură.

— Un prosop fierbinte? întreabă Jessica, stewardesa.

Ne retragem speriați, jenați. Ce-or fi crezând oamenii despre noi? Ne-au văzut flirtând tot drumul.

— Mulțumesc! mă bâlbâi și iau prosopul din mâna ei.

— E viscol la New York și vom face un ocol o vreme ca să vedem dacă putem ateriza, spune ea.

— Și dacă nu putem? întreabă Jim.

— Vom zbura mai departe, spre Boston, și vom face o escală de urgență peste noapte. Veți fi cazați la hotel, desigur. Vom afla în următoarele zece minute. Vă voi ține la curent!

— Mulțumim!

Stewardesa se îndreaptă spre capătul opus al avionului și nu ne mai aude, iar Jim se apleacă spre mine și șoptește:

— Sper să înghețe tot New Yorkul ăla afurisit!

Îmi joacă fluturii în stomac.

— De ce?

— Am planuri pentru noi, șoptește el misterios.

Mă holbez la el, iar creierul mi se scurtcircuitează. L-am tachinat ca o profesionistă, dar chiar nu sunt genul

acela de față. E ușor să fii curajoasă și să pari o târfuliță când nu sunt șanse să se întâmple ceva. Încep să transpir. De ce naiba m-am amețit așa? De ce i-am spus despre secetă? *Asta ar trebui să rămână secret, proasto!*

— Mai bei ceva?

— Nu pot; am interviul după-amiază.

— Nu o să ajungi la el.

— Nu spune așa ceva! mă bâlbâi. Vreau să obțin slujba asta!

— Bună seara, dragi pasageri; vă vorbește căpitanul, se aude o voce din difuzoare, și închid ochii.

Rahat!

— Din pricina viscolului din New York, vom zbura la Boston în această seară și vom rămâne acolo. Ne vom întoarce la New York dimineață. Ne cerem scuze pentru orice neplăcere provocată, dar siguranța este prioritatea noastră.

Mă uit la Jim, iar el îmi oferă un zâmbet lejer și sexy, în timp ce ridică o sprânceană.

O, nu!

Capitolul 2

— SĂ NU PARI PREA ENTUZIASMATĂ! ZICE EL ȘI ÎMI zâmbește.

— Jim, mă poticnesc eu.

O, fir-ar, cum să i-o spun?

— Chiar nu sunt genul de fată care...

Vocea mi se frânge treptat.

— Care și-o trage la prima întâlnire? spune el, încheind fraza.

— Da! îi confirm și mă strâmb auzind grosolănia afirmației. Nu vreau să crezi...

— Știu! N-aș crede! răspunde el scurt. Nu cred!

— Bine!

Mă simt ușurată.

— Flirtam când am crezut că vom coborî și nu ne vom mai revedea.

— OK! zice el și zâmbește amuzat.

— Nu că n-aș crede că ești grozav, adaug eu. Pentru că dacă aș fi genul ăla de fată, mi-ar plăcea foarte mult de tine. Ne-am trage-o ca...

Mă opresc și încerc să găsesc o analogie.

— Iepurii? sugerează el.

— Da!

Jim ridică mâinile în aer.

— Înțeleg; rămânem doar oameni... platonici.

Zâmbesc larg.

— Mă bucur că înțelegi.

Șapte ore mai târziu

Mă trântește de perete și se luptă să-mi ridice fusta peste șolduri, iar gura lui îmi devastează gâtul.

— Ușa! spun gâfâind. Deschide afurisita asta de ușă!

O, Doamne... n-am mai simțit o astfel atracție față de nimeni până acum! Am râs și am dansat, și ne-am sărutat prin tot orașul Boston, și cumva mă face să mă simt în largul meu. De parcă aș face așa ceva în fiecare zi și e absolut firesc. Partea ciudată este că mi se pare normal. Spontaneitatea situației în care mă aflu mă face să fiu curajoasă. Bărbatul ăsta e deștept, amuzant și lasciv ca naiba, și, după părerea mea – care, ce-i drept, ar putea fi influențată complet de alcool în acest moment –, merită să risc... pentru că știu că nu o să mai am niciodată ocazia să fiu cu un bărbat ca el.

Am murit și am ajuns în paradisul fetelor rele în timpul escalei!

Jim bâjbâie după cheie și ne împleticim în camera mea. Apoi mă aruncă pe pat.

Pieptul mi se ridică și coboară în timp ce ne privim, iar aerul scapără de electricitate între noi.

— Nu sunt genul ăsta de fată, îi amintesc.

— Știu! spune el cu răsuflarea tăiată. N-aș vrea să te corup!

— Dar e secetă, șoptesc. Atât... atât de secetă!

El ridică ușor din sprâncene, gâfâind în același timp cu mine.

— E adevărat!

Mă uit o clipă la el și încerc să mă rup de ceața excitației. Sexul îmi pulsează și tânjește după corpul lui.

— Ar fi păcat să...

Vocea mi se frânge.

— Știu!

Își linge buzele mulțumit în timp ce-mi măsoară corpul din priviri.

— Ar fi al dracului de păcat!

Își scoate cămașa peste umeri și mi se taie respirația. Are pieptul lat și musculos, cu pielea măslinie și câteva fire de păr care-i coboară de la buric și dispar în pantaloni. Are părul brunet și ochii strălucitor de albaștri – dar puterea din spatele lor e cea care mă face să-mi doresc să mă posede. E ceva aparte în atingerea lui, ceva ce n-am mai simțit niciodată.

Denotă masculinitate și dominație pură. E foarte clar cine conduce aici.

Ceva la bărbatul ăsta a dat frâu liber unei laturi pe care nici nu știam că o am. Știu că ar putea să aibă orice femeie din lume și-ar dori.

Dar în clipa asta mă vrea pe mine.

Atracția dintre noi e incontestabilă; e brută, sinceră și mistuitoare. De-abia dacă m-a atins și deja știu că noaptea asta e specială.

Poate soarta mi-a dat în sfârșit un as.

Cu ochii la mine și cu mișcări lente, trage fermoarul pantalonilor și-și scoate sexul. E mare și dur, iar pieptul mi se ridică și coboară uitându-mă la el. Îmi bate inima nebunește. Chiar se întâmplă așa ceva?

Dumnezeule! Mare!

Începe să se mângâie încet, iar eu rămân cu gura căscată și ochii holbați, fascinată.

N-am mai văzut niciun bărbat care să se atingă așa în fața mea.

Futu-i mama mă-sii! Asta-i prea de tot!

Pune un picior pe pat și se atinge fără rețineri. Mușchii umerilor și brațelor se încordează în timp ce trage cu putere. Totul înăuntrul meu pulsează de plăcere, imaginându-mi că eu fac asta în locul lui.

E ca un film porno în realitate... numai că de zece ori mai bun.

Ce dracu' fac eu aici? Sunt o fată cuminte, iar fetele cuminți nu fac lucruri rele cu bărbați ca el.

Nu avem cunoștințe comune, nu locuim în același oraș și s-ar putea să nu-l mai văd niciodată, iar în asta există o libertate neașteptată. Pot să fiu indiferentă.

Oricine vrea el să fiu.

Se uită fix la mine și-și încleștează maxilarul.

— Treci aici și suge-o, Emily! murmură el încruntat.

Doamne, da! Credeam că nu mă mai roagă odată! Mă așez în genunchi, disperată să-l satisfac.

Nu știu nimic despre el, dar știu că în clipa asta vreau să fiu cea mai bună partidă de sex pe care a avut-o vreodată. Îl cuprind cu gura și mă prefac că sunt campioană mondială la sex oral. Îl strâng cu putere în pumn, iar mâna îmi urmează buzele.

A trecut atâta vreme, încât simt cum mi se încordează sexul, aproape de orgasm când îi simt lichidul preejaculator.

— Futu-i... Ce bine e! murmur în jurul lui. O să am orgasm de la gustul tău.

El dă capul pe spate și închide ochii.

— Goală! La dracu', Emily, vreau să fii goală! mârâie el disperat.

Mă trage de pe pat și, într-o secundă, fusta și chiloții mei sunt pe podea. Îmi scoate bluza peste cap și-mi aruncă sutienul într-o parte.

Apoi se oprește în loc... și, încet, cu mâinile încordate pe lângă corp, privirea lui îmi măsoară corpul. Mă soarbe și simt căldura pe care o dă privirea lui pe piele.

Lumea încetează să se mai învârtă, iar eu stau goală și vulnerabilă în fața lui, așteptându-i aprobarea.

E ceva nou pentru mine. N-am mai fost cu un bărbat atât de dominator și impunător. Ochii, vocea lui, fiecare atingere îmi amintesc cu cine sunt și cât de mult înseamnă pentru mine plăcerea lui.

Simt că vreau să mă ridic la înălțimea provocării și mă copleșește dorința primitivă de a-l satisface.

Când ochii lui se întorc la ochii mei, ard de dorință. Un curent întunecat și tandru curge între ei. Poate am uitat cum privește un bărbat o femeie când fiecare fibră a lui o dorește. Pentru că jur că n-am mai văzut niciodată privirea asta în viața mea.

— Pe spate, murmură el.

Îmi cade fața de teamă.

Mă ia în brațe și mă sărută adânc, ținându-mi fața cu mâinile.

— Ce e? mă întreabă.

— A... a trecut mult timp, spun gâfâind.

— O să am grijă de tine, iubito! șoptește el încet, alungându-mi teama.

Gura lui mă sărută, iar limba lui alunecă încet printre buzele mele deschise, sugând exact cât trebuie.

Aproape că mă lasă genunchii.

Mă întinde și-mi depărtează picioarele, zâmbind diabolic în timp ce coboară sărutându-mi corpul.

Mă uit la tavan și încerc să-mi stăpânesc respirația haotică; nicio cantitate de alcool nu m-ar fi putut pregăti pentru asta. Îmi ridică picioarele și le așază pe umerii lui puternici, apoi îmi îndepărtează larg genunchii.

Sunt complet deschisă în fața lui, și mă posedă fără reținere, sugând cu putere.

Zvâcnesc pe pat.

— Ah! strig.

Dar nu-mi arată niciun pic de milă, înfigând trei degete în vaginul meu și începând să apese în forță.

Fir-ar! N-am putea să o luăm un pic mai încet?

Limba lui e pe clitorisul meu, iar degetele îmi găsesc punctul G. *Ce mama dracului se întâmplă aici?* Trupul meu începe să tremure ca o marionetă... marioneta lui.

Bărbatul ăsta e un zeu!

Picioarele mi se ridică singure de pe umerii lui și intru în convulsii în timp ce mă sfâșie un orgasm ca un tren marfar.

A durat aproximativ cinci secunde. *O, fir-ar! Ce jenant! Ai fost foarte cool, ce mai!* Chicotește ca și cum ar fi mândru, iar eu îmi acopăr ochii cu antebrațul ca să-mi ascund fața de rușine.

El îmi dă brațul la o parte și îmi mângâie obrazul, întorcându-mi fața spre el.

— Să nu te ascunzi de mine, Emily. Niciodată! poruncește el.

Ochii mei îi caută pe ai lui. E prea de tot... prea mult. Tipul ăsta e prea intens.

— Răspunde-mi!

— Ce vrei să spun? întreb șoptit.

— Spune „da" ca să știu că înțelegi!

Aerul trosnește între noi.

— Da! spun încet. Înțeleg.

— Ce fată bună! șoptește el și se apleacă să mă sărute din nou.

Limba lui moale mângâie perfect, iar picioarele mi se deschid din nou singure. Jim se ridică și scoate patru prezervative din portofel, deschide unul și mi-l întinde.

— Pune-mi-l tu!

Îl iau din mâna lui și mă aplec să-i sărut sexul încet înainte de a pune prezervativul.

— Ești foarte autoritar!

Rânjesc la el.

El zâmbește larg și se lasă pe spate, ridicându-mă peste el și apropiindu-mi fața de a lui.

— Mai întâi mi-o tragi tu, murmură el cu buzele lipite de ale mele, pe urmă ți-o trag eu când te încălzești.

Zâmbesc lipită de gura lui.

— Eu mi-o trag o singură dată, băiete, pe urmă adorm.

El îmi zâmbește încet și sexy.

Îi încalec corpul masiv în timp ce sărutările devin disperate. Sexul lui gros mă împunge în burtă, iar el îl ridică, îndrumându-mi șoldurile deasupra lui.

Ah, ustură – e mare!

— Au! scâncesc.

— E în regulă! șoptește el. Mișcă-te într-o parte și-n alta!

Îmi cuprinde sânii cu palmele și se uită în sus, la mine, părând că mă admiră.

Îi zâmbesc.

— Ce e?

— Din clipa în care te-am văzut azi în avion mi-am dorit să mă încaleci.

Mă umflă râsul, uitându-mă la el.

— Întotdeauna obții ce-ți dorești?

— Întotdeauna!

Mă apucă de șolduri și mă trântește cu putere, și amândoi rămânem cu gurile căscate de plăcere.

O... e...

— Al dracului de strâmtă! geme el.

Privindu-ne în ochi, el mă mișcă încet în sus și-n jos, și simt fiecare venă a membrului său gros.

Are ochii mijiți, iar când se uită la mine, mă aplec și-l sărut încet.

— Știi cât de bine te simt în mine? șoptesc eu, pe urmă îi ling gura deschisă.

El dă ochii peste cap.

— Ești un futai grozav!

Mă apucă de șolduri și mă trântește din nou pe sexul lui, și râd în hohote din pricina senzației copleșitoare de a fi plină de tot.

— Doamne, umple-mă! gem eu. Dă-mi-l! îl implor.

Îmi place că-și pierde controlul. Mă înnebunește. Și pe urmă, ca într-un univers paralel, gura mea se lipește de gâtul lui, iar eu sug cu putere în timp ce-l călăresc.

Șuieră printre dinți și, ca și când ar fi pe punctul de a-și pierde controlul, mă împinge, se retrage și mă aruncă pe spate. Îmi ridică picioarele pe umerii lui și se înfige adânc, atât de adânc, încât îmi iese tot aerul din plămâni.

Zâmbesc. Deci îi plac vorbele murdare, nu? Ei bine, din întâmplare e specialitatea mea.

Să-i dăm drumul!

Îi cuprind fața cu mâinile.

— Doamne, ai un sex frumos! șoptesc eu. Plânge după mine, iubitule? șoptesc și contract mușchii în jurul lui. Îți simt pulsul în el.

El îmi zâmbește încet și senzual în timp ce se împinge în mine.

— O să rup prezervativul și o să-mi dau drumul imediat în gura aia vulgară.

— Te rog!

Râd în timp ce el împinge cu putere și, într-un moment de luciditate perfectă, întoarce capul și-mi sărută tandru glezna. Ne uităm unul la altul, și ceva intim se petrece între noi. O apropiere pe care realitatea situației nu ar trebui să o permită.

— Nu te uita așa la mine! șoptesc ca să alung seriozitatea momentului. Altfel o să-ți mai fac un semn!

El face ochii mari.

— Ar fi bine să n-am niciun nenorocit de semn, Emily!

Râd în hohote și mă uit la vânătaia imensă care-i crește pe gât. *Doamne, ce mama naibii?* Am citit prea multe povești de dragoste cu vampiri.

— O să ai necazuri cu mama? îl tachinez.

El râde și se înfige în mine, atingând punctul ideal, făcându-mă să gem. O... bărbatul ăsta chiar cunoaște corpul unei femei!

Fiecare atingere este direcționată perfect și amplificată. Știe exact cum să mă facă bucăți. Îmi ridică șoldul cu mâna și face cercuri adânci, iar corpul meu are propriul plan pentru că trebuie să-mi dau drumul. Tare!

— Fute-mă! îl implor. Dă-mi sexul ăla frumos! Mai tare! gem eu. Futu-i, trebuie mai tare!

Închide ochii de plăcere și mă pompează ca un piston. Mă țin de el cât pot de tare în timp ce intru în convulsii.

El rămâne înfipt adânc și strigă lipit de gâtul meu, apoi simt cum îi pulsează sexul în timp ce se eliberează.

Gâfâim ținându-ne unul de altul, uzi de transpirație, iar inimile noastre bat cu putere la unison. Jim zâmbește lângă obrazul meu, ca și cum și-ar aminti ceva.

— Ce?

— Bun-venit în Clubul Miles-High, Emily!

Chicotesc și-l sărut.

— Clasa întâi e singurul mod de a călători cu avionul.

Jim îmi zâmbește sexy în timp ce stau întinsă goală pe pat. E îmbrăcat și are bagajul făcut, lângă ușă.

— Trebuie să plec!

Mă strâmb și întind brațele.

— Nu, nu mă părăsi! îl tachinez cu o voce smiorcăită.

El chicotește, se apleacă și mă ia în brațe pentru ultima dată. Nu mai călătorim cu același avion spre New York în dimineața asta; avionul lui pleacă devreme, al meu, târziu. Mă sărută ușor.

— Ce noapte! șoptește el.

Zâmbesc și îmi las capul în scobitura gâtului lui, în timp ce el îmi ronțăie clavicula.

— Nu o să mai merg pe jos o lună – de fapt, un an, mormăi eu sec.

El se apleacă și mă mușcă tare de sfârc, iar eu tresar. Pe urmă revine și mă privește în ochi.

Îi cuprind fața frumoasă în palme.

— Am petrecut o noapte incredibilă!

El zâmbește cald.

— Și eu!

Întind mâna și pun degetul pe vânătaia imensă de pe gâtul lui. Duce și el degetele într-acolo.

— Ce mama dracului a fost în capul tău?

— N-am idee ce mi-a venit! chicotesc eu. Sexul cu tine a fost prea grozav, m-a transformat într-un animal.

Mă mușcă din nou.

— Cum să mă urc în avion cu vânătaia asta uriașă pe gât? mă mustră el. Dacă ai ști câte întâlniri importante am săptămâna asta, Emily...

Râdem amândoi, apoi redevine serios, uitându-se la mine. Nu glumesc – nu vreau să mă părăsească. Bărbatul ăsta e tot ce nu-mi doream, dar cumva bifează toate căsuțele.

Și dacă nu-l mai văd niciodată?

Cum ar trebui să uit de o noapte ca asta, să o șterg din memorie și să mă prefac că nu s-a petrecut niciodată? Închid ochii dezgustată de mine însămi. De-asta nu am aventuri de o noapte. Nu sunt făcută pentru sex fără obligații – nu sunt eu. Nu voi fi niciodată așa.

Urăsc faptul că el e așa.

— De fapt, am un fular în geantă. Îl vrei? îl întreb.

— Da! răspunde repede.

Cobor din pat și mă duc la valiză, începând să scotocesc în ea. El profită de ocazie și se așază în spatele meu, mă apucă de șolduri și mă împinge cu șoldurile. Mă ridic și mă întorc cu fața spre el.

— Nu glumesc acum – mai rămâi o noapte!

El îmi atinge fața cu degetul și-mi cuprinde obrazul în palmă în timp ce ne privim în ochi.

— Nu pot! șoptește, căutându-mi ochii și privindu-mă cu o expresie greu de citit.

Are pe cineva acasă? De asta nu mi-a cerut numărul de telefon? Mă cuprinde neliniștea. Nu sunt făcută pentru porcăriile astea de aventuri de-o noapte.

Mă întorc cu spatele și scot fularul de acolo. E din cașmir crem și are inițialele mele.

E.F.

Grupul de tenis al mamei mi l-a făcut cadou când am terminat facultatea. Îmi plăcea... dar, în fine...

El se încruntă, uitându-se la literele brodate, iar eu îi iau fularul și i-l pun la gât ca să acopăr semnul vinețiu. Zâmbesc când îl văd. Nici nu știam cum să fac un asemenea semn. Cred că mă luase valul cu adevărat.

— De la ce este *F*? întreabă el.

— De la iepurașul futăcios.

Zâmbesc și-mi ascund dezamăgirea. Nu vreau să știe că ultimul lui comentariu m-a supărat.

El râde și mă strânge tare în brațe, ducându-mă înapoi spre pat.

— Ce descriere potrivită!

Îmi ia piciorul și îl pune pe talia lui, apoi ne mai sărutăm o dată prelung.

— La revedere, iepurașul meu frumos și futăcios! șoptește el.

Îmi trec degetele prin părul lui și mă uit la fața lui superbă.

— La revedere, Ochi Albaștri!

El ia fularul și inspiră adânc.

— Miroase ca tine.

— Pune-l la gât ori de câte ori te masturbezi, îi zâmbesc eu dulce. Imaginează-ți că fac eu toată treaba!

Ochii lui scapără de încântare.

— Știi, pentru cineva care nu a mai făcut sex de 18 luni, ești cu adevărat ahtiată după treaba asta.

Pufnesc în râs.

— O să mă întorc la seceta mea. Sunt în siguranță acolo... și pot să merg fără ajutor.

Îi cade fața. Simt că vrea să spună ceva, dar se oprește.

— O să pierzi avionul.

Mă prefac că zâmbesc.

Ne mai sărutăm o dată și-l strâng cu putere și, Doamne, chiar e incredibil!

Se ridică și, cu o ultimă privire spre mine, stând goală pe pat, se întoarce și pleacă.

Zâmbesc întristată spre ușa pe care a ieșit.

— Da, sigur, îți dau numărul meu! șoptesc eu în liniștea din cameră.

Dar nu l-a cerut. A plecat.

Douăsprezece luni mai târziu

Expir și duc mâna la inimă, stând pe trotuar și uitându-mă la clădirea zgârie-nori de sticlă din fața mea. Îmi sună telefonul, iar numele *Mama* apare pe ecran.

— Bună, mamă!

Zâmbesc. Mi-o imaginez pe mama mea frumoasă. Are o tunsoare bob blondă și perfectă, pielea fără pată și mereu e îmbrăcată impecabil. Dacă o să arăt pe jumătate la fel de bine ca ea când o să am vârsta ei, o să mă consider câștigătoare. Deja mi-e dor de ea!

— O, draga mea, am sunat doar să-ți urez baftă!

— Mulțumesc!

Bat din picior, neputând să stau locului.

— Am emoții atât de mari, încât am vomat azi-dimineață!

— O să le placă de tine, draga mea!

— O, Doamne! exclam și respir adânc. Așa sper! A fost nevoie de șase interviuri ca să primesc slujba asta și a trebuit să mă mut în celălalt capăt al țării.

Mă strâmb înfricoșată.

— Am făcut ce trebuia, mamă?

— Da, iubire, slujba asta e visul tău, și-apoi trebuia să scapi de Robbie. Distanța față de el o să-ți facă bine.

Dau ochii peste cap.

— Mamă, nu-l amesteca pe Robbie!

— Draga mea, te întâlnești cu un bărbat care e șomer și trăiește în garajul părinților. Nu înțeleg ce vezi la el!

— E între două slujbe momentan, oftez eu.

— Atunci, dacă nu are ce face aici, de ce nu s-a mutat cu tine la New York?

— Nu-i place New Yorkul. E prea aglomerat pentru el.

— O, Emily, tu auzi ce scuze îi găsești? Dacă te-ar iubi, ar fi acolo să îți susțină visul, de vreme ce el nu are visuri proprii.

Respir greoi. M-am gândit și eu la aceleași lucruri, dar în niciun caz nu aș recunoaște asta în fața cuiva.

— Mă suni ca să mă stresezi din cauza lui Robbie sau mă suni să-mi urezi baftă? mă răstesc eu.

— Te sun să-ți urez baftă. Succes, draga mea! Du-te și arată-le de ce ești în stare!

Mă foiesc pe loc agitată și mă uit la clădirea înaltă de deasupra mea.

— Mersi!

— Te sun diseară să-mi povestești tot!

— OK! sunt de acord și zâmbesc. O să intru.

— Pe ei, tigroaica mea! zice mama, apoi îmi închide.

Mă uit în sus la clădire și la literele aurii și elegante de deasupra ușilor duble și mari.

MILES MEDIA

Respir și las umerii în jos.

— În regulă! Poți să faci chestia asta!

Este cea mai grozavă șansă care mi se putea oferi. Miles Media este cel mai mare imperiu media din Statele Unite și unul dintre cele mai mari din lume, cu peste 2 000 de angajați numai la New York. Fascinația mea pentru jurnalism a început în clasa a VIII-a, într-o zi când am văzut un accident de mașină venind acasă de la școală. Pentru că am fost singura martoră, a trebuit să dau o declarație la poliție, apoi, când s-a dovedit că mașina era furată, au venit de la ziarul local să-mi ia interviu. M-am simțit ca un star rock, iar strălucirea aceea nu s-a estompat niciodată. Am fost la facultate să studiez jurnalismul și am făcut stagii la cele mai bune companii din Statele Unite. Dar țineam morțiș să ajung la Miles Media. Articolele lor sunt superioare celorlalte; nicio altă companie media nu ar fi de ajuns. Am depus cerere de angajare pentru toate posturile libere timp de trei ani și abia de curând am fost sunată. Și, chiar și atunci, am fost la șase interviuri înainte să mi se ofere slujba și, Doamne, fă să nu o dau în bară!

Scot legitimația și pun lănțișorul la gât, uitându-mă la telefon.

Niciun apel ratat. Robbie nici măcar nu m-a sunat să-mi ureze baftă. *Ihh, bărbații!*

Merg spre recepție. Agentul de pază îmi verifică actul de identitate și îmi dă un cod pentru liftul de serviciu. Inima bate să-mi sară din piept când urc în lift cu toți oamenii aceia frumoși și eleganți și apăs butonul pentru etajul 40. Arunc o privire în oglinda ușilor. Port o fustă conică neagră, care ajunge la jumătatea pulpei, ciorapi negri, pantofi de lac cu tocuri înalte și o bluză de mătase crem, cu mâneci lungi. Am vrut să par profesionistă și elegantă. Nu sunt sigură că am reușit, dar să sperăm că da. Îmi trec mâna prin coada groasă de păr negru în timp ce liftul urcă tot mai sus. Mă uit pieziș la ceilalți din lift. Toți

bărbații poartă costume scumpe, iar femeile sunt extrem de elegante și bine machiate.

Fir-ar, trebuia să folosesc un ruj mai puternic! O să-mi cumpăr unul în pauza de prânz. Ușile se deschid la etajul 40. Pășesc afară din lift ca și cum n-aș avea nicio grijă.

E superputerea mea să mă prefac încrezătoare, iar azi o să mă prefac până la capăt.

Sau măcar o să mor încercând.

— Bună! salut și zâmbesc la femeia amabilă care stă la recepție. Sunt Emily Foster. E prima mea zi.

Ea îmi zâmbește larg.

— Bună, Emily, numele meu e Frances și sunt unul dintre managerii de etaj. Se apropie și dă mâna cu mine, apoi adaugă: Îmi pare bine să te cunosc!

Ei bine, pare drăguță.

— Vino, o să-ți arăt biroul tău!

Se îndepărtează, iar eu arunc o privire la spațiul imens de birouri. Mesele sunt grupate câte patru sau șase cu partiții care le separă de celelalte.

— După cum știi, fiecare etaj al clădirii este dedicat unei alte ramuri a companiei, spune Frances în timp ce merge. Avem publicații internaționale și reviste de la etajul 20 în jos. Etajele de la 30 la 40 sunt pentru știri și actualități, iar mai sus de 40, televiziunea și cablul.

Dau neliniștită din cap.

— Ultimele două etaje ale clădiri sunt pentru conducere, dar legitimația ta nu o să ducă până acolo. Se obișnuiește ca noii angajați să fie duși într-un tur al clădirii, iar Lindsey de la Resurse umane o să vină să te ia la ora 14.

— OK, grozav!

Zâmbesc, simțind cum mi se scurge încrederea pe mochetă. Doamne, totul e atât de profesionist!

— Majoritatea oamenilor încep la nivelul patru și muncesc mult ca să urce, așadar felicitări pentru că începi la nivelul 40! Este ceva de-a dreptul uimitor! spune ea și îmi zâmbește larg.

— Mulțumesc! răspund emoționată.

Mă conduce către un grup de patru birouri de lângă fereastră și trage un scaun.

— Acesta e biroul tău!

— Oh!

Simt cum mi se scurge sângele din corp. În mod clar, m-am întins mai mult decât mi-e plapuma aici. Mă las pe scaun și mă cuprinde panica.

— Bună! spune un bărbat care se așază pe scaun, lângă mine. Sunt Aaron! se prezintă el și dă mâna cu mine, zâmbindu-mi. Tu trebuie să fii Emily.

— Bună, Aaron! șoptesc, simțindu-mă nelalocul meu.

— Te las în mâinile sigure ale lui Aaron! zice Frances și surâde.

— Mulțumesc!

— O zi minunată! mai spune ea, apoi se întoarce la recepție.

În vremea asta, mă uit la computerul de pe biroul meu în timp ce inima începe să-mi bată cu putere.

— Ești entuziasmată? întreabă Aaron.

— O, Doamne, sunt îngrozită! murmur și mă întorc spre el. N-am mai făcut așa ceva până acum. De obicei, eu găsesc subiectele pentru grupul meu.

El îmi zâmbește călduros.

— Nu-ți face griji; toți am simțit același lucru când am început, dar nu ți-ar fi dat slujba dacă n-ar fi crezut că ești capabilă.

Îi zâmbesc strâmb.

— Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni!

El pune mâna peste a mea.

— Nu o să faci asta! Echipa asta e grozavă și ne ajutăm reciproc.

Mă uit la mâna lui peste a mea.

— Oh! exclamă el și își retrage mâna, observându-mi stânjeneala. Sunt cât se poate de gay și mult prea lipicios, din câte se pare. Spune-mi dacă îți stau în cap! Nu am cadru de referință.

Zâmbesc, recunoscătoare pentru sinceritatea lui.

— OK! Arunc o privire prin încăpere în timp ce oamenii încep să apară și îndrăznesc să îl întreb: De cât timp lucrezi aici?

— De patru ani. Îmi place la nebunie! răspunde Aaron și tremură din umeri ca să-și sublinieze ideea. Cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată. M-am mutat din San Fran pentru ea.

— Eu m-am mutat din California.

Zâmbesc cu mândrie.

— Ești singură aici? întreabă el.

— Da! îi zic, ridicând din umeri. Am un apartament cu două camere. Am venit vineri.

— Și ce-ai făcut tot weekendul? e curios el.

— Am înnebunit de griji pentru azi.

Aaron pufnește în râs.

— Nu-ți face griji! Am trecut toți prin asta.

Mă uit în jur la cele două scaune libere.

— Cu cine mai lucrăm?

— Cu Molly, îmi explică el și îmi arată scaunul din spatele meu. Ea începe la 9.30. E mamă singură și trebuie să-și ducă mai întâi copiii la școală.

Zâmbesc; îmi place chestia asta.

— Și Ava – ea întârzie pentru că probabil a petrecut aseară.

Zâmbesc.

El dă ochii peste cap.

— E o petrecăreață deplorabilă și nu e niciodată la birou – mereu găsește vreun loc unde trebuie să meargă.

— Bună! spune o fată, alergând pe culoar și așezându-se pe scaun. Gâfâie, întinde mâna și apoi se prezintă: Eu sunt Ava!

Dau mâna cu ea și zâmbesc.

— Eu sunt Emily!

Ava e mai tânără decât mine și foarte atrăgătoare, cu părul de culoare mierii tuns bob și machiaj strident. E foarte la modă și foarte New York.

— Pornește computerul, Emily, și o să-ți arăt programele noastre! spune Aaron.

— OK! răspund și mă concentrez la ce am de făcut.

— O, Doamne, Aaron! spune Ava. Aseară l-am întâlnit pe cel mai sexy tip posibil.

— Hai că începem! oftează Aaron. Tu îl întâlnești pe cel mai sexy tip în fiecare seară.

Mă trezesc zâmbind, ascultându-i.

— Nu, pe bune, de data asta vorbesc serios!

Mă uit la Aaron, iar el rânjește și dă ochii peste cap de parcă a mai auzit povestea asta.

Ea trece la treabă, iar Aaron îmi explică programele în timp ce-mi iau notițe.

— La ora 10 o să înceapă să vină subiectele.

Îl ascult cu atenție.

— Noi, ca reporteri, le parcurgem și spunem „da" sau „nu", și mergem să facem reportajul.

Mă încrunt.

— Dar cum o să-mi dau seama?

— Noi doar votăm „da" pentru chestiile care ne interesează, cred, spune Ava. Evident, știrile recente sunt cruciale, dar ei ne plătesc pentru restul conținutului. De exemplu, trei cafenele, aflate la două cvartale una de alta, s-au închis într-o săptămână, citește ea dintr-un e-mail, apoi dă ochii peste cap și adaugă: Sincer, cui îi pasă? Asta nu-i știre!

Încep să râd.

— Uite una! Un șofer a fost prins mergând cu 250 de kilometri la oră și nu a oprit când i-a cerut poliția, citește Aaron. A fost implicat într-o urmărire și a sfârșit izbindu-se de mașinile parcate în Brooklyn.

Ava dă din cap.

— Da, asta e bună!

— Mergem pe asta.

Aaron tastează ceva și pune fișierul într-un folder salvat.

— Și cum funcționează? îl întreb.

— Strângem propunerile pe care le avem, pe urmă discutăm toți despre ce a făcut fiecare și întocmim o listă cu subiectele. Tu faci documentare pentru ale tale și le predai până la patru în fiecare zi pentru știrile de a doua zi. Pe urmă i le trimitem lui Hayden, iar el le trimite la paginat. Evident, dacă vine o știre bună, va fi prioritară față de orice altceva și ajunge live la știri imediat.

Mă încrunt și ascult.

— Deci fiecare primește propriile subiecte și ni se trimit sugestii?

— Da, prin e-mail. De la alte persoane de la acest nivel.

Mă uit la restul angajaților din jurul nostru.

— Luăm pulsul lucrurilor care se vând și ce înseamnă știri adevărate, răspunde Ava. E cea mai tare slujbă!

Zâmbesc. Poate chiar sunt capabilă să fac asta.

— Deschide e-mailurile!

Aaron întinde mâna și deschide ceva pentru mine pe computer, apoi mă uit cum scoate sunete încontinuu.

— Toate astea sunt posibile subiecte? mă încrunt.

— Da! încuviințează el și îmi face jucăuș cu ochiul. Apucă-te de citit, scumpo! Vin multe și în viteză.

Zâmbesc și mă cuprinde nerăbdarea.

— Doar să te asiguri că detaliile sunt corecte! Nimic nu enervează mai mult conducerea decât numele greșite. O să ai necazuri mari de tot.

— Am înțeles!

Nici nu m-am întors bine din pauza de prânz când îmi sună telefonul.

— Bună, Emily, sunt Lindsey de la Resurse umane. O să vin în cinci minute să te iau! spune vocea amabilă de la telefon.

Mă strâmb. O, exact – trebuie să fac afurisitul de tur al clădirii!

— OK, mulțumesc! Închid telefonul, apoi le șoptesc colegilor: O, nu, trebuie să fac turul biroului!

— E în regulă, răspunde Aaron și continuă să-și citească e-mailurile.

— Am atât de multe subiecte de urmărit! mă bâlbâi. Nu pot să țin pasul!

— Nu-ți face griji! E în regulă! mă liniștește el.

— Și dacă ratez o știre foarte importantă?

— Ba nu; e în regulă. O să mă uit eu pe ale tale cât ești plecată.

— Serios?

— Sigur că da! Nu se așteaptă nimeni să știi tot din prima zi.

— O, nu, trebuie să te duci la vârf! se strâmbă Ava.

— Ce e la vârf? întreb eu.

— Birourile conducerii.

— Și nu sunt amabili?

— Nu, sunt al dracului de îngrozitori și există șansa să te dea afară pe loc.

— Poftim?

— O, prostii! zice Aaron și își dă ochii peste cap. Doar că... Se schimonosește, alegându-și cuvintele cu atenție: Nu te menajează. Dacă trebuie să spună ceva, pur și simplu spun lucrurilor pe nume. Nu acceptă mizerii de la nimeni.

— Cine sunt ei? șoptesc eu.

— Păi, domnul Miles nu va fi acolo. Nu e niciodată acolo. Cred că e la Londra.

— Domnul Miles? întreb și simt cum mi se întind nervii.

— Directorul executiv.

— Da, știu cine e! Cred că toată lumea știe. Deși n-am văzut niciodată o fotografie cu el. Sunt el și frații lui, nu?

— Da, familia Miles deține tot. El și cei trei frați.

— Și toți sunt sus? șoptesc, scoțând repede rujul roșu pe care l-am cumpărat la prânz și dându-l pe buze din nou; am nevoie de puțin curaj aici.

— Doar să nu spui vreo tâmpenie la etajele conducerii! mă sfătuiește Ava.

Fac ochii mari.

— Cum ar fi? Ce consideră ei tâmpenie?

Încep să intru în panică de-a binelea.

— Doar să-ți ții gura, faci turul și nu le spui nimic celor de la Resurse umane!

— De ce nu?

— Pentru că au conducerea pe apelare rapidă. Turul pe care îl faci acum este ca să-ți analizeze personalitatea în cele două ore cât le ia să-ți prezinte tot.

— O, Doamne! exclam cu un oftat.

— Bună! Emily, da? Eu sunt Lindsey!

Mă întorc și văd o blondă frumoasă. Mă ridic imediat, întinzând mâna.

— Bună!

Lindsey le zâmbește colegilor mei.

— Să începem! O să coborâm la primul nivel și pe urmă urcăm.

Le fac neliniștită cu mâna noilor mei prieteni de la serviciu și o urmez afară din birou până la lift.

Să începem!

O oră și jumătate mai târziu

— Și aceasta e sala de sport, pentru uzul personal al angajaților noștri.

Mă uit în jur la sala mare și ostentativă de la etajul 60.

— Uau!

— E deschisă de la șase dimineața până seara, la 18.30. Cel mai aglomerat e înainte de începerea programului, dar poți să vii și în pauza de prânz. Mulți oameni iau prânzul foarte devreme sau foarte târziu, ca să nu fie atât de aglomerat când vin aici.

Locul ăsta e ridicol. O cantină la etajul al doilea care ocupă tot nivelul, un cinema, o sală de sport, un etaj pentru corespondență, un etaj pentru IT-iști. Totul a fost gândit cu mare grijă.

— OK, să mergem! mă invită Lindsey să continuăm. O să urcăm acum la etajele conducerii.

Mi se strânge stomacul de emoții în timp ce ne întoarcem la lift.

Ea urcă și se uită la butoane.

— O, uite, ai noroc!

Mă încrunt, neînțelegând.

— Domnul Miles e aici.

Mă silesc să zâmbesc.

— Te duc prima dată să-l cunoști.

O, Doamne!

Nu vorbi! Nu spune vreo tâmpenie! îmi reamintesc.

Îmi răsucesc degetele în față de emoție în timp ce urcăm la ultimul etaj. Ușile se deschid, ies din lift și mă opresc în loc.

Ce mama naibii?

Marmură albă cât vezi cu ochii, pereți de sticlă și mobilier din piele albă.

— Bună, Sammia!

Lindsey zâmbește în timp ce privesc în jur, uluită. Locul ăsta e extraordinar!

O femeie frumoasă ridică ochii din computer la recepție și zâmbește călduros.

— Bună, Lindsey!

— Ea este Emily! E nouă și a început astăzi la etajul 40.

Sammia se apropie și dă mâna cu mine.

— Mă bucur să te cunosc, Emily!

— Domnul Miles primește vizitatori? întreabă Lindsey.

— Da! confirmă Sammia, zâmbitoare. O să te anunț!

Să mă anunțe... Fir-ar!

Lindsey lasă umerii în jos de parcă are și ea emoții.

Sammia pune mâna pe telefon.

— Domnule Miles, avem o angajată nouă la recepție. A venit să vă cunoască. Secretara ascultă un moment și zâmbește, apoi spune: Da, domnule! Pune receptorul jos și adaugă: Intrați!

— Pe aici, Emily!

Lindsey mă conduce printr-o sală de consiliu imensă, iar tocurile mele bocănesc pe marmură. De ce nu bocănesc și tocurile lui Lindsey?

OK, mâine să-ți cumperi pantofi cu talpă de cauciuc!

Ajungem la capătul sălii imense și mergem pe un coridor, iar tocurile mele sună ca naiba. Mă enervează chiar și pe mine. Parcă aș fi un cal. Îmi vine să le scot și să le arunc la gunoi. *Tăceți odată! Încerc să par profesionistă!*

Ajungem la niște uși negre, duble, iar Lindsey ciocănește în timp ce inima îmi bubuie în piept.

Doar... să nu spui vreo tâmpenie!

— Intră! se aude o voce gravă.

Lindsey deschide ușile și intru în birou.

Ochi albaștri familiari se ridică spre ochii mei de după biroul mare de mahon. Încremenesc pe loc.

Poftim?

— Emily Foster, aș vrea să ți-l prezint pe domnul Miles, spune Lindsey.

El ridică din sprâncene, se sprijină de spătarul scaunului și zâmbește.

— Bună, Emily!

Ochii lui mari mă fixează, aceiași ochi de un albastru-închis care m-au hipnotizat acum un an.

El e!

Capitolul 3

DOAMNE SFINTE!

El se ridică și ocolește încet biroul, întinzând mâna spre mine.

— Jameson Miles!

El e, tipul cu escala și care nu mi-a cerut numărul de telefon! Mă holbez la el, iar creierul mi se blochează.

Nu-mi vine să cred! El e nenorocitul de director executiv?

— Emily, spune-i domnului Miles câte ceva despre tine! mă îndeamnă Lindsey să vorbesc.

— Oh!

Mă trezesc și dau mâna cu el.

— Mă numesc Emily Foster.

Mâna lui e puternică și caldă, iar eu îmi amintesc instantaneu cum se simțea pe pielea mea. Îmi retrag mâna din strânsoarea lui de parcă m-ar fi curentat.

Ochii lui năstrușnici îi fixează pe ai mei în timp ce tipul își menține figura inexpresivă.

— Bun-venit la Miles Media! spune el calm.

— Mulțumesc! răspund gâtuită.

Mă uit la Lindsey. *O, Doamne, oare știe că eu sunt târfa aia spurcată la gură care și-a tras-o cu șeful șefului șefului nostru?*

— Mă ocup eu mai departe, Lindsey. Emily vine imediat! spune domnul Miles.

Lindsey se încruntă și se uită la mine.

— Eu doar...

— Așteaptă afară! spune el, făcându-i semn să plece.

Rahat!

— Da, domnule! spune ea și dispare pe ușă, care se închide în urma ei.

Încă șocată, îmi forțez ochii să se întoarcă spre el.

E înalt, cu părul brunet, și poartă un costum bleumarin care i se potrivește perfect. Ochii lui albaștri mă privesc.

— Bună, Emily!

Îmi răsucesc degetele în față, emoționată.

— Bună!

Nu mi-a cerut numărul de telefon.

Să-l ia naiba!

Întorc bărbia spre tavan și mă prefac curajoasă. Oricum nu voiam să mă sune.

Ochii lui aruncă văpăi și se sprijină cu fundul de birou, încrucișându-și picioarele în față. Mă uit la pantofii lui. Îmi amintesc pantofii aceia scumpi, de fițe.

— Le-ai mai făcut vânătăi bieților tovarăși de drum nebănuitori în ultima vreme? întreabă el.

A dracului treabă – își amintește. Simt că mă îmbujorez de rușine. Nu-mi vine să cred că am făcut asta. *Rahat, rahat, rahat!*

— Da, chiar aseară, de fapt.

Fac o pauză teatrală.

— Când zburam încoace.

Își încleștează maxilarul și ridică o sprânceană, neimpresionat.

— Deci, nu ești Jim? îl întreb.

— Pentru unii, sunt Jim.

— Te referi la femeile pe care le agăți pentru o aventură de-o noapte.

El își încrucișează mâinile la piept, părând supărat.

— Ce-i cu atitudinea asta?

— N-am nicio atitudine, îi dau replica.

El ridică din nou din sprâncene și-mi vine să-i trag una de să-i coboare până-n barbă. Arunc o privire prin biroul lui exagerat de luxos. E ridicol, cu o priveliște de 360 de grade a New Yorkului. Are o zonă mare de lounge, cu un bar plin și scaune de piele aliniate în față, precum și o masă de ședințe. Văd un hol către o baie privată și alte câteva încăperi mai departe.

El își atinge cu vârful degetelor buza de jos în timp ce mă privește. Îi simt privirea până în vârful degetelor de la picioare. *Doamne, e superb!* M-am gândit deseori la el în ultimul an.

— Ce cauți în New York? întreabă el.

— Lucrez pentru Miles Media.

Îmi trece un gând prin cap și mă încrunt, amintindu-mi ceva ce mi-a spus atunci.

„Bun-venit la Clubul Miles-High..."

Doamne sfinte, credeam că se referă la clubul celor care fac sex în avion... și, când colo, era vorba despre femeile care se culcaseră cu el.

Miles... *El* e Miles... și este un club?

La naiba, cea mai tare partidă de sex din viața mea a fost doar inițierea într-un sordid club de sex!

În ultimele 12 luni, noaptea pe care am petrecut-o împreună a fost ceva special la care m-am gândit cu drag. El a trezit ceva în mine ce nici nu știam că există, iar acum aflu că am fost una dintre multe altele. Mi se strânge inima de dezamăgire, așa că îmi încleștez fălcile ca să nu mă dezlănțui, încercând să-l rănesc la rândul meu.

Nemernicul!

Trebuie să plec de aici până nu mă concediază din prima zi.

— Mă bucur să te revăd!

Zâmbesc fals și, cu inima bătându-mi în piept cu putere, mă întorc și ies din birou, închizând ușa după mine.

— Gata? zâmbește Lindsey.

— Da! încuviințez cu o mișcare din cap.

Trecem prin zona de recepție și urcăm în lift, coborând din nou spre etajul meu.

— Să nu te lași zăpăcită! spune Lindsey încetișor.

Mă încrunt auzindu-i sfatul.

— E foarte aspru și nu se pricepe la oameni, dar are o minte mai mult decât incredibilă.

La fel e și scula lui.

— O, OK! răspund cu ochii în pământ. Bine de știut!

— Ți-a spus ceva?

— Nu! mint eu. A fost doar o pălăvrăgeală amabilă.

Ea zâmbește.

— Ar trebui să te simți privilegiată. Jameson Miles nu stă la pălăvrăgeală amabilă cu nimeni.

— Oh! izbutesc să îngaim și mă încrunt.

Ușa se deschide, așa că ies repede ca să evit discuția asta.

— Mulțumesc foarte mult pentru tur!

— Cu plăcere, iar dacă ai probleme cu resursele umane, te rog să mă suni imediat.

— Așa voi face! spun și dau mâna cu ea.

Faptul că am fost inițiată în clubul de futai Miles se consideră o problemă pentru resurse umane? Mulțumesc foarte mult!

O iau spre birou și-mi scot ușor telefonul.

— Mă întorc imediat!

Mă duc la baie și deschid ușa cu putere, apoi o încui. În intimitatea toaletei, scriu pe Google: *Jameson Miles*.

Închid ochii și aștept să apară informațiile. Inima îmi bubuie în piept. *Te rog, nu fi însurat... Te rog, nu fi însurat!*

Mi-am bătut capul cu chestia asta în ultimul an și nu mi-a dat pace gândul că nici măcar nu s-a prefăcut că vrea să-mi ceară numărul de telefon. Mi s-a părut că este o legătură între noi, dar a fost ceva ce nu mi-a spus. Și nu știu de ce, după aceea, am avut senzația că e căsătorit... sau are o relație.

Și asta mă transformă într-o târfă ordinară. N-am fost niciodată cu un bărbat care să aibă o relație de durată cu altcineva, iar femeile care fac asta cu bună știință mă dezgustă.

Dacă aș fi știut cât de mult avea să-mi stea gândul la asta, nici nu m-aș fi apropiat de el în noaptea aceea!

Jameson Grant Miles este un afacerist și investitor american. În vârstă de 37 de ani, Miles este cel mai mare fiu ale mogulului media George Miles Jr. și nepotul lui George Miles Sr. În 2012, a moștenit conducerea imperiului Miles Media Holdings Ltd., precum și controlul asupra investițiilor în televiziune, filme și multe alte companii. Este fostul președinte executiv al Publishing and Consolidated Media Holdings, care deține mai ales investiții media într-o serie de platforme. De asemenea, este și fostul președinte executiv al Netflix.

În mai 2018, averea estimată a lui Miles era de 5,5 miliarde de dolari, aflându-se în top 100 al celor mai bogați americani, alături de cei trei frați ai săi.

O, fir-ar! Citesc mai departe:

O persoană extrem de discretă, este cunoscut pentru preferința lui față de femeile frumoase. A trăit o poveste de

iubire cu Claudia Mason din 2011 până în 2015, iar de atunci nu a mai avut relații cunoscute publicului.

Duc mâna la piept și oftez ușurată. Slavă Domnului! Dau clic pe linkul către Claudia Mason. Cine e? Apar o mulțime de imagini, iar încrederea mea se duce pe apa sâmbetei.

Claudia Mason este o afaceristă britanică și fashion icon. În vârstă de 34 de ani.

Mason este jurnalistă britanică. De asemenea, este redactor-șef al ediției britanice a prestigioasei reviste Vogue, *fiind și cea mai tânără persoană deținând această funcție la* Vogue *Marea Britanie. A preluat conducerea revistei în 2014. Mason este una dintre cele mai apreciate voci când vine vorba de stabilirea trendurilor în modă. În plus, a scris numeroase articole pentru Miles Media și a publicat zece cărți.*

Viața personală:

Mason este cea mai mare dintre cei cinci copii ai politicianului francez Marcel Angelo.

A avut o relație sentimentală și a fost logodită cu moștenitorul media Jameson Miles din 2011 până în 2015, însă relația s-a destrămat, din câte se pare din pricina volumului individual de muncă și a obligațiilor în colțuri opuse ale lumii. În prezent are o relație cu Edward Schneider, un avocat care locuiește de asemenea la Londra.

Logodiți... Au fost logodiți?

Respir cu dificultate și închei căutarea dezgustată. Normal că a avut o relație cu ea!

Ei bine, asta e deprimant! Tipa e redactor-șef la *Vogue* Marea Britanie. Nu pot să concurez cu rahatul ăsta. Mi-a luat trei ani întregi să obțin o nenorocită de slujbă la Miles Media. Mă spăl pe mâini și-mi aranjez părul în oglindă. Nu că ar conta, presupun.

Am un iubit, iar Jameson Miles nu înseamnă nimic pentru mine. Mă întorc la birou cu un foc aprins în stomac. Nici măcar nu o să-l văd. Mă prăbușesc pe scaun.

— Cum a fost turul? întreabă Aaron.

— OK.

Zâmbesc și deschid e-mailul.

— Ai ajuns la etajele de sus?

— Aha!

Încep să mă uit la cele cinci mii de e-mailuri care au venit în cele două ore cât am fost plecată. *Doamne, sunt o mulțime de știri pe aici!*

— Ce zici de birouri? întreabă Aaron. Sunt deosebite, nu? Toată marmura aia albă...

Mișc din buze și încerc să par nonșalantă.

— Aha!

— Eu n-am ajuns în birourile conducerii când am început, spune Molly. Nu accepta musafiri în ziua aceea.

Mă uit la ea.

— Eu am intrat în biroul lui, dar nu era acolo, intervine Aaron.

— Cine? Jameson, vrei să spui?

Mă prefac neinteresată de discuția asta.

— Da, l-ai văzut măcar?

— Da! îngaim în timp ce deschid un e-mail. Am făcut cunoștință cu el.

Și i-am tras-o de i-au mers fulgii.

— A fost un porc nesimțit? se încruntă Molly. Tuturor le era frică de el.

— Nu, părea în regulă. Am fost în biroul lui și părea în regulă.

— Ai fost în biroul lui când el era acolo? se încruntă Aaron.

— Aha! zic și tastez în continuare.

Vă rog, nu mai vorbiți despre el!

— Ce faceți în seara asta? întreabă Molly. Copiii sunt la tatăl lor și mi-ar plăcea o pizza și o bere. Dă-le naibii de dietă și de sală!

— Da, mă bag! răspunde Aaron.

— Serios?

Zâmbesc. Nu-mi vine să cred că mă invită încă din prima mea zi.

— Da, de ce nu? Ai alte planuri? întreabă Molly.

— Păi, având în vedere că voi doi sunteți singurii oameni pe care îi cunosc în New York, ce alte planuri aș putea să am? răspund și ridic fericită din umeri.

— Pizza și bere să fie! răspunde Molly și tastează în continuare.

Încep să derulez lista de e-mailuri, iar numele *Jameson Miles* apare ca expeditor.

Poftim?

Mă uit vinovată în jur și-l deschid. Probabil e un e-mail de bun-venit trimis tuturor.

Emily,

Te aștept în biroul meu mâine la ora 8.00 a. m. pentru o întâlnire privată.

Treci de pază și spune-le că vii să mă vezi! O să te lase să urci la etajul meu.

Jameson Miles
CEO Miles Media
New York

— Ce naiba? şoptesc.
— Ce? întreabă Molly.
— Nimic, mă bâlbâi şi minimizez fereastra.
Rahat! Ce vrea? Fă pe proasta!
Răspund:

Stimate domnule Miles,

Doriţi să-mi aduc şi echipa?

Emily

Bat cu pixul în birou şi mă uit neliniştită în jur, aşteptând răspunsul lui.

Emily,

Nu!

Nu vreau să mă văd cu echipa ta, nu vreau nici să spui cuiva despre întâlnirea programată.

Această întâlnire este privată.

Jameson Miles
Miles Media
New York

Fac ochii mari. O, Doamne... *Privată?* Ce naiba înseamnă asta?

Mă ciupesc de baza nasului. Şi eu am nevoie de pizza şi o bere. Hai odată, ora cinci!

*

Barul e zgomotos și foarte animat, și abia reușesc să-mi șterg zâmbetul prostesc de pe față, uitându-mă în jur la toți oamenii care tocmai au ieșit de la serviciu. Stau pe o bancă la masă cu Molly și Aaron într-un bar sportiv și mă simt cu adevărat la New York.

E luni seara și am ieșit în oraș cu, din câte se pare, un milion de oameni grozavi.

— Tot ce vreau să spun, zice Molly în timp ce mestecă niște pizza, este că dacă nu l-ai văzut tot weekendul, iar lui îi convine așa, e o problemă.

— Poate că a fost doar ocupat, pufnește Aaron.

— Poate că e doar penibil, pufăie Molly.

Discutăm despre noul iubit al lui Aaron și, nu știu de ce, mă simt suficient de confortabil să-mi fac colegul să se simtă mai bine în privința situației lui, pentru că a mea e și mai rea.

— Ei, fiți atenți la asta! zic când termin de mâncat. Vreți să auziți ceva penibil? Mă întâlnesc cu un tip de care am fost îndrăgostită de când aveam 13 ani. Un star al fotbalului care n-a fost interesat de mine decât după ce s-a accidentat. Am petrecut câteva luni grozave împreună, pe urmă l-a apucat un fel de criză, povestesc în timp ce sorb din bere. El nu știe ce vrea în afară de a juca fotbal. E șomer și nu are nicio perspectivă. Locuiește în garajul părinților lui și tocmai și-a făcut praf mașina. Clatin dezgustată din cap, scot telefonul din geantă și îi dau înainte: Nu a vrut să se mute aici cu mine pentru că nu-i plac orașele aglomerate. Nu m-a sunat azi-dimineață să-mi ureze baftă, iar acum – mă uit la ceas – e 21.40, iar el nu s-a deranjat să mă sune să vadă cum a fost prima zi.

Amândoi gem scârbiți.

— Ce dracu' faci cu el? se strâmbă Aaron.

Sorb din bere, dau ochii peste cap și ridic din umeri.

— Cine știe?

Amândoi chicotesc.

— Ei bine, eu nu vreau decât niște sex de calitate! se văicărește Molly. De câte ori văd pe cineva de care sunt atrasă, sunt cu copiii. Și nu pot să fac nimic.

Mă încrunt.

— Nu vrei să prezinți pe nimeni copiilor?

— Nu! Doamne, îi fac viața un coșmar noii iubite a tatălui lor!

Aaron râde de parcă își amintește ceva.

— Ce? întreb eu.

Molly zâmbește.

— Copiii mei sunt atât de al dracului de obraznici, că nu ți-ar veni să crezi!

Încep să râd.

— Câți ani au?

— Mischa are 13, iar Brad, 15, răspunde ea. Au decis ei singuri că o să ne facă viața un iad mie și tatălui lor dacă nu ne împăcăm.

— Cum așa? râd eu.

— Brad a fost suspendat de la cursuri de două ori anul ăsta, iar acum o ia razna și Mischa. Acum câteva weekenduri, și-au chemat fiecare câte un prieten acasă la tatăl lor în timp ce acesta și iubita lui erau în oraș, la cină.

Mă încrunt în timp ce ascult.

— S-au îmbătat cu alcool luat din bar și au tăiat partea din față de la toți chiloții iubitei lui.

Aaron râde, dar eu fac ochii mari de spaimă.

— Iar – Molly ia o gură de bere – când tatăl lor i-a întrebat, au spus că putreziseră chiloții pentru că vaginul ei e contaminat.

Izbucnesc în râs.

— Nu!

Ea clatină dezgustată din cap.

— Aș vrea eu să glumesc!

Aaron dă capul pe spate, hohotind.

— Îi iubesc pe copii tăi, soro! Ce fază clasică!

— Nu, e un coșmar, răspunde ea sec.

— De ce ai divorțat de el? o întreb.

— Păi, nu știu exact. Se gândește o clipă, apoi îmi răspunde: Pur și simplu, am rătăcit drumul. Amândoi munceam din greu, așa că eram mereu prea obosiți pentru sex. Aveam doi copii și o ipotecă. Ridică din umeri, apoi continuă: Nu ieșeam niciodată la întâlnire și nu făceam eforturi unul pentru altul. Nu există un moment clar când am înțeles amândoi că s-a terminat. Pur și simplu, totul s-a destrămat.

— Ce trist! oftez eu.

— El a cunoscut pe cineva la muncă și mi-a spus. Nu se întâmplase nimic încă și mi-a zis că mi-a povestit pentru că voia să lupte ca să ne întoarcem la ce am avut cândva.

— Și nu ați luptat? întreb.

— Nu! răspunde ea întristată. Și nici el. Pur și simplu, ne-am părăsit reciproc. Totul era prea greu atunci! Se gândește o clipă și zice: Acum îmi pare rău. E un bărbat grozav. Și, privind retrospectiv, cred că multe probleme s-au datorat faptului că îmbătrânim. Libidoul e ceva la care trebuie să muncească amândoi, dar noi nu ne-am dat seama decât când a fost prea târziu.

Molly zâmbește vag.

— Acum suntem prieteni foarte buni.

Hmm. Amuțim toți trei.

— Ce bine că ai copiii care să taie chiloții concurenței! zâmbește Aaron.

Râdem toți în hohote.

— Vagin contaminat. De unde vin cu prostiile astea?

Țin rochia neagră în dreptul corpului și mă uit în oglindă. *Hmm.* O arunc cu tot cu umeraș pe pat. Iau fusta gri și sacoul și le lipesc de mine.

Poate negru?

Rahat! Ce naiba porți când vrei să fii sexy fără să încerci să pari sexy? Tocmai s-a făcut ora 23, iar eu încă mă gândesc ce să port la întâlnirea cu domnul Miles de dimineață. Și de ce o fi vrând să mă vadă, mă rog?

Cred că o să iau rochia neagră. O întind pe scaun. Îmi iau pantofii de lac și îi așez sub rochie. Ce cercei? *Hmm.* Îmi sucesc buzele, gândindu-mă. Perle. Da, perlele nu strigă *trage-mi-o* precum cei de aur. Perlele sunt cercei rezonabili pentru birou.

Exact!

O să-mi spăl părul și o să-l ondulez dimineață. Mă uit la imaginea mea în oglindă și ridic părul într-o coadă groasă. Da, exact, o coadă prinsă sus! Îi plac cozile prinse sus. *Încetează!*

Mă așez la capătul patului și mă uit la micul meu apartament. Are un singur dormitor și e la etajul 30 – mic și cochet. E modern însă, iar blocul e elegant. E diferit de cele cu care sunt obișnuită; acest trai în New York e străin pentru mine, să locuiesc singură, să beau ceva și să ies undeva luni seara. Iau telefonul și-mi verific mesajele. Cele trei cele mai bune

prietene ale mele mi-au trimis mesaje să vadă cum m-am descurcat în prima zi. La fel și mama. Robbie, nu!

Mă copleșește tristețea. Ce se întâmplă cu noi? Poate ar trebui să-l sun eu. Eu sunt cea care a plecat, la urma urmei. Îi formez numărul și sun. În cele din urmă, răspunde.

— Bună!

— Bună!

Zâmbesc.

— Ce faci?

— Dorm, mormăie el. Cât e ceasul?

Îmi pică fața când mă uit la ceas.

— Scuze!

— Nu contează. Te sun mâine, iubire!

Mă bosumflu.

— OK! Fac o pauză, apoi îi spun: Scuze că te-am trezit!

— Pa!

Și îmi închide.

Respir adânc.

— Prima mea zi la lucru a fost minunată; mulțumesc de întrebare! murmur sec.

Cu inima grea și fluturi în stomac, mă târăsc în pat și zâmbesc în întuneric, amintindu-mi de noaptea petrecută cu Jim. A fost, de departe, cea mai grozavă experiență sexuală din viața mea – nu că aș recunoaște asta în fața cuiva, dar eu știu. O să-l văd dimineață. Simt cum îmi joacă nervii în stomac. Mă întreb ce o să-mi spună?

Jameson

Stau la birou și răsfoiesc dosarul, dosarul lui Emily Foster. Citesc informațiile, notele de la școală, recomandările și scrisoarea de candidatură.

Oare asta era slujba pentru care avea interviu acum 12 luni?

Bzz.

Apăs pe butonul interfonului de la pază și mă uit la oglinda de pe perete, după care apăs pe telecomandă. Se transformă imediat într-un ecran TV.

— Da!

— Emily Foster e aici. A venit să vă vadă, domnule.

O zăresc și zâmbesc. Iat-o!

— Trimite-o sus!

Mă uit cum merge spre lift împreună cu paznicul, după care el o urcă în liftul meu. Mă duc spre recepție, iar curând ușile se deschid, și apare ea.

— Bună! o salut și zâmbesc.

— Bună! șoptește ea.

Pare neliniștită.

Întind mâna și gesticulez spre biroul meu.

— Intră, te rog!

Merge în fața mea, așa că îmi cobor privirea spre fundul ei. Poartă o rochie neagră, mulată, ciorapi de culoarea piciorului și pantofi cu toc înalt, iar părul e prins într-o coadă săltăreață... numai bună de tras în jos spre... *Încetează!*

— Ia loc! spun eu și mă așez la birou.

Ea se așază și strânge poșeta din poală în timp ce ridică ochii spre mine.

Mă învârt pe scaun și o privesc. E la fel de superbă cum mi-o aminteam, iar o aură sexuală puternică se împrăștie dinspre ea ca o armă ascunsă.

Păr lung și brunet, ochi căprui și buze mari, făcute pentru sex. M-am gândit deseori la ea – mi-a fost imposibil s-o uit.

Nu m-a călărit nimeni vreodată cum a făcut ea, nici înainte, nici de atunci. Niciodată.

Vânătaia de pe gât nu a fost singurul fel în care m-a însemnat în noaptea aceea.

— Ai vrut să mă vezi? întreabă ea încet.

Sunetul vocii ei are un efect straniu asupra mea. Îmi amintesc cum vorbea în timp ce făceam sex și ce excitant a fost să-i aud vocea dulce spunând lucruri atât de murdare.

— Da!

Mă uit fix la ea.

— Am vrut.

Emily a fost prima femeie cu care am fost după multă vreme și care habar nu avea cine sunt. Destul de ciudat, nu a fost nevoie să fiu cineva anume în noaptea aceea!

A fost de ajuns să fiu Jim.

— Despre ce e vorba?

Mă sprijin de spătar, enervat de atitudinea ei. Majoritatea femeilor se extaziază în fața mea – ea, nu prea.

— Ce faci în New York? o întreb, încercând să port o discuție politicoasă.

— M-ai întrebat asta ieri! se răstește ea. Treci la subiect!

— Acum te întreb din nou. Încetează cu atitudinea asta de rahat!

Ea mijește ochii, parcă supărată.

Mă aplec în față, pe scaun.

— Care e problema ta? o întreb disprețuitor.

— Tu! Tu ești problema mea!

— Eu? întreb, jignit. Dar ce-am făcut?

— Ai de discutat cu mine ceva legat de serviciu sau nu, Jim?

Mă încrunt la ea.

— Ești foarte nepoliticoasă.

— Iar tu eşti foarte bogat.

— Şi?

Ridică din umeri.

— Ce înseamnă asta? o întreb răstit.

— Nimic! îmi răspunde şi îşi îndreaptă spatele. Dacă nu ai nimic de discutat cu mine despre serviciu, o să plec.

Încleştez fălcile şi mă holbez la ea; aerul parcă pârâie între noi.

— Pot să te văd diseară?

Ea mă priveşte în ochi.

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că sunt o profesionistă şi n-am de gând să amestec afacerile cu plăcerea.

Încleştez maxilarul ca să nu zâmbesc. Interesul meu creşte cu fiecare secundă.

— De ce eşti atât de sigură că ar fi o plăcere?

— Istoria are un fel de a se repeta, şopteşte ea şi îşi îndreaptă privirea spre buzele mele.

O văd goală deasupra mea pe scaun şi inspir brusc în timp ce sexul începe să-mi zvâcnească.

— Istoria va fi amabilă cu mine, pentru că am de gând s-o scriu, spun eu.

— Îl citãm pe Winston Churchill acum, domnule Miles? spune ea încet.

Zâmbesc, amuzat de inteligenţa ei.

— Trebuie să priveşti faptele pentru că şi ele te privesc pe tine.

— Nu-mi fac niciodată griji pentru acţiuni, doar pentru lipsa de acţiune, îmi răspunde ea fără să ezite.

— Exact, aşadar, ca un alt admirator al lui Churchill, îţi cer să iei cina cu mine diseară.

Ea zâmbește și se ridică.

— Nu pot!

— De ce nu?

— Îmi spăl părul.

— De ce-ai vrea să-l speli când ai putea să-l murdărești?

Ea ridică din umeri cu nonșalanță.

— Pur și simplu, nu mă interesezi! Nu ești genul meu.

Mă holbez la ea, iar cuvintele pe care le-a rostit mi se învârt în minte.

Au!

Strâng din buze în timp ce o fixez cu privirea. E prima dată când sunt refuzat categoric.

— Foarte bine; tu pierzi!

— Poate! îmi zice și se întoarce să plece. Dar mi-a făcut plăcere să te revăd! Cred că ești foarte mândru de realizările tale.

Mă ridic și deschid grăbit ușa. Ea înalță ochii spre mine în timp ce îmi încordez mâna pe lângă corp ca să mă împiedic să o ating.

— La revedere, Emily!

— La revedere! răspunde ea, iar aerul dansează în jurul nostru. Mulțumesc că mi-ai oferit slujba!

Zâmbește.

Dau din cap scurt. *Nu e singura slujbă pe care o am pentru tine.*

Se întoarce și iese, apoi urcă în lift, iar eu trântesc ușa și mă întorc în birou.

Nu sunt genul ei... De când?

Îndrept telecomanda spre ecranul cu camere de securitate și îl pornesc.

— Arată-mi etajul 40! dau comanda vocală.

Ecranul pâlpâie, pe urmă apare o imagine cu etajul 40. O văd cum iese din lift.

— Urmărește-o!

Camera o urmărește în timp ce merge pe culoar și se așază la birou.

— Camera deasupra acelei zone! ordon eu.

Ecranul pâlpâie și apare ea în imagine. Biroul e gol, își scoate telefonul și începe să deruleze. Își încrucișează picioarele și mă aplec în față când i se vede coapsa prin șlițul fustei.

Fir-ar... Cât de sexy!

Caută ceva pe telefon.

— Mărește imaginea! dau ordinul.

Camera mărește imaginea, iar eu mijesc ochii, încercând să văd ce caută pe Google.

Jameson Miles.

Mă las pe spate și zâmbesc. *Bingo!*

Capitolul 4

Emily

— DAR ĂSTA? ZÂMBEȘTE AARON. POMPIER SEXY SALVEAZĂ o pisicuță dintr-o canalizare.

Ridic din umeri.

— Aș face reportajul ăla cu siguranță.

El rânjește.

— Și eu!

— Ce planuri aveți pentru weekend? întreabă Molly în timp ce lucrează.

— Nimic, răspunde Aaron. Sper să-l văd pe Paul.

— Nici eu n-am niciun plan, spun și oftez.

Molly ridică ochii.

— Credeam că te duci acasă să-l vezi pe iubitul tău.

Ridic din umeri.

— Păi, așa trebuia, dar am vorbit patru minute cu el în decurs de zece zile și nu m-a sunat nici măcar o dată.

Mă răsucesc cu scaunul, gândindu-mă la situația mea deprimantă.

— Doamne, trebuie să-l lași și să treci la Ricardo!

Dau ochii peste cap. Ricardo lucrează cu noi pe etaj, iar în ultimele zile a tot dat târcoale biroului meu, vorbind vrute și nevrute.

— Te place, murmură Molly. Zboară pe la biroul tău ca o muscă.

— E păcat!

Zâmbesc și-l văd vorbind cu cineva la alt birou. Arată destul de bine. Ricardo e italian și are aspectul acela de tip înalt, brunet și frumos cu adevărat. Din păcate, personalitatea lui nu e nici pe jumătate la fel de frumoasă ca fața. Ori râde mereu de cineva, ori vorbește despre el însuși la persoana a treia.

— Bleah! exclamă Aaron și face ochii mari, scârbit. Despre ce-ai putea vorbi cu el?

— Păi n-ai vorbi cu el – i-ai băga o bilă în gură și l-ai fute în ultimul hal, spune Ava, uitându-se la el. Pun pariu că o are cât un cal, șoptește ea.

Izbucnim toți în râs.

— Tu ce faci weekendul ăsta? o întreb pe Ava.

— O să alerge după băieți bogați, răspunde Aaron.

— Poți fi sigur!

Mă uit la ea.

— Ce înseamnă asta?

— Ies în cluburi în care vin bărbați cu bani.

— De ce? mă încrunt.

— N-am de gând să sfârșesc cu un ratat lefter.

Casc gura îngrozită.

— Deci... te-ai mărita cu un tip doar pentru bani?

— Nu! îmi răspunde, apoi ridică din umeri. Poate. Se uită la mine și mă avertizează: O, nu, uite-l că vine!

Ricardo se apropie și se așază pe colțul biroului meu. Managerul de etaj a plecat acasă, așa că nici măcar nu se mai preface că muncește.

— Bună! mă salută el zâmbitor.

— Bună! răspund eu sec.

Te rog să pleci – te faci de râs!

— Ricardo a vrut să vină și să vadă ce face colega lui preferată.

Mă uit la tâmpitul din fața mea.

— De ce vorbești despre tine la persoana a treia? îl întreb.

Aaron pufnește pe nas și se preface că nu ascultă.

— Ricardo se întreabă de ce nu vii niciodată la biroul lui să-l vezi.

— Lui Emily îi place să-și facă treaba, murmur monoton.

— Oh!

Râde și arată cu degetul la mine.

— Lui Ricardo îi place stilul tău, Emily.

Încep să lucrez, iar el rămâne pe colțul biroului meu, pălăvrăgind în continuare și de-abia oprindu-se să respire. Din când în când, noi patru schimbăm câte o privire, căci nu ne vine să credem ce dobitoc e tipul ăsta.

Cu coada ochiului, văd ușile liftului cum se deschid și pe urmă zăresc pe cineva întorcându-se în fugă la birou. *Hm?* Mă uit și-l văd pe Jameson Miles trecând pe coridorul acoperit de mochetă spre biroul meu. Are maxilarul încleștat și se încruntă la Ricardo.

Oamenii se ridică în dreptul birourilor să vadă cine e, iar când îl zăresc, se așază speriați pe scaune.

Ce naiba caută aici?

Urmăresc cu încetinitorul cum se oprește în fața biroului meu. Ricardo întoarce capul și aproape își înghite limba, ridicându-se imediat.

— Domnule Miles! se bâlbâie el. Bună ziua, domnule!

— Ce faci? mârâie domnul Miles.

— O instruiam pe noua noastră angajată, bolborosește el. Ea este Emily, spune el, prezentându-mă.

Aaron se uită îngrozit la mine.

— Știu foarte bine cine este Emily Foster și cât de des îi frecventezi biroul. E primul și ultimul tău avertisment, mârâie el amenințător. Treci înapoi la treabă și să nu te mai prind pe aici!

Tot sângele s-a scurs de pe fața lui Ricardo.

— Da, domnule! șoptește el.

Domnul Miles îl privește încruntat și își încordează maxilarul mânios.

— Pleacă! Acum!

Ricardo aleargă înapoi la biroul lui, în timp ce eu mă holbez la creatura asta superbă din fața mea.

Costum gri, cămașă albă, cravată cu model. Un adevărat actor porno la costum.

— Emily, trebuie să vorbim în biroul meu! se răstește el, înainte să se întoarcă și să o ia înapoi spre lift, fără să mai aștepte răspunsul meu.

Înghit nodul din gât și mă ridic.

Ochii lui Aaron, ai Avei și ai lui Molly se bulbucă de spaimă.

— Ce mama dracului? mimează Aaron și mă strânge de mână, empatizând cu mine.

Respir adânc și îl urmez pe zeul biroului în lift sub privirile tuturor. Ușile se închid în spatele nostru.

James se încruntă la ușă, iar eu îmi frâng mâinile în față în timp ce urcăm.

Frate, o să mă dea afară!

Prostul ăla de Ricardo m-a băgat în rahat! E numai vina lui!

Ca fapt divers, nici măcar nu-i răspundeam.

Când ajungem la ultimul etaj, ușile se deschid, iar Jameson iese. Ezit. Se așteaptă să alerg după el? Nu sunt un nenorocit de cățeluș.

Cine dracu' se crede nemernicul ăsta?

Îi zâmbesc fals recepționerei și dau buzna după el. Îmi ține ușa deschisă și trec pe lângă el. Închide ușa și o încuie.

— Ce faci? se răstește.

— E o întrebare capcană?

Deschid brațele larg și îi arăt.

— Stau în biroul tău. Ce pare că fac?

— Vreau să spun, de ce naiba flirtezi pe față cu idiotul ăla de jos? mă întreabă.

Casc gura îngrozită.

— Nu flirtam.

— Rahat! Am văzut cu ochii mei, ce dracu'!

— Poftim? mă răstesc și eu. Să nu-mi spui că m-ai târât până aici ca să mă certi că am vorbit la birou în timp ce muncesc.

— Nu te plătesc să ți se facă avansuri, Emily! mârâie el.

Îmi pun mâinile în șold în timp ce simt cum îmi curge furia prin vene.

— Ia ascultă! îl înfrunt și ridic un deget spre el. În primul rând, poate să-mi facă avansuri oricine vreau eu.

Mișcă ochii și își pune și el mâinile în șold, imitându-mi poziția.

— În al doilea rând – ridic al doilea deget –, ca șef al meu, nu ai dreptul să comentezi despre viața mea amoroasă.

— Ha! pufnește el și dă ochii peste cap dezgustat.

— În al treilea rând – ridic trei degete –, sunt nouă în oraș și nu am prieteni, așa că dacă el e amabil, nu o să fiu prost-crescută, nu-i așa?

— Nu pe timpul meu! răspunde amenințător.

— Chiar m-ai târât aici, sus, doar ca să-mi spui asta? mă încrunt.

— Nu! strigă el la mine. Vreau să știu de ce nu vrei să ieși cu mine.

Îmi pică fața.

— Vorbești serios? întreb șoptit.

— Foarte!

Atmosfera se schimbă între noi și se transformă din furie, în altceva.

— Pentru că nu pot să risc să-mi pierd slujba dacă nu merge.

El se uită la mine o clipă.

— Interviul acela la care te duceai acum un an... Aici era?

Mă opresc o secundă. O să par o ratată.

— Da!

— De cât timp încerci să te angajezi aici?

— De trei ani, pufnesc eu. Așa că iartă-mă dacă nu vreau să-i dau cu piciorul pentru o aventură de-o noapte!

— De ce crezi că te-aș concedia?

— Nu asta fac directorii executivi când și-au terminat treaba cu secretarele? Le aruncă la coș?

El se încruntă și se uită la mine.

— N-am de unde să știu – n-am fost niciodată atras de o femeie cu care lucrez. Și-apoi, cred că locul ăsta e destul de mare, încât să nu ne împiedicăm unul de altul.

— Încă ești atras de mine? întreb în șoaptă.

— Știi bine că da, și e vorba doar de cină! se răstește. Nu e nevoie să afle nimeni și în mod sigur nu te-aș concedia a doua zi dimineață.

— Deci...

Mă încrunt și încerc să înțeleg ce naiba vrea.

— M-ai păstra ca pe micul tău secret murdar?

Pășește spre mine și suntem la doi centimetri distanță, față în față; privirile ni se întâlnesc.

Energia începe să scapere între noi, iar eu simt că mă excit.

— Aveai o relație când ne-am petrecut noaptea împreună? îl întreb.

— Ce te face să spui asta?

— Nu mi-ai cerut numărul de telefon.

Îmi zâmbește alene și sexy și-mi dă o șuviță de păr după ureche.

— Toți îți cer numărul de telefon, Emily?

Vocea lui are un ton grav și sexy.

— Aproape toți.

— Nu căutam nimic atunci și în mod sigur nu le spun oamenilor că o să-i sun când n-am de gând să o fac.

Își trece degetul mare peste buza mea de jos în timp ce mă uit în ochii lui mari și albaștri.

— Diseară, șoptește el.

Zâmbesc ușor, iar răsuflarea lui îmi gâdilă pielea. E chiar...

— Te iau eu. Luăm cina la restaurantul meu italian preferat...

Se oprește, ca și cum își imaginează altceva.

O, ce bine sună!

Zâmbesc când se apleacă mai mult. Buzele lui le ating ușor pe ale mele, și-mi ține obrazul în palmă. Închid ochii și simt că plutesc.

Robbie... Ce naiba fac?

Afurisit să fie bărbatul ăsta! Ce fel de vrajă a aruncat asupra mea și care mă îndeamnă să fac cele mai neașteptate lucruri? Ca aventurile de-o noapte și să uit că am o relație serioasă... și să respir.

O, Doamne! Am un iubit! Rahat!

— Îmi pare foarte rău dacă ți-am lăsat o impresie greșit! îi spun și fac un pas în spate. Am un iubit, îmi scapă printre buze.

Îi cade fața de groază.

— Poftim?

— Știu! Mă strâmb și abia reușesc să îngaim: Eu... eu...

Clatin din cap pentru că nu am cuvintele potrivite să ies din situația asta.

— Am un iubit și nu pot să ies cu tine.

— Părăsește-l! răspunde el.

— Poftim? întreb gâtuită.

— M-ai auzit. Părăsește-l! spune și întinde mâna spre mine.

Fac încă un pas în spate ca să măresc distanța dintre noi.

— Ai înnebunit?

— Poate!

— Serios acum, nu pot să-mi părăsesc iubitul pentru o noapte de sex.

— Ba da! Poți!

— Jameson, spun în timp ce îmi trec mâinile prin păr. Ți-ai pierdut mințile de tot?

— Foarte posibil. Îmi întinde cartea lui de vizită și adaugă: Sună-mă și o să vin să te iau!

JAMESON MILES
MILES MEDIA
212-639-8999

Mă holbez la cartea de vizită din mâna mea, cu mintea făcută praf de nedumerire. Ridic ochii spre el. Știu ce înseamnă asta pentru el – e doar o altă aventură de-o noapte.

O noapte care ar putea distruge toate planurile pe care mi le-am făcut și care mi-ar periclita cariera. Am

muncit mult prea mult ca să ajung la New York și să dau cu piciorul la tot pentru o noapte cu un fustangiu. E foarte ciudat – nu mi s-a părut deloc fustangiu când am fost împreună, dar, cu cât îl cunosc mai bine, cu atât îmi dau seama că nu l-am cunoscut deloc.

Cea mai rea parte e că știu că Jameson Miles e genul acela de drog de care nu am nevoie să devin dependentă.

Amintirea nopții petrecute împreună e destul de rea și așa.

— Îmi pare rău! Pur și simplu, nu pot.

Mă întorc și dau să ies din birou. Corpul urlă la mine să mă întorc, pe urmă îmi trece un gând prin minte. Mă întorc spre el.

— De unde ai știut?

Ridică bărbia în timp ce-l privesc în ochi.

Mă îndrept spre el.

— De unde ai știut că Ricardo a fost la biroul meu?

Mă uit prin încăpere și nu văd decât o oglindă pe un perete.

— Sunt camere aici? întreb.

— Nu contează!

— O, ba contează! răspund disprețuitor. Cred că am dreptul să știu, dacă mă privește.

Ia telecomanda de pe birou și apasă un buton.

— Arată-mi etajul 40! dă el comanda.

Oglinda se transformă într-un ecran TV. Imaginea se schimbă de câteva ori, pe urmă apare o imagine cu etajul meu. Îi văd pe Aaron și Molly, și... biroul meu.

Ce dracu'?

— M-ai urmărit? icnesc. De ce?

Ochii lui întunecați mă privesc.

— Pentru că mă excită.

Îmi ia mâna și o lipește de prohabul lui, și-i simt erecția tare ca piatra în pantalonii costumului.

Îmi iese aerul din plămâni în timp ce mă holbez la el și, neputând să mă abțin, îmi înfășor mâna pe lungimea aceea dură.

Ne uităm unul la altul, iar dorința ne copleșește.

— Pur și simplu, nu pot! șoptesc eu.

Mâinile lui îmi cuprind fața.

— Te doresc!

— Nu primești întotdeauna ce vrei, spun cu răsuflarea tăiată.

— Ba da! Limba lui coboară pe gâtul meu și, cu încetinitorul, linge pielea de la claviculă în sus, pe gât, iar apoi îmi șoptește la ureche: Scapă de el!

Mi se face pielea de găină pe spate, așa că pășesc înapoi, copleșită de efectul fizic pe care-l are asupra mea.

Își apucă erecția din pantaloni și și-o aranjează la loc în timp ce ne privim.

— Trebuie să mă întorc la lucru! spun eu.

Se încruntă la mine cu fața împietrită, iar pieptul meu se ridică și coboară în timp ce mă lupt cu excitația. Am nevoie de orice dram de autocontrol să nu sar pe el, chiar aici, chiar acum.

E atât de excitat sub costumul acela... Ce păcat!

Nu!

Mă întorc și ies, iau liftul și, cât ai clipi, am ajuns la etajul meu. Inima îmi bate cu putere în piept și sunt complet șocată. S-ar putea să fie cea mai fierbinte experiență pe care am avut-o vreodată.

Mă las pe scaun, vizibil zdruncinată.

— O, Doamne! șoptește Aaron.

Molly își împinge scaunul spre mine.

— Fir-ar să fie, ce s-a întâmplat?

— Habar n-am! murmur eu și ridic ochii la tavan. Unde sunt camerele?

Mă gândesc la unghiul pe care l-am văzut pe ecran, privesc în direcția aceea și-o văd. Un dom mic și negru de sticlă. Mă încrunt și știu că mă urmărește.

Îi simt ochii pe piele. La ce se gândește în timp ce mă privește?

Un val neplăcut de emoție mă străbate când mi-l imaginez acolo, sus, excitat și urmărindu-mă.

Îmi vine să mă dezbrac și să mă întind pe birou, să desfac picioarele și să-i dau cu adevărat o privelițe la care să se uite. Oare aude ce spunem? Are și audio chestia aia?

— Ce s-a întâmplat? șoptește Aaron.

— Nu pot să vorbesc acum. Sunt camere, murmur eu cu capul plecat. Dar trebuie să bem ceva serios după serviciu!

— Isuse! șoptește Molly, întorcându-se la computerul ei.

— Prostul ăla de Ricardo! pufnește Ricardo. O să ne concedieze pe toți din cauza lui. Pe el de ce nu l-a cărat în biroul lui?

— Știu.

Deschid e-mailul și mă holbez o clipă, încercând să mă calmez.

Știu exact de ce. Pentru că Jameson Miles nu vrea să i-o tragă lui Ricardo – mie vrea să mi-o tragă.

Îmi mușc buza de jos ca să nu-mi apară pe față zâmbetul nerușinat.

E distractiv la New York!

E 17.30, tocmai am terminat programul și stăm pe trotuar în fața clădirii Miles Media în timp ce ne hotărâm unde

să mergem la cină. E tare ciudat; e ca și cum, pe lângă slujba asta, am primit în dar trei prieteni și opțiuni nelimitate. În fiecare seară e sâmbătă seara în New York.

Toți avem vârste diferite, ducem vieți diferite, dar cumva ne înțelegem de minune. Ava are întâlnire și nu vine cu noi, dar Aaron și Molly sunt lângă mine.

— Ce-ai chef să mănânci? întreabă Molly, uitându-se în telefon.

— Ceva unsuros și care îngrașă. Paul nu m-a sunat, oftează Aaron. O termin cu el.

— O, Doamne, nu-l părăsești odată? pufnește Molly, dând ochii peste cap. Jur că se vede cu altul pe la spatele tău și-apoi nu e nici pe departe suficient de sexy pentru tine.

Un bărbat în costum negru deschide ușa din față a clădirii, moment în care ne întoarcem toți trei. Jameson Miles iese împreună cu alt bărbat. Poartă o discuție și nu văd pe nimeni în fața lor.

— Cine-i cu el? șoptesc eu.

— E unul dintre frații lui, Tristan Miles. El se ocupă de achizițiile globale, răspunde Aaron cu ochii lipiți de ei. Jur pe Dumnezeu, bărbații ăștia sunt atât de sexy, că e insuportabil!

Au un aer carismatic și par întruchiparea puterii.

Toți cei din jurul lor se opresc să caște gura.

Costume scumpe și bine croite pe ei, frumoși de nu se poate, cultivați și bogați.

Îmi înghit nodul din gât și îi privesc tăcută.

Cu încetinitorul, ies din clădire și se urcă pe bancheta din spate a unei limuzine negre care-i așteaptă. Șoferul închide portiera după ei și ne uităm cum se îndepărtează.

Mă întorc spre noii mei prieteni.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva.

— Despre ce? se încruntă Aaron.

— Puteți să păstrați un secret? le șoptesc.

Ei schimbă o privire.

— Da, sigur că putem.

— Hai să mergem la bar!

Oftez și îi iau de braț, împingându-i să traversăm strada.

— Nu o să vă vină să credeți ce am să vă spun!

Molly vine cu băuturile pe o tavă și se așază pe scaun.

— Hai, spune! Ți-a dat o scrisoare de avertizare?

Sorb din margarita.

— Hm, ce bună e!

Mă încrunt și inspectez lichidul galben înghețat.

Aaron bea din paharul lui.

— Bleah, îl urăsc pe barmanul ăsta! bombăne el și se strâmbă.

— Vreți să nu vă mai smiorcăiți? se răstește Molly. Parcă aș sta cu copiii mei afurisiți!

— Băutura mea e prea tare, se îneacă el. Observ că tu nu ți-ai luat nimic.

Molly se întoarce spre mine.

— În fine, care-i secretul?

Mă uit la ei. Doamne, nici nu știu dacă ar trebui să povestesc cuiva, dar trebuie să discut cu cineva!

— Promiteți-mi că nu o să spuneți nimănui! Nici măcar Avei! îi rog eu.

— Da! răspund amândoi și își dau ochii peste cap.

— OK! continui eu. Știți că v-am spus că încerc de peste trei ani să obțin o slujbă la Miles Media?

— Aha!

— Păi, acum un an am fost la o nuntă, la Londra, și am zburat direct spre New York pentru un interviu aici.

Aaron se încruntă, concentrându-se la povestea mea.

— Pe aeroportul din Londra, un tâmpit care stătea în spatele meu la rând avea un fel de criză și mi-a aruncat valiza cât colo.

Se uită amândoi la mine nedumeriți.

— În fine, agentul de pază m-a dus la ghișeu și i-a spus tipului să aibă grijă de mine. Am primit bilet la clasa întâi.

— Ce tare!

Aaron zâmbește și ridică bucuros paharul.

Mă pregătesc pentru următoarea parte a poveștii.

— Am fost așezată lângă un bărbat și am început să bem șampanie și... Ridic din umeri, apoi continui: Cu cât beam mai mult, cu atât deveneam mai necuviincioși și am început să vorbim despre viața noastră sexuală.

— V-au dat jos din avion? întreabă Aaron, cu ochii mari.

— Nu! Sorb din pahar, apoi adaug: Dar ar fi putut s-o facă, și chiar cu ușurință.

Aaron își duce mâna la piept.

— Pe urmă a fost viscol la New York și a trebuit să zburăm mai departe la Boston pentru o escală de o noapte. Tipul ăsta era... ridicol de sexy.

Zâmbesc când mi-l amintesc.

— Nu era deloc genul meu, nici eu al lui, dar cumva am ajuns să ne futem ca iepurii toată noaptea. A fost cea mai tare partidă de sex din viața mea.

— Îmi place la nebunie povestea asta! spune Molly, zâmbind. Bravo ție!

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Ei îi pică fața.

— Nu te-a sunat?

— Nu mi-a cerut numărul.

— Au! se strâmbă Aaron.

— Știu; așadar, puteți să vă imaginați în ce hal m-am îngrozit când l-am văzut la serviciu săptămâna asta.

— Poftim? icnesc amândoi.

— O, Doamne, e nenorocitul de Ricardo, nu-i așa? se încruntă Aaron și ia o gură mare din pahar. Nu suport povestea asta! Te rog să nu-mi spui că l-ai futut și ți-a dat o boală venerică! Nu o să pot îndura.

— Era Jameson Miles.

Lui Molly aproape îi ies ochii din cap.

— Poftim?

— Mă iei dracului la mișto? icnește Aaron, căruia îi intră fără să vrea băutura în nas, motiv pentru care începe să tușească.

Se holbează amândoi la mine cu ochii cât cepele.

— Când am fost în biroul lui în turul acela, a cerut să rămână singur cu mine.

Molly clatină din cap.

— Pe bune?

Dau din cap.

— Nu am cuvinte pentru povestea asta, șoptește ea.

— Eu am... Futu-i mama mă-sii! Aaron o pocnește în brat de încântare și mă întreabă: Ce s-a întâmplat?

— M-a invitat la cină.

— Ce mama dracului? strigă Molly foarte tare.

— Sst! șoptesc eu și mă uit la oamenii din jur. Vorbește mai încet!

— Pe bune? șoptește ea.

— L-am refuzat.

— Poftim? strigă Aaron de data asta.

— Vorbește. Mai. Încet! îi cer eu. Nu pot să ies cu el. Am un iubit.

— Iubitul tău e un tâmpit. Ai spus-o și tu, se bâlbâie Molly.

— Știu, dar eu nu sunt croită așa. N-aș putea niciodată să înșel pe cineva.

Aaron clatină din cap.

— Jameson Miles ar putea să mă croiască oricum vrea el.

— Nu-i așa? încuviințează Molly. Povestește mai departe! Ce s-a întâmplat azi?

— M-a dus în biroul lui și m-a acuzat că mi se fac avansuri în timpul programului.

Amândoi rămân cu gura căscată de groază.

— Și...

Fac o pauză. Probabil n-ar trebui să le spun că suntem urmăriți. O să țin pentru mine informația asta. Scot cartea de vizită din portofel și o întind pe masă, iar Molly o ia și se holbează la ea.

— Până și numele lui e sexy, zice Molly, apoi citește cu glas tare: Jameson Miles. Miles Media. 212-639-8999.

— I-am spus că nu poate să aibă orice își dorește, și a spus că ba da, așa se întâmplă, pe urmă m-a lins pe gât, las eu să-mi scape.

— Te-a lins pe gât? țipă Aaron. O, Doamne, ai milă! exclamă el, ia meniul și începe să-și facă vânt. Te rog, spune-mi că ieși cu el diseară!

— Nu! zic și ridic din umeri. Nu pot și, în plus, e cel mai rapid mod pe care-l cunosc de-a fi concediată.

— Nicio slujbă nu-ți atât de bună! se răstește Aaron. Nu l-aș refuza nici dacă aș fi nenorocitul de președinte al țării.

Râdem toți trei, iar telefonul îmi vibrează pe masă.

— Oh, vai! Ce mama mă-sii? șoptește Molly și se uită la telefonul meu. El e!

— Poftim? mă bâlbâi eu și mă uit la numărul care-mi apare pe ecran.

Molly pune iute mâna pe cartea de vizită și compară numerele.

— Numărul care te sună e al lui, ce dracu'!

Fac ochii mari. *Fir-ar să fie!*

Capitolul 5

– RĂSPUNDE! RĂSPUNDE! STRIGĂ AARON.

— Ce să fac? întreb și dau din mâini panicată.

— La naiba! Răspunde! îmi cere Molly și ia telefonul în mână.

— Nu răspunde! bălmăjesc eu și încerc să i-l iau.

Ea îl ține în aer și-l flutură într-o parte și-n alta.

Îl înhață și mă uit la el cum vibrează.

— Nu răspund!

Aaron îmi ia telefonul și răspunde.

— Alo! spune el, vorbind cu voce de femeie, pe urmă mi-l dă.

— Ce dracu'? mimez eu.

— Bună, Emily! toarce vocea catifelată a lui Jameson.

Fac ochii mari și mă uit la fețele șocate ale prietenilor mei. Aaron își face cruce, de parcă ar fi la biserică și se preface că se roagă.

— Bună!

— Unde ești? întreabă el.

— Într-un bar.

Mă uit în jur și țin mâna peste ureche ca să-l aud mai bine. Rahat, nu-i spun unde sunt; arăt ca dracu'! Îmi țin respirația și ascult.

— Vreau să te văd!

Îmi muşc buza de jos, iar Molly îmi trage una peste mână ca să mă trezească din nemişcarea asta neliniştită.

— Ţi-am spus că am iubit, răbufnesc eu. Nu pot să mă întâlnesc cu tine.

— Fir-ar a dracului de treabă! mimează Aaron spre Molly şi îşi încleştează pumnii în aer.

— Iar eu ţi-am spus să scapi de el.

— Cine te crezi? spun eu, bâlbâindu-mă.

Molly şi Aaron ascultă cu atenţie.

— Mergi afară! Nu te aud! strigă el.

Mă ridic şi ies din bar pe trotuar, unde se face linişte.

— E mai bine, spune el.

Mă uit pe stradă la taxiurile aliniate.

— Ce vrei, Jameson?

— Ştii ce vreau.

— Am iubit.

— Iar eu ţi-am spus ce să faci.

— Nu-i atât de simplu!

— Ba da, este! Dă-mi numărul lui şi te scutesc de-o treabă!

Rânjesc, auzind cât de tupeist este.

— Ştii, aroganţa ta îmi displace.

Asta-i o minciună gogonată – nici pe departe.

— Iar tu eşti excitantă. Am fost excitat toată ziua. Vino încoace şi curmă-mi suferinţa!

Îmi aud inima bătând în urechi. Chiar se întâmplă aşa ceva?

Un cuplu beat trece bălăngănindu-se pe lângă mine, aşa că trebuie să mă dau la o parte ca să nu mă lovească.

— Scuze! strigă ei.

— Iau avionul spre California dimineaţă, îmi scapă.

— Să te vezi cu el?

— Da!

— El a rămas acolo?

Fața mi se schimonosește.

Fir-ar! De ce-am spus asta?

— Da!

— Când îl vezi, vreau să faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Întreabă-l dacă simte că o să moară dacă nu te atinge din nou.

Mă încrunt.

— De ce să-l întreb așa ceva? șoptesc eu.

— Pentru că există alt bărbat care simte asta.

Telefonul face un clic când îl închide.

Mă uit încruntată la telefonul din mână și simt fiori până în vârful degetelor de la picioare.

La naiba!

Îmi acopăr gura cu palma; nu-mi vine să cred.

Mă împleticesc înapoi în bar și-i găsesc pe prietenii mei săltând pe scaune și așteptând să mă întorc.

— Ce s-a întâmplat? aproape strigă ei.

Mă las pe scaun și-mi vâr mâinile în păr.

— Voia să mă duc de urgență la el acasă și să-i pun capăt suferinței.

— Futu-i mama mă-sii! strigă Aaron. Îmi dai autograful tău?

— Te duci? se bâlbâie Molly. Te rog, spune-mi că te duci!

Clatin din cap.

— Nu! Mă gândesc o clipă, apoi adaug: Mi-a spus să-l întreb pe iubitul meu dacă simte că o să moară dacă nu mă mai poate atinge.

Se încruntă amândoi și mă ascultă.

— Pentru că există alt bărbat care asta simte.

— Poftim? țipă Molly. Fir-ar, avem nevoie de tequila!

Se ridică iute și dispare la bar.

— Te-a chemat la el acasă? chițăie Aaron.

Dau din cap.

— Știi unde locuiește?

— Nu!

— Park Avenue, cu vedere spre Central Park.

— De unde știi?

— De pe Google. Înainte locuia în Blocul Miliardarilor One57, dar s-a mutat de acolo într-un bloc de pe Park Avenue. Apartamentul lui valorează vreo 50 de milioane.

— Poftim, 50 de milioane? icnesc eu. Vorbești serios? Cum poate să valoreze ceva 50 de milioane? E ridicol!

El ridică din umeri.

— Habar n-am! O fi având closete de aur sau ceva...

Râd și îmi imaginez cum stă cineva pe un closet de aur.

Molly se așază la loc și-mi întinde un păhărel de tequila.

— Bea asta, pe urmă du-te și fute-l în ultimul hal!

— Nu mă duc! mă răstesc eu.

— Păi, care-i planul de atac? întreabă ea. Te prefaci inabordabilă?

— Nu-i niciun atac! Mă duc acasă mâine să-l văd pe Robbie, le explic în timp ce expir greoi. Trebuie să mă lămuresc cu relația asta și sper că o să se întoarcă împreună cu mine.

Aaron dă ochii peste cap dezamăgit.

— Nu poți măcar să fii la fel de entuziasmată de Jameson Miles ca noi?

— Nu! Nu sunt! Și nu uitați, nicio vorbă nimănui! îi avertizez, apoi sorb din pahar. Știu exact ce o să se

întâmple cu Jameson Miles. O să mă culc cu el o dată, pe urmă o să treacă la următoarea victimă, iar eu o să fiu dată afară în mod convenabil. Clatin din cap dezgustată, în timp ce adaug: Am muncit prea mult pentru slujba asta, iar el e un bărbat care nici măcar nu mi-a cerut numărul de telefon ultima dată când m-am culcat cu el.

Aaron ridică nasul în sus.

— Doamne, de ce ești așa rațională?

— Știu, e de rahat! sunt eu de acord și oftez.

Sună telefonul lui Molly.

— Dă, Doamne, să fie Jameson Miles, care caută o rezervă! pufnește ea, dând ochii peste cap. Alo!

Se încruntă în timp ce ascultă.

— O, bună, Margaret! Da, îmi amintesc cine ești! Ești mama lui Chanel.

Zâmbește și ascultă, pe urmă se schimbă la față.

— Poftim? zice ea și face ochii mari. Vorbești serios?

Molly se ciupește panicată de rădăcina nasului.

— Da!

Pare că nu reușește să strecoare și ea o vorbă.

— Înțeleg de ce ești supărată.

Mijește ochii și clatină din cap spre noi.

— Îmi pare foarte rău!

Eu și Aaron ne privim încruntați.

— Ce s-a întâmplat? mimez spre Aaron.

— Cât de explicit este? întreabă ea, cu ochii bulbucați. O, Doamne, îmi pare foarte rău! Molly ascultă mai departe, apoi imploră: Nu, te rog, nu te duce la director! Apreciez că m-ai sunat mai întâi pe mine.

Închide ochii și ascultă.

— Repet, scuzele mele sincere! Mulțumesc! Mă ocup eu, da! La revedere!

— Ce e? întreb eu.

Își lasă capul în mâini.

— Dumnezeule! Era mama lui Chanel, fata de care e îndrăgostit fiul meu. A căutat în telefonul lui Chanel și a găsit mesaje provocatoare între ei doi.

Îmi muşc buza de jos ca să nu zâmbesc în timp ce-o ascult.

— E destul de normal în ziua de azi, nu? încerc eu să o consolez. Cred că toți fac asta.

— Câți ani are fata asta? întreabă Aaron.

— Cincisprezece! strigă Molly.

Pufnesc în râs, auzind-o. Doamne, chiar nu-mi imaginez cum e să ai un fiu adolescent. Molly formează numărul fostului soț.

— Bună! se răstește. Du-te în dormitorul fiului tău, ia-i telefonul și aruncă drăcia la toaletă! E pedepsit pentru tot restul vieții.

Ea ascultă.

— Michael, spune apoi, respirând adânc și încercând să se calmeze. Știu că se întâlnește cu ea și știu că probabil îi place. Are 15 ani, șoptește Molly supărată. Ia-i telefonul sau pregătește-te să vin eu să-l sparg!

Molly închide repede telefonul și lasă capul pe masă, prefăcându-se că-l izbește întruna.

Eu și Aaron izbucnim în râs, în timp ce îi pun mâna pe spate.

— Mai vrei niște tequila, Moll? o întreb cu blândețe.

— Da, vreau! Să fie dublă, spune ea supărată.

Stau la bar și mă uit către masă, iar Aaron își ține mâna peste gură, râzând incontrolabil. Las capul în jos să-mi ascund zâmbetul prostesc.

E amuzant... pentru că nu mi se întâmplă mie.

*

— Bună! salut eu și zâmbesc când Robbie deschide ușa.

— Bună!

Zâmbește și mă strânge în brațe.

— Ce surpriză!

— Știu! Îmi era dor de tine, așa că am luat avionul azi-dimineață pentru o noapte!

— Intră! zice Robbie și mă trage după el în garajul transformat.

N-am putut dormi seara trecută. Mă îngrijorau sentimentele mele și nu pot înceta să mă gândesc la prostul de Jameson Miles. M-am trezit, m-am dus direct la aeroport și am luat avionul. Mă uit la apartamentul micuț cu o cameră al lui Robbie, la cutiile goale de pizza și la paharele murdare înșirate peste tot.

— Ce-ai mai făcut? îl întreb.

— Nimic deosebit.

Zâmbește; se întinde pe pat și bate cu palma în locul de lângă el. Mă întind și își vâră mâna sub bluza mea în timp ce mă privește.

— Ai fost la vreun interviu săptămâna asta? îl întreb.

— Nuu, nu mi se potrivea nimic!

Mă încrunt.

— Orice slujbă e bună, nu? îl întreb optimistă.

— O aștept pe cea potrivită.

Robbie mă sărută încet.

Mă uit la el și îi simt erecția pe picior.

— Robbie, vino cu mine la New York! Sunt atâtea locuri de muncă acolo și ar fi un nou început pentru tine! Am putea descoperi orașul împreună.

El își ia mâna de pe sânul meu și se retrage de lângă mine.

— Nu începe cu căcaturile tale! Ți-am spus că nu mă mut la New York.

Mă ridic imediat în capul oaselor.

— Ce naiba te oprește? Nu ai o slujbă aici. Ce te reține? Explică-mi!

— Îmi place să stau aici. Nu plătesc chirie și îmi gătește mama. Îmi merge bine aici. De ce să plec?

— Ai 25 de ani, Robbie.

— Și ce vrei să spui cu asta? se răstește el.

— Nu vrei să te întreții singur și să ai o experiență diferită?

— Nu! Îmi place aici!

— Trebuie să te maturizezi! strig la el și ne ridicăm amândoi în picioare.

— Iar tu trebuie să te întorci dracului cu picioarele pe pământ. Lumea nu se învârte în jurul tău.

— Eu vreau să locuiesc la New York.

Îl iau de mână și încerc să-l fac să înțeleagă.

— Ar trebui să vezi New Yorkul, Robbie. Ți-ar plăcea acolo. Are o atmosferă pe care n-am mai întâlnit-o nicăieri.

— New York e visul tău, Emily, nu al meu. Nu o să mă mut niciodată acolo.

La dracu'! Gândim complet diferit.

— Cum ar trebui să fim împreună din capete opuse ale țării? îl întreb încet.

El ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să cauți slujba aia stupidă.

— Nu e o slujbă stupidă, îi explic. Nu vrei să-mi susții visul? O să vii măcar să mă vizitezi?

— Ți-am spus: nu-mi plac orașele mari.

— Adică ceea ce vrei să spui e că, dacă eu nu mă întorc în California, nu o să te văd deloc.

El ridică din umeri, se așază și ia telecomanda de la PlayStation.

— Pe bune? strig la el și văd negru în fața ochilor. Am zburat până aici să discutăm despre viitorul nostru, iar tu te joci căcatul ăla de *Fortnite*.

El dă ochii peste cap și începe jocul.

— Mai lasă cicăleala!

— Să las cicăleala! mă răstesc. Nu vreau să trăiesc în garajul nenorocit al părinților tăi, Robbie!

— Păi, n-o face!

— Ce-i cu tine? strig indignată. De ce vrei să te irosești aici? Ai 25 de ani, Robbie! Trebuie să te maturizezi!

El dă ochii peste cap.

— Dacă ai zburat până aici ca să fii o scârbă, nu era nevoie să te deranjezi!

Îmi ies aburi pe urechi.

— Dacă ies pe ușa aia, Robbie, s-a terminat între noi! îl anunț.

El ridică ochii spre mine.

— Vorbesc serios! îi șoptesc. Te vreau în viața mea, dar nu o să-mi sacrific fericirea pentru că ești prea al dracului de leneș să-ți miști fundul și să-ți creezi un viitor.

Își încleștează fălcile și se întoarce la joc. Începe să butoneze de mama focului.

Îl privesc printre lacrimi și-mi aud bătăile furioase ale inimii până în urechi.

— Robbie, te rog! spun încet. Vino cu mine!

El rămâne cu ochii la ecran și începe să împuște oameni în jocul lui.

— Închide ușa după tine! mârâie și își pune căștile ca să nu mă mai audă.

Mi se pune un nod în gât când văd în sfârșit relația noastră, așa cum e.

O mascaradă.

Arunc o privire lungă prin cameră în timp ce el se joacă și știu că s-a terminat.

Momentul definitoriu când decid cât valorez. Ce vreau de la viață.

Nu pot să-l salvez... dacă nu vrea să fie salvat.

Vreau pe cineva care visează să evolueze împreună cu mine și nici măcar nu știu ce fel de evoluție vreau. Dar nu pot să stagnez aici, în garajul părinților lui.

Nici măcar nu mai știu cine e el, dar, hotărât, asta nu sunt eu.

Femeia care vreau să fiu locuiește la New York și are slujba visurilor ei.

Mă copleșește tristețea. Știu ce am de făcut.

Mă duc la el și-i scot căștile.

— Plec!

El se uită fix la mine.

— Ești mai bun de atât! îi șoptesc.

El strânge fălcile.

— Robbie! șoptesc eu. Ești mai mult decât o vedetă a fotbalului. Trebuie să crezi asta!

Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Du-te și cere ajutor! Mă uit prin cameră, apoi îi spun: O să fie prea târziu pentru noi, dar îmi doresc asta pentru tine.

El lasă capul în jos și se uită în pământ. Îl iau de mână.

— Vino cu mine! îi spun încet. Te rog, Robbie, trezește-te din chestia asta... dacă nu pentru mine, atunci pentru tine!

— Nu pot, Em!

Mi se umplu ochii de lacrimi și mă aplec să-l sărut încet. Dau cu degetele prin țepii de pe bărbia lui și îl privesc în ochi.

— Du-te și găsește ce te face fericit! șoptesc.

— Și tu, spune el întristat.

Îmi dau seama că nici măcar nu vrea să se împotrivească; știe că așa e cel mai bine. Zâmbesc momentului dulce-amar și-l sărut încet pentru ultima oară, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji.

Urc în mașina mamei și mă uit lung către casa lui.

A fost mult mai ușor și totodată mult mai greu decât mi-am imaginat.

Pornesc încet mașina și intru pe stradă. Îmi șterg lacrimile cu brațul și simt cum se încheie un capitol din viața mea.

Merg pe șosea și ies din viața lui Robbie McIntyre.

— Adio, Robbie! spun cu glas tare. Când era bine, era grozav!

Luni dimineața

— Și ce credeți că s-ar întâmpla dacă ați povesti polițiștilor ce bănuieli aveți? întreb eu.

— Nimic! Absolut nimic! răspunde bătrâna firavă.

Trebuie să aibă cel puțin nouăzeci de ani. Părul alb e perfect ondulat, iar rochia ei are o nuanță drăguță de mov.

— Sunt inutili.

Notez repede răspunsul ei în carnet. Azi sunt pe teren, investighez pista. În ultima vreme au apărut niște graffiti satanice pe pereții caselor, iar locuința acestei femei

a fost mâzgălită de trei ori. Sătulă de lipsa ajutorului din partea departamentului de poliție, a luat legătura cu Miles Media, iar eu am fost norocoasa care a răspuns la telefon.

— Și... spuneți-mi când au început toate astea! o rog.

— În noiembrie.

Se oprește și încearcă să-și amintească.

— Pe 16 noiembrie a fost prima dată. O pictură imensă cu însuși diavolul.

— Bine! zic și ridic ochii de la notițele mele. Mai știți cum arăta?

— Malefică. Avea o privire rătăcită! Răul pur, atât de real, cu colți imenși și sângele curgând peste tot!

— Trebuie să fi fost înspăimântător pentru dumneavoastră, nu-i așa?

— A fost. În noaptea aceea au jefuit magazinul de bijuterii de după colț, așa că-mi amintesc bine.

— Oh!

Mă încrunt. Asta nu mi-a mai spus până acum.

— Credeți că este vreo legătură?

Se uită inexpresiv la mine.

— Între graffiti și jaf, vreau să spun, o lămuresc eu.

— Nu știu!

Se oprește un moment și se strâmbă de parcă o doare ceva.

— Nu m-am gândit la asta până acum, dar pare logic. Polițiștii sunt implicați în conspirația asta.

Femeia începe să se plimbe de colo, colo.

— Da, da, asta e!

Se bate ușor cu palma peste frunte și umblă încolo și încoace.

Hmm! Ceva nu e în regulă aici! Femeia asta nu e în toate mințile?

— Ce-ați făcut când ați găsit graffiti pe casă?

— Am sunat la imediat la poliție. Mi-au spus că nu au timp să vină pentru un graffiti, dar să fac o poză și să le-o trimit prin e-mail.

— Și ați făcut asta?

— Da!

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— Fiul meu a spălat casa cu acid și l-a scos, dar trei nopți mai târziu s-a întâmplat din nou. Dar de data asta a fost o imagine cu cineva care era ucis. O femeie care fusese înjunghiată. Desenul era atât de elaborat, încât părea o pictură.

— Oh! exclam și îmi notez noile informații. Ce-ați făcut de data asta?

— M-am dus la secția de poliție și am cerut să vină cineva să vadă casa. Și vecinului meu i-a fost vandalizată casa.

— OK! Îmi notez povestea ei, apoi mai pun o întrebare: Cum se numește vecinul dumneavoastră?

— Robert Day Daniels.

Ridic ochii din carnet, surprinsă de numele acela.

— Îl cheamă Robert Day Daniels?

— Sau e Daniel Day Roberts?

Vocea i se frânge în timp ce se gândește.

— Hmm...

Mă uit la ea și aștept să se decidă care e numele corect.

— Am uitat cum îl cheamă, îmi mărturisește și își freacă mâinile de păr, de parcă o s-o apuce panica.

— E în regulă. O să scriu Robert Day Daniels pentru moment și pe urmă o să revenim la asta.

— Da, în regulă!

Zâmbește, mulțumită că nu insist să aflu numele exact.

— Ce au desenat pe casa lui? o întreb.

— O stea din aia oribilă a diavolului.

— Înțeleg! Spuneți-mi, ce-a făcut poliția de data asta?

— Nimic. Nici măcar n-au venit aici.

— Sunt foarte ocupați, o asigur eu în timp ce scriu. Povestiți-mi ce s-a întâmplat ultima dată!

— Toată casa a fost vopsită în roșu.

Ridic ochii surprinsă.

— Toată casa era roșie?

— Toată strada.

Mă cuprinde neliniștea.

— E ciudat!

Mă încrunt.

Se apleacă spre mine ca să o aud numai eu.

— Crezi că e diavolul? șoptește ea.

— Poftim?

Zâmbesc.

— Nu, probabil niște puști care-și fac de cap, răspund eu, încercând să o încurajez. Ați mai povestit cuiva despre asta?

— Nu, doar la Miles Media. Vreau să publicați un articol pentru ca poliția să ne dea puțină atenție. Încep să mă tem că e ceva mai sinistru.

O iau de mână.

— Da, cred că avem suficiente date ca să continuăm cu articolul.

— O, mulțumesc, draga mea! zice femeia și mă strânge de mână.

— Mai e ceva ce credeți că ar fi relevant? o întreb.

— Doar faptul că trăiesc cu frică în fiecare noapte că o să se întoarcă diavolul. Vecinii mei au spus să mergi să vorbești și cu ei.

— OK, grozav!

Îi întind cartea mea de vizită.

— Dacă vă mai amintiți ceva, vă rog să mă sunați!

— Așa o să fac!

Strânge cartea de vizită în palmă.

Merg mai departe pe stradă și mai iau interviu de la șapte persoane, și toate poveștile se confirmă. În mod sigur am destule dovezi ca să continui. Mă întorc la birou și scriu articolul, apoi i-l predau lui Hayden. E un sentiment plăcut să aduci știrile.

Mă așez la birou și mă uit la ecran. E ora 16, luni, și am o stare proastă. De când m-am întors la New York aseară târziu, m-am simțit foarte vinovată. Deși știam că eu și Robbie ne apropiam de final, am senzația că am grăbit lucrurile și nu le-am lăsat să se desfășoare în ritmul lor. Pe de altă parte, băteam pasul pe loc de luni întregi, iar dacă am acceptat slujba știind că nu va veni cu mine, cred că am știut în subconștient că ne apropiem de sfârșit.

— Zeul e aici! șoptește Aaron.

Ridic privirea.

— Cine?

— Tristan Miles, răspunde el.

Mă uit peste partiția de la biroul meu și îl văd vorbind cu Rebecca, managerul de pe etaj.

Poartă un costum bleumarin cu dungi, părul castaniu și ondulat e perfect, ca după o partidă de sex, și are un zâmbet visător în timp ce vorbește. Are cei mai albi dinți pe care i-am văzut vreodată și niște gropițe uriașe.

Ea chicotește ca o școlăriță. Aaron se încruntă.

— Tristan nu vine niciodată la etajul ăsta, spune Molly.

— Ce crezi că face aici? întreabă Aaron în timp ce ochii nu i se dezlipesc de specimenul ăsta fantastic.

— Își face meseria, răspund eu sec. Doar lucrează aici, știi.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama mai bine că am romanțat toată povestea cu Jameson Miles. Nu-i place de mine – e doar excitat, iar asta e o mare diferență. Probabil a făcut sex cu cinci femei de vineri seara, când am vorbit cu el. N-am mai auzit nimic de la el de atunci și nici nu-mi doresc.

Evident, nu l-am părăsit pe Robbie pentru că așa mi-a spus Jameson; l-am părăsit pentru că nu mai făcea niciun efort. Dacă Jameson află că ne-am despărțit, o să creadă că a fost pentru că vreau să mă culc cu el... și nu vreau.

Chiar nu vreau. Bărbați tâmpiți!

Nu le spun colegilor mei că ne-am despărțit. Nu vreau să fac vâlvă. Vreau să-mi acord timp să mă obișnuiesc.

Tristan Miles spune ceva, iar Rebecca râde. Pe urmă el dispare la lift și ne întoarcem toți la lucru.

Mă chinui cu umbrela în timp ce îmi târâi picioarele prin bălțile de pe asfalt. New Yorkul nu e la fel de fascinant pe ploaie. Iau *Gazette* cât aștept să se schimbe culoarea semaforului și îl îndes în geantă. O să-l citesc cât aștept cafeaua. Îmi sună telefonul.

— Bună ziua, Emily Foster la telefon! răspund eu în timp ce înaintez hotărâtă prin mulțime.

— Bună, Emily! spune o voce cunoscută.

Mă încrunt, neputând să o recunosc.

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Sunt Marjorie. Am discutat ieri.

O, rahat – doamna cu graffitiul!

— O, da, bună ziua, Marjorie! E o conexiune proastă, nu te aud prea bine, o mint eu.

— E Danny Rupert, îmi spune.

— Pardon? mă încrunt.

— Numele vecinului meu e Danny Rupert. Nu mi-l aminteam ieri.

Mă schimonosesc și mă înfior. O, Doamne! Sper că n-a ajuns la tipar. Am uitat complet să revin la el. Începe să-mi joace panica în stomac.

Rahat!

— Cred că articolul a ajuns deja la tipar, Marjorie. Îmi pare foarte rău că n-am revenit să verific.

— O, e în regulă, draga mea! Nu contează – nu-i nicio problemă! M-am simțit prost că n-am putut să-mi amintesc și am vrut să te sun.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Ba contează – nu trebuie să greșești numele în articole. Regula numărul unu a reporterilor.

Futu-i!

Mi se dezumflă obrajii de dezamăgirea care mă cuprinde. Fir-ar să fie! Nu e o greșeală măruntă; e un dezastru colosal.

— Mulțumesc pentru telefon, Marjorie! Sun eu când ajung la birou și te anunț când se va publica în ziar.

Cu puțin noroc, abia mâine, ca să am timp să-l schimb.

Închid telefonul și mă pocnesc singură în gând. *Fir-ar! Concentrează-te!*

Intru în cafeneaua de vizavi de clădirea Miles Media și comand o cafea. Iau ziarul din geantă și-l pun pe masă.

Nu o să-mi păstrez slujba cu greșeli din astea, născute din neglijență. Sunt supărată pe mine însămi.

Răsfoiesc ziarul și ceva îmi captează atenția.

Graffitiuri satanice la New York

O serie de atacuri bizare cu graffiti pe casele din West Village a speriat localnicii. Locuința lui Marjorie Bishop a fost mâzgălită cu graffiti de trei ori, iar poliția refuză să ia măsuri. Un alt localnic, Robert Day Daniels, are aceleași probleme.

Mă încrunt citind articolul. *Poftim?*

Marjorie spune că nu a zis nimănui despre asta în afară de mine. Citesc și recitesc. Îmi citează povestea aproape cuvânt cu cuvânt și de fiecare dată sunt și mai confuză.

A mai spus și altui reporter același nume greșit? Scot telefonul și îi formez numărul, iar ea răspunde din prima.

— Bună ziua, Marjorie, sunt Emily Foster!

— O, bună, draga mea; ce repede ai revenit!

— Marjorie, ai mai vorbit cu cineva de la alt ziar despre povestea cu graffitiul?

— Nu, draga mea!

— N-ai spus nimănui?

Mă încrunt.

— Absolut nimănui. Eu și cei de pe stradă am decis împreună că nu vrem să ne spună povestea decât Miles Media. În felul ăsta, știm că poliția e obligată să ne asculte.

Încep să-mi aud inima în urechi. Ce naiba se întâmplă?

— Cafea pentru Emily! strigă casiera.

— Mulțumesc!

Iau cafeaua și ies înapoi în ploaie, complet nedumerită.

E ora 13 și sunt în pauză de prânz. Ajung la etajul de sus și merg la recepție.

— Bună! salut cu un zâmbet neliniștit. Am venit să-l văd pe domnul Miles. E o problemă urgentă.

Mi-am frământat creierii toată ziua, iar singura teorie pe care o am nu e deloc plăcută. Trebuie să vorbesc cu Jameson.

Recepționera blondă zâmbește.

— O clipă, te rog. Numele tău?

— Emily Foster.

Ea apasă pe interfon.

— Domnule Miles, Emily Foster este aici și dorește să vă vadă.

— Las-o să intre! se aude fără nicio ezitare vocea lui catifelată.

Simt cum îmi joacă nervii în stomac când o urmez pe secretară pe coridor și apoi pe marmură. La naiba, tot nu mi-am cumpărat pantofi cu talpă de cauciuc! Încerc să merg pe vârfuri ca să nu mai fac zgomot în mers.

— Ciocănește la ușa din capăt.

Fir-ar! Inima îmi bate cu putere și mă forțez să zâmbesc.

— Mulțumesc!

Secretara dispare pe coridor, iar eu închid ochii în fața ușii, pregătindu-mă. *OK, să-i dăm drumul!*

Cioc, cioc, cioc!

— Intră! îl aud pe Jameson strigând.

Închid ochii strâns și simt fluturi în stomac.

Deschid ochii și îl văd pe scaun, într-un costum bleumarin. Cu cămașa albă, părul brunet și ochii albaștri pătrunzători, arată ca darul lui Dumnezeu pentru femei. Poate chiar așa e.

— Bună, Emily! șoptește el, iar ochii lui sexy mă privesc.

— Bună!

Jameson se ridică și se uită fix la mine. Privirile ni se întâlnesc, iar aerul pare că se învârte în jur.

— Te rog, ia loc!

Mă las pe scaun, iar el se așază la birou și se sprijină de spătar; ochii lui nu mă slăbesc o clipă.

— Voiam să vorbesc cu tine despre ceva, spune, iar eu mă uit la paharul de whisky de lângă el; nu știu ce fel de muncă implică whisky, dar unde-i paharul meu?

Mi-ar prinde bine un pahar acum sau... poate zece.

El se lasă pe spate și rânjește amuzat.

— Hmm...

Ezit și înghit nisipul din gât.

— S-a întâmplat ceva și știu că aș putea avea probleme din cauza asta, dar cred că trebuie să afli, spun eu repede.

— Cum ar fi?

— Am greșit un nume într-un articol.

Ochii inexpresivi ai lui James continuă să mă privească.

— Dar e un lucru tare ciudat, mă bâlbâi eu. Astăzi *Gazette* a publicat același articol... cu greșeala mea cu tot.

El se încruntă.

— Poftim?

— Păi, nu știu, s-ar putea să mă înșel și nici nu știu de ce-ți spun toate astea, dar cred...

Mă opresc.

— Ce crezi? se repede el.

— Știu sigur că cei de la *Gazette* nu au obținut singuri povestea asta și în mod sigur nu puteau face aceeași greșeală ca mine. Bătrâna din articol m-a contactat direct pentru că nu voia să discute decât cu Miles Media.

Pun exemplarul din *Gazette* pe birou, în fața lui, iar el citește și se uită o clipă la mine, ca și cum se gândește la cuvintele mele.

— Ești convinsă?

— Absolut! Am greșit numele.

Îi arăt numele unde am făcut greșeala.

— Asta de aici e eroarea mea.

Jameson își tot trece degetul peste buza de jos în timp ce se uită la ziarul din fața lui, adâncit în gânduri.

— Mulțumesc! O să discut cu Tristan și te anunț!

— OK! Mă ridic, în timp ce adaug: Îmi pare rău că am greșit! A fost neprofesionist din partea mea și nu o să se mai repete!

Mă uit la Jameson și aștept să spună ceva. Asta a fost tot?

— La revedere, Emily! zice el sec.

Ah, mă lasă să plec.

— La revedere!

Mă întorc, mă simt respinsă și mă întorc la etajul meu. Nu știu dacă am făcut bine că i-am spus despre teoria mea. Poate o să se întoarcă împotriva mea.

E ora 16 și îmi beau cafeaua de după-masă. Sună telefonul și răspund.

— Alo?

— Bună, Emily, sunt Sammia! Domnul Miles dorește să te vadă în biroul lui, te rog!

Mă încrunt.

— Acum?

— Da, te rog!

— OK! Vin acum!

Zece minute mai târziu, bat la ușa lui Jameson.

— Intră! strigă el.

Intru și-l găsesc stând la biroul mare. Pe față îi apare zâmbetul sexy când dă cu ochii de mine.

— Bună!

Am stomacul întors pe dos.

— Bună!

— Cum a fost ziua ta? întreabă el, în timp ce mă uit cu atenție cum își trece limba peste buza de jos.

E diferit în după-amiaza asta. Are un aer jucăuș.

— Voiai să mă vezi? îl întreb.

— Da, am vorbit cu Tristan și avem un proiect special la care am vrea să lucrezi, spune el și se apleacă în față, pe scaun.

— Serios?

— Da! Vrem să scrii un articol pe care să-l publicăm.

Înghit în sec.

— OK! spun și ridic din umeri. Despre ce e articolul?

Jameson mijește ochii în timp ce se gândește.

— Mă gândeam la... ceva de genul mușcăturilor din dragoste.

Mă încrunt nedumerită.

— Mușcătură din dragoste?

Amuzamentul îi strălucește pe față când încearcă să nu râdă.

— Mușcături din dragoste, așa cum am zis. La plural.

Mă uit o clipă la el, confuză. Nu pricep.

O, Doamne! Vorbește de vânătaia pe care i-am făcut-o. Ce tupeu are! Normal că aduce vorba de așa ceva.

Înclin bărbia spre cer, sfidătoare.

— Cred că sunt mai bine pregătită să scriu un articol despre ejacularea precoce. În felul ăsta, mă poți ajuta.

Îi zâmbesc dulce.

Ochii lui Jameson joacă încântați.

— Chiar așa?

— Da, răspund cu o figură serioasă. Articolele de presă sunt mult mai bune când au dovezi care să le susțină.

Pare amuzat în timp ce soarbe din pahar. Habar n-am ce-i trece prin cap în după-amiaza asta. Poate a băut prea multe pahare de whisky. Ne uităm unul la altul și îmi vine să-l întreb „Te-ai gândit vreodată la mine?" Dar nu pot, pentru că suntem la serviciu și mă prefac neinteresată. De fapt, să reformulez! Nu sunt interesată – sunt oarecum fascinată. O mare diferență.

— Cum a fost weekendul tău? mă întreabă.

— În regulă.

Ridică din sprâncene.

— Doar atât?

Dau din cap.

— Aha!

Nu vreau să-i spun că m-am despărțit de Robbie, dar nici nu vreau să-l mint.

— Te-ai întors duminică seara?

— Da!

Ochii lui mă fixează și știu că vrea să mă întrebe despre Robbie, dar își ține gura.

— Weekendul tău cum a fost? îl întreb.

— Grozav, răspunde el și își coboară ochii la buzele mele. Am avut un weekend grozav.

Mă încrunt. Oare *grozav* înseamnă grozav în general sau „Am avut o partidă grozavă de sex cu o femeie grozavă, superbă, tot weekendul"?

Încetează!

— Vă cer scuze! spune Tristan când se strecoară ușor în cameră.

Îmi zâmbește călduros și dă mâna cu mine.

— Eu sunt Tristan.

E puțin mai tânăr decât Jameson, iar părul lui e de un castaniu mai deschis și ușor ondulat. Ochii lui sunt mari și căprui. E foarte diferit de Jameson, dar lasă aceeași impresie de putere.

— Eu sunt Emily.

Ochii lui mă privesc atent.

— Bună, Emily!

El și Jameson se privesc, iar în clipa aceea îmi dau seama că știe despre trecutul meu și al lui Jameson. Înghit nodul de emoție din gât.

De ce i-ar fi povestit fratelui său despre mine?

Tristan se uită la paharul de whisky al lui Tristan.

— Cât e ceasul? A început ora veselă?

— E 16.30, și da, răspunde Jameson.

Tristan se duce la bar și își toarnă un pahar cu lichid arămiu. Ridică un pahar.

— Vrei ceva de băut, Emily?

— Nu, mulțumesc. Sunt în timpul programului! răspuns agitată.

O expresie amuzată apare pe fața lui Jameson în timp ce duce paharul la buze.

OK, ce-i cu privirea aia? E un rânjet disprețuitor sau aproape un zâmbet? Nu pot să-l citesc deloc.

Jameson stă nemișcat și mă privește. Ochii ni se întâlnesc, iar aerul dansează în jurul nostru.

— Ați vrut să mă vedeți? întreb eu.

Chiar nu știu ce fel de întâlnire implică whisky. Poate ar fi trebuit să accept un pahar.

Doamne, nu! Adu-ți aminte ce-ai făcut ultima dată când te-ai îmbătat cu bărbatul ăsta. Ai încercat să sugi și sângele din el.

— Așa cum am discutat, avem un proiect special la care am vrea să lucrezi, spune Jameson.

Dau din cap și mă uit la ei.

— Da. Având în vedere ce mi-ai povestit dimineață, vrem să scrii un articol pe care să-l publicăm.

Înghit în sec.

— OK! spun și mă uit de la unul la altul. Despre ce e articolul?

— Alege un subiect.

Jameson scoate limba și o trece peste buza de jos, și o simt până în degetele de la picioare.

— Avem un proiect secret pe cale să înceapă și aș vrea să fii implicată în el, dar trebuie să știu dacă poți să faci un reportaj pe un subiect.

— Evident că pot. Am lucrat la cinci ziare regionale timp de cinci ani ca reporter.

— Proiectul ăsta e strict secret, spune Tristan. Să nu spui nimănui! E obligatoriu.

— Nu spun! răspund eu și-i privesc.

— De ceva vreme, credem că cineva de la etajul tău vinde articolele noastre concurenței, așa că ajung la public înaintea noastră. Ceea ce ne-ai spus azi-dimineață nu face decât să confirme.

Mă încrunt.

— De unde știți?

— Crede-mă; știm, răspunde Jameson. Acțiunile noastre scad și la fel se întâmplă și cu credibilitatea noastră. Asta trebuie să înceteze.

Mă încrunt în timp ce ascult.

— Vrem să inventezi niște articole false și să le depui prin canalele obișnuite, urmând apoi să vedem dacă apar în ziarele concurenței.

Mă uit la el și încerc să țin pasul.

— Despre ce ar trebui să scriu?

— Ceva care să merite a fi vândut. Nu trebuie să fie adevărat. Cu cât e mai fals, cu atât mai bine – e mai ușor de urmărit.

— Cine credeți că e? întreb cuprinsă de încântare.

Asta e șansa mea! Dacă mă descurc bine acum, pot dovedi că sunt o angajată valoroasă. Cum ar fi dacă aș rezolva cazul? Îmi mușc buza de jos, ascunzând un zâmbet. Trebuie să mă prefac că lucrurile palpitante ca acesta mi se întâmplă în fiecare zi.

— Habar nu avem, dar știm că nu ești tu.

— De unde știți?

— Pentru că a început cu mult înainte să vii tu, spune Jameson și se ridică, mergând spre bar.

— OK, spun și mă gândesc o clipă. Aș putea s-o fac. Mă uit la amândoi, apoi întreb: Până când vreți articolul?

— Până mâine după-amiază, dacă e posibil.

— OK!

Se aude o voce prin interfon.

— Tristan, ai un apel de la Londra pe linia doi.

El se ridică și apăsă pe buton.

— O clipă, să mă întorc în birou.

— OK! răspunde recepționera.

— Scuze, trebuie să răspund! Astăzi stabilim detaliile cu o companie nouă. Mai vorbim mâine după-amiază! spune el.

— Sigur!

Îi zâmbesc. O, îmi place de el! E mai prietenos decât fratele lui.

El dă mâna cu mine.

— Nu uita, nu sufla o vorbă nimănui! N-aș vrea să fiu nevoit să te concediez.

Îmi face jucăuș cu ochiul, dar ceva îmi spune că nu glumește.

Mă încrunt.

Ce dracu'?

— OK!

— Abia aștept să-ți citesc articolul! spune el, apoi se întoarce și iese din birou, închizând ușa după el.

Mă întorc spre Jameson. Are ochii întunecați și ține paharul de whisky în mână. Soarbe cu încetinitorul, iar eu zâmbesc neliniștită în timp ce inima mi-o ia la goană.

El ridică o sprânceană și soarbe din nou din pahar. Electricitatea din aerul dintre noi este aproape palpabilă.

— Ar trebui să mă întorc la birou! îngaim.

El rămâne cu ochii fixați asupra mea, de parcă vrea să mai zică ceva, dar rămâne tăcut.

— Mai doriți ceva, domnule? întreb și mă ridic.

El pune paharul pe birou și vine spre mine.

— Da, de fapt. Mai este ceva.

Se oprește în fața mea, iar fețele noastre sunt la doar doi centimetri distanță. Ridic ochii spre el.

Apropierea lui îmi taie respirația și, ca un val în ocean, excitația plutește între noi.

— Simți? spune șoptit.

Dau din cap, pentru că e de netăgăduit.

— Sunt atât de atras fizic de tine, încât e o nebunie! șoptește el. Din prima clipă când te-am văzut în avionul acela...

Mă uit la el și-mi imaginez cum mă aruncă pe birou.

Își trece degetul peste fața mea, prin mijlocul pieptului, între sâni, și apoi mai jos, pe abdomen, apoi peste osul pubian înainte de a se opri cu mâna pe șold.

— Am o rugăminte!

— Da!

Închid ochii și simt că mă topesc la atingerea lui.

Se apleacă în față, așa că buzele lui aproape îmi ating urechea. Răsuflarea lui mă gâdilă și-mi face pielea de găină pe spate.

— Mâine vreau să porți fusta gri, cea cu șliț.

Mă încrunt în timp ce ascult cuvintele lui șoptite.

— Bluza albă de mătase și sutienul de dantelă pe care îl porți pe dedesubt.

Fir-ar al naibii!

— Fără ciorapi.

Mâna lui îmi strânge șoldul și simt că mi se încordează sexul.

Îmi linge urechea.

— Vreau să-ți prinzi părul în coadă, ca să-l pot înfășura pe mână.

Parcă îl văd înfășurându-și părul pe mână și aproape explodez.

Bărbatul ăsta e un zeu!

Privesc în sus la el.

— Altceva? întreb încet.

Ochii i se întunecă, ridică mâna și-mi mângâie buza de jos cu degetul arătător.

— În seara asta, vreau să-ți iei vibratorul.

Vocea lui e gravă și suavă, și-mi stârnește senzații pe care nu le credeam posibile.

Fac ochii mari în timp ce-mi desparte buzele cu degetul. Apoi mi-l vâră în gură și mă trezesc sugându-l. I se

întunecă privirea în timp ce mă urmărește, iar zâmbetul lent și sexy îi apare pe față.

— Vreau să ți-o tragi singură. Mult, adânc și încet.

Oh... Doamne, ai milă!

— De ce-aș face asta? spun în șoaptă.

— Pentru că știu că o să-mi vezi chipul când o să ai orgasm.

Se apleacă și-mi linge gâtul, pe urmă mă mușcă de ureche, și aproape mă lasă picioarele.

— Fă-ți temele și vei fi răsplătită din plin! șoptește el în urechea mea înainte de a mă săruta pe gât cu gura larg deschisă.

Sunt moale de tot în mâinile lui. Nici măcar nu pot să mă prefac că mă împotrivesc... orice ar fi *asta*.

Își atinge buzele de ale mele, apoi face un pas în spate, iar corpul meu tresare când se retrage. Gâfâi, uitându-mă la el.

— Fă-ți temele, Emily! Ne vedem mâine!

Mă holbez la el o clipă; îmi cere să plec.

Mă încrunt în timp ce se întoarce cu spatele și se așază din nou la birou ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Își ia paharul și soarbe cu ochii la mine. Îmi întinde o cheie pe birou.

— Cu asta o să ajungi la acest etaj.

Hm...

Ce naiba a fost asta?

Iau cheia și ies fâstâcită din birou. Ajung la lift cu inima bubuind.

Futu-i gura mă-sii! Trebuie să capăt puțin autocontrol și încă repede.

Pentru că el îl are pe tot.

Capitolul 6

SUNT ÎN CAFENEAUA DE PESTE DRUM DE CLĂDIREA Media Building. Mi-am spus că am venit aici să iau ceva la pachet pentru cină. Dar adevărul este că vreau să-l văd plecând. Vreau să-i văd fața, să văd dacă e la fel de îmbujorată ca a mea. Sunt cât pe ce să am orgasm în public; nici măcar nu e amuzant. Cum e posibil ca un deget peste haine să mă excite atât de tare? Bărbatul ăsta mă topește într-o băltoacă, o băltoacă udă, sentimentală, maleabilă. Pur și simplu nu pot să rezist când mă atinge!

Timp de un an am visat la Jim, bărbatul amuzant și relaxat cu care mi-am petrecut noaptea. Și acum, când am cunoscut altă versiune a lui, nu sunt sigură că-l plac. Adică, e sexy, mai sexy decât sexy... Un nenorocit de infern în flăcări!

Cine este Jameson Miles?

Stau pe bancheta de la fereastră și mă uit spre stradă, și atunci văd limuzina care apare și parchează în față.

Îmi îndrept spatele. Stomacul îmi flutură și-mi țin respirația, uitându-mă cum se deschide ușa. Cu încetinitorul, iese afară; e ca un star rock și toți se întorc să-l privească.

Domnul Orgasmic!

Mă uit cum urcă în limuzină pe bancheta din spate, iar șoferul închide portiera, apoi pleacă încet.

Urmăresc mașina pe stradă până dispare și simt un val de dezamăgire care mă copleșește.

Mă întreb ce face în seara asta. E târziu, aproape 18.30, iar clădirea Miles Media s-a golit pe ziua de azi. Nu pot să cred că am așteptat să-l zăresc plecând... Ce ratată! Cred că aș putea să comand ceva de mâncare aici. Oricum o să mă duc acasă să mănânc singură. Iau meniul și analizez opțiunile, apoi ușile de la intrarea clădirii Miles Media se deschid iar, și iese Tristan. Îl privesc încruntată. E cu o femeie; e blondă și frumoasă, și poartă o rochie mulată gri, de lână, și cizmulițe negre, cu tocuri înalte. Are un aer la modă și părul prins într-o coadă săltăreață. Spune ceva, iar el râde în hohote. Ocolesc colțul străzii, dar încă îi văd când el îi pune mâna pe fund, se apleacă și o sărută.

Cine e?

El o ia de mână și dispar amândoi pe stradă.

Lucrează în clădire? Aș fi crezut că au o regulă care interzice relațiile cu angajații. Sau poate nu?

Poate e liber pentru toți și și-o trag cu femei de la toate etajele?

Oare eu sunt singura cu care flirtează Jameson? Oare mai cheamă și pe altcineva în biroul lui?

Închid ochii dezgustată.

Încetează!

Doamne, trebuie să mă stăpânesc!

Verific garderoba și scot hainele pentru mâine. E târziu și am lucrat la articolul pe care îl vor. Sper să fie în regulă. Pregătirea mea e diferită de data asta. Ce-ar trebui să port mâine? Să fac ce mi s-a spus?

Întind hainele pe care mi-a spus Jameson să le port și le privesc pe pat.

Fusta gri cu șliț, bluza albă de mătase. De unde știe că port un sutien de dantelă cu bluza asta? De unde știe de ținuta asta?

Mă urmărește!

Un fior bolnav mă străbate. Futu-i, tipul ăsta se joacă cu mintea mea!

Mă plimb de colo, colo, o furtună de hormoni, iar el de-abia mă atinge.

Cum ar fi dacă ar face-o?

Îmi amintesc după-amiaza asta și cum degetul lui mi s-a plimbat pe corp, cum mi l-a pus în gură și l-am supt.

Îmi amintesc cuvintele lui. „Vreau să ți-o tragi singură. Mult, adânc și încet."

Închid ochii în timp ce excitația începe să-mi curgă prin vene. Vrea să mă gândesc la el când am orgasm.

Mă duc la noptieră și scot vibratorul, îl țin o clipă în mână și-l privesc.

— E un substitut foarte rece, domnule Miles, șoptesc în tăcere.

Îmi vine să-l sun și să-l rog să vină, s-o facă cu mâna lui.

Dar normal că nu fac asta. Sting lumina și mă vâr sub așternut, iar mâna îmi trece peste sânul gol.

Închid ochii, desfac picioarele și-mi imaginez că Jameson Miles e aici cu mine.

— Vreți să mergem la cină după program? îi întreb pe Molly și Aaron.

— Da, în regulă! Dar ceva sănătos, răspunde Molly în timp ce tastează. Nu o să mi-o trag niciodată dacă nu încep să lucrez la curul ăsta gras. Mai tastează puțin, apoi zice: Trebuie să termin până la opt, totuși. Trebuie să iau copiii.

— Da, OK! oftează Aaron. Sună bine!

— Eu am training după-amiază, răspund, încercând să par nonșalantă.

Amândoi ridică privirea de la ce făceau.

— Unde?

— În birourile conducerii.

— O, Doamne! exclamă Molly și rânjește cu subînțeles. Ți-a spus ceva?

Las capul în jos. Mă uit la camere.

— Îți spun diseară!

— Doamne, trăiesc pentru poveștile astea! șoptește Aaron. Te rog, spune-mi că l-ai futut pe biroul lui.

Pufnesc în râs și termin ce aveam de lucru.

— Nu, nu te prosti! îi tai elanul și iau dosarul cu articolul fals. Ne vedem mai târziu!

Amândoi ridică ochii spre mine și rânjesc.

— Succes!

În cinci minute, sunt la etajul de sus, cu inima bătând puternic. Am decis să nu port ce mi-a spus el; aș părea prea dornică.

Oricum, ce-l face să creadă că poate să-mi spună ce să port?

Sammia zâmbește când mă vede.

— Domnule Miles, Emily Foster a venit să vă vadă!

— Las-o să intre! răspunde vocea lui catifelată.

Traversez holul de marmură în vârful picioarele, amintindu-mi din nou să cumpăr pantofi cu talpă de cauciuc. Cum de uit întruna chestia asta? Bat la ușă.

— Intră! strigă el.

Deschid ușa și-l găsesc stând la birou și vorbind la telefon; ochii lui îi caută pe ai mei.

— Bună, Emily! mimează el.

— Bună! îi răspund zâmbitoare și strâng dosarul în palme.

— Te rog, ia loc! îmi spune în timp ce îmi arată un scaun. Mai durează un minut, adaugă.

Zâmbesc și dau din cap, așezându-mă.

— Înțeleg, Richard! Da, știu! Jameson ascultă o vreme, apoi adaugă: Nu-mi pasă dacă e muncitoare. A încălcat protocolul și există consecințe.

Mă încrunt. Ce naiba? Cu cine vorbește?

— Richard! se răstește el. O concediezi în după-amiaza asta, altfel mă ocup eu! Și știm amândoi cine o să facă în așa fel, încât să doară mai puțin.

El dă ochii peste cap.

— Tristan e la curent, da! se răstește el. Dar eu sunt directorul executiv, așa că eu dețin controlul. Ai două ore să o scoți afară din clădire pe Lara Aspin, altfel cobor chiar eu! tună Jameson și închide nervos telefonul.

Mă holbez la el cu ochii mari. Ce-a făcut fata asta?

El își mușcă buza de jos supărat și mă privește.

— Am articolul pe care l-ai cerut, murmur eu.

— Bine!

Îmi ia dosarul și împinge scaunul în spate, deschide dosarul și începe să citească.

E altfel azi, furios. Dar poate e doar din cauza convorbirii pe care a încheiat-o.

Respiră adânc și răsfoiește paginile, evident frustrat.

— E în regulă?

El ridică din sprâncene, părând neimpresionat.

Mă încrunt.

— Un fenomen meteo catastrofal nu e tocmai o știre de senzație, nu?

— Păi, despre ce vrei să scriu? mă bâlbâi eu. Nu pot să dau nume de persoane, de locuri sau altceva pentru că sunt știri false. Nu vreau să fim dați în judecată.

— Sunt perfect conștient ce este, domnișoară Foster! se răstește el.

— Ce-i cu tine azi? întreb șoptit.

El dă paginile și citește.

— Nimic! bombăne înciudat. Nu e suficient de bun. O să-l scriu chiar eu!

Mă încrunt.

— Am lucrat patru ore la el aseară.

El ridică ochii de la hârtii. Simt cum mă cutremur sub căutătura lui.

— Atunci, despre ce vrei să scriu? îl întreb.

— Orice, dar nu despre nenorocita de vreme!

Închide dosarul a lehamite și îl pune pe masă.

Apasă butonul interfonului.

— Tristan, vino aici, te rog!

— Bine!

Mă fac mică pe scaun. Doamne, e rău când e mânios!

Tristan intră în birou, iar Jameson răsuflă greoi.

— Domnișoara Foster a scris articolul, zice el și gesticulează spre dosar.

— Bine!

Tristan zâmbește, ia dosarul și începe să citească.

— Un fenomen meteo catastrofal nu e suficient de bun! se răstește Jameson.

Tristan strâmbă din buze în timp ce citește.

— Dar e foarte bun! comentează el.

Hm, sunt topită după fratele greșit... Al meu e un tâmpit.

— Mulțumesc! îngaim și afișez un zâmbet fals. Cu tot respectul, Jameson, continui eu, dacă dăm un nume fenomenului și-l umflăm că se va petrece în următoarele patru luni și va produce pagube imense, o să stea în picioare. Nici nume de verificat, nici oameni, nici locuri. Nu văd cum aș fi putut să scriu un articol despre altceva fără să ne pun în pericol integritatea.

— Nu suntem aici să ne dovedim integritatea, mârâie el. Încercăm să o păstrăm!

Mă las enervată pe spătarul scaunului.

— Vreau un articol despre un caz de crimă cercetat de FBI.

Jameson mijește ochii și cade pe gânduri.

— Vino cu o crimă falsă și un nume, o anchetă falsă și cât de aproape sunt autoritățile să-i dea de capăt.

Clocotesc de furie.

— Dacă știai ce vrei să scriu, de ce n-ai spus de ieri? mă răstesc la el. Mi-ai spus să fac ce vreau, așa că am stat patru ore să-l scriu pentru tine.

Tristan mișcă din buze să-și ascundă rânjetul.

— Am treburi de făcut! Anunțați-mă cu ce articol mergem mai departe, spune el și se îndreaptă spre ușă. Mersi, Emily! Ai făcut o treabă grozavă! îmi mai spune înainte de a închide ușa după el.

Mă uit urât la tâmpitul din fața mea.

— Așadar, ce vrei să fac?

Privirea lui glacială o întâlnește pe a mea.

— Ți-am spus ieri ce voiam să faci, dar n-ai făcut-o, nu-i așa?

Mă încrunt. Stai, despre ce naiba vorbește acum? Sunt nedumerită.

Nu e nevoie să fie atât de bădăran. Iau dosarul de pe masă.

— În regulă! spun eu răstit. O să scriu un articol fals despre uciderea falsă a unui director executiv fals de către o nouă angajată falsă.

El se uită chiorâș la mine.

— Cu o secure falsă.

— Ei bine, spune el disprețuitor, asigură-te că ea poartă nenorocita de fustă gri.

Ce tupeu are nemernicul!

— Nu, ea nu poartă fuste gri la cerere. E goală, pentru că tocmai a făcut sex cu iubitul ei sexy chiar înainte să-i taie scula directorului executiv răsfățat.

El mijește ochii a dispreț.

Mă ridic.

— O să primești articolul până la ora 17. Îl trimit prin e-mail.

— Nu, o să mi-l predai în persoană!

— Cu tot respectul cuvenit, domnule Miles, îi răspund, zâmbind dulce, n-am chef să te mai văd azi. O să i-l predau lui Tristan.

— Dă-i-l lui Tristan și o să vezi ce se întâmplă! strigă înfuriat la culme.

Mă întorc și plec valvârtej din birou cu aburi roșii ieșind pe urechi.

Bărbatul ăsta e un porc nesimțit!

E 17.30 și stau la birou, scriind ultimul cuvânt din articolul meu fals. Nu-mi place să recunosc, dar acesta e mai bun. Colegii mei s-au dus la bar și mă întâlnesc acolo cu ei. Ar trebui să-l predau sus, în biroul lui, dar nu o fac.

Dă-l naibii!

Îl trimit prin e-mail, închid computerul și-mi strâng lucrurile de pe birou.

Îmi sună telefonul, iar litera *J* apare pe ecran. I-am salvat inițiala ca să știu dacă mă sună. Iau telefonul și resping apelul, apoi zâmbesc dulce la cameră, știind foarte bine că mă privește.

Nu m-am despărțit de un dobitoc egoist doar ca să ies cu altul.

N-are decât să mă pupe-n fund. Primesc un mesaj:

Răspunde la nenorocitul ăla de telefon!

Mă încrunt la mesaj și răspund:

N-am nimic să-ți spun.
Am terminat programul pe azi.
Ai primit articolul.
Succes!

Primesc imediat răspuns:

E o convorbire personală.

Dau ochii peste cap scârbită și îi scriu:

Găsește pe altcineva cu fustă gri să ți-o sugă la cerere! Nu mă interesează postul acela!

Pun telefonul pe silențios și apoi în geantă, continuând să-mi strâng lucrurile.

Iau liftul până în foaier și, când trec pe hol, un paznic vorbește la telefon.

— Scuzați-mă, domnișoară! strigă el.

— Da!

— Mi s-a cerut să vă anunț să așteptați aici!

Rahat! Jameson coboară.

— Hm, nu, nu pot! Îmi pare rău! Transmiteți scuzele mele, mă bâlbâi, trec pe lângă el și ies pe ușile de la intrare.

Alerg după colț, iar când dispar din raza vizuală a paznicului, fug pe stradă și mă ascund în cafeneaua în care eram ieri după-amiază, ca să văd ce se întâmplă.

Ce vrea?

Iau loc lângă fereastră, apoi îl văd pe Jameson ieșind grăbit afară și uitându-se încolo și încoace pe stradă. Își scoate telefonul și sună pe cineva. Telefonul meu începe să vibreze în poșetă.

Rahat! O să ratez total ocazia asta și o să fiu concediată.

De asta a fost concediată cealaltă fată azi? Făcea sex cu el, iar lucrurile s-au terminat prost? Îl văd uitându-se pe stradă și formând numărul din nou. Îl las să sune.

E de-a dreptul furios. Ușile clădirii se deschid, apoi iese Tristan. Jameson îi spune ceva, iar Tristan râde.

Ce-a spus?

Mă uit cu inima gata, gata să-mi spargă pieptul cum amândoi privesc în lungul străzii, apoi apare limuzina. Mă sună din nou, iar eu închid ochii. *Nu mă mai suna!*

În sfârșit, urcă în limuzină, pe care o urmăresc cu privirea cum se îndepărtează. Îmi trec mâna peste față a disperare.

Temperamentul lui și al meu sunt o combinație proastă.

Oficial, noi doi suntem o idee proastă!

O oră mai târziu

— Ce vrei să spui? se încruntă Molly. Nu înțeleg!

— Totul e o mare mizerie, încep să le povestesc și oftez. Am fost acasă, în California, și se vede treaba că lui Robbie nu i-a păsăt deloc, așa că am terminat-o cu el. Nu i-am spus lui Jameson, pentru că nu vreau să creadă că a fost din cauza lui.

— Da, asta înțeleg! zice ea și se încruntă. Dar de ce e Jameson atât de dobitoc acum?

— Pentru că n-a purtat fusta gri, o întrerupe Aaron. Tu nu asculți?

— Dar de ce? icnește ea. E ridicol!

— Știu! spun eu.

— Nu e vorba de fustă, răspunde Aaron, mestecând. E o chestie legată de putere. Vrea ca ea să facă ce spune el.

Mă încrunt ascultându-l.

— Crezi?

— Eu tot nu pricep! bombăne Molly încruntată.

— E ceva simbolic pentru el. Vrea ca ea să se supună.

— Păi, nu mă supun! pufnesc eu. Sincer, tipul e al dracului de prost dacă are impresia că asta o să fac.

Molly dă ochii peste cap.

— Oh, Doamne, dacă m-ar ruga să port o fustă făcută din rinichi, aș face-o! oftează ea, privind în gol. Aș ucide 50 de bărbați să iau rinichii ăia.

— Nu? Și eu la fel! râde Aaron. De fapt, nu există nimic ce n-ar putea să-mi ceară, adaugă el, cu mâinile ridicate în aer. Aș face orice!

Dau ochii peste cap și ne gândim toți o clipă.

— Știi ce aș face dacă aș fi în locul tău? întreabă Molly.

— Ce?

— Aș purta mâine fusta gri și l-aș ignora dracului.

Mă holbez la ea.

— Fă-l pe ticălos să plângă!

— Da! încuviințează Aaron și zâmbește larg. Flirtează cât poți în fusta aia gri!

Zâmbesc în timp ce ideea mi se învârte prin cap.

— Știți ce? Nu-i deloc o idee rea!

Ridic paharul în aer și le zâmbesc celor doi prieteni.

— Pentru Operațiunea Târfa Cochetă de la Birou!

Molly zâmbește și ciocnește cu mine.

Rânjesc, uitându-mă la ea.

— Să înceapă jocul!

Intru în birou ca un star rock.

Fără ciorapi... bifat.

Sutien alb de dantelă... bifat.

Bluză albă de mătase... bifat.

Părul prins în coadă... bifat.

Fusta gri cu șliț... bifat, bifat, dublu bifat.

— Bună dimineața! salut și le zâmbesc prietenilor mei când ajung la birou.

Ei întorc ochii spre mine și chicotesc când văd că port ținuta cerută. Aaron îmi face cu ochiul și se răsucește din nou la computer.

— Dorește cineva cafea? întreb eu.

— Da, te rog! răspund amândoi.

Intru în bucătărie, iar Ricardo vine după mine.

— Bună, scumpo, te așteptam!

Afișez un zâmbet exagerat. Doamne, chiar nu găsesc naibii pe cineva mai bun cu care să flirtez?

— Bună! răspund încântată. Ce mai faci?

— Sunt bine!

Zâmbește, văzându-mi entuziasmul.

— Ascultă, îmi pare foarte rău că ți-am făcut probleme deunăzi.

Zâmbesc și-mi trec mâna prin coadă.

— E OK! Vino pe la mine mai târziu, vrei?

I se luminează ochii.

— OK, așa rămâne!

Mă întorc la birou și iau loc cu cele trei cafele, deschid e-mailurile și mă apuc de treabă. Jameson m-a sunat de șase ori aseară și nu știu de ce.

Nu sunt sigură dacă voia să-și ceară scuze sau să ne certăm, dar nu-i dau satisfacția de a-i răspunde la telefon ca să poate face ori una, ori alta.

O să am o zi bună și nu o să mă gândesc deloc la afurisitul de Jameson Miles.

E ora 15, iar Operațiunea Târfa Cochetă de la Birou e în plină desfășurare. Am zâmbit și am râs cu toți ratații din clădire azi. Nu știu dacă el se uită măcar, dar sunt pe punctul de a mări miza. Sunt în drum spre Tristan să vorbim despre articolul scris de mine.

Când ușile liftului se deschid, îi zâmbesc dulce recepționerei.

— Bună, am venit să-l văd pe Tristan.

— Sigur, un moment! zice ea, apoi se încruntă, încercând să-și amintească numele meu.

— Emily Foster.

— Așa e! Scuze! Tristan, Emily Foster vrea să te vadă!

— OK, las-o să intre! răspunde el vesel.

— Treci prin sala mare de ședințe, dar, în loc să faci stânga spre biroul lui Jameson, ia-o la dreapta și mergi pe coridor spre capătul opus al clădirii.

— Mulțumesc!

Îi urmez instrucțiunile și o iau spre capătul opus. Mă încrunt; sunt patru uși. Ezit. A câta ușă a spus?

Merg pe coridor și văd că o ușă e deschisă. Jameson e acolo, vorbind cu un bărbat.

— Scuze că vă deranjez! Biroul lui Tristan e aici? întreb eu.

Lui Jameson îi pică fața când mă vede.

— Alături, răspunde celălalt bărbat.

Zâmbesc amabil.

— Mulțumesc!

Merg mai departe și bat la ușa lui Tristan.

— Bună! îl salut zâmbitoare.

— Bună, Emily!

El surâde călduros și arată spre scaunul din fața biroului.

— Te rog, ia loc!

Când mă așez, îmi dau seama că Tristan nu mă neliniștește deloc; mi-aș dori să n-o facă nici fratele lui.

— Mă întrebam dacă ai avut timp să citești articolul pe care l-am scris?

— Da, l-am citit și mi-a plăcut. Tu ai fost mulțumită de el?

— Da, cred că a fost mai bun. Nu eram sigură ce voiai să fac mai departe cu el.

El se încruntă.

— Trebuie să-l depunem ca și cum a venit de la tine. Ai vorbit cu Jameson?

— Hm...

Ușile biroului se deschid, dându-l la iveală Jameson.

— Bună!

— Vorbești de lup, zice Tristan și zâmbește.

— Bună! răspund eu și mă întorc din nou spre Tristan.

E greu să nu mă uit la Jameson când e în cameră; domină orice spațiu.

E mai dificil decât pare să mă las greu cucerită.

— Emily a venit să vorbim despre articolul pe care l-a scris.

— Înțeleg.

Se uită la mine, iar eu încep să mă lupt cu atracția magnetică pe care o exercită asupra mea.

— A fost în regulă? întreb.

— A fost, îmi răspunde în timp ce mă fixează cu privirea. A fost foarte bun.

— Iar acum o să-l depunem ca și cum ar veni din partea ei? întreabă Tristan.

Ochii lui Jameson nu se desprind de ai mei.

— Da, așa cred.

Mă uit de la unul la altul.

— OK! O să-l depun și vă anunț ce se întâmplă!

Jameson mă privește în continuare.

— Am ceva ce aș vrea să adaugi. E pe computerul meu. Vino cu mine și ți-l dau acum.

Simt cum nervii mei o iau razna.

— OK! răspund și mă ridic.

Jameson întinde mâna.

— Întâi doamnele!

Mă întorc spre Tristan.

— Mulțumesc! Ne vedem mai târziu!

Tristan zâmbește larg.

— La revedere! O după-amiază plăcută!

Merg spre biroul lui Jameson și simt căldura privirii lui pe fund.

Prefă-te indiferentă... Nu flirta... Fără atingeri! Prefă-te indiferentă!

Sunt aici să-l ațâț pe ticălos... Nimic mai mult. Ajungem la birou, iar el deschide ușa. Trec pe lângă el, el închide ușa și o încuie.

Mă întorc spre el în timp ce pășește încet spre mine. Fața lui ajunge la un centimetru de a mea.

Ochii noștri se caută și, fără o vorbă, îmi prinde coada, și-o înfășoară pe mână și-mi trage capul spre el.

— Nu te certa cu mine! spune gâfâind, apoi se apleacă și-mi linge buzele.

— Nu fi nemernic! șoptesc eu.

Se apleacă și-mi mângâie piciorul gol, ținându-mi părul în mână.

Limba lui îmi linge gâtul, întins în fața lui, iar mâna mă prinde de fund.

— Spune-mi că el a dispărut din peisaj! șoptește în urechea mea și o sărută ușor.

Ah... Nu așa era planul din capul meu! Ar trebui să-l resping acum.

Anulați misiunea...

— A dispărut, oftez.

Buzele lui le acoperă pe ale mele, iar limba lui îmi alunecă fără efort în gură în timp ce simțurile mi se trezesc la viață.

Mâna lui mă lipește de erecția lui, iar sărutul devine frenetic. Mă împinge în perete, îmi ridică fusta și strecoară degetele groase în chiloții mei. Ochii lui întunecați mă privesc.

— În seara asta, ne-o tragem!

Capitolul 7

— JAMESON! NU VREI SĂ TE PORȚI FRUMOS? ȘOPTESC eu și îmi întind fusta la loc peste șolduri.

El zâmbește lipit de gâtul meu și mă trage mai aproape; buzele lui le ating pe ale mele și-mi cuprinde fața în palme. Sărutul e lent, prelung și domol, iar eu simt că plutesc.

— Cina? șoptește el.

— Hmm...

Îi zâmbesc în timp ce-mi cuprinde fața. Sărutul ăsta e foarte clar. E ispititor, senzual și promite satisfacția sexuală.

— La ce oră vin să te iau?

— Depinde!

— De ce?

— De impresia pe care o ai cum că poți să-mi spui ce să port și ce să fac.

Zâmbește cald, iar eu simt că-mi stă inima; nu mi-a mai zâmbit așa din prima noapte când ne-am cunoscut.

— Iartă-mă! spune încet, aplecându-se și sărutându-mă iar. Voiam doar să porți ținuta mea preferată ca să te pot admira.

Buzele lui coboară pe gâtul meu de parcă nu se poate abține.

— Nu voiam să te supăr.

— Trebuie să fii atât de aspru cu mine? şoptesc când dinţii lui îmi ating linia maxilarului.

— Aşa sunt eu, aspru.

— Bărbatul pe care l-am cunoscut eu era amuzant şi relaxat.

Îmi zâmbeşte şi îmi dă la o parte părul de pe frunte.

— Întâlnirea noastră a fost un lux de care n-am mai avut parte niciodată.

— Cum aşa?

— Aveam darul anonimatului.

Buzele noastre se ating în timp ce îi mângâi ţepii din barbă.

— De ce eşti atât de diferit aici? întreb încet.

El se desprinde de mine şi se duce la birou.

— Sunt cine trebuie să fiu, Emily. Amuzant şi relaxat... Aşa nu poţi conduce un imperiu.

Mă uit la el şi mă gândesc un moment.

— OK, atunci cred că trebuie să refuz invitaţia la cină.

— De ce?

— Pentru că vreau să petrec o noapte cu Jim.

El mă priveşte fix.

— Jameson Miles, directorul executiv, nu mă interesează. Nu-mi pasă câtuşi de puţin de banii sau de puterea ta.

Se uită multă vreme la mine, ca şi cum îmi analizează cuvintele.

Mă apropii şi-l sărut uşor.

— Spune-i lui Jim să mă ia la şapte, şoptesc eu şi îi ating buzele cu limba. Tânjesc după el.

Tandreţea apare pe faţa lui.

— O să văd ce pot face!

*

Mă întorc la etajul meu și mă așez la birou.

— Cum a mers? șoptește Aaron în timp ce tastează. L-ai făcut să implore?

— Doamne, nu mă pricep deloc să mă las greu cucerită! îi răspund cu un oftat.

Molly rânjește.

— Așa suntem toți, nu?

Deschid computerul.

— Ei? șoptește Aaron nerăbdător și se oprește din lucru. Povestește-ne!

— Luăm cina diseară! răspund eu încercând să par nonșalantă.

— O, Doamne! șoptește Molly entuziasmată. Ce naiba o să porți?

— Habar n-am, îi răspund și mă încrunt. Ceva al naibii de sexy.

Îmi duc mâna la inimă, încercând să-i încetinesc bătăile, și mă uit la ceasul de pe perete – 18.55.

Va veni dintr-o clipă în alta.

Dau din mâini și mă plimb de colo, colo.

— Fii tare... Nu face sex cu el! Orice ai face, nu fi ușuratică! îmi amintesc cu glas tare.

Mă întorc la oglinda din baie și dau din nou cu ruj.

— Încercați să vă cunoașteți mai bine, pe urmă iei o decizie bazată pe personalitatea lui și nu pe cât de mult te excită!

Rânjesc spre fata caraghioasă care vorbește cu propria imagine. Dacă sexul lui n-ar fi perfect, nu m-aș gândi deloc la el sau...

Telefonul meu vibrează.

— Alo! răspund, iar inima mi-o ia la goană.

— Sunt jos! toarce vocea lui gravă, catifelată. La ce număr stai?

— Cobor acum! Ne vedem imediat!

Mă întorc la oglinda mare și mai arunc o privire. Port o rochie neagră și mulată, care îmi ajunge sub genunchi. Are bretele subțiri și spatele gol. Se potrivește cu pantofii negri cu toc cui și poșeta asortată. Părul lung și brunet are onduleuri à la Hollywood și e prins la spate într-o parte. M-am machiat puternic, cu fard negru, iar buzele sunt roșii și lucioase.

Și, bineînțeles, m-am epilat de m-a luat naiba... *pentru orice eventualitate.*

Iau liftul și, când ies în foaier, îl văd prin ușile de sticlă ale blocului. Poartă un sacou bleumarin, blugi și un tricou alb. Arată de parcă a ieșit din paginile unei reviste.

Mi se taie respirația când îl văd și zâmbesc când se întoarce spre mine.

— Bună! îmi spune zâmbitor.

— Bună!

Mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare, apoi mă ia de mână.

— Arăți minunat!

— Mulțumesc! îi răspund, zâmbind sfioasă.

Ne privim... și apare din nou. Curentul acela electric care trece prin noi când suntem singuri.

— Ce vrei să facem? întreabă el, iar ochii lui coboară spre buzele mele.

Zâmbesc. Jim e aici – Jameson nu m-ar fi întrebat ce vreau eu să facem.

— Parcă spuneai de ceva italienesc?

Se apleacă și mă sărută, sugând doar cât să mă ridic de la podea. Îl cuprind de gât cu brațele și stăm așa pe stradă, uitându-ne unul la altul.

— Chiar mă stârnești, Emily Foster! spune el încet.

Zâmbesc și-mi trec degetele prin părul lui brunet.

— Ai venit până în partea asta a orașului doar ca să mă săruți pe stradă? îl întreb cu inocență.

— Nu! rânjește el. Dar acum, că sunt aici, e singurul lucru pe care vreau să-l fac.

Ne sărutăm din nou, încet și tandru, și simt că mă excit cu viteza unui 747.

Erecția lui tare își face apariția lipită de abdomenul meu, așa că zâmbesc larg.

— Ce?

— Vine și el la cină? întreb eu.

El chicotește.

— Păi, pare că nu vrea s-o șteargă când ești pe aproape.

— *Șters* nu e un cuvânt pe care l-aș folosi ca să-l descriu.

Ochii lui strălucesc de ceva anume, când mă ia de mână.

— Să mergem pe aici!

— Mergem pe jos? întreb mirată.

— M-a lăsat mașina aici. O să ne ia mai târziu! Luăm un taxi de aici până la restaurant.

— OK!

Mergem după colț, iar el cheamă un taxi, după care urcăm în spate.

— Waverly Place, te rog!

— OK! spune șoferul și intră în trafic.

— De când locuiești la New York? îl întreb.

— Dintotdeauna.

— Părinții tăi locuiesc aici? Nu-mi imaginez cum ar fi să crești într-un oraș ca ăsta.

— Da, deși am fost în altă parte la școală.

— Unde ai fost la școală?

— În multe locuri – am terminat în Aspen.

Mă holbez la el. *Ce naiba?*

— Ai fost la școală singur, în Aspen?

— Nu, mereu erau frații mei cu mine.

Mă ia de mână și o sărută cu un zâmbet cald.

Mă uit la el. Venim din lumi complet diferite. Nici măcar nu pot să-mi închipui cum a crescut.

— De ce te uiți așa? întreabă el.

— Eu nu aveam voie nici măcar să dorm la prietena mea cea mai bună.

— Independența a fost mereu încurajată în familia mea.

Zâmbesc și mă gândesc la ceva.

— Ce?

— Dacă locuiești singur de când aveai..., zic și mă opresc, așteptând răspunsul lui.

— Aproape 12 ani.

— Ar trebui să ai inteligența emoțională a unui bărbat de 90 de ani. Nu-i așa?

El dă capul pe spate și râde în hohote.

— *Ar trebui* fiind expresia-cheie.

Ochii îi joacă în cap încântați.

— Și inteligența ta emoțională la ce nivel e?

— Hm... Cad pe gânduri încruntată, apoi răspund: Emoțional, cred că aș avea vreo 30 de ani.

— Și fizic? rânjește el.

— O, Doamne, 18! îi răspund și încep să râd. Nu am deloc experiență.

Ochii lui mă fixează și le simt arsura.

— Dar experiența ta fizică la ce nivel ar fi? șoptesc eu.

— Sunt mai degrabă genul care demonstrează, nu declară. Îmi zâmbește încet și sexy, apoi adaugă: Dar îți fac bucuros o demonstrație.

Râd în timp ce taxiul se oprește.

— Pun pariu că așa e!

Coborâm din mașină și, nici două minute mai târziu, Jameson mă conduce de mână într-un restaurant pe nume Babbo. De afară, seamănă puțin cu un pub englezesc mic și cochet, dar, când intrăm, e mult mai mare decât pare. E întunecat și cu o atmosferă plăcută, iar becurile aurii sporesc impresia. Sunt flori proaspete în vaze uriașe peste tot și pare extrem de romantic.

— Bună seara, domnule Miles! salută zâmbitor bărbatul de la recepție. Masa dumneavoastră este pe aici, domnule!

Jameson mă ia de mână și mă conduce către colțul restaurantului; ospătarul îmi trage scaunul.

— Mulțumesc!

— Ați dori ceva de băut pentru început?

— Da! Jameson se uită la meniu, apoi mă întreabă: Vin roșu?

— Oricare, zic și ridic din umeri, zâmbind emoționată.

— Luăm o sticlă de Henschke.

— Desigur, domnule. Care anume?

— Hill of Roses, te rog! răspunde el și închide meniul.

Ospătarul dispare și rămânem singuri.

— Presupun că te pricepi la vinuri? îl întreb.

El ne toarnă câte un pahar cu apă.

— Merg doar la restaurantele unde au vinul care-mi place. Așa că da, presupun că mă pricep la vinuri.

— Ah, înțeleg, îi răspund zâmbitoare. Ești genul acela...

El zâmbește.

— Probabil.

Ochii noștri se privesc o clipă.

— Nu-mi vine să cred că ești afurisitul de director executiv.

El râde și își sprijină fața în palmă.

— Parcă voiai o întâlnire cu Jim în seara asta?

— Așa am vrut... adică, vreau.

— Păi, de ce vorbim despre directori executivi?

Zâmbesc ușor.

— Habar n-am.

Ospătarul revine în grabă și deschide sticla de vin, turnându-ne în pahar. Jameson îl gustă.

— E în regulă!

Ospătarul umple paharele și pleacă.

Jameson ridică paharul și îl ciocnește ușor cu al meu, apoi iau o gură și simt gustul bogat, catifelat.

— Hmm... Sunt impresionată!

— Am gusturi excelente. Zâmbește, apoi redevine serios când adaugă: La orice.

Zâmbesc jenată; vorbește despre mine.

— Povestește-mi despre weekendul trecut! mă îndeamnă apoi Jameson.

— Nu sunt multe de spus.

— Te-ai despărțit de el?

— Se apropia de mult momentul.

— Nu erai fericită?

— Nu! De multă vreme...

— Cum îl cheamă? Cu ce se ocupă?

— Nu-ți spun numele lui, mă reped la el. E afacerist – de succes și chipeș, îl mint eu.

El soarbe din vin și mă privește, și știu că se gândește la altceva.

— Ce e? îl întreb.

— Te-ai gândit vreodată la mine?

— Da! încuviințez și schițez un zâmbet. Tu te-ai gândit vreodată la mine?

— Da, de fapt.

Ochii lui mă fixează.

— La ce te-ai gândit?

Un zâmbet leneș și sexy îi apare pe față.

— Ce?

— Nu vrei să știi.

— Ba da, vreau! insist și îi zâmbesc. Spune-mi!

— M-am gândit că probabil ai fost cea mai tare partidă pe care am avut-o vreodată.

Ochii lui coboară spre buzele mele.

Aerul scapără între noi.

— Și chiar și acum, când sunt cu tine în vreo cameră, e ca și cum corpul meu are voință proprie.

Timpul se oprește în timp ce ne privim.

El soarbe încet din vin.

— Când mă uit la tine, mă gândesc la un singur lucru, murmură el. Nu mă pot abține. E aproape primitiv.

Primitiv.

— Devine al naibii de greu de controlat, șoptește el pe un ton sumbru.

La naiba, bărbatul ăsta e culmea, dar fiecare semnal de avertizare îmi spune să fug cât de repede pot. Dacă mă poate afecta în asemenea hal după o noapte, ce-o să se întâmple după două?

Ochii noștri se întâlnesc, iar excitația îmi înfierbântă sângele. Deodată, nu mai vreau să mă las greu; nu-mi pasă că nu ne cunoaștem. Nu-mi pasă de riscuri. Are ceva ce-mi trebuie... și, fir-ar să fie, o să-l iau fără întrebări!

— Ar trebui să comandăm, șoptesc.

El deschide meniul ușor grăbit.

— Ce vrei?

— Orice vine mai repede.

O oră mai târziu, mă conduce de mână pe trotuar.

— Mașina mea e parcată aici.

Se întoarce și mă ia în brațe, sărutându-mă agresiv, iar eu zâmbesc lipită de buzele lui. Felul în care am râs și am vorbit la cină în seara asta mi-a amintit de Jim pe care îl țineam minte, bărbatul din avion pe care îl interesa totul la mine și la viața mea. De parcă ar fi simțit același lucru, aproape ne-am sărutat în mijlocul restaurantului aglomerat. Nu greșește; atracția asta e dată naibii.

— Grăbește-te! șoptesc, atingându-i buzele.

Una e să ieși la cină cu un bărbat superb – alta e să te imaginezi sub masă, sugându-i-o în tot timpul ăsta.

Poate pentru că mi-a spus că am fost cea mai tare partidă pe care a avut-o vreodată, dar... fir-ar, vreau să-i iau mințile! Sunt disperată să-l dezbrac. Vreau să fiu din nou fata aceea în care m-a transformat la Boston. Mi-a fost dor de ea.

O luăm după colț și văd limuzina mare și neagră lângă trotuar. Mă opresc pe loc.

— Ce e? mă întreabă încruntat.

— Limuzina e aici?

— Da. Și?

Mă holbez la el câteva clipe.

El îmi face cu ochiul și deschide portiera din spate.

— Urcă!

Urc în mașină și, în două secunde, e și Jameson înăuntru și mă așază călare pe el, cu rochia ridicată pe

talie. Ecranul despărțitor e ridicat, oferindu-ne intimitate. Sexul lui e tare, și mă prinde de șolduri, mișcându-mi vaginul în sus și-n jos peste el în timp ce ne sărutăm. Mă apucă de fund, apoi îmi mângâie spatele în timp ce corpul meu prinde singur ritmul.

Ochii lui sunt umbriți, iar degetele se afundă în chiloții mei, făcându-i să alunece pe piele.

— Futu-i! șoptește el. Aș putea să-mi dau drumul doar atingând sexul ăsta frumos și fierbinte.

Încep să mă apăs peste el cu forță, căutând o atingere mai profundă, iar el rămâne cu gura căscată, uitându-se la mine. Nu știu ce fel de pastile de nimfomană mi-a pus cineva în băutură la cină, dar mă trezesc pe podea, între picioarele lui, și-i deschei blugii cu forța.

El șuieră când îl împing în banchetă și-i depărtez picioarele agresiv.

Ochii ni se întâlnesc când îi ling capul, simțind gustul lichidului care se scurge din vârf. El îmi cuprinde fața, iar eu îl înghit adânc, în timp ce se încordează.

— Futu-i! mârâie în șoapte, iar abdomenul i se contractă. Futu-i, Emily!

Încep să-l strâng cu putere în pumn, iar el zvâcnește sub mine. O să aibă orgasm.

Vreau să-și dea drumul tare, repede... neînfrânat. Trebuie să fie al meu în seara asta!

Mă face să mă simt bine în pielea mea când îl satisfac, iar versiunea asta nouă a lui Emily îmi place. Vreau s-o păstrez.

— Emily! geme el și mă apucă de păr. Am ajuns acasă! îmi zice, apoi apasă pe încuietoare înainte să o deschidă șoferul.

Mă ridic repede pe banchetă, el își încheie pantalonii și gâfâim amândoi, cu răsuflarea tăiată.

Ce naiba? Bărbatul ăsta mă transformă într-un animal.

Se întoarce spre mine și zâmbește, aranjându-mi părul.

— Hai să urcăm în apartament, bine?

Mă sărută tandru; buzele lui zăbovesc în timp ce ne privim.

— Mă bucur să te revăd, Emily Foster! șoptește el.

Îmi ling buzele și mă urc din nou pe el.

— Mă bucur să te gust din nou, Jameson Miles!

Îmi frec sexul de el, dar el mă apucă de șolduri și mă oprește.

— Oprește-te! îmi poruncește. Oprește-te acum!

Îmi lipesc buzele de urechea lui.

— Vreau să-ți dai drumul în mașina ta! îi șoptesc înainte să-l mușc. Fute-mă chiar aici!

— Isuse Hristoase!

Mă dă la o parte și deschide portiera cu o mișcare bruscă, iar șoferul lasă capul în jos, prefăcându-se că nu știe ce făceam noi înăuntru.

— Mulțumesc! spune Jameson, trăgându-mă afară și mergând spre clădire.

Urcăm în lift, iar însoțitorul privește drept înainte. Respir greoi, sunt udă leoarcă, iar sexul îmi zvâcnește.

Sunt complet praf.

Ochii lui Jameson sunt întunecați în timp ce se uită la ușile închise.

Doamne, am nevoie de el!

Ușile se deschid, iar el mă trage de mână. Buzele noastre sunt lipite când mă bagă cu spatele în apartamentul lui.

— Nu așa am intrat în cameră și data trecută? zâmbesc când mă ridică.

— Asemănător.

Mă lasă jos, privesc în jur și rămân șocată.

— Ce naiba, Jim? șoptesc uluită.

— Ce e? mă întreabă încruntat.

— Asta e casa ta? întreb eu, aruncând o privire în jur.

Buzele lui îmi coboară pe gât, lingând și sugându-mi pielea de pe claviculă; e foarte preocupat.

Apartamentul e imens și modern, cu ferestre de sus până jos, iar luminile New Yorkului sclipesc oriunde te-ai uita. Veiozele sunt amplasate strategic să dea o impresie de căldură. N-am mai fost niciodată într-un loc atât de frumos... sau de străin.

Podelele sunt acoperite de parchet din lemn deschis la culoare, iar mobilierul din piele și catifea umple spațiul. Livingul are un șemineu cu o oglindă aurită, imensă, deasupra și un covor vechi și frumos.

— Nu te mai uita la apartament, uită-te la mine! îmi spune când îmi cuprinde fața și mă trage spre el.

Continui să mă holbez.

— Ce e? murmură el.

— Apartamentul ăsta.

— Ce-i cu el?

— Vii dintr-o lume complet diferită de a mea, șoptesc eu.

— Cui îi pasă? Ochii lui mă fixează când îmi șoptește: Te doresc, tu mă dorești, ce altceva mai contează?

Sărutul nostru devine disperat, și mă trântește de perete, apoi îmi smulge rochia de pe corp cu o mișcare rapidă. Îi trag sacoul de pe umeri, apuc tricoul și i-l scot, apoi îi deschei blugii, iar el îi aruncă într-o parte cu piciorul.

Ne uităm unul la altul, amândoi în lenjerie intimă, amândoi gâfâind, amândoi căutând o legătură mai profundă.

E ca în dimineața de Crăciun, dar mai bine.

Pe urmă, mă trezesc târâtă prin apartament și aruncată pe pat. Îmi smulge chiloții. Privirea lui îmi măsoară corpul în timp ce savurează priveliștea.

Și iată că apare – căldura pe care o stârnește bărbatul ăsta cu privirea ar putea lumina pământul. Felul în care se uită la mine e ceva ce n-am uitat niciodată.

Îmi ridică picioarele și le înfășoară pe talie, apoi sexul lui gros alunecă în carnea mea umflată.

Un zâmbet sexy îi apare pe față în timp ce mă privește de sus.

— Acum îmi amintesc.

— Ce-ți amintești?

— De la ce vine *F*-ul din inițialele tale.

— De la ce anume?

— Iepuraș futăcios.

Izbucnesc în râs.

— Pe asta o uitasem.

— Cum ai putea să uiți așa ceva? Fiecare detaliu din noaptea aia mi s-a imprimat pe creier. Îmi întinde un prezervativ și îmi poruncește: Pune-mi-l!

Buzele mele îi sărută încet sexul înainte să fac ce mi-a cerut. Atât de autoritar!

— Cum ar fi? îl întreb încet.

Mă întind și se apleacă deasupra mea.

— Cum ar fi felul în care te uitai la mine, gustul pe care îl aveai pe limba mea.

Buzele lui mă sărută, iar sărutul se intensifică.

— Îmi amintesc cum simțeam fiecare mușchi dinăuntrul tău când corpul îți intra în convulsii în jurul meu.

Îi zâmbesc uluită, mângâindu-i barba țepoasă. *Te rog, nu mai fi superb! Nu o să mă mai descurc deloc cu tine!*

— Dar felul în care m-ai sărutat îl țin minte cel mai bine.

Ochii mei îi caută pe ai lui.

— Cum te-am sărutat?

— De parcă aşteptai de-o viaţă să mă săruţi.

Intră adânc, iar inima mea zvâcneşte. Ridic picioarele mai sus.

— Poate chiar aşteptasem.

Ne privim îndelung, cu trupul lui unit cu al meu, şi, cu toate că ştiu că e doar sex şi că nu înseamnă nimic, pare intim şi special... mai mult decât ar trebui.

Încetează! Nu te mai gândi atât!

— O să continui să pălăvrăgeşti sau o să mă fuţi odată? îl tachinez ca să înveselesc momentul.

El râde, se retrage şi se izbeşte în mine, scoţându-mi aerul din plămâni. Scot un strigăt.

O... Doamne sfinte! Cred că tocmai am trezit diavolul!

Se împinge în mine cu genunchii desfăcuţi larg, mai tare şi mai tare, şi fiecare mişcare îmi ridică picioarele mai sus şi mi le depărtează şi mai mult.

Rămâne nemişcat şi apoi face cercuri înăuntrul meu. Dau capul pe spate şi nu mai gândesc limpede.

— O, Doamne! scâncesc, iar dinţii lui îmi zgârie gâtul. Ce bine e!

El continuă mişcarea aceea delicioasă în timp ce desenează cercuri cu degetul pe clitoris. Încep să tremur, iar el îmi ia faţa în mâini şi o apropie de a lui.

Privirile ni se întâlnesc când trupul mi se arcuieşte şi se zvârcoleşte sub el.

— Uită-te la mine când îţi dai drumul pe sexul meu! porunceşte el, apoi îndreaptă braţele şi-mi urcă picioarele pe umerii lui.

Schimbarea de poziţie îl aduce şi mai adânc înăuntrul meu, şi intru în convulsii când se izbeşte în mine. Trupul

lui începe să mă pompeze ca un piston, îl prind de brațe și ridic ochii spre el.

— Futu-i, da! geme el. Futu-i... futu-i...

Dă capul pe spate și strigă, și simt zvâcnetul grăitor când își dă drumul adânc înăuntrul meu.

Suntem uzi de transpirație, iar el se apleacă și mă sărută tandru.

Inima mea bate nebunește și mă uit la tavan, încercând să respir. Capul lui mi se lipește de gât, iar buzele îmi mângâie clavicula.

Ce mama dracului a fost asta? Ăsta n-a fost sex – a fost un eveniment apocaliptic.

Sunt distrusă!

Mă trezesc în întuneric; strălucirea luminilor New Yorkului luminează încăperea. E târziu – sau devreme. Vreo patru dimineața, aș zice. N-am tras draperiile înainte să adormim.

Ce noapte!

Ne-am devorat unul pe altul până n-a mai rămas nimic.

Mă uit la el, întins pe spate într-un somn extenuat. Nu știu ce suntem unul pentru altul, dar știu că e sufletul meu pereche din punct de vedere sexual. Există așa ceva? Trupurile noastre sunt ca niște animale; nu ne puteam sătura.

Setea nu se poate stinge. Dacă s-ar trezi acum, aș fi excitată instantaneu, așa cum știu că ar fi și el.

Are dreptate, *e ceva primitiv.*

Mi-e sete, așa că mă dau jos din pat, îmi pun halatul lui și merg la bucătărie să caut apă. Am lăsat veiozele aprinse, așa că e parțial luminată. Nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns în dormitor.

Găsesc un pahar și-mi torn puțină apă din frigider, iar inima mi se oprește când mă uit în jur. Ce fel de bucătărie e asta? E ca un restaurant.

Mă întorc în living și mă uit la orașul de jos.

Ochii mei cutreieră apartamentul, iar inima îmi bate puternic. Asta înseamnă bani adevărați.

Bani prostești.

Tot apartamentul meu ar încăpea în dormitorul lui. Cât costă un loc ca ăsta? Hainele noastre sunt împrăștiate pe podea, le ridic, le împăturesc și le pun pe măsuța de cafea. Văd ceva luminat pe podea.

Mă încrunt și mă aplec să iau telefonul lui Jameson. Probabil i-a căzut din buzunar când ne dezbrăcam. Ecranul se aprinde când apare un mesaj, iar numele *Chloe* pâlpâie pe ecran.

Unde ești?
S-a terminat ședința târziu?

Mă holbez la telefon. *Ce mama dracului?*
Cine e Chloe?

Jameson

Mă trezesc în sunetul alarmei și zâmbesc, mă întind; sunt sătul și somnoros.

Relaxat pentru prima dată de multă vreme.

Ce noapte! Ce femeie!

Întind mâna după Emily și mă încrunt când îmi dau seama că nu e în pat cu mine. Trebuie să fie la baie. Aștipesc încă 20 de minute și, în cele din urmă, când nu se întoarce, mă ridic.

— Emily? strig și intru în baie.

E goală.

Mă duc în living.

— Emily? o strig.

Tăcere.

— Unde e?

Mă uit în jur şi văd hainele mele împăturite pe măsuţa de cafea, dar observ că ale ei... nu mai sunt.

— Emily? strig şi mă întorc prin apartament. Emily?

Încleştez fălcile în timp ce furia începe să se înteţească. Îi formez numărul, iar un nor negru îmi întunecă privirea. Îmi aud bătăile mânioase de inimă în urechi în timp ce adrenalina îmi curge prin vene.

— Alo! răspunde ea.

— Unde dracu' eşti? întreb furios.

Capitolul 8

Jameson

— A TREBUIT SĂ PLEC, SE BÂLBÂIE EA.

— De ce?

— Trebuia să fiu devreme la birou.

— Nu ți-a trecut prin minte să mă trezești? mă răstesc. Mă enervezi!

— Nu începe cu tâmpeniile astea autoritare cu mine! Plec când vreau eu! adaugă și îmi închide.

Inspir brusc; nimeni nu-mi închide mie telefonul.

Nimeni!

Încleștez fălcile, deschid laptopul și intru pe camerele de securitate. Mă așez și aștept să se încarce. Îmi apare imaginea de la ușa de la intrare, apăs să deruleze înapoi și mă uit cum se întoarce cu viteză. O zăresc plecând și opresc filmarea. Ce oră era?

Era 3.58. Trebuia să ajungă devreme la birou? Prostii!

A așteptat să adorm și a plecat imediat. Mă las pe spătarul scaunului și mă enervez și mai tare.

— Nu știu de-a ce dracului te joci, Emily Foster, dar nu accept așa ceva! Dacă ești cu mine, ești cu mine. Și o să faci dracului ce zic eu.

Trântesc laptopul și alerg la etaj.

Caută ceartă. Tocmai a găsit-o.

*

O oră mai târziu, intru în foaierul clădirii, iar apoi mă îndrept spre mașină.

— Bună dimineața, domnule Miles! mă salută Alan când deschide portiera limuzinei.

— Bună dimineața! răspund și urc în mașină.

Teancul obișnuit de ziare e pe banchetă, lângă cafea, și îmi încep ritualul de dimineață. Durează 40 de minute să parcurgem cei douăzeci de kilometri până la clădirea mea, așa că mă folosesc de timpul ăsta să văd ce mai face concurența. Răsfoiesc mormanul și iau *Gazette*, cel mai apropiat competitor, cercetând prima pagină.

— Formatul ăsta e groaznic, bombănesc pe înfundate și-l deschid.

Citesc prima pagină, a doua, apoi ajung la a treia.

Știri de ultimă oră!

NYPD se apropie de încheierea unei investigații strict secrete.

Crima i-a fost atribuită inițial unui bărbat poreclit de polițiști Stoneface, care a fost asociat cu peste 85 de jafuri în Brooklyn, New York.

Dar cu ajutorul nou obținutelor probe ADN, anchetatorii cred acum că aceste crime au fost comise de același suspect, care a fost numit Ucigașul cu Panglică Roșie în alte părți ale statului.

„Astfel am făcut oficial legătura dintre Stoneface și un individ cunoscut drept Ucigașul cu Panglică Roșie", a declarat Matthew Price, procurorul comitatului Brooklyn.

Stoneface, mecanic auto, este dat în urmărire după ce poliția depistat, corelându-i ADN-ul cu datele înregistrate pe un website de genealogie.

Bărbatul a fost acuzat că a ucis 5 persoane și a violat 45, în ceea ce polițiștii descriu ca fiind o serie de crime premeditate.

A fost poreclit Ucigașul cu Panglică Roșie pentru că victimele sale aveau o panglică roșie legată de gât după ce erau ucise.

Poliția a aflat pe unde se află, arestarea urmând a se face în cursul zilei de azi.

— Futu-i!

E articolul lui Emily, doar cuvintele sunt schimbate. Scot telefonul și îl sun pe Tristan, iar tensiunea îmi crește până încep să fierb.

— Bună! răspunde el.

— Pagina 3 din *Gazette*! spun eu răstit.

— Glumești?

— Nu!

— Să-mi trag una! oftează el. Ne vedem imediat!

Închid, iar telefonul îmi vibrează. Numele *Chloe* apare pe ecran; resping apelul.

Sorb din cafea și mă uit pe fereastră în timp ce indignarea mi se scurge prin toți porii. Una e să fii amăgit, dar să fii vândut de unul dintre propriii angajați e deja la alt nivel de trădare.

Când o să pun mâna pe cel responsabil de treaba asta, o să plătească al dracului de scump!

După jumătate de oră, intru în birou și îi găsesc pe trei dintre oamenii mei preferați. Frații mei!

— Bună! îi salut cu un zâmbet. Isuse, v-aţi făcut amândoi şi mai urâţi de când v-am văzut ultima oară! Nu credeam că e posibil.

Încep să râdă şi ne îmbrăţişăm. Mi-era dor de fraţii mei! Rolul lor în companie le cere să locuiască în Marea Britanie; lucrează la biroul nostru din Londra. Nu apuc să-i văd decât o dată pe lună când merg acolo; la fel şi Tristan. Deşi el stă mai mult, aşa că petrece mai mult timp cu ei.

Trântesc *Gazette* pe birou.

— Ce dracu' e asta?

— Afurisită chestie! şopteşte enervat Tristan în timp ce se aşază toţi la masă.

— Ce se întâmplă? se răsteşte Elliot. Nu-mi vine să cred!

Respir greoi.

— Avem o angajată nouă, Emily Foster.

Tristan rânjeşte, iar eu dau ochii peste cap.

— Şi? mă întrerupe Christopher.

— A publicat un articol în a doua ei zi aici şi nu era sigură de numele unui suspect, aşa că a inventat unul pe loc, având de gând să-l schimbe când se întorcea la birou.

Toţi se încruntă în timp ce mă ascultă.

— Numai că a uitat.

— Isuse! exclamă Elliot şi dă ochii peste cap. Inutilă!

— Nu! spune Tristan. Diabolică! Acelaşi articol a apărut în *Gazette* a doua zi... cu numele fals.

Elliot şi Christopher se încruntă.

— De unde ştii?

— O cunosc pe reporteră. Ne-am întâlnit mai demult.

Mă opresc, nedorind să dau detalii.

— Ştii cine e? rânjeşte Tristan.

— Cine? întreabă Elliot în timp ce se uită de la unul la altul.

— Mai ţii minte că acum multă vreme Jay a apărut cu o vânătaie a dracului de mare?

Le pică faţa.

— Nu!

Elliot se ciupeşte de rădăcina nasului.

— Te rog... să nu-mi spui! izbucneşte el în hohote de râs. Cum i-ai zis? Ruşinea din escală.

— A trebuit să port gulere pe gât două săptămâni, oftez dezgustat.

— Mai ţii minte cina aia oficială pentru organizaţia de caritate a mamei? îşi aminteşte Tristan, care dă capul pe spate şi râde. Şi aveai cea mai mare vânătaie din lume. Şi a trebuit să o ascunzi de mama toată noaptea şi să îţi acoperi gâtul. A fost al dracului de amuzant, omule!

— Stânjenitor de-a dreptul! răspund şi mă cutremur când îmi amintesc. În fine, să ne întoarcem la poveste! Mă uit urât la Tristan că a adus vorba de asta, apoi continui: Emily – aşa o cheamă – a obţinut aici o slujbă fără ca eu să ştiu. A început acum trei săptămâni şi pe urmă s-a întâmplat greşeala cu numele. A venit la mine cu bănuiala că se întâmpla ceva necurat. Un nume fals pe care l-a inventat pe loc nu e o coincidenţă.

Mă uit la fraţii mei.

— Articolele noastre sunt vândute pe piaţa neagră.

— Futu-i mama mă-sii! răbufneşte Elliot.

— Preţul acţiunilor noastre scade pentru că nu mai sunt ştiri de ultimă oră.

Elliot clatină dezamăgit din cap.

— Pentru că reporterii pe care îi plătim lucrează pentru concurenţă! se răsteşte Tristan.

— Am testat teoria săptămâna asta. Am rugat-o pe Emily să scrie un articol fals şi să-l depună prin canalele obişnuite, şi uitaţi! zic şi bat în ziar cu degetele. E chiar aici, în pagina trei din *Gazette!*

Se uită toți la ziarul din fața noastră, căzuți pe gânduri.

— Și... ce facem?

— Îi concediem pe toți cei care lucrează pentru mine! strig eu.

— Nu, trebuie să facem lucrurile ca la carte! Sunt o sută de oameni pe etajul acela. Nu mai vorbim de IT și camera de corespondență.

Băieții încep să discute despre opțiunile pe care le avem.

Apăs pe interfon.

— Poate să vină Richard de la Juridic aici, te rog?

— Da, domnule!

— Oare să scrie Emily încă un articol ca să-l urmărim cu mai multă atenție? întreabă Elliot.

— Nu! răspund eu. Nu vreau s-o implic din nou. Nu o vreau deloc aici.

Tristan rânjește.

— O să-ți șterg rânjetul ăla prostesc de pe față imediat! strig la el.

— Ți-e teamă c-o să-ți facă altă vânătaie? glumește Elliot. Cred că se pricepe bine la sucțiune.

Încep toți să râdă.

Mă uit urât la el.

— Termină cu căcaturile! N-am chef de asta azi!

Se aude un ciocănit în ușă.

— Intră! spun eu, iar în clipa următoare își face apariția Richard. Te rog, ia loc!

— Cu ce vă pot ajuta? zâmbește el.

— Credem că cineva de la etajul de știri vinde articolele noastre concurenței. Cum procedăm din punct de vedere legal?

Richard se încruntă și se uită la noi toți.

— Sunteți siguri?

— Da!

— Păi, începe el, expirând prelung, puteți angaja o firmă de investigații corporatiste.

— Cu ce se ocupă? întreb eu.

— Sunt axați pe partea de afaceri și poate fi vorba de verificarea legitimității unui partener de afaceri sau a unui acord, analizarea pierderii sau a furtului de informații private, identificarea potențialului unei reputații distruse, lucruri de acest fel.

— Nu! spun eu și mă ridic. Nu vreau un străin care să-și vâre nasul pe aici. Dacă se află? Ne va afecta reputația și mai mult.

— Cu tot respectul, Jameson, nu văd ce altă opțiune ați avea, spune Richard.

— Cunoști vreo astfel de firmă? întreabă Tristan.

— Nu! Dar pot afla pe cine să folosiți.

— Nu-mi place!

— Sunt profesioniști. Se ocupă de asemenea lucruri tot timpul. Nici măcar nu o să știi că sunt în clădire, continuă Richard.

— Cum funcționează?

— De obicei, vin sub acoperire și se prefac că sunt colegi în timp ce urmăresc și analizează.

Dau ochii peste cap scârbit.

— Ce caraghios! Nu e un nenorocit de episod din *MacGyver*.

Mă uit la frații mei și știu că sunt cu mâinile legate. Nu există altă cale și înțeleg că trebuie să cedez.

— Bine.

Emily

O oră mai devreme

Merg întins pe stradă prin mulțime. Nu o să mă obișnuiesc niciodată cu trotuarele aglomerate din New York.

oricât voi trăi aici. Sunt epuizată. N-am dormit jumătate de noapte, pentru că am făcut sex, și nu am mai reușit să pun geană pe geană după ce am plecat din apartamentul lui Jameson la patru dimineața. Doamne, ce coșmar e situația asta! Și cine dracu' e Chloe?

Comand cafeaua cu gheață și, în timp ce aștept, cumpăr *Gazette* de la chioșc. O să-l citesc la prânz. Mă întreb dacă au slujbe disponibile. Probabil o să am în curând nevoie de una. Cu inima grea, gândurile mi se întorc spre Jameson. La naiba, de ce întotdeauna ceva merge prost cu bărbații care îmi plac? Dacă ar fi un tip normal – cu un apartament normal de rahat și fără femei care să-i scrie mesaje – ar fi perfect. În toate felurile.

Îmi amintesc de noi doi aseară când făceam dragoste, sărutându-ne ore întregi, și mă cuprinde tristețea.

Detest faptul că avem o legătură atât de profundă la nivel fizic!

E doar sex, proasto! Sex uluitor, care-ți sfărâmă oasele și te înfioră până-n degetele de la picioare.

Bănuiesc că Jameson Miles are parte de așa ceva cu orice femeie ar fi. E genul acela de bărbat și genul acela de sculă.

Ihh! Îmi iau cafeaua și mă îndrept abătută spre birou. Nu mă gândesc azi la el și în mod sigur nu-i spun că știu despre Chloe.

Oricine ar fi Chloe.

Nu știu decât că, dacă îi trimite mesaje în toiul nopții, întrebându-l unde este, ceva e la mijloc și e tot al ei. N-are decât să-l aibă!

Eu pot fi multe, dar nu fur bărbatul nimănui.

Ticălosul! Cum îndrăznește să mă folosească pentru sex? Gustul amar al trădării îmi umple gura; pot să mă

prefac oricât de curajoasă, dar adevărul e că sunt supărată. Noaptea trecută a fost perfectă – mai mult de atât – și pe urmă a stricat el totul.

Credeam că am petrecut noaptea cu Jim, în schimb am avut parte de versiunea nemernică a lui Jameson Miles. Cum de nu mi-am dat seama?

Intru în clădire și urc la etajul meu, apoi mă așez dezgustată pe scaun.

— Bună! salut eu.

— Bună! îmi răspunde Aaron și se învârte cu scaunul spre mine. Cum a mers?

Mă uit la camera de deasupra. Oare mă privește?

— Bine! O să-ți spun diseară! Ieșim la băut!

— La băut?

— Orice ne pică-n mână.

El se schimbă la față.

— Oh, a fost bine în sensul acela.

— Exact! murmur sec.

— Ce se întâmplă pe aici azi? șoptește Aaron.

— Ce vrei să spui? întreb și îmi ridic ochii de la computer.

— Tristan se foiește pe aici, iar Jameson a fost deja pe etaj.

— Ce oră e?

Mă uit la ceas.

— E abia nouă fără un sfert. Ei nu coboară niciodată aici la ora asta, dacă e să coboare măcar.

— Știu.

— Hm...

Îl văd pe Tristan discutând cu managerul etajului și pare încrâncenat.

— Crezi că e ceva în neregulă? îl întreb.

— Nu știu! L-ai enervat aseară pe domnul J?

Rânjesc.

— Poate e sus și face o criză.

— Probabil o să fiu concediată. Zâmbesc fericită și deschid computerul, apoi adaug: Bun, sper să fie supărat!

Două ore mai târziu, dau cu ochii de doi bărbați pe care nu i-am mai văzut până acum.

— Cine sunt? șoptesc eu.

Molly ridică privirea și se schimbă la față.

— O, Doamne, ai milă! Mulțumesc, Doamne!

— Ce e? mă încrunt eu.

— Elliot și Christopher Miles. Au venit din Marea Britanie. Trebuie să fie o ședință de consiliu sau ceva săptămâna asta.

Fac ochii mari.

— Frații lui Jameson?

Ea zâmbește visătoare în timp ce-i privește.

— Aha! încuviințează ea și se uită la Aaron, care se bolbează fățiș. Eu îl aleg pe Elliot.

— Bun, pentru că eu îl aleg pe Christopher, răspunde el în șoaptă.

— Poți să ne aranjezi o întâlnire cu un frate? mă întreabă Molly.

— Da, și trebuie să facem schimb, răspunde Aaron. Pentru că-i vreau pe toți patru. Nu pot să aleg.

— Îți poți imagina? murmură Molly. Mă înroșesc numai cât mă gândesc, suspină ea și își face vânt cu un dosar în timp ce ochii nu i se dezlipesc de frați. Imaginează-ți-i pe toți în pat la un loc... luându-te pe rând!

Dau ochii peste cap indignată.

— Frații Miles sunt supraapreciați, dacă e să mă întrebi.

Dar nu sunt, totuși. Mint de îngheață apele. Toți cu părul brunet, înalți și atletici, cu fălcile pătrate și costume de firmă pentru fustangii. Totul la ei patru denotă putere și frumusețe. *Ticăloși!*

Jameson nu a trecut azi să mă vadă. N-am primit nimic de la el și, la drept vorbind, probabil e sus în birou, sărutându-se cu Chloe pe canapea în clipa asta.

Îh! Gata cu bărbații! Cum de-am fost atât de proastă?

16.30

— O, Doamne, ai văzut articolul din *Gazette*? întreabă Molly.

— Nu, care-i faza?

— Ucigașul cu Panglică Roșie. În seara asta nu o să mă simt în siguranță nici în metrou.

Întorc ochii spre ea.

— Poftim?

— Da, e una dintre principalele lor știri de azi. O citeam adineauri online.

— Glumești?

Deschid website-ul lor și caut articolul și, într-adevăr. apare aproape cuvânt cu cuvânt... Cuvintele mele.

Îngrozită, îmi apăs gura cu palma în timp ce citesc.

O, Doamne! De asta sunt toți aici azi; limitează daunele.

Mă uit la articolul de pe computer. E acolo, negru pe alb, dar tot nu-mi vine să cred. Mă uit la toți oamenii din birou, care par calmi și profesioniști. Cine e?

Hoț nenorocit!

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Mă întorc imediat.

Aproape că alerg spre lift și urc la ultimul etaj. De ce nu mi-a spus nimic?

— Bună! zic eu, trecând pe lângă recepție.

— Scuză-mă, Emily! strigă recepționera. Nu primește pe nimeni acum.

— Mă rog!

Merg înainte spre biroul lui Jameson și bat la ușă.

— Da? strigă el.

Deschid ușa și-l găsesc stând la biroul mare; ochii albaștri se ridică spre ai mei.

— Ce e? întreabă el glacial.

Intru și închid ușa după mine.

— Am văzut articolul.

— Și?

— Păi... de ce nu mi-ai spus? Era articolul meu. Credeam că măcar o să-mi spui.

— Domnișoară Foster! zice el cu fălcile încleștate și părând grozav de supărat. N-am timp pentru jocurile tale juvenile.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt foarte ocupat! îmi răspunde și începe să scrie din nou la computer.

Mă holbez o clipă la el. *Poftim?*

— Închide ușa când ieși, te rog!

Ce tupeu nenorocit are! Se culcă cu mine în timp ce se vede cu alta și are îndrăzneala să se poarte așa! Ceva înăuntrul meu se rupe.

— Cine dracu' te crezi?

— Iar începe! bombăne el pe înfundate.

— Poftim? strig eu. Iar începe? Glumești naibii?

El își sprijină bărbia în palmă și se uită urât la mine.

— Ce-a fost azi-noapte? Hm? strig eu.

Sunete de alarmă încep să urle în jurul meu. E cel mai grav lucru pe care aș putea să-l fac, dar mi-am pierdut controlul complet.

— Te întâlnești cu altcineva? bâigui eu. Cine e Chloe, Jameson?

El ridică din sprâncene, se ridică și merge spre ușă.

— Afară!

— Poftim? mă răstesc, nevenindu-mi a crede. Mă dai afară?

— De fapt, mă comport profesionist. Îți sugerez să faci același lucru! zice și se uită de sus la mine.

— Știi ceva? șoptesc, privindu-l cu lacrimi de furie în ochi. N-ai decât să te duci dracului!

El se uită urât la mine.

— Nu că ar fi treaba ta, dar Chloe e maseuza mea. Aveam programare aseară cu ea și nu am fost acasă. Mesajele acelea au intrat la ore bune după ce le-a trimis.

Mă uit la el în timp ce inima îmi bubuie în piept.

— Să nu te mai uiți niciodată în telefonul meu!

Jameson rânjește amenințător, se întoarce cu spatele la mine și se așază din nou la birou.

Mă uit la el printre lacrimi. Mă simt... folosită.

— Credeam că e ceva între noi.

— Și eu la fel.

Ochii lui reci mă privesc.

— Dar ai făcut rahatul praf azi-dimineață când ai plecat ca un copil de doi ani, zice și se întoarce la computerul lui.

— Te culci cu maseuza ta?

Ochii lui îi găsesc pe ai mei.

— Asta nu e treaba ta! Acum, ieși!

Capitolul 9

IES VALVÂRTEJ DIN BIROUL LUI PE CORIDOR ȘI INTRU ÎN toaletă. Deschid o cabină, mă așez și-mi las capul în mâini.

Mă copleșește rușinea. Tocmai am pierdut controlul de tot și m-am făcut de râs. *Naiba să te ia de proastă!*

Simt bătăile inimii în tot corpul și sunt atât de furioasă, încât nici nu văd bine! Îmi revin în minte cuvintele lui: „Dar ai făcut rahatul praf azi-dimineață când ai plecat ca un copil de doi ani."

Doamne!

Lacrimi furioase îmi curg pe obraji, dar le șterg imediat cum apar.

Nu mai plânge, bebeluș ce ești! Nici măcar nu sunt supărată – sunt furioasă. Acum trebuie să plec de la etajul ăsta fără să mă vadă cineva.

De ce plâng, fir-ar să fie?

Știu de ce. Pentru că nu am dormit suficient și merit să fiu tratată mai bine, de asta. Ticălos nenorocit! Cine dracu' se crede?

Cu cât stau mai mult aici, cu atât e mai rău! Mă spăl pe față, îmi șterg ochii și las umerii în jos, pregătindu-mă să trec pe lângă recepție.

Sunt bine, bine... cât se poate de bine. Jameson Miles nu are puterea de a mă afecta deloc. Deschid ușa de la baie și ies, iar Tristan apare de după colț. Îi pică fața când mă vede.

— Emily? Ești în regulă? mă întreabă, privindu-mă încruntat.

— Da, desigur!

Trec în viteză pe lângă el.

— A avut o zi proastă! strigă el după mine, iar ochii mi se umplu de lacrimi din nou.

Da, păi... și eu la fel.

— Unde ai fost? întreabă Molly când mă întorc la birou.

— Am fost să-l văd pe Ricardo, mint eu.

— Unde vrei să mergem diseară?

— Oh! exclam și fac o strâmbătură. Nu-mi pot imagina ceva mai rău. Îmi pare rău! Trebuie să renunț. Am nevoie de somn.

— Dar vrem să auzim toate detaliile spumoase.

— Oh!

Mi se strânge inima. Nu vreau să știe că sunt cea mai mare ratată.

— Nu ne-am întâlnit aseară. N-a mai venit.

— Poftim? se încruntă Aaron.

— Nu contează! Nu-mi pasă!

Ridic din umeri, prefăcându-mă nonșalantă. Acum îmi doresc să nu le fi spus nimic despre el.

— Da, e în regulă! Oricum trebuie să fac economie la bani.

Aaron oftează și-și strânge computerul.

— Vii? întreabă Molly.

— O să stau să termin asta.

Deschid computerul din nou. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-i dau ticălosului un motiv să mă

concedieze. Îmi termin treaba și, în cele din urmă, o oră mai târziu, închid computerul și cobor.

Ies pe ușile din față și văd limuzina neagră parcată lângă trotuar.

Rahat!

Mă uit speriată în jur. E aici? Fir-ar, nu vreau să-l văd! Traversez în grabă spre refugiul cafenelei. Comand o băutură și iau loc la geam.

Grozav! Îmi trec mâna peste față. Serios, ce urmează acum? E ultimul lucru de care am nevoie.

— Poftiți!

Ospătarul îmi zâmbește și așază ceaiul cu gheață în fața mea.

— Mulțumesc!

Mă uit la șoferul de peste stradă care se sprijină de limuzină și-mi amintesc noaptea trecută, când eram în genunchi, iar el încerca să deschidă portiera și era încuiată. Mă întreb de cât timp lucrează pentru el, câte chestii a văzut. Mă uit cum răspunde la telefon, apoi se urcă în mașină și pleacă.

Poftim? Jameson era deja în mașină? De ce a plecat?

Ce ciudat...

Ușile de la intrare se deschid, dând la iveală un grup de bărbați. *Rahat, ei sunt!* Iau meniul și-mi acopăr fața, trăgând cu ochiul pe fereastră, dincolo de stradă.

Tristan, Elliot, Christopher, Jameson... și fata blondă cu care era Tristan seara trecută. E foarte șic, iar hainele ei de serviciu arată de parcă sunt pentru o ședință foto. Băieții seamănă foarte mult. Elliot seamănă cel mai mult cu Jameson, cu părul negru și ochii albaștri, pătrunzători. Iar Tristan și Christopher se aseamănă, cu părul mai deschis la culoare și ondulat. Vorbesc în timp ce merg,

Jameson spune ceva cu o figură inexpresivă, apoi râd cu toții în hohote.

Ce-a spus?

Dispar după colț. Elliot pune afectuos mâna pe spatele lui Jameson în timp ce traversează adânciți în conversație. Îi văd mergând pe stradă și intrând într-un bar.

Mă ciupesc de baza nasului și închid ochii, oftând adânc.

Îhh, vreau să se termine ziua asta!

E uimitor ce minuni pot face pentru o fată un weekend și puțin somn. Intru în clădire luni de parcă aș fi cea mai puternică femeie din lume.

— Bună dimineața!

Paznicul zâmbește când trec prin panoul de securitate.

— 'Neața! îi răspund zâmbitoare. Ce zi frumoasă, nu-i așa?

— Sigur! îmi spune și îmi face cu ochiul când trec pe lângă el.

La naiba cu Jameson Miles!

Și ce dacă? Am făcut sex. Și ce? A fost grozav! Dar știi ce? Nu-mi pasă!

Nu-l las să estompeze strălucirea New Yorkului. M-am mutat aici să încep o viață nouă și palpitantă și, sinceră să fiu, primele trei săptămâni au fost destul de grozave... în fine, cu excepția săptămânii trecute. Dar ștergem asta cu buretele, așa că nu contează cu adevărat.

Merg tot înainte și peste alte 12 luni probabil o să-mi amintesc și o să râd.

Ajung la etajul meu și le găsesc pe Ava și prietena ei, Renee, vorbind lângă lift.

— Bună, fetelor!

— Bună! îmi răspunde zâmbitoare Ava. Ce faci?

— Bine! Grozav, de fapt! Voi ce faceți?

— Stabilim unde să mergem în weekend.

— Oh!

— Hei, ar trebui să mergi cu noi în club, îmi propune ea.

— Serios?

— Da, sigur! Ne distrăm de minune.

— Știi ce? Mi-ar plăcea! îi răspund cu un zâmbet.

— Minunat!

Fata își scoate telefonul din buzunar și salvează numărul meu.

— De obicei ne întâlnim pe la opt sau nouă sâmbătă seara.

— Mai întâi luăm cina? întreb eu.

— Nu! rânjește ea. Mâncăm macaroane cu brânză înainte să ieșim și să cumpărăm băuturi extrem de scumpe. Avem priorități.

Încep să râd.

— OK, sună bine!

Mă duc la birou și-l găsesc pe Aaron lucrând deja.

— Bună!

— Bună! îmi răspunde el abătut.

— Ce e? îl întreb după ce mă așez încruntată.

— Iar am fost lăsat baltă aseară! oftează el. Încep să mă satur de chestia asta, știi?

— Ai vorbit cu el? îl întreb.

— Nu, mereu lucrează sau are altceva de făcut, sau are o scuză bună. Poate caut eu probleme care nu există.

— Poate! îi cânt în strună. Oricum, o să te bucuri să afli că eu sunt într-o stare mult mai bună azi.

— Serios? zâmbește el. Care-i secretul tău?

— Somnul. Și cred că o să încep să merg la sală la etajul al treilea săptămâna viitoare. Vrei să mergi cu mine?

— Posibil! zice și începe să rumege ideea.

— Am putea deveni niște disperați după fitness foarte sexy.

El chicotește.

— Da, OK! Ești drogată?

— Am avut o zi foarte proastă vineri și sunt hotărâtă să-mi schimb modul de a gândi.

— Bravo ție!

Vine și Molly și-și trântește poșeta pe birou.

— Nu vrea nimeni un copil?

Încep să râd.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Îhh, se văicărește ea și se prăbușește pe scaun. Știi că Brad a fost prins cu mesajele pentru fata aceea. I-am luat telefonul pentru că taică-su n-a vrut s-o facă! se răstește ea.

— Da!

— Păi, era furios, dar nu era chiar atât de furios, știi?

— Ce vrei să spui?

— Adică, nu mă bătea la cap tot timpul, ca de obicei, să i-l dau înapoi și a vrut aseară să se culce foarte devreme.

O ascult încruntată.

— Mi s-a părut că ceva nu e în regulă, așa că am verificat ascunzătoarea să văd dacă telefonul era tot acolo, și era. Pe urmă, mi-a venit o idee ciudată să verific SIM-ul.

Aaron râde, știind deja încotro merge cu povestea.

— Ticălosul ăla mic scosese SIM-ul și îl pusese într-un telefon vechi.

— O, ce rahat!

— Dau buzna în dormitorul lui și, ce să vezi, are telefonul în mână, ascuns sub cuverturi. I-l iau și mă încui

în baie cât îl verific. El bate în ușă cu pumnii și știu că e ceva acolo ce nu vrea să văd eu.

Fac ochii mari în timp ce o ascult.

— Fiți atenți! pufnește ea. Micuța și inocenta Chanel i-a trimis și poze nud.

Mă încrunt.

— Fetița asta de 15 ani arată ca un nenorocit de model *Penthouse*.

Izbucnim în râs.

— Oh, e și mai rău de atât! continuă ea. Cât caut eu în telefonul lui, vine încă un mesaj de la ea.

— Ce era?

— „Mi-am făcut o epilare braziliană cum voiai tu. Îți place?"

Rămân cu gura căscată.

— Îți vine să crezi ce mesaj?

Neputând să mă abțin, izbucnesc în hohote de râs.

— Și mie mi s-ar părea amuzant dacă nu ar fi copilul meu, șoptește ea. Pe urmă, Brad a făcut o criză și mi-a spus că dacă îi sun pe părinții lui Chanel e sinucidere socială pentru el, pentru că reputația lui va fi distrusă și că nu se mai duce niciodată la școală, povestește mai departe Molly și lovește cu palma în tastatură.

— Așa e! confirmă Aaron. Nu poți s-o suni pe mama ei!

— Adică e în regulă să mă sune ea pe mine, dar eu nu pot s-o sun pe ea? se bâlbâie Molly.

— Nu știu, răspund eu încet. Probabil că nici eu nu aș suna-o.

— Păi, tu ce ai face? mă întreabă ea.

— I-aș cumpăra o cutie de prezervative, asta aș face.

Ea se holbează la mine cu ochii bulbucați.

— Imaginează-ți cum ar fi dacă ar lăsa-o gravidă! adaug eu.

— O, Doamne! exclamă Molly și își trece mâna peste față. Nu suport băieții! Sunt atât de proști!

— E ridicol cât testosteron are un adolescent, răspunde Aaron nonșalant. Eu mi-o frecam de patru ori pe zi când aveam 15 ani.

Eu și Molly ne strâmbăm.

— De patru ori pe zi? îngaim eu.

— Fetele nu fac asta? se miră el.

— Nu! spunem amândouă, icnind.

— Bărbații sunt scârboși, zic și mă prefac că tremur de dezgust.

Telefonul de pe biroul meu sună.

— Alo! răspund eu.

— Bună, Emily, sunt Sammia, asistenta personală a domnului Miles.

Ce vrea?

— Bună!

— Domnul Miles m-a rugat să te anunț că ai o întâlnire în biroul lui peste o oră.

— Sunt foarte ocupată! Poți să-l anunți pe domnul Miles că, din păcate, nu reușesc să vin?

— Mi-a spus că prezența ta e obligatorie și a vorbit deja cu managerul tău să fii liberă.

Dau ochii peste cap. *Ce tâmpit!*

— Bine! O să vin! Mulțumesc!

Cioc, cioc! Bat ușor în ușa lui Jameson.

— Intră! strigă vocea lui puternică.

Mi se strânge stomacul de emoții când deschid ușa. Jameson stă singur la birou. Ridică privirea spre mine.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da, te rog să iei loc!

Mă las pe scaun și îmi încleștez mâinile cu o forță care-mi albește încheieturile.

Mă privește în ochi.

— Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc!

Mă uit la biroul lui. Nu mă uit la ochii aceia albaștri și frumoși. E ca șarpele din *Cartea Junglei* – o singură privire în ochii aceia hipnotizanți te prostește, iar chiloții ajung pe podea.

— Te rog să te uiți la mine! îmi poruncește el.

— Ce dorești, Jameson? răbufnesc. N-am timp pentru jocurile tale!

— Vreau să te uiți la mine!

Îmi ridic încet ochii spre el.

— De ce nu vrei să te uiți la mine?

Îl privesc o clipă.

— Pentru că mi se pare că fața ta... cere pumni.

El rânjește și se lasă pe spătarul scaunul, vizibil amuzat.

— Chiar așa?

— Da, așa e, îi răspund și arunc o privire prin birou. Putem vorbi despre serviciu?

— Mai târziu! Acum aș vrea să vorbim despre criza ta de vineri.

— Eu n-aș vrea.

— E maseuza mea.

— Cum spuneai, nu e treaba mea.

Mă uit urât la el, cu expresia de scârbă afurisită.

— Voiam să te sun aseară.

E rândul meu să mă amuz.

— Nu-ți irosi timpul! N-aș fi răspuns.

Își trece degetul mare pe buza de jos în timp ce mă urmărește, ca fascinat.

— De ce ești atât de răutăcioasă?

— Nu sunt răutăcioasă. Doar că n-am de gând să suport atitudinea ta de ticălos îndreptățit. Poate că aici ești director executiv, dar...

Se lasă pe spate și ridică bărbia, părând mânios.

— Termină ce voiai să spui!

— Nu! E în regulă.

Strâng din dinți ca să nu explic mai departe.

— Poate că aici sunt director executiv, dar ce? întreabă el și se învârte cu scaunul.

— Nu eram supărată pe tine vineri. Am plecat în toiul nopții pentru că eram nedumerită... în mai multe privințe. Voiam să vorbesc cu tine când gândeam mai limpede pentru că nu voiam să mă dau în spectacol.

Ochii noștri se întâlnesc.

— Și pe urmă am venit în biroul tău și m-ai tratat ca pe o târfă ieftină în care ți-ai dat drumul cu o noapte înainte.

El își încleștează maxilarul.

— Nu sunt târfa nimănui, Jameson, cu atât mai puțin a ta. Nicio slujbă nu merită respectul meu de sine.

Aerul scapără între noi.

— Așa că scuză-mă dacă privilegiul de a-ți suge scula aurită de director executiv nu mă mai excită.

El își freacă buza de jos cu degetul, uitându-se în continuare la mine.

— Ai făcut parte din echipa de dezbateri, domnișoară Foster?

— Ce legătură are asta? mă răstesc enervată.

— Argumentezi foarte bine. Își linge buza de jos, încercând să-și ascundă amuzamentul, și adaugă: Impresionant!

Dau ochii peste cap. *Nemernic sarcastic!* Doamne, ce tare mă enervează! Mă imaginez sărind peste birou și pocnindu-l în nas cât pot de tare. Aș șterge zâmbetul ăla îngâmfat de pe fața lui idioată. Nici măcar nu glumesc; fața lui *chiar* cere pumni.

— Te rog! îngaim pe înfundate.

— Ce mă rogi?

— Te rog să nu-mi mai insulți inteligența! Dă-i drumul cu întâlnirea ca să mă întorc la serviciu! Îmi iroșești timpul.

Cioc, cioc!

— Intră! strigă Jameson.

Tristan bagă capul pe după ușă și se uită la noi.

— Am început?

Am impresia că Jameson le-a cerut să ne lase singuri zece minute înainte să vină.

— Da, intrați! răspunde el glacial și rearanjează niște hârtii pe birou.

Intră toți în birou, iar eu mă așez mai dreaptă pe scaun. Acești patru bărbați la un loc sunt o lovitură grea. Supradoză de frumusețe.

— Bună! mă salută zâmbitor Tristan. Emily, ei sunt Elliot și Christopher, frații noștri.

Mă ridic și dau mâna cu ei.

— Bună! îmi răspund Elliot și Christopher și îmi zâmbesc cu amabilitate.

— Bună!

— Vă rog, luați loc! ne cere Jameson. Tristan, poți să te ocupi tu, te rog!

— OK! Așadar, conform întâlnirii noastre de vineri, am recrutat un investigator privat de corporații ca să lucreze pe etajul tău și să afle care-i treaba cu mizeria asta.

— OK! spun și mă uit de la unul la altul.

— Ceea ce vrem e să continui să trimiți știri false.

Mă încrunt.

— De ce?

— Pentru că dacă sunt mai multe știri false care se scurg, ne va fi mai ușor să le depistăm.

Mă las enervată pe spătar.

— Și după cum vezi, continuă Tristan.

James ridică mâna.

— Oprește-te puțin! spune el și își îndreaptă atenția spre mine. Ce e, Emily?

Mă uit la el.

— Ce-ai vrut să spui adineauri?

Mă uit la toți patru.

— Cu tot respectul, domnule Miles, dar nu am solicitat slujba asta ca să scriu știri false.

— Corect! se răstește el și-și freacă degetul mare de vârful degetelor.

— Ce-o să se întâmple când se termină cu toate astea? întreb eu.

— Vei reveni la sarcinile obișnuite de lucru.

— Aș dori să văd asta în scris, vă rog! spun eu răstit.

Elliot rânjește și lasă capul în jos.

Jameson mă privește fix.

— Foarte bine! Își întoarce din nou atenția spre Tristan și îl îndeamnă: Continuă, te rog!

— Investigatorul va începe luni, săptămâna viitoare, iar noi, Emily, am dori să fii ochii lui pe etaj.

Mă încrunt.

— Nu prea vreau să mă implic în treaba asta.

— Te-ai implicat din clipa în care ai intrat în biroul meu, răspunde Jameson.

Las capul în jos. *Doamne!*

— Emily, dacă ai putea să ne dai câteva știri false începând cu lunea viitoare ar fi grozav.

— OK, despre ce ați vrea să scriu?

Jameson întoarce ochii spre mine.

— Aș vrea ca primul articol să fie despre un scandal de prostituție.

Mă încrunt nedumerită.

— Să o numești pe șefa rețelei o târfă ieftină.

Ce tupeu nenorocit are!

— OK! îi zâmbesc dulce. Am suficient material ca să lucrez la subiect.

— Bine! îmi zâmbește Tristan. Lucrează la articole și vorbim lunea viitoare, după-amiază.

— Da, OK! răspund când mă ridic și mă îndrept spre ușă. Sună bine!

— Emily, aș vrea să vorbim o clipă, te rog! răspunde Jameson calm.

Mă opresc pe loc. *Serios?*

Băieții ies în șir din birou.

— La revedere, Emily! spun ei.

— La revedere!

Ușa se închide după ei, iar Jameson se ridică și vine în spatele meu.

Îi simt căldura corpului. Puterea pe care o emană nu seamănă cu nimic din ce-am simțit vreodată.

Îmi ia coada, și-o înfășoară de trei ori pe mână și-mi trage capul într-o parte, ca să aibă acces la gâtul meu. Cu

mișcări lente, îmi linge pielea de la claviculă la maxilar cu limba groasă și puternică. Își apropie buzele de ureche.

— N-am apucat încă să te gust!

Închid ochii în timp ce excitația îmi curge prin vene ca un râu. Mi se face pielea de găină pe spate.

Mă întorc spre el, îmi ia mâna și o lipește de erecția uriașă din pantalonii lui.

Electricitatea scapără între noi și ni se întâlnesc privirile. Respir cu dificultate.

— Pot să te văd diseară? întreabă încet.

Pe negândite, îi strâng sexul, iar vaginul mi se contractă drept mulțumire.

— Nu, Jameson, nu pot!

Mă întorc și ies din biroul lui cu inima bubuind în piept.

Ajung la lift în timp ce trupul meu urlă să mă întorc. Fiecare moleculă din corpul meu îl vrea.

Dar e doar un ticălos, iar eu sunt doar o altă admiratoare.

Nu o să se întâmple nimic.

E sâmbătă seara și stăm la rând să intrăm la Sky Bar. Sunt cu Ava și Renee, și e al treilea club. E aproape miezul nopții. Mă distrez de minune. Am râs și am dansat, și am aţâţat toți tâmpiții din New York.

— De ce așteptăm iar la rând? întreb supărată. Ce nu era în regulă cu ultimul club?

— Nimic! Locul ăsta e mai bun și nu se încinge până la unsprezece.

— Oh!

Ridic din umeri. Doamne, nu știu nimic despre viața de noapte din New York! Portarul dă la o parte cordonul de catifea ce blochează ușa și ne lasă să intrăm, iar mie mi se taie respirația.

Uau, barul ăsta e sus de tot, la etajul 50, și are o terasă imensă de unde se văd luminile orașului. Ochesc un ring de dans și mai multe baruri, iar fetele au dreptate – bărbații de aici au alt calibru.

Mă privesc agitată; sper să arăt în regulă. Părul lung și brunet e liber și port o rochie crem, mulată. Are mâneci lungi și un decolteu generos. M-am desfătat și mi-am cumpărat o rochie nouă pentru seara asta; am vrut să arăt bine.

Și pare să merite; n-am mai avut parte niciodată până de atâta atenție din partea bărbaților. Uluitor ce pot face o rochie strâmtă și puțin decolteu.

Comandăm de băut și găsim un loc în care să stăm cât privesc admirativ în jur. N-am mai fost într-un club de noapte grozav până acum.

— Locul ăsta e demențial! le zâmbesc fetelor.

— Nu-i așa? zâmbește Ava, încântată. Bărbații de aici sunt nemaipomeniți.

— Și putred de bogați, adaugă Renee.

— Cui îi pasă că-s bogați? rânjesc și sorb din pahar.

— Mie! răspund amândouă la unison.

— Dacă tot ești cu un tip, ar fi foarte bine să fie bogat, dacă mă întrebi pe mine. La dracu' cu amărâții săraci! Eu sunt săracă, iar opusele se atrag, cu siguranță, spune Ava.

Râd în timp ce le ascult.

— Și pe cine avem aici în seara asta? întreabă Ava, uitându-se prin club.

— Ce vrei să spui? întreb și o văd cum cercetează din priviri încăperea.

— Locul ăsta e frecventat de celebrități.

— Serios?

Privesc în jur încruntată. Nici n-aș avea de unde să cunosc celebrități.

În următoarea oră, dansăm și râdem, iar Ava îmi povestește cu lux de amănunte despre diverse persoane. Se pare că bărbații sunt deosebit de impresionanți. Totuși, niciunul nu mi se pare atrăgător.

Un bărbat superb trece prin mulțime și-mi pune mâinile pe coapse.

— Vrei să dansăm? întreabă el.

E blond și masiv, și mi se bagă în suflet, dar, la cum arată, cred că mă descurc.

— Da, vrea! răspunde Ava și se holbează la zeul din fața noastră.

El mă ia de mână și mă trage pe ringul de dans, iar eu le fac speriată din mână prietenelor mele.

Ava îmi trimite o bezea și dansează pe loc bucuroasă.

— Cum te cheamă? întreabă el, prinzându-mă în brațe.

Pun brațele pe umerii lui și-l privesc.

— Emily. Dar pe tine?

— Rocco.

Îi zâmbesc. Ce nume ciudat! Doamne, sunt ametită! Trebuie să încetez cu băutura!

— E prima dată când vii aici? întreabă el de parcă știe deja răspunsul.

— Cum te-ai prins? rânjesc eu.

— Te-aș fi remarcat dacă mai veneai.

Zâmbesc sfioasă.

Mâinile lui alunecă spre fundul meu, așa că i le ridic la loc pe talie.

— Ești foarte îndrăzneț, Rocco!

— Știu ce vreau când văd acel lucru.

Zâmbesc când se apleacă și-și lipește buzele de urechea mea.

— Te vreau pe tine! spune el șoptit.

Capitolul 10

Jameson

— Hm, nu-i rea! murmură Christopher când o roşcată atrăgătoare trece pe lângă noi.

O privim amândoi cum păşeşte ţanţoş spre bar. Poartă o rochie neagră, strâmtă, şi are un fund rotund perfect. Strâmb din nas dispreţuitor.

— Mediocră.

— Nu e mediocră! mă contrazice el şi îşi coboară ochii spre fundul ei, rămânând fixaţi acolo. Nici pe departe, de fapt!

— Nu mă impresionează.

Oftez în pahar şi mă uit la clubul aglomerat. Rar se întâmplă în ultima vreme ca o femeie să-mi atragă atenţia, cu excepţia micuţei domnişoare răutăcioase. Nu mă mai satur de ea... chiar dacă e absolut imposibilă.

Discuţia noastră din birou de luni îmi revine mereu în gând şi respir greoi.

E al dracului de dificilă!

Mi-ar prinde bine dacă aş putea să-mi ţin fleanca atunci când o văd. Nu ştiu de ce, mă face să scot numai porunci pe gură şi să o prind de păr; e ca şi cum corpul meu are voinţă proprie şi îmi îndepărtează complet creierul din discuţie.

De câte ori pleacă Emily supărată din birou, îmi trag palme pentru că am procedat greșit.

Cunosc femeile; știu cum gândesc și de obicei le pot convinge să facă ce vreau eu. Cu ea... nu prea merge.

Christopher își linge buzele în timp ce o privește pe roșcată.

— Mă bag! zice el, apoi traversează clubul și-i spune ceva în timp ce tipa, toată numai mișcări lenețe, îi zâmbește.

Rânjesc și beau din pahar, urmărindu-l în acțiune. Îi plac femeile – toate femeile. Pare să fie o trăsătură de familie; suntem croiți în același fel.

Dar ceva s-a schimbat pentru mine în ultima vreme. Apetitul meu pentru varietate a scăzut. Ceva e în neregulă și nu prea pot să-mi dau seama ce. Mă uit la Tristan și la Elliot cum vorbesc cu două fete pe canapele. Femeile sunt animate și râd ca la un semn la tot ce le iese băieților pe gură.

Pițipoance!

Sorb din băutură și mă uit prin încăpere.

— Hei! spune Tristan, venind lângă mine. Uite cine-i aici!

— Cine? întreb indiferent.

— Rochie crem, părul desfăcut și arată al dracului de senzațional.

Mă încrunt și mă uit încotro arată el.

E ea! Emily e aici.

Un zâmbet larg îmi apare pe față.

— Măi să fie! Seara asta tocmai a devenit interesantă.

Tristan chicotește.

— Asta dacă nu vă ucideți reciproc până atunci. Mă bate cu palma pe spate, apoi mă anunță: Mă duc la bar.

— Da, OK!

Emily e cu două femei pe care nu le-am mai văzut, deși par cumva cunoscute; poate sunt de la serviciu. Râd și

vorbesc. Emily poartă o rochie crem strâmtă, cu mâneci lungi și decolteu adânc. Văd orice rotunjime a corpului ei delicios și intru în erecție, admirând-o. Și-a lăsat părul liber și îl dă într-o parte când vorbește, așa că îi văd curbura gâtului gol; mi se strânge stomacul de emoție.

Futu-i... Ce sexy e!

N-am mai avut niciodată o reacție fizică atât de intensă la o femeie. Pur și simplu, nu mă mai satur de corpul ei. Cu cât o am mai mult, cu atât o doresc mai mult. Numai de n-ar avea cea mai arțăgoasă atitudine pe care am văzut-o vreodată!

Oare asta o fi atracția?

Majoritatea femeilor îmi cad la picioare; ea pare hotărâtă să mă respingă. *Hmm*. Asta îmi dă de gândit. Adevărul este că ar trebui să stau departe de ea. Lucrează pentru mine, e fantastică și cine știe ce o să facă dacă ne certăm din nou. Rânjesc. Deja știu că o să ne certăm din nou – e cât se poate de clar. Are un stil de a mă enerva ca nimeni altcineva.

Începe un cântec care se vede că-i place și începe să danseze pe loc. Fundul i se mișcă încet în ritmul acela tantric. Mă ridic și o privesc, captivat de zeița din fața mea.

Habar n-are cât de al dracului de sexy e.

— Cocktail New York, spune Tristan și-mi întinde băutura.

— Mersi! zic și iau paharul de la el.

— Știi, felul în care te uiți la ea e ilegal în unele țări, da?

Văd cum i se unduiesc șoldurile și mi le imaginez deasupra mea, făcând același lucru. Inspir brusc când încep să simt excitația între picioare.

— Ai fost vreodată atât de atras fizic de cineva, încât nu mai poți gândi când e prin preajmă?

— Nu! Slavă cerului! răspunde Tristan, privind-o cum dansează. Deși, cu fundul acela, pot să-mi imaginez!

— Nici să nu te uiți la fundul ei, altfel o să-l iau la tăbăcit pe-al tău, spun eu, tăindu-i vorba.

El râde.

— Ia uite cât de posesiv ești! Soarbe din pahar cu o expresie amuzată pe față, apoi adaugă: Să știi că mie a vrut să-mi predea articolul acela.

Îl privesc inexpresiv.

— Iar tu îmi dai mie raportul, dobitocule. Dacă te apropii de ea, o să mori draculuí!

El dă capul pe spate și râde în hohote.

Un bărbat blond merge spre ea și-i spune ceva, iar ea îi zâmbește.

— O, păzea! mă tachinează Tristan. Ai concurență la orizont.

Îi urmăresc, începând să mă neliniștesc.

Tipul își pune mâinile pe coapsele ei, iar eu strâng din dinți. Beau din pahar și-i privesc.

El spune ceva, ea râde în hohote înainte ca el s-o ia de mână și să o ducă pe ringul de dans.

Râzi draculuí de mine?

Tristan se întoarce și hohotește când îmi vede fața.

— Ei, începe să devină interesant!

Blondul își coboară mâinile pe fundul ei, dar ea i le ridică pe talie.

Privesc în timp ce totul se întunecă. *Ia-ți draculuí mâinile de pe ea!* El spune ceva, iar ea râde.

Înghit în sec.

Deci pentru asta a venit, nu? Ca să agațe un bărbat? Mă umplu de nervi.

— Se pare că teritoriul tău e pe cale de a fi ocupat, rânjește Tristan.

— Taci draculuí din gură, Tris, să nu te pocnesc! mă răstesc cu ochii fixați asupra lor.

Blondul se apleacă și o sărută pe gât. Ceva în mine răbufnește și, până să îmi dau seama ce fac, sunt pe ringul de dans lângă ei.

— Dispari dracului! mârâi eu.

Emily se întoarce spre mine și se schimbă la față în aceeași secundă.

— Jameson, se bâlbâie ea.

O iau de talie și o trag din brațele lui.

— Ea e cu mine.

Emily

O, Doamne, ce naiba caută Jameson aici? Mă retrag de lângă zeul blond, dar el mă apucă și mă trage înapoi spre el.

— Nu face asta! se răstește el.

— Tu să n-o faci, mârâie Jameson, care mă trage din brațele tipului și mă lipește din nou de pieptul lui. Am spus că e cu mine, repetă el.

Tipul se uită la mine și dau încet din cap. Nu vreau să am probleme. Vreau doar ca tipul ăsta să dispară.

— Sunt cu el, spun încet.

Cu o ultimă privire către mine și Jameson, se întoarce și pleacă nervos spre bar. Îmi întorc atenția spre Jameson Miles, afurisitul ăsta enervant, și mă desprind din brațele lui.

— Ce crezi că faci?

— Tu ce dracului crezi că faci? strigă el.

— Nu înjura!

— Ai venit aici să agăți pe-cineva?

Îmi pun mâinile în șold, indignată.

— Am venit aici să dansez. Tu ce cauți aici?

— Sunt cu frații mei.

— Atunci du-te înapoi la frații tăi să le strici distracția! pufnesc eu.

Dau să mă întorc, dar el mă prinde de brațe și mă trage la marginea ringului, împingându-mă într-un perete.

Corpul lui îl acoperă pe al meu și-i simt erecția pe abdomen. Ne uităm prelung unul la altul, iar atmosfera dintre noi se schimbă imediat.

— Nu! îi șoptesc.

— Nu, ce?

— Nu mă hipnotiza cu scula aia magică!

Îmi face năstrușnic cu ochiul.

— Ai înțeles greșit, iubito! Sunt singurul hipnotizat de aici, șoptește el și se apleacă spre mine.

Limba îi alunecă încet între buzele mele. Mă sărută din nou, sugând exact cât trebuie, iar genunchii încep să mă lase.

Doamne sfinte, ce bine știe să sărute!

— Jameson! spun, gâfâind. N-ar trebui...

Mâinile lui mi se plimbă pe corp și, Doamne, ce bine e!

— Nu te împotrivi! murmură el și mă lipește de perete cu șoldurile.

— Nu pot!

— Ba poți și o vei face! De ce îi refuzi corpului tău ceea ce are nevoie de la mine?

O, Doamne, câtă dreptate are! Corpul meu are nevoie de al lui... cu disperare. Al dracului de multă disperare.

Sărutul nostru devine pătimaș și îi strecor mâinile în păr. Știu că e o nebunie, dar îl doresc... cu totul, nu doar pentru corpul lui.

Ne sărutăm îndelung, de parcă suntem singurii oameni de pe pământ. Ascunși lângă perete, trupul lui se freacă de al meu. Două trupuri care-și caută plăcerea în întuneric.

— Am nevoie de tine! murmură el cu buzele lipite de ale mele.

Încep să gâfâi când gura lui coboară pe gâtul meu. Doamne, felul în care mă atinge e atât de...

— Jameson!

— Acum!

Mă lipește de perete, iar eu îi simt sexul zvâcnind.

Doamne, e aproape! Chiar are nevoie de mine!

— La mine acasă! spune, gâfâind.

— La mine acasă, îi răspund.

— Nu, la mine! îmi cere el.

Mă dau înapoi să-i văd fața.

— La mine sau deloc. Acceptă sau nu!

Îl văd încleștând fălcile; e clar că nu-i place să piardă o luptă... orice luptă.

— Bine! Mă ia de mână și mă conduce: Pe aici!

— Nu!

Îmi iau mâna din a lui.

— Nu vreau să ne vadă cineva.

El se încruntă nedumerit.

— Ești șeful meu, îi amintesc. Sunt aici cu niște prietene de la serviciu.

El dă ochii peste cap.

— Bine! Du-te și ia-ți la revedere, și te aștept jos! Ai două minute, altfel urc și te scot cu forța.

Mă sărută îndelung și apoi mă întorc, iar el îmi trage o palmă la fund.

Adrenalina îmi curge prin vene în timp ce merg spre prietenele mele.

E aici. Plec cu el. *Să-i dăm drumul!*

Mă cuprinde nerăbdarea și încerc să par nonșalantă.

— Hei, unde e zeul? întreabă Renee.

— Oh! Era un nesimțit, o mint eu și mă încrunt.

Ava dă ochii peste cap.

— Tipic! Bărbații care arată atât de bine nu pot fi înzestrați și cu inteligență.

Rânjesc. Știu eu pe cineva care e înzestrat cu amândouă calitățile, dar o să țin asta doar pentru mine. Mă uit și-l văd pe Jameson mergând spre lift și îndemnându-mă din priviri să mă grăbesc. Zâmbesc; atracția e atât de puternică!

— Fetelor, eu o să plec!

— Poftim? icnesc amândouă și se schimbă la față. De ce? Noaptea abia a început.

— Știu. M-am distrat foarte bine, dar mă termină picioarele. Pantofii ăștia noi sunt iadul pe pământ. Weekendul viitor mă revanșez. Promit! O să iau un taxi de jos.

— OK! bombăne ele, apoi dau ochii peste cap și mă sărută pe obraz.

— Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă! spune Ava.

— Așa o să fac.

Zâmbesc, recunoscătoare că nu sunt supărate.

— Mulțumesc că m-ați chemat! mă grăbesc să adaug.

Doi tipi se apropie de noi, iar fetele zâmbesc larg. Înțeleg că ăsta e semnalul să plec.

— Ne mai vedem! le strig și mă îndrept spre lift.

— Pa! îmi strigă ele.

Urc în lift.

— Unde mergem? întreabă însoțitorul.

— La parter.

Bărbatul apasă pe un buton și începem să coborâm. Inima îmi bate cu putere. Jameson Miles mă emoționează

teribil. Nu-mi amintesc când m-a mai făcut un bărbat să ard de nerăbdare să fiu singură cu el.

Fii tare... Prefă-te că ești tare!

Ușile liftului se deschid, așa că ies, privind nedumerită în jur. Unde e?

O pornesc prin foaier și mă uit afară la strada aglomerată; nu-l văd. *Ce naiba? A plecat fără mine?*

— Ai pierdut ceva? întreabă o voce gravă în spatele meu.

Mă întorc și-l văd pe Jameson, sprijinit de perete, iar inima îmi tresaltă în piept. Mă îndrept spre el și mă ia în brațe.

— De fapt, da! îi răspund zâmbitoare.

Ne sărutăm încet, și e altfel decât o facem de obicei; e un sărut tandru și dulce, de parcă și el aștepta să mă prindă singură.

— Să mergem acasă! șoptește el.

Zâmbesc. Sună atât de bine!

— OK!

Ieșim în față, iar el cheamă un taxi. Zece minute mai târziu, oprim în fața apartamentului meu.

— Mulțumesc! spun eu și cobor.

Mă întorc și îi întind lui Jameson 20 de dolari, iar el clatină iritat din cap.

— Plătesc eu! mă anunță.

Coboară și el, apoi traversăm holul, ținându-ne de mână, iar el amuțește.

— Unde sunt portarii? întreabă, privind în jur.

— Nu există portari.

— Nu există pază în clădirea asta? întreabă, încruntându-se surprins.

— Ba există pază! îl contrazic și arăt către interfonul de pe perete. Nimeni nu urcă fără să fie primit.

El îl privește încruntat.

— Orice nemernic poate să intre aici.

— În seara asta, tu ești nemernicul cu pricina! îi răspund cu un rânjet sugestiv.

El râde și mă cuprinde cu brațele.

— Asta așa e!

Urcăm la etajul meu și traversăm coridorul; inima îmi bate foarte tare. E diferit de celelalte dăți când am fost împreună. De obicei, suntem atât de orbiți de dorință, încât nici nu ne amintim cum am ajuns la ușă. Deschid și-l conduc în apartament, ținându-mi respirația în timp ce el cercetează totul.

Apartamentul meu e minuscul – ar încăpea, la propriu, în dormitorul lui.

— E drăguț! spune el.

Chicotesc.

— Nu te pricepi să minți.

El râde și mă ia în brațe.

— E bine oriunde sunt cu tine.

Ne privim în ochi, iar între noi se schimbă ceva. Furia și animozitatea dintre noi au fost înlocuite de tandrețe.

Bărbatul pe care l-am cunoscut la Boston e aici.

— Ți-e foame? îl întreb. Am putea lua ceva de la Uber Eats. Prăjitură cu brânză și caramel.

— Ce dracu'? Doar nu comanzi cu adevărat de la Uber Eats, nu? întreabă el, oripilat.

— Tot timpul, îi răspund și ridic din umeri.

— Vorbești serios? se bâlbâie el. Chiar le permiți străinilor acces la mâncarea ta?

— Sunt șoferi care livrează. De ce nu le-aș permite?

— În primul rând, ei văd mâncarea. Pun niște Rohypnol în mâncare, așteaptă o jumătate de oră până știu că ai mâncat și ești inconștientă, pe urmă se întorc, sparg ușa și profită de corpul tău, mă lămurește el, gesticulând. Bum, cea mai simplă infracțiune din istorie!

Îmi pică fața.

— Poftim?

Doamne, nu m-am gândit niciodată la asta!

— E adevărat, spune el, plimbându-se prin apartament. Dacă aș fi un violator, asta aș face.

— Nu știu dacă să fiu impresionată sau îngrozită de gândirea ta malefică.

Se întoarce spre mine, iar figura i se îmblânzește.

— Impresionată, să alegem impresionată!

Pufnesc în râs când mă ia în brațe.

— OK! îngaim eu. Impresionată să fie. De ce ai fost atât de țâfnos cu mine săptămâna asta? îl întreb cu blândețe și-i trec degetele prin păr.

— Pentru că te cerți cu mine, șoptește el. Nu-mi place.

Buzele lui mă sărută, iar limba i se strecoară încet printre buzele mele.

— Nu mă cert acum.

— Și uite cât de al dracului de frumoasă ești! spune el tandru și-mi cuprinde fața cu mâinile.

Sărutul se adâncește și-l vreau dezbrăcat. În patul meu și dezbrăcat. Îi trag cămașa peste cap și-i deschei pantalonii; rămâne cu buzele lipite de ale mele, de parcă nu și le poate desprinde.

Pieptul lui e lat, cu câteva fire de păr și abdomenul musculos, dar sexul lui e cel care iese în evidență.

E mare cât toate zilele! Nu știu dacă se liniștește vreodată. Eu, în mod sigur, nu l-am văzut moale niciodată.

— Trebuie să te întinzi în pat, pe spate, șoptesc eu și cobor ochii la trupul lui gol și delicios.

El zâmbește larg.

— E cel mai grozav lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Mă trage de mână către dormitor; cu o mișcare rapidă, mi-a desfăcut fermoarul și lasă rochia să alunece încet în jos.

Mă ține de mână când pășesc lângă ea, iar privirea înfometată îi coboară spre corpul meu.

— Ești al naibii de frumoasă, Emily!

Mi se topește inima când se uită așa la mine.

Mă întinde pe spate și-mi depărtează picioarele, atingându-se încet și privindu-mă. Mă zvârcolesc, așteptând atingerea lui. Buzele lui îmi acoperă sfârcul, iar spatele mi se arcuiește, ridicându-se de pe pat. Degetele lui alunecă între buzele sexului meu. Șuieră aprobator când vede cât de udă sunt. Trag aer în piept, tremurând. E atât de...

Jameson Miles știe cum să atingă o femeie.

Totul este amplificat, până în punctul în care chiar și privirea lui arzătoare m-ar putea aduce la orgasm.

Buzele îi alunecă delicios pe corpul meu și-mi sărută interiorul coapselor. Întind mâinile spre ceafa lui. Îmi ține picioarele depărtate, iar limba lui groasă și puternică mă străbate.

Mi se arcuiește spatele de plăcere.

— O, Doamne!

Mă linge, încet la început, apoi, de parcă nu se poate controla, începe să mă devoreze cu adevărat. Țepii din barba lui îmi zgârie sexul, iar corpul meu se împinge spre fața lui.

— Oh... E atât de bine! scâncesc eu.

Îmi ridică picioarele pe umerii lui, iar schimbarea poziției mă face să tremur de dorință.

— O, Doamne! suspin și îmi înfig mâinile în părul lui.

— Dă-ți drumul! Vreau să te gust! geme lipit de mine.

Zvâcnesc și mă cutremur în interior, agățându-mă de el. Lipăie de parcă sunt ultima lui cină. Se retrage și desface un prezervativ pe care mi-l întinde; i-l așez pe sex cu un sărut ușor.

Cu ochii la mine, îmi ridică picioarele pe talia lui și, cu o mișcare dură, alunecă adânc în mine.

Ne privim în timp ce aerul ne iese cu forță din plămâni.

— Al dracului de bine! șoptește el, iar ochii noștri se caută.

Se retrage și intră din nou lent. Rămân cu gura căscată, simțind felul în care mă posedă.

Nimeni nu mă fute ca Jameson Miles... *Nimeni!*

Pot încerca să neg legătura asta emoțională oricât vreau, dar cea fizică... pur și simplu, nu pot.

Face cercuri adânc în interior și se izbește din nou. Scot un strigăt când rămân fără aer în piept. Apoi mă călărește – cu mișcări adânci, necruțătoare –, iar patul meu se izbește de perete atât de tare, încât s-ar putea să-l dărâme.

— Futu-i, futu-i, futu-i! geme el, lipit de gâtul meu.

Îmi ridică un picior și nu mă mai pot abține. Corpul meu se contractă în jurul lui, iar el șuieră printre dinți când are orgasm odată cu mine.

Ne agățăm unul de altul, gâfâind, și zâmbesc lângă obrazul lui, în timp ce euforia îmi curge prin vene.

Jameson Miles e noul meu drog!
Iar eu sunt târfa lui dependentă.

Mă trezesc auzind respirația ușoară de lângă mine, mă întorc și zâmbesc. Jameson e întins pe spate și doarme. Am avut o noapte incredibilă.

Tipul tandru și spiritual s-a întors... fără urmă de directorul executiv nemernic.

Mă sprijin în cot și-l privesc. Părul lui brunet îi atârnă peste frunte, buzele mari și roșii sunt întredeschise, iar genele îi flutură în somn. Are un braț după cap, celălalt pe burtă.

E frumos – totul la fizicul lui e frumos. Aseară mi s-a părut că poate e frumos și în interior. *Încetează!*

Începi-să te atașezi și să te agăți de el!

Jameson nu este genul de bărbat de care să te atașezi.

Inspiră brusc și se trezește, deschide încet ochii și se uită la mine.

— Bună, frumoaso! șoptește el cu vocea răgușită, mângâindu-mi obrazul.

Zâmbesc și mă aplec să-l sărut.

— Bună dimineața, Jameson!

— Spune-mi Jay.

Mă încrunt, nedumerită.

— Prietenii îmi spun Jay.

— Deci suntem prieteni?

Mă trage pe pieptul lui.

— Nu, tu ești iepurașul meu futăcios!

Zâmbesc, sărutându-i pieptul de sub mine.

— Ce ai plănuit pentru azi? mă întreabă.

— Nimic!

Se încruntă, încercând să-și limpezească privirea, și se ciupește de rădăcina nasului.

— O să chem șoferul să ne ia și mergem la mine să luăm micul dejun!

Mă sprijin într-un cot și îl privesc.

— Dar aici ce are? Pot să gătesc și eu micul dejun.

— Nu are nimic. Doar că mă simt mai confortabil la mine acasă. O să stăm acolo azi.

— Eu mă simt mai confortabil aici, Jameson, răspund eu, puțin iritată.

— Poftim? mă întreabă și se strâmbă. Cum e posibil?

Mă ridic în capul oaselor, jignită.

— Ce vrei să spui? răbufnesc.

El dă ochii peste cap.

— La dracu', iar începem!

— Ce vrei să spui?

— Ai mai pus întrebarea asta, răspunde el sec. Trebuie să stârnești ceartă pentru orice nenorocit de lucru pe care-l facem?

— Nu mă cert. Spun doar că vreau să stau aici azi. Apartamentul tău o fi elegant, dar nu mă impresionează.

El mă privește un moment.

— Și, ca să știi, nu mă cert pentru orice. M-am supărat că maseuza ta are o relație personală cu tine și-ți trimite astfel de mesaje.

El dă ochii peste cap și-i acoperă cu antebrațul.

— Iar începem!

— N-ai vrea să nu mai spui chestia asta? mă răstesc la el, cobor din pat și-mi pun halatul. Eu doar stăteam aici, gândindu-mă ce superb ești, dar tu deschizi gura aia mare și strici tot.

— Și eu mă gândesc la același lucru! strigă și el când se dă jos din pat. Și încetează odată cu Chloe – nu e o relație!

Mă opresc pe loc. Ce naiba vrea să spună cu asta?

— Cum adică, nu e o relație? Faceți sex?

El se apleacă și-și ia blugii, ignorându-mă.

— Jameson!

Îmi pun mâinile în șold, uitându-mă după el.

El își trage blugii și fermoarul.

— Câteodată.

— Faci sex cu ea? icnesc eu.

— Am programare permanentă la ea, marțea și joia. Nu vine pentru sex, dar uneori se întâmplă și gata. Mă atinge, sunt uns cu ulei, se întâmplă...

Rămân cu gura căscată.

— Ai făcut sex cu ea săptămâna asta? De când ai fost cu mine?

El dă ochii peste cap.

— Încetează să-ți mai dai dracului ochii peste cap! strig la el.

— Nu! N-am făcut sex cu ea săptămâna asta.

— Ai avut cele două masaje, ca de obicei?

— Da!

— Adică altcineva a pus mâinile pe corpul tău? spumeg de furie.

— Așa cum ai făcut și tu aseară pe ringul de dans. Nu mai căuta cearta cu lumânarea, Emily! Mă calci pe nervi.

— Ei bine, și tu mă calci pe nervi! Ieși afară!

— Plec deja, futu-i! se răstește el.

— Du-te și fă-ți masajul azi, ticălosule!

El clatină dezgustat din cap.

— Știi ceva? Ești perfectă pentru treaba asta cu articolele false. Teatralitatea ți se potrivește de minune.

Își pune cămașa peste cap, apoi se așază pe pat să se încalțe.

Mă copleșește furia, iau un pantof și-l arunc în celălalt capăt al camerei.

— Ce dură ești! pufnește el.

Mijesc ochii, simțind cum îmi clocotește sângele în mine.

— Da, la fel ca vaginul lui Chloe a ta. Cu câți clienți se fute în fiecare săptămână?

— Nu e Chloe a mea.

— Știi ce? Fă-o a ta, pentru că eu n-am de gând să accept resturile ei!

— Asta ce vrea să însemne?

— Adică te culci cu mine și doar cu mine sau dispari din viața mea!

El își pune indignat mâinile în șold.

— Eu nu vreau să am o relație.

— Bine! Am primit și răspunsul. Ieși afară!

— Știi ceva? Chestia asta cu doctorul Jekyll și domnul Hyde e de-a dreptul respingătoare.

— Și scula ta mult prea plimbăreață nu e? țip la el. Ești o insultă pentru inteligența mea, Jameson! Du-te acasă în apartamentul tău luxos, în mașina ta luxoasă și fă sex cu cine vrei tu! Scârbită, îmi strâng halatul pe mine și adaug: Oricum, sunt prea bună pentru tine.

Se uită urât la mine.

— De ce ești așa o scorpie?

— Pentru că tu ești un nemernic egoist. Ieși naibii afară! urlu, apoi iau o pernă și o arunc spre el.

Trece în viteză pe lângă mine.

— Nimeni nu se poartă atât de urât cu mine cum faci tu, Emily! strigă el și se îndreaptă spre ușă.

— Asta pentru că-i plătești! urlu în continuare. Bine că ai mulți bani, Jameson! O să ai nevoie de ei. Nimeni nu vrea să-ți înghită mizeriile pe gratis.

Se întoarce cu o căutătură urâtă.

— Asta-i o lovitură josnică!

Schițez un zâmbet fals.

— Să ai o viață frumoasă, ticălosule! îi mai strig, apoi mă întorc, intru în baie și încui ușa.

Să-l ia naiba!

Capitolul 11

ÎNTORC LINGURA INVERS, O VÂR ÎN GURĂ ȘI SUG NUTELla de pe ea în timp ce mă uit la televizor.

E ora 16, eu încă port pijamale și am avut o zi de rahat. După ce m-am trezit într-un vis lângă cel mai frumos bărbat de pe planetă, Jameson Miles, directorul executiv nesimțit a decis să-și facă apariția și a stricat tot.

Ca să fiu sinceră, regret că nu m-am dus la el pentru micul dejun, dar, pe de altă parte, mă bucur că n-am făcut-o, pentru că n-aș fi aflat despre Chloe, maseuza.

Și-o trag.

Urăsc faptul că mă deranjează. Urăsc cum mă atașez de el când e clar că el nu simte același lucru.

Vâr lingura din nou în borcanul cu Nutella. Ciocolata fină mi se topește pe limbă, distrăgându-mi atenția pe moment.

Mă uit ametită la televizor la un film de groază. Categoria mea preferată, comediile romantice, a dispărut din repertoriul vizionărilor în ultima vreme. Îmi amintesc când l-am întâlnit prima dată pe Jameson, când mi-a spus că nu crede că sunt adevărate comediile romantice.

Poate are dreptate? Poate sunt eu o proastă romantică?

Are sentimente pentru Chloe? Cui îi pasă? E un ticălos.

Trebuie să termin cu chestia asta! Să nu mă mai gândesc la el. E un fustangiu egoist, care se culcă cu oricine vrea, oricând vrea. Privesc în jur, la apartamentul meu de rahat, și mă umple tristețea. Dacă i-ar plăcea de mine, n-ar conta unde suntem – și-ar dori să petreacă timpul cu mine oriunde. Dar el nu știa cum să o șteargă mai repede de aici.

Reiau în gând cearta noastră de azi-dimineață.

„Nimeni nu se poartă atât de urât cu mine cum faci tu, Emily!"

„Pentru că-i plătești. Bine că ai mulți bani, Jameson! O să ai nevoie de ei. Nimeni nu vrea să-ți înghită mizeriile pe gratis."

„Asta e o lovitură josnică!"

Am mers prea departe? A fost o lovitură josnică? Probabil, dar la ce se aștepta? Și nu pot să cred că nimeni nu se poartă atât de urât cu el ca mine. Dacă tratează femeile cum mă tratează pe mine, în mod sigur n-ar suporta nici ele. Nimeni nu-i atât de prost, nu-i așa?

„Nu vreau să am o relație."

Izbesc perna din poală, dezgustată. Niciodată doar șase cuvinte nu m-au făcut să mă simt mai ieftină.

Luni dimineață, urc cu liftul până la ultimul etaj. Am programat întâlnirea săptămâna trecută ca să îl pot cunoaște pe investigatorul privat, dar e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Vreau să-l uit pe Jameson Miles, să uit că l-am cunoscut vreodată pe frumosul Jim... sau Jay, sau cum naiba ar trebui să-i spun. Am ajuns să-mi dau seama că vin la pachet și, din păcate, nu pot să-l am pe Jim fără Jameson, cu toate că eu îl vreau doar pe Jim. Așa că fac ce e

mai bine pentru mine. Rup legăturile; nu o să urmez tiparul de a mă culca cu Jameson fără obligații, sperând că o să-l zăresc pe Jim din când în când.

Ar fi ușor, mult prea ușor!

Dar știu deja că biata mea inimă n-ar rezista. Nu sunt făcută pentru sex fără obligații.

Pur și simplu, nu sunt eu.

O să mă comport profesionist și o să încerc să mă concentrez pe muncă. Dacă nu ar trebui să-l văd ar fi mult mai ușor, dar asta e situația. Trebuie să învăț să mă descurc. El nu pleacă nicăieri, iar eu îmi doresc foarte mult slujba asta.

La naiba, Emily, de ce trebuie să alegi tu mereu calea mai grea? De ce te îndrăgostești mereu de bărbatul nepotrivit? Ultimul bărbat nu era motivat, acesta este prea motivat. Niciunuia nu-i pasă suficient de mult, încât să facă un pas în plus pentru mine. Poate că am așteptări prea mari din cauza eroilor din romanele mele de dragoste; poate că Jameson avea dreptate în privința asta! Dar, fir-ar să fie, vreau afurisitul de basm de data asta!

Ușile liftului se deschid și ies către recepție.

— Bună dimineața, Emily! mă salută Sammia.

— 'Neața! o salut cu un zâmbet.

— Intră direct în biroul lui!

— Mersi!

O iau pe coridor și bat la ușă.

— Intră! se aude vocea lui gravă.

Închid ochii și mă pregătesc. Las umerii în jos și deschid ușa. Mă opresc pe loc. *Rahat!*

Camera e plină de bărbați.

— Intră! spune Jameson, lipsit de orice emoție. Ia loc!

— Mulțumesc!

Mă așez neliniștită pe un scaun aproape de capătul mesei lungi și dreptunghiulare.

Jameson stă în capul mesei, iar Tristan, Elliot, Christopher și un bărbat mai în vârstă sunt în stânga lui. Mai sunt șase bărbați, pe care nu i-am văzut niciodată.

Jameson mă ațintește cu privirea.

— Ea este Emily Foster, mă prezintă el.

— Bună ziua! spun toți bărbații.

Zâmbesc stângace și privesc în jurul mesei.

— Emily, acesta este tatăl meu, George, îmi explică Jameson și face semn către bărbatul mai vârstnic.

— Bună ziua! șoptesc agitată.

— Bună, draga mea!

Îmi zâmbește călduros; e trecut de 60 de ani și arată ca versiunea mai în vârstă a lui Jameson și a lui Elliot. Chipeș și distins, cu ochi albaștri, pătrunzători.

— Ei sunt Martin și Gerrard, Max și Barry, spune Jameson, arătând în jurul mesei. Iar la capăt sunt Calvin și Jake.

— Bună ziua!

Mă silesc să zâmbesc. Nu o să țin minte niciodată atâtea nume!

— Aceasta este echipa de investigație, continuă Jameson. Ochii noștri pe etaj vor fi Jake, iar ceilalți cinci vor analiza datele adunate de el.

Îl urmăresc în timp ce vorbește; e lipsit de emoție, iar inima mi se frânge puțin. E complet neafectat de ce s-a întâmplat cu mine, *cu noi*.

Nu există *noi*.

— OK! Zâmbesc și mă uit la cei din echipă, apoi adaug: Mă bucur să vă cunosc!

— Vom începe chiar din dimineața asta, continuă el. Emily, îi vei face turul lui Jake, pe urmă îi vei raporta direct lui Tristan în legătură cu articolele pe care le depui!

Mi se strânge inima și dau din cap. Întorc privirea spre Tristan, iar el îmi zâmbește amabil.

Știe de ce am fost trimisă la el. Îmi vine să mă arunc pe jos și să fac o criză de plâns.

— Mulțumesc! E grozav! mint eu.

În următoarele 15 minute, stau pe scaun și mă uit la directorul executiv în timp ce enumeră evenimentele zilei cu o detașare controlată. E hotărât, dur și extrem de inteligent, iar cei din cameră îi sorb fiecare cuvânt.

Și se fute cu o maseuză marțea și joia.

Nu știu cum m-am băgat în situația asta dezastruoasă, dar trebuie să se sfârșească.

Ei bine... s-a sfârșit deja, așa că nu e nevoie să-mi mai bat capul.

— Mulțumesc, și cu asta am încheiat! Aș dori să primesc un raport la 16.30, în fiecare zi, le spune celor de la compania de investigație.

— Da, domnule! răspund ei, apoi toată lumea se ridică.

Eu aștept în spate, neștiind dacă să plec sau nu.

— Emily, o clipă, te rog! spune Jameson.

Îmi zvâcnește inima.

— Da!

— Poți să-l duci pe Jake la etajul tău și să pretinzi că e recent angajat și că parcurgeți împreună un program de instruire?

Mă uit în ochii lui.

Mă privește drept, rece ca gheața.

— Sigur! Mă întorc la Jake, zâmbesc și îi spun: Ești gata?

— Arată-mi drumul! spune Jake jucăuș. După tine!

Mă întorc și ies din birou cu inima scurgându-mi-se în pantofii cu toc înalt. Ei bine, acesta a fost sfârșitul.

El a terminat. Mi-aș dori să fi terminat și eu. O să ajung în punctul acela – așa fac întotdeauna.

Stau în cafenea, pe bancheta de lângă fereastră, și mă uit la limuzina care așteaptă peste stradă, în fața clădirii Miles Media. A fost o săptămână lungă, iar azi a fost o zi deosebit de seacă.

E joi, ziua de masaj.

Mi-l imaginez pe Jameson uns pe masă și altă femeie trecându-și mâinile pe corpul lui; mi se strânge stomacul când imaginea devine foarte clară. Mintea mă invită la jocuri malefice și-mi arată cel mai urât scenariu de film porno din istorie.

Jim, atins de altă femeie.

E îmbrăcată în timp ce-l masează? Stau de vorbă? Râd împreună cum facem noi?

Trebuie să încetez; e distructiv. Vreau un bărbat care nici măcar nu există.

Șoferul deschide ușa clădirii. Mă uit la Jameson Miles, care iese pe trotuar, în costum bleumarin, cu o ținută perfectă, părul brunet. Totul la el emană putere.

Toți se opresc în jur și-l urmăresc cum urcă pe bancheta din spate a limuzinei. Șoferul închide portiera și intră încet în trafic, dispărând pe stradă.

Mă uit la sandviciul cu brânză și șuncă din fața mea, cina. Mă copleșește dezamăgirea. Tocmai mi-am pierdut pofta de mâncare.

E vineri, ora 15, și mă uit la articolul fals din fața mea. Ha... ce glumă! M-am mutat tocmai la New York ca să

scriu articole false pentru un idiot și compania lui idioată de media... și frații lui idioți.

Apăs cu forță tastele computerului. Idiot, idiot... Ce idiot nenorocit!

Cam asta a fost povestea și cu facultatea. Părinții mei trebuie să fie tare mândri! Când mi-au oferit ocazia să fac asta, am crezut că o să fie palpitant și o șansă să dovedesc de ce sunt în stare. Sau poate nu?

— În capăt, aud pe cineva spunând.

Mă uit și văd un bărbat cu o pungă maro de hârtie.

— Uber Eats pentru Emily Foster.

— Poftim? îngaim și mă uit stânjenită în jur. N-am comandat nimic.

El citește pe chitanță.

— Scrie aici că... Se oprește și citește încruntat, părând nedumerit: Scrie aici că această livrare Uber Eats a trecut prin controlul calității și este sigură pentru consumul uman.

Mă holbez la el și-i iau punga din mâini.

El mijește ochii și continuă să citească de pe chitanță.

— N-are logică...

— Ce nu are?

— Zahăr care să te îndulcească.

Deschid punga și găsesc o prăjitură imensă cu brânză și fructul pasiunii. Ridic ochii la cameră și rânjesc. Glumește?

— Cine a trimis asta? întreb eu.

— Scrie aici că expeditorul este Domnul Cumsecade.

Mă uit fix la el.

— Domnul Cumsecade?

— Da, ciudat, nu?

— Mulțumesc!

Încerc din răsputeri să nu zâmbesc. Știu că mă urmărește în clipa asta.

Molly și Aaron își vâră nasul în pungă.

— Tare! strigă Aaron. O să aduc farfurii! adaugă, apoi pleacă spre bucătăria angajaților.

— Slavă Domnului pentru prăjitura cu brânză! chițăie Molly încântată.

OK, a făcut prima mutare! Eu ce să fac?

Scot telefonul și-i scriu:

Dragă Domnule Cumsecade.
Mulțumesc!
Totuși, ar fi trebuit să știi
că sunt deja suficient de dulce.

Trimit mesajul și aștept. Primesc imediat răspuns:

Nu mă îndoiesc. Pot să te scot la cină diseară?

Mă sprijin de scaun, surprinsă de cererea lui. E o situație necâștigătoare. Vrea încă o parteneră de sex care să se alăture haremului, în timp ce eu îl vreau doar pentru mine. Îi răspund:

Cred că am spus amândoi
tot ce era de spus duminică dimineață.

Doamne! De ce nu poate fi normal? Vine și mesajul lui:

Am o propunere pentru tine.

Mă uit la mesaj, dar nu răspund. O propunere? Ce, vrea să fiu noua lui maseuză?

Simt că mă înfurii doar gândindu-mă la ea. Zece minute mai târziu, mai primesc un mesaj:

Te rog să mă asculți!

„Te rog!" A spus „te rog". *Ihh, OK.* Răspund:

Bine!

Aștept.

Te iau la șapte.

— Poftim! spune Aaron și-mi întinde o farfurie cu cea mai mare prăjitură cu brânză pe care am văzut-o vreodată, apoi i-o dă și lui Molly pe a ei și se așază cu propria farfurie în mână.

— E al dracului de delicioasă! mormăie Molly cu gura plină.

Aaron geme satisfăcut.

— Futu-i, am avut orgasm de la mâncare!

Iau o gură, concentrându-mă să nu zâmbesc prea tare, în caz că mă urmărește.

Bine jucat, domnule Miles... Bine jucat!

Uneori știi din instinct că n-ar trebui să faci un lucru. Rezultatul este deja scris în stele, dar câteodată ar trebui să fii mai puternic și să spui nu! Dar dacă nu poți?

Nu mă pot împotrivi fizic să ies în seara asta. Masochista din mine vrea să-l vadă. Aceeași masochistă care vrea ca el să mă ia și să mă arunce pe patul lui elegant și să mi-o tragă până uit cum mă cheamă. A fost o săptămână lungă și marcată de singurătate. Dar în seara asta trebuie să fiu puternică. Dacă cedez acum, săptămâna trecută a fost degeaba.

Și încă susțin ce am spus duminică. Sunt prea bună pentru el, așa cum este acum, și refuz să-l împart, iar banii nu înseamnă nimic pentru mine.

Trebuie să se ridice la nivelul meu sau să bată în retragere.

Se aude interfonul, iar eu am fluturi în stomac de nerăbdare.

— Bună!

— Uber Eats, îmi spune vocea lui catifelată.

Zâmbesc larg.

— Ce-ai pentru mine?

— Un cârnat italian.

— Hmm! îl tachinez. O să pui droguri în cârnat și o să profiți de corpul meu după ce leșin?

— Fără îndoială!

Zâmbesc și apăs butonul ca să-l las să urce, pe urmă încep să pășesc de colo, colo, dând din mâini prin aer.

Fii tare! Fii tare! Fii tare!

Cioc, cioc! Deschid ușa în grabă, și iată-l! Cămașă gri, jeanși negri, ochi albaștri, înflăcărați. Un zâmbet leneș și sexy îi apare pe față.

— Bună!

— Bună! șoptesc și mă uit la specimenul frumos din fața mea.

Vreau să mă arunc asupra lui; atracția pe care o exercită asupra mea e insuportabilă.

El se apleacă și mă sărută pe obraz, apoi intră în apartament.

— Ești gata? întreabă el.

— Aha!

Îmi iau poșeta și eșarfa.

Ochii lui coboară spre trupul meu, înveșmântat în rochie neagră.

— Ești frumoasă!

— Mersi! răspund cu răsuflarea tăiată.

— Să mergem!

Întinde mâna și-l iau de braț.

În lift stăm cufundați într-o tăcere apăsătoare. E gânditor, iar eu sunt grozav de neliniștită.

E îngrozitor să mă prefac tare, calmă și stăpână pe mine, și-mi amintesc să nu beau prea mult în seara asta. Ieșim în fața clădirii. Limuzina e parcată lângă trotuar.

Deschide portiera, iar eu urc în mașină. Amintirea primei dăți când am fost pe bancheta din spate mă năpădește. Expresia *târfă vulgară* îmi trece prin minte.

Mă așez, iar, când se așază lângă mine, îmi ia mâna și o așază în poală. OK... Mă atinge! Ce înseamnă asta?

Nu știu ce să spun sau unde se încadrează asta în încercarea mea de a mă lăsa greu, dar căldura atingerii lui e grozav de reconfortantă, așa că îl las. Limuzina înaintează prin oraș în timp ce mă uit pe fereastră, cu o mie de gânduri în cap.

Seara asta e importantă; trebuie ori să ajungem la o înțelegere, ori să limităm pagubele. Nu putem continua să ne certăm din nimic, ca până acum.

Mașina se oprește, iar șoferul deschide portiera. Cobor. Jameson mă ia de mână și mă conduce într-un restaurant elegant, Lucino's.

— Rezervare pentru Miles, spune el și-mi strânge mâna în a lui.

— Pe aici, domnule!

Ospătarul zâmbește în timp ce ne conduce prin restaurant până la o masă retrasă, din colț. Îmi trage scaunul, iar eu iau loc.

Jameson stă față în față cu mine; restaurantul e slab luminat, cu lumânări care pâlpâie pe mese și luminițe agățate de tavan. E foarte romantic!

Nu te ambala! Probabil e doar o coincidență.

— Vă pot aduce ceva de băut? întreabă ospătarul.

— Da, o sticlă de S Salon, te rog! zice Jameson, apoi închide meniul și i-l întinde.

Mă uit la el. *Iar începem!*

Când ospătarul dispare, ochii mari și albaștri ai lui Jameson îi caută pe ai mei. Mă ia din nou de mână peste masă.

— Bună!

Zâmbește cald, de parcă în sfârșit s-a relaxat.

Hotărăsc să nu mă mai cert din cauza băuturilor. La naiba, nu contează cine comandă băuturile!

— Bună! îi răspund și îi zâmbesc și eu.

Își trece degetul mare peste încheieturile degetelor mele și mă privește în ochi.

— Ce mai faci?

— Bine!

OK, atingerea lui mă vlăguiește. Vreau să-i spun că mint și că am avut o săptămână de rahat, iar el e regele Orașului Idioților.

Ne uităm unul la altul peste masă. E ca și cum nu vrem să vorbim, în caz că se stârnește un război pe față.

— Care e propunerea, Jameson?

El se lasă pe spate, părând iritat de tonul meu.

Îl strâng de mână.

— Și nu mă port urât. Vreau doar să știu la ce te gândești, spun eu încet. Nu mai fi atât de defensiv cu mine!

Se relaxează puțin, iar ospătarul se întoarce cu sticla de șampanie și o deschide. Toarnă puțină șampanie în pahar, apoi Jameson o gustă.

— E în regulă!

Ospătarul umple paharele și ne lasă singuri.

— M-am gândit la ce ai spus weekendul trecut.

— Și?

Jameson bea din pahar.

— Mi-am anulat masajele săptămâna asta.

Zâmbesc, privindu-l în ochi; rămân tăcută.

— Chestia cu mine e că...

Vocea i se frânge.

Aștept să continue, iar, când nu o face, îi strâng mâna în semn de încurajare.

— Sunt căsătorit cu meseria mea, Em!

Mă încrunt.

— Când am spus că nu vreau să am o relație, nu voiam să spun că...

Ridică din umeri ca și cum nu-și găsește cuvintele.

— Ce nu voiai să spui?

— Nu voiam să spun că nu vreau să te văd. Ci că sunt dependent de muncă și știu că sunt foarte puține femei care suportă cât de mult muncesc eu.

— Jameson, nu-mi pasă cât de mult muncești! Nu vreau să fiu una dintr-o mulțime, atâta tot.

El se încruntă.

— Cum adică?

— Nu sunt făcută pentru aventuri de-o noapte, Jameson. Eu nu sunt așa. Dar nu caut nici o relație profundă și semnificativă. M-ai înțeles greșit.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să fiu prietenă cu un bărbat și să știu că sunt singura femeie cu care se culcă.

Mă ascultă.

— Și în mod sigur nu vreau să te împart cu o maseuză nenorocită.

El dă ochii peste cap.

— Ah, și nu vreau să dai naibii ochii peste cap la mine.

El își încordează fălcile, neimpresionat.

— Ai grijă la ton! mă avertizează.

— Vezi? îl întreb.

— Ce?

— Rahatul ăsta defensiv. Trebuie să înceteze odată! Nu putem să ne tot certăm tot timpul și din orice.

— Și tu faci la fel! mi-o întoarce el.

— Știu, și încerc să nu mai fac asta. Adineauri mi-am ținut gura pentru că ai comandat de băut fără să mă întrebi ce vreau.

— Sunt obișnuit să dețin controlul, Emily! se răstește el.

— Și eu la fel! Asta nu se va schimba.

Mă privește în ochi și-și așază șervetul în poală, părând că se gândește la ceva.

— Nu-ți cer să fii iubitul meu, Jameson! îi șoptesc. Nu despre asta e vorba. Avem o legătură sexuală grozavă și mi-o doresc. Simt că trebuie neapărat s-o am, dar nu pot, nu dacă știu că o ai și cu alte femei. Trebuie să fiu singura.

— Bine, nu mă mai culc cu altcineva! răspunde el pe un ton exasperat.

— Și? îl întreb.

El dă ochii peste cap.

— Și poți să comanzi nenorocitele alea de băuturi.

Capitolul 12

PUFNESC ÎN RÂS.

— Nu e vorba despre băuturile alea tâmpite, Jameson!

— Dar despre ce e vorba, pentru numele lui Dumnezeu? Vorbește să te înțeleg!

— Vreau să nu mai fii pe picior de război cu mine.

— Nu sunt.

— Ba da, ești! îi șoptesc și-l iau de mână.

— Și tu ești la fel!

— Știu că sunt, pentru că simt că o să mă calci în picioare altfel.

El se încruntă.

— Nu te-aș călca în picioare niciodată.

— Nu intenționat.

El încleștează fălcile și știu că exact așa este.

— Nu-l vreau decât pe tipul pe care l-am cunoscut în avion. Cel care și-a dat frâu liber.

El se uită fix la mine.

— Nu știu cum să fiu tipul acela tot timpul, Em. E o parte foarte mică din personalitatea mea.

— Atunci păstrează pentru mine acea mică parte! îi cer în șoaptă.

Un zâmbet cald îi apare pe față în timp ce mă privește și soarbe din pahar.

— Ce era așa de plăcut la tipul din avion, de fapt?

— Mă făcea să râd.

Zâmbesc când îmi amintesc.

— Și mi-a oferit cea mai grozavă partidă de sex din viața mea.

— Din toată viața ta?

— Aha!

El zâmbește, mulțumit de el însuși.

— Deci, ne-am înțeles? îl întreb.

— Stai să văd dacă am priceput: vrei să fim prieteni care fac sex, dar numai unul cu altul?

— Da!

— Ce se întâmplă dacă sunt la birou tot timpul sau sunt plecat, iar tu ești în oraș și...

Se oprește.

— Atunci o să te sun și o să-ți spun că am nevoie de tine.

Mă privește atent.

— Și o să-mi explici totul la telefon sau o să aștept până vii acasă.

El își freacă buza de jos cu degetul în timp ce ascultă, părând fascinat.

— Nu vreau să fac sex cu nimeni altcineva, Jameson! Nu sunt genul acela de fată. Ești singura aventură de-o noapte pe care am avut-o vreodată.

El mă strânge de mână, mulțumit de răspuns.

— Am făcut sex cu patru oameni în viața mea, iar tu ești printre ei.

Jameson se sprijină în palmă și îmi zâmbește cuceritor.

— Ce?

— Știi cât de des mă gândesc să ți-o trag?

Încep să râd, surprinsă de afirmația lui.

— Cât de des?

— Tot timpul. Sunt ca un puștan de 18 ani disperat.

— Nu s-ar zice.

— De ce?

— Toată săptămâna te-ai purtat de parcă mă urai. Poți să fii foarte rece când vrei.

El se așază mai bine pe scaun și-și îndreaptă spatele.

— Nu-mi place să fiu provocat doar de dragul provocării, Emily. Te-ai certat cu mine săptămâna trecută doar ca să-mi dovedești ceva. M-am enervat.

— Nu! M-am certat cu tine weekendul trecut pentru că voiam să petrecem ziua în apartamentul meu, iar tu ai presupus că apartamentul tău e mai bun decât al meu. Banii tăi nu mă impresionează, Jameson. Nu-mi pasă de apartamentul tău luxos. Al meu e la fel de bun.

El dă ochii peste cap.

— Acum ne certăm din cauza motivului pentru care ne-am certat?

Zâmbesc. Are dreptate; e ridicol!

— Nu! Gata cu cearta! Îi iau mâna și i-o duc la obraz, apoi spun aproape în șoaptă: O să luăm cina, pe urmă o să ne întoarcem la tine, iar eu o să te călăresc... așa cum îți place ție.

El inspiră brusc, iar ochii îi strălucesc de nerăbdare.

— Mă stârnești, la naiba!

Îi vâr degetul mare în gură și sug încet, privindu-l în ochi.

— În calitate de iepurașul tău futăcios și devotat, domnule Miles, îmi iau treaba în serios, șoptesc amenințător. Dorința ta e lege pentru mine, sire!

Îmi zâmbește încet și sexy.

— Acum mai vii de acasă.

Două ore mai târziu

Acoperită de transpirație, mă legăn înainte pe sexul lui. Jameson stă cu spatele sprijinit de tăblia patului. Cu o mână pe șoldul meu, cu cealaltă pe sânul meu.

E atât de mare, încât simt fiecare centimetru din el înăuntrul meu! Prima dată m-a luat tare și repede, eu în genunchi, iar el în spatele meu. Am urmărit totul în oglindă. Fiecare mușchi de pe abdomenul lui se încorda în timp ce mă pompa, iar ochii lui negri se uitau în ai mei.

A fost cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată!

Mâna lui mă strânge cu putere de șold în timp ce mă împinge înainte și înapoi cu brutalitate. Ne privim în ochi, și e unul dintre momentele acelea în care nu vorbim – e perfect fără cuvinte.

Mă apucă de păr și mă trage spre el; buzele lui se lipesc de ale mele și ne sărutăm. Limba lui îmi pătrunde în gură în unghiul perfect.

— Ridică picioarele! șoptește el și-mi ridică picioarele, ghemuindu-mă.

Mă schimb la față.

— Ce e?

— Ai grijă!

— Nu-ți fac rău – știi asta!

Mă sărută din nou, sugând exact cât trebuie; corpul meu știe cine deține controlul aici. Jameson Miles m-a lăsat să comand băuturile, dar e extrem de clar că nu-mi va ceda niciodată controlul în dormitor.

Nu că aș vrea s-o facă; ceea ce face e absolut perfect.

Începe să mă ridice, încet și cu grijă la început, și continuăm cu o viteză controlată. Ridică uluit ochii spre mine.

— Oh! gem eu. Atât... de bine! scâncesc.

Dă ochii peste cap și mă ridică mai sus, trântindu-mă la loc cu putere. Țin mâinile pe umerii lui lați și simt cum se contractă mușchii sub mine.

Începe să geamă în timp ce se izbește în corpul meu cu o expresie extaziată. Dau capul pe spate când orgasmul puternic ca un marfar mă străbate, cutremurându-mă.

— O, futu-i! strigă el și rămâne înfipt adânc în mine.

Simt zvâcnetul cunoscut când corpul lui se golește înăuntrul meu.

Ochii lui îi caută pe ai mei și, încet de tot, întinde mâna, îmi cuprinde fața și-mi coboară buzele spre ale lui.

Ne sărutăm. E lent, tandru și intim – nimic din versiunea detașată despre care am vorbit.

E chiar aici, cu mine. Știu cine e.

— Ești al dracului de frumoasă! murmură lipit de buzele mele și mă trage aproape.

Stau întinsă pe pieptul lui și zâmbesc lângă pielea lui, în timp ce mă cuprinde cu brațele. Îi aud inima bătând cu putere lângă a mea și mă simt în siguranță, prețuită.

Știu că ar trebui să fim prieteni care fac sex. Dar nu e așa... E mai mult de atât.

Ce înseamnă asta, nu știu!

Simt o mână pe fund care mă lovește zdravăn.

— Haide!

Mă schimonosesc și mă rostogolesc spre el.

— Ce e?

— Sus cu tine!

— Hm?

Mă întind și deschid ochii. Draperiile sunt trase, iar soarele pătrunde prin ferestrele imense. Mă uit în jur, pe jumătate adormită.

— Cât e ceasul?

— Opt. Ridică-te! Mergem să alergăm în Central Park!

— Cine merge? întreb încruntată.

Jameson are un prosop în jurul taliei și tocmai și-a făcut duș.

— Noi doi.

Mă scarpin nedumerită în cap.

— Ai făcut duș ca să ieși la alergat?

— Miroseam a sex.

Rânjește și se apleacă să mă sărute.

Îl cuprind cu brațele și-l trag spre mine.

El se îndepărtează.

— Haide!

— N-am lucrurile aici. Cu ce să mă încalț?

— Ce mărime porți?

— 39.

— Hm!

Își pune mâinile în șold și se gândește o vreme.

— Păi, ai putea să porți o pereche de la mine.

— O să cad și-o să-mi rup gâtul, Jameson.

— Hm, OK!

Dispare în dressing și iese cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou albastru Nike.

Rânjesc când îl văd.

— Ce?

— Ești sponsorizat de Nike azi sau ce?

Se uită la hainele lui și zâmbește.

— Nu, doar că sunt confortabile.

— Ca patul ăsta.

Zâmbesc somnoroasă și mă strecor imediat înapoi sub așternuturi.

El se așază să se încalțe și îl privesc o clipă.

— Și cum facem?

— Cum facem cu ce?

— Păi...

Mă opresc și încerc să exprim ce vreau să zic fără să par dornică.

— N-am mai făcut chestia asta fără obligații. Ridic timid din umeri și îl întreb: Cum procedăm? Când ne vedem?

— Păi... El se apleacă să-și lege șireturile și zice: Vedem la momentul potrivit, cred.

Mă încrunt. Dar dacă nu m-ar fi sunat? Așteptasem toată săptămâna. O, nu-mi place cum sună!

— Cred că aș prefera să stabilim niște zile.

El se încruntă.

— Câte zile?

Ridic din umeri. Rahat, a sunat a disperare? O să minimalizez situația.

— O zi pe săptămână.

— Vreau să te văd mai des de o zi pe săptămână, pufnește el.

— Da?

El zâmbește, știind exact ce fac. Se ridică, apoi se apleacă și mă sărută.

— Da, de trei ori pe săptămână.

Încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Ce zile?

— Trebuie să avem zile fixe?

— Eu aș vrea.

— De ce?

Ridic din umeri și răsucesc pătura între degete, stânjenită de disperarea mea.

Jameson îmi pune un deget sub bărbie și-mi apropie fața de a lui.

— De ce, Emily?

— Pentru că nu-mi place să stau să aștept și așa am ști să nu ne facem alte planuri în zilele noastre.

— OK! acceptă el și își pune mâinile în șolduri. Când vrei să mă vezi?

— Poate de două ori în timpul săptămânii și o dată în weekend. Ezit, urmărind semnalele date de el: Dar numai câteva ore, desigur.

— Nu!

Rahat! Merg prea departe cu cerințele.

— Două nopți întregi în timpul săptămânii și o noapte și o jumătate de zi în weekend.

Zâmbesc.

— O jumătate de zi!

— Da, începând de azi. Vreau jumătatea mea de zi în dimineața asta.

— Azi? De ce azi?

— O să mă duc să alerg cât adormi tu la loc. Pe urmă vin acasă și o să facem un duș, și îți pregătesc micul dejun.

Zâmbesc încet. Sună foarte bine!

— Pe urmă ne întoarcem în pat și o să ți-o trag iar ca să rezist câteva zile fără tine.

Îmi cuprinde fața cu palmele.

— OK? mă întreabă.

E foarte cuceritor când e amabil. Dau din cap și încerc să-mi stăpânesc zâmbetul aiurit.

El trage draperiile, mă întinde în pat și mă învelește, apoi mă sărută ușor pe tâmplă.

— Culcă-te la loc, iubito! îmi șoptește.

Închid ochii și zâmbesc cu nasul în pernă, apoi îl aud ieșind din apartament.

Mă întorc pe spate și mă uit la tavanul luxos.

Bărbatul ăsta e un zeu!

Aținesc în următoarea oră și mă trezesc când Jameson intră în dormitor. E ud de transpirație și respiră greoi, iar eu mă sprijin în coate să-l privesc.

— Unde naiba ai alergat, până în Antarctica?

El râde și clatină din cap, încă trăgându-și sufletul.

— Cred că alergi în forță, nu?

El dă din cap și-și pune mâinile în șolduri.

— Cu cât alerg mai tare, cu atât efectele sunt mai bune.

— Efecte asupra...? mă încrunt.

— Nivelului de stres.

Jameson dispare în baie și pornește dușul.

O, asta e ceva nou! Are probleme cu stresul? Păi, cred și eu! Volumul lui de muncă e imens, la urma urmei.

— Vii și tu? îmi strigă.

— Da! răspund și intru în baie.

El e la duș, iar apa îi curge deasupra capului. Respirația îi revine încet la normal. Intru și eu, iar el mă cuprinde în brațe și mă sărută încet.

— Bună dimineața! șoptesc eu.

— Bună dimineața, Em a mea!

Buzele lui le ating pe ale mele.

Îi zâmbesc fâstâcită.

— Ce e?

— Îmi place când îmi spui așa.

— Da?

Îmi zâmbește.

— Prințesa ta, Em.

Flutur din gene ca să dovedesc ce vreau să spun.

El chicotește și ia săpunul, apoi începe să mă spele.

— Sunt convins că sub atitudinea asta urâcioasă de domnișoară Foster este o adevărată scumpete.

— N-am fost urâcioasă deloc, icnesc eu.

El îmi zâmbește și-mi dă o șuviță de păr după ureche.

— Și uite ce frumoasă ești!

Chicotesc și mă sprijin de pieptul lui. Mă spală pe spate, pe umeri, pe sâni, între picioare. Îl privesc cum se concentrează la ce are de făcut. Apoi ajunge la sexul meu, iar ochii i se fixează asupra mea când mă atinge acolo.

Ne privim, dar nu pare ceva sexual. Pare intim.

Mă uit la ochii lui mari, albaștri, și jur că nu e același bărbat care conduce Miles Media. Bărbatul care e acum cu mine e dulce și tandru. Tot ce Jameson Miles nu este.

— Lasă-mă să te spăl!

Îi iau săpunul și fac spumă în palme, apoi i le trec peste pieptul lat, umerii și bicepșii musculoși, pe urmă pe abdomenul vălurit spre zona inghinală și mă încordez când îl spăl acolo. El se apleacă și-mi sărută tâmpla încet. de parcă ar ști că mă abțin să nu sar pe el. Trebuie să încetăm să facem sex tot timpul; devine ridicol!

Atracția sexuală e atât de puternică, încât niciunul nu pare să se satură de celălalt.

— M-ai transformat într-o obsedată sexual! șoptesc eu.

El îmi zâmbește și-și lipește buzele de ale mele.

— Cred că sufereai deja de boala asta înainte să ne cunoaștem – dacă ne luăm după prima noastră noapte.

— Niciodată n-am fost ca acum.

— Adică?

— Stârnești ceva în mine ce n-a mai stârnit nimeni până acum. Îl privesc în ochi și adaug: Ești diferit de bărbații cu care am fost.

Apa curge peste noi, și habar n-am de ce i-am spus asta. Simt că încep să mă atașez și nu știu de ce nu încetez să-mi dau drumul la gură. O să stric tot.

Nu mai vorbi, proasto!

Îmi ia fața în palme și mă sărută. Limba lui intră în gura mea deschisă, și e adânc, erotic, tandru și fir-ar... atât de bine, încât abia pot să suport naibii.

— Te duc înapoi în pat! murmură el pe un ton serios.

— Te rog! scâncesc eu.

Ieșim, iar el ne șterge pe amândoi, apoi mă duce spre pat, mă întinde și îmi desface picioarele.

Îl văd punându-și prezervativul și întinzându-se deasupra mea. Ne privim în ochi în timp ce se sprijină în coate, iar corpul lui găsește locul acela între picioarele mele. Îl prind de fund, dar el mă împiedică să-l trag înăuntru.

— Vreau să fie încet, spune șoptit.

O, Doamne, încep să mă cutremur pe dinăuntru de nerăbdare!

— Te vreau!

Buzele lui le acoperă pe ale mele, iar sărutul devine pătimaș, în timp ce intră adânc și încet. Spatele mi se arcuiește pe pat de plăcerea felului în care mă posedă.

Gem zgomotos, iar el dă ochii peste cap de plăcere.

Timp de douăzeci de minute, ne apreciem reciproc și lent trupurile; e tandru și iubitor, și atât de adânc în mine! Gura lui deschisă rătăcește pe clavicula mea, pe gât, pe obraz și pe buze.

— La naiba, Emily! șoptește. Mă întorci pe dos, iubito!

Dacă aș putea să răspund, aș face-o, dar sunt prea ocupată în paradisului sexului.

E grozav să ți-o tragă Jameson Miles, dar când Jameson Miles face dragoste cu tine îți schimbă viața. *Nu o să mai fiu niciodată la fel!*

Ce naiba face o fată după o partidă de sex ca asta?

Crește în mine și încep să tremur, însă, în loc să fie mai tare ca de obicei, el se oprește pe loc.

— Ia-l! șoptește el.

— Poftim?

— Stai nemișcată și ia-l de la mine! Ține-ți orgasmul în frâu!

Mă uit în ochii lui. *Fir-ar mama dracului!* Nu mai suport cât de sexy e bărbatul ăsta!

— Fute-mă! șoptește el. Nu mișca niciun mușchi, în afară de cei de aici! Își flexează sexul și îl simt adânc înăuntru. Vreau să-mi arăți doar mie... cum se simte.

— O, Doamne! gem eu.

— Haide! mă îndrumă el.

Încleștez mușchii, iar el zâmbește întunecat.

— Mai tare!

Încleștez din nou, iar el zâmbește încântat.

— Așa, iubito!

El închide ochii extaziat.

— Stoarce-mă și arată-mi cui îi aparține!

Ceva în mine se rupe când îl aud spunând că sexul lui e al meu. Îmi ridic picioarele și i le înfășor pe talie și încep să încordez mușchii ritmat.

El șuieră aprobator printre dinți.

— Atât... de bine! șoptesc eu în timp ce ne privim. Al... dracului de bine!

Pentru lumea de afară, ar părea că doar ne strângem în brațe, stând complet nemișcați, dar în interior fiecare zid pe care l-am ridicat vreodată e demolat, cu fiecare mușchi încordat.

El începe să geamă, și sună atât de bine, încât nu mă mai pot abține! Încleștez cât de tare pot și strigăm când orgasmul ne sfâșie pe amândoi.

Și atunci mă sărută, și e dulce și tandru, și simt emoțiile care ne cuprind.

Îl lipesc de mine, obraz lângă obraz, ținându-mă cu disperare de el.

— La naiba, ești perfectă, Emily! șoptește el.

Îmi trec degetele prin țepii din barba lui.

— Tu ești cel perfect. Îl sărut ușor, apoi adaug: Ar trebui să încetezi imediat.

— De ce? mă întreabă și zâmbește.

— Cred că s-ar putea să fiu dependentă.

El râde și se întoarce pe spate, trăgându-mă după el.

— Vreau să fii dependentă!

Încep să râd.

— De ce vrei să fiu dependentă?

— Pentru că eu sunt deja și nu vreau să fiu singurul.

Ochii lui îi caută pe ai mei. Simt cum îmi iese inima din piept.

— Nu ești singurul, Jay.

— Bine!

Mă sărută pe tâmplă și pare să se relaxeze.

Stăm întinși amândoi într-o dezordine încâlcită, iar el atipește. Mintea mea o ia la goană.

Am sentimente pentru el – știu că am. În doar două zile, am început să am sentimente. Cum o să se sfârșească?

Am încurcat-o de tot!

*

O oră mai târziu, mă trezesc în miros de șuncă prăjită și zâmbesc către tavan. Nu știu ce univers paralel e acesta, dar îmi place. Îmi pun halatul pe care l-am găsit agățat în baie și mă duc în living. După un colț, văd un perete de sticlă cu vedere spre New York și Central Park. Luxul și bogăția nemăsurată mă lovesc în față și încremenesc în loc. Nu reușesc să accept că toate astea sunt ale lui.

Acești bani sunt banii *lui*.

Mă uit la podelele frumoase, la covoarele superbe și la mobilier, apoi la șemineu și la oglinda aurită, imensă, de deasupra. N-am mai văzut niciodată un apartament ca acesta, nici măcar într-o revistă, darămite să mai și fiu într-unul. Mă simt nelalocul meu.

— Hei, aici erai!

Jameson zâmbește când apare după colț și mă vede.

Îi zâmbesc pieziș.

El se încruntă când îmi vede expresia.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi frâng mâinile în față, neliniștită.

— Apartamentul tău mă sperie.

— De ce?

Ridic din umeri, extrem de stânjenită de standardele mele sărăcăcioase.

— E atât de elegant! Simt că nu e locul meu aici.

El mă ia în brațe.

— Ce înseamnă asta?

Ridic din umeri.

— De asta n-ai vrut să vii aici weekendul trecut?

Dau din cap.

— Da!

— Îmi explici de ce?

— Când sunt aici, îmi amintesc cât de puține lucruri avem în comun.

— Și asta te deranjează?

Dau timid din cap.

El se încruntă, parcă încercând să înțeleagă.

— Ești prima femeie care a avut vreodată o problemă cu banii mei.

— Mie îmi displac.

— Îți displac? îngaimă el.

— De fapt, aș prefera să fii sărac.

Zâmbesc, știind cât de ridicol sună.

El râde.

— Ei bine, eu n-aș vrea asta.

Mă conduce în bucătărie și văd micul dejun cu șuncă și ouă, pâine cu maia și avocado.

— Delicios!

Zâmbesc și iau loc.

— Să știi că sunt un maestru bucătar excelent.

Se așază apoi lângă mine, părând foarte mândru de el însuși.

Zâmbetul mi se estompează când iau furculița și cuțitul. *Asta pentru că pregătește atât de des micul dejun!*

Încetează!

Iau prima înghițitură. Mă întreb câte femei au stat așa aici și au mâncat ce le-a gătit el după ce au făcut sex grozav toată noaptea.

Pentru Dumnezeu, încetează!

— Ce faci azi? îl întreb într-o doară, ca să-mi alung gândurile neplăcute.

— După-amiază joc golf cu frații mei, pe urmă probabil o să iau cina cu ei și părinții mei. Ei se întorc la

Londra săptămâna asta. După ce ia o gură de cafea, mă întreabă: Dar tu?

Zâmbesc, imaginându-mi-i jucând golf.

— Trebuie să cumpăr mâncare. O să ies la plimbare, apoi o să scriu niște articole despre știri false.

El se oprește din mâncat.

— Să știi că nu e nevoie să lucrezi în weekend.

— Știu, dar îmi place să-mi fac treaba dinainte, în caz că apare ceva.

El dă din cap și se întoarce la micul dejun.

— Ieși în oraș diseară? întreabă într-o doară.

Nu ies, dar nu vreau să creadă că stau acasă și tânjesc după el.

— Da, ies!

Se uită la mine și încleștează fălcile de parcă s-a supărat.

— Unde te duci?

— Ies la cină cu Molly și Aaron.

— Cine e Aaron?

— Amicul meu cu care lucrez, cel care stă lângă mine. E homosexual.

— Oh!

Își taie pâinea prăjită, îmbunat pe moment.

Îl urmăresc o clipă mâncând în tăcere.

— Te-ar deranja dacă aș ieși într-un club?

El soarbe din cafea, trăgând de timp.

— Păi, dacă ne luăm după prestația ta de weekendul trecut, atunci da, m-ar deranja.

Zâmbesc vag.

— Ce?

— Nimic.

Ridic din umeri; îmi place faptul că-l deranjează.

Pune palma pe coapsa mea goală și se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Nu te împart! Nu vreau să dansezi cu nimeni!

Zâmbesc și-mi frec palmele de barba lui, uitându-mă în ochii mari și albaștri.

— Bine, atunci nu voi dansa!

O oră mai târziu, limuzina parchează în fața apartamentului meu.

Jameson îmi ia mâna și o sărută, privindu-mă în ochi.

— Ne vedem marți!

Îi zâmbesc cald bărbatului frumos din fața mea.

— Ne vedem marți!

Îl sărut ușor pe buze. Șoferul deschide portiera și mă apropii de ușa clădirii, apoi mă întorc și-i fac cu mâna. Mașina așteaptă până intru, apoi pornește încet și intră în trafic.

Expir greoi, anticipând restul weekendului pe care-l voi petrece singură.

Fir-ar, marți e atât de departe!

Zac pe canapea complet relaxată. Răzvrătindu-mă împotriva lui Jameson, am comandat la Uber Eats pentru o persoană și da, pun lanțul pe ușă, pentru orice eventualitate.

Telefonul dansează pe masă, iar numele *Aaron* face ecranul să se lumineze.

— Bună!

Zâmbesc. La naiba, cât mă face să râd bărbatul ăsta!

— Oh... La dracu'! se bâlbâie el. Tocmai am intrat pe e-mailul lui Paul și se întâlnește cu un tip la club, în seara asta.

Mă ridic în capul oaselor.

— Poftim?

— Da, și asta nu e tot!

— Cum ar fi posibil?

— A fost pe Grindr.

— O, Doamne, glumești? icnesc eu. E pe Grindr?

— Da, îmbracă-te! Ne ducem acolo să dansăm.

— Poftim? strig eu.

— M-ai auzit. Pune ceva sexy pe tine. Vin în jumătate de oră.

— Dar...

Telefonul scoate un clic când închide. *O, rahat! La naiba, nu vreau să ies în seara asta!*

Îmi sună telefonul din nou, iar numele *Molly* apare pe ecran.

— Știu, răspund eu, conștientă că Aaron a sunat-o și pe ea.

— E pe nenorocitul de Grindr? țipă ea.

— Știu!

— Fă-mi o favoare! În seara asta, când vezi scula cât un creion a lui Paul, fă-o pilaf cu pantoful.

Izbucnesc în râs.

— Sper să nu-l văd, Moll.

— Nu-mi vine să cred mizeria asta! se răstește ea indignată.

— Nici mie!

— Aaron e prea bun pentru el!

— Exact! Vii și tu în misiunea dansantă?

— Nu pot! Copiii sunt la mine. Să-ți pui cameră GoPro pe cap ca să văd ce se întâmplă.

— Nu poți să-i lași la tatăl lor? o întreb. E o urgență!

— Nu! E la întâlnire cu târâtura aia.

Încep iar să râd.

— Sincer, multe mizerii se mai întâmplă.

— Știu! răbufnește ea. OK, o să te sun din oră în oră. Să răspunzi! zice Molly și îmi închide telefonul.

O oră mai târziu, Aaron mă conduce de mână prin clubul de noapte, privind în jur. E mic și întunecat, iar muzica e în genul cluburilor de dans. Ritmul e tantric.

— Îl vezi? întreb eu.

— Nu! îmi răspunde și mișcă ochii, privind în jur.

— Ce-o să faci când îl vezi? îl întreb.

— S-o termin cu el.

— De ce n-o termini oricum ar fi? mă încrunt eu.

— Am nevoie de dovezi.

— E-mailul e o dovadă, Aaron! pufnesc eu.

— Știam eu că pune ceva la cale, spumegă el. Ticălosul ăla nenorocit a petrecut săptămâna trecută în patul meu și-și caută parteneri de sex pe Grindr.

— Aveați o relație, una serioasă?

— Nu, a spus că nu vrea un iubit, dar că voia să facă sex numai cu mine.

Mă încrunt. Sună foarte familiar.

— Și ai fost tot timpul monogam?

— Sigur că da. Nu mi-o trag aiurea cu alții.

Strâmb din nas dezgustată.

— Sincer, dă-l naibii pe nenorocit!

— Așa o să fac. De îndată ce-l găsesc.

Dau ochii peste cap și simt telefonul vibrând în poșetă. Îl scot.

— Bună, Molly!

— Ce se întâmplă?

— Nu-l găsim, răspund eu și mă uit în jur.

— Duceți-vă într-un colț, să nu fiți văzuți, și așteptați să ajungă! Nu stați undeva să vă vadă!

— Da, bine! Acopăr telefonul cu mâna și îi zic lui Aaron: Molly spune că ar trebui să stăm undeva retrași ca să nu ne vadă.

Aaron arată cu degetul spre mine.

— Grozavă idee!

Mă ia de mână și ne conduce spre un separeu.

— O să stau aici. Tu mergi și ia de băut, spune el și se așază.

Dau ochii peste cap.

— Copiii tăi chiar sunt naibii acasă? mă răstesc la Molly. Cum am rămas eu cu treaba asta pe cap?

Ea râde.

— Te sun iar peste o oră! mă anunță, apoi închide.

— Ce vrei să bei? îl întreb.

— Un flamingo roz.

Mă uit uimită la el.

— E cea mai gay băutură de care am auzit vreodată.

— Pentru că sunt gay.

El face ochii mari, exasperat; nu are chef de glumele mele în seara asta.

— Doar du-te și comandă! mă îmboldește.

Încep să râd și mă așez la rând la bar.

— Hei, Foster! aud vocea unui bărbat în spatele meu.

Mă întorc și-l văd pe Jake din echipa de investigație.

— O, bună! îl salut zâmbitoare. Ce faci aici?

El ridică paharul.

— Beau.

— Evident!

Rânjesc la el.

El îmi măsoară din priviri corpul în rochie neagră.

— Uau, ce sexy arăți!

Zâmbesc jenată. E ciudat.

— Mulțumesc!

— Vrei să dansăm?

— Hm.

Mă încrunt. *O, Doamne!*

— Nu, mersi oricum! Sunt aici cu Aaron.

— Oh, unde e? întreabă și se uită în jur.

O, rahat, chiar am dat-o în bară!

— E într-un separeu în spate.

— Mă duc să-l salut! zice el și dispare în direcția lui.

O, grozav! Acum trebuie să ne purtăm normal, când nu vrem decât să spionăm și să-l detestăm pe Paul.

Iau băuturile și mă întorc la masă, unde-i găsesc pe Aaron și Jake vorbind despre serviciu.

Hmm! Cad pe gânduri. Oare crede că Aaron e implicat și stoarce informații de la el? Sorb din pahar în timp ce discută și îl analizez. De fapt, e destul de arătos, cu părul nisipiu, linia pătrată a maxilarului și gropițele în obraji, și are un râs grozav. Nu l-am remarcat până acum, pentru că ori de câte ori Jameson e în aceeași cameră, toți bărbații pălesc prin comparație cu el.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut și mă întorc să stau cu voi, spune el când se ridică. Vrei ceva, Foster?

— Nu, mersi!

Mă forțez să zâmbesc.

— Tu, Az?

— Nu, sunt OK! răspunde Aaron.

Jake dispare spre bar.

— O, Doamne! pufnește Aaron. N-am venit aici să vorbesc despre serviciu, și ce-i cu poreclele astea nenorocite? Nu e prietenul meu.

— Știu, nu-i așa?

Dau ochii peste cap.

— De ce i-ai spus unde sunt?

— Nu știu! mă bâlbâi. M-a prins la înghesuială.

— Îhh, grozav! Acum trebuie să stăm cu labagiul ăsta.

— N-am putea pleca? îl întreb. Toată noaptea asta de rahat e un dezastru.

— Nu! Stăm aici până se aprind luminile.

Îmi las capul în mâini când îmi sună telefonul.

— Bună, Molly! răspund răstit, supărată că ea a evitat coșmarul ăsta. Nu s-a întâmplat nimic până acum.

Luni dimineață, 10.00

Telefonul de pe birou sună.

— Bună, Emily! mă salută pe un ton vesel Sammia. Domnul Miles vrea să te vadă în biroul lui imediat, te rog!

Mă cuprinde nerăbdarea.

— OK, vin acum!

Îmi aranjez părul, îmi dau din nou cu ruj și aproape alerg spre lift. Sper că i-a fost dor de mine și caută o scuză să mă vadă. Ajung la ultimul etaj și pășesc în foaier.

— Bună, Sammia!

— Bună, Emily! Intră direct!

— Mulțumesc!

Azi pot să merg pe marmură, pentru că am cumpărat în sfârșit pantofii cu talpă de cauciuc. Nu se aude niciun păcănit. Bat la ușă.

— Intră! toarce vocea lui gravă.

Deschid ușa și îmi pică fața. Jake stă în fața biroului lui Jameson.

— Bună! îi salut zâmbitoare.

Ce caută el aici? *Șterge-o! E timpul meu cu el!*

Jake se întoarce spre mine și se luminează la față.

— Bună, Foster!

Jameson se uită la Jake.

— Păreți foarte prietenoși.

— O, am fost împreună în club sâmbătă seara, nu-i așa, Foz? răspunde Jake și zâmbește vesel.

Jameson întoarce ochii spre mine și strânge furios din fălci.

La dracu'!

Capitolul 13

— OH, NU, MĂ BÂLBÂI EU FÂSTÂCITĂ. AM DAT UNUL peste altul, atâta tot.

Jameson ridică o sprânceană, neimpresionat.

— O, nu fi timidă, Foster! Ne înțelegem de minune, spune imbecilul de Jake.

Simt că-mi dispare sângele din obraji. *Taci dracului din gură, nu vrei?*

Mă întorc spre Jameson, sperând să schimb subiectul.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule?

— Da! Își întoarce privirea spre Jake și zice: Vreau să știu ce piste ai, domnule Peters!

— Spune-mi Jake! îi cere el.

Jameson îl privește încruntat, dar nu spune nimic.

O, omule! Ce stânjenitor!

Strâng blocnotesul de mi se albesc mâinile. De ce a trebuit să spună că am ieșit împreună?

N-am ieșit împreună. Simt că încep să transpir.

— Treci la subiect! insistă Jameson.

— Păi, urmăresc câteva piste, nimic concret deocamdată. E prea devreme.

— Prea devreme? repetă Jameson. Înțelegi oare, domnule Peters, importanța unui rezultat rapid pentru problema asta?

— Da, domnule, dar...

— Fără dar, mârâie Jameson. Acțiunile noastre au scăzut azi cu patru milioane. În fiecare afurisită de zi scad cu atât, zice el și izbește cu palma în masă, făcându-ne să tresărim. Să nu-mi spui mie că e prea devreme!

Eu și Jake ne facem mici pe scaun. Nu l-am văzut niciodată pe Jameson atât de furios. Chiar *e* stresat!

Mă întreb dacă a fost la alergat în dimineața asta. Bănuiesc că nu!

— Domnule Miles! îl întrerup.

Jameson ridică o mână să-mi închidă gura.

— Emily, vreau patru articole săptămâna asta!

— Da, domnule!

— Trebuie să fie inteligente, relevante și, cel mai important, ușor de urmărit!

Dau din cap.

— OK!

— Poți să pleci! spune Jameson răstit. Asta e tot!

Mă încrunt, uitându-mă de la el la Jake. Oare cu cine vorbește?

— Eu? zic, arătând cu degetul spre mine.

— Da, tu! strigă el. Cu cine altcineva să vorbesc?

Simt cum îmi cresc nervii în stomac.

— Bine!

Îmi iau blocnotesul și mă ridic.

— Vreau articolele până la ora 16 în fiecare zi.

— Foarte bine! răspund și mă îndrept spre ușă.

— Trimite-l pe Tristan la mine! strigă el.

Nu sunt secretara ta! Deschid ochii și zâmbesc fals.

— Sigur, spun eu printre dinți și închid ușa după mine.

Porc nesimțit! Cine naiba se crede?

Închid ochii și mi-e milă de Jake. O să-l mănânce de viu acolo!

Jameson Miles e al dracului de rău când e stresat. Înțeleg de ce aleargă – probabil așa nu ajunge la închisoare. Cine știe ce s-ar întâmpla dacă n-ar face exerciții fizice?

Merg în zona de recepție și apoi mă îndrept către cealaltă parte a clădirii, după care bat la ușa lui Tristan.

— Intră! răspunde el.

Zâmbesc când aud cât de mult seamănă la voce cu fratele lui. Deschid ușa.

— Jameson m-a rugat să...

Ezit, încercând să o spun mai drăguț decât i-a ieșit lui.

— Vrea să mă vadă? rânjește Tristan.

— Da!

Se ridică.

— E totul în regulă? întreabă el nonșalant când ne îndreptăm spre recepție.

— E...

Ridic din umeri și încerc să găsesc o descriere.

— Agitat.

— Hm! Se încruntă, concentrându-se, apoi adaugă repede: Are multe pe cap, dar știi asta deja.

— Da!

Zâmbesc și-l privesc în ochi. Oare știe?

Îmi face cu ochiul și pleacă pe coridor, spre biroul lui Jameson.

— Vorbim mai târziu!

Ce-a fost cu semnul acela? Un mesaj codat pentru „Știu că ți-o tragi cu el?" Știe că ne-am împăcat?

Rahat!

Recepționista nu e la birou, așa că mă uit spre biroul lui Jameson. *La naiba, ce se întâmplă acolo?*

Ușa se deschide. *Rahat, nu vreau să mă vadă!* Mă ascund după biroul de la recepție și aud vocea aspră a lui

Jameson spunând ceva. Tresar. Jake trece în viteză pe lângă birou, urcă în lift și apasă furios pe buton.

Ușile se închid, iar eu fac ochii mari, uitându-mă pe după birou. Ce naiba i-a spus?

Jameson

Inspir brusc pe nas, încercând să mă calmez.

— Pentru Dumnezeu, Jameson! răbufnește Tristan. Las-o mai moale! Bietul amărât face tot ce poate.

— Face, pe naiba! E inutil! E aici de o săptămână și habar n-are ce se întâmplă. E mai interesat să alerge după afurisitele de fete de jos.

Mă duc la bar și-mi torn un pahar de whisky, apoi merg la fereastră și mă uit la orașul de jos.

— E abia ora zece, spune Tristan sec, urmărindu-mă.

— Și ce dacă? mă răstesc și sorb din pahar, simțind căldura care mi se rostogolește pe gât.

— Și *afurisita de fată de jos* nu e cumva Emily Foster?

— Nu începe dracului!

Dau ochii peste cap. Sunt de-a dreptul șocat că a ieșit cu el în weekend.

— Ai raportul de la management? întreb ca să schimb subiectul.

— Nu, îl am în birou. Se îndreaptă spre ușă și zice: Mă duc să-l iau.

Dispare și mă uit la priveliștea New Yorkului.

— Bună! se aude o voce blândă în spatele meu.

Oftez, privind în continuare pe fereastră.

— Întoarce-te la treabă, Emily!

— Te simți bine? întreabă ea și vine spre mine.

— Sunt OK.

Încleștez fălcile ca să nu mă uit la ea.

Ea se apropie și-mi ia paharul din mână, apoi se duce la chiuvetă și-l golește.

— Ce naiba faci? o întreb, încruntându-mă.

Ea îmi zâmbește și-și strecoară mâinile pe sub sacoul meu, prinzându-mă de talie.

— Am grijă de bărbatul meu!

— Nu-mi vărsa dracului băutura!

— Atunci nu bea pentru că ești stresat! Te joci cu focul, Jameson!

— Nu ești mama mea.

Ea zâmbește atrăgător și se ridică în vârful picioarelor ca să mă sărute ușor.

Mă uit urât la ea.

— Sunt supărat pe tine.

— Știu.

Mă sărută din nou.

— Nu voiam să ies, pe urmă a trebuit să-l spionăm pe iubitul lui Aaron pentru că se întâlnea acolo cu cineva de pe Grindr. Apoi a apărut Jake și a vorbit întruna cu noi. E atât de enervant!

Mă încrunt la ea.

Ea zâmbește și se lipește de pieptul meu.

— Mi-a fost dor de tine weekendul ăsta!

Simt că mă relaxez pentru prima dată de când am lăsat-o acasă sâmbătă.

— Să nu-ți fie dor de mine, Em!

Oftez.

— Nu mă pot abține!

Mă sărută pe buze, fără să asculte nimic din ce-i spun.

— Dacă ești stresat, du-te la sala de sport sau vino și ia-mă! Ce zici de karate? Înțeleg că e grozav.

Dau ochii peste cap.

— Nu o să scap de stres, făcând karate și transformându-mă în nenorocitul de Kung Fu Panda, Emily. E ridicol să crezi așa ceva.

— OK, păi atunci du-te la alergat! Nu vreau să te apuci de băut ziua.

O prind de talie, nemaiputând să mă controlez.

— Iar eu ți-am spus că nu vreau să ieși cu alți bărbați. Mai ales cu el.

Își trece degetele prin barba mea și zâmbește blând.

— Ești singurul meu bărbat, îmi șoptește. La tine mă gândesc.

Simt cum mă părăsește furia în timp ce ne sărutăm.

— Am nevoie de tine în seara asta, spune ea încet.

Doamne, și eu am nevoie de ea! *Nu, respectă regulile!*

— Nu e marți.

— Nu-mi pasă!

— Chiar trebuie să mi te opui la orice, domnișoară Foster?

— Stai să vezi ce obraznică o să fiu diseară, domnule Miles, spune încet când o trag spre mine să-mi simtă erecția.

— Hm, se aude o voce la ușă, făcându-ne să întoarcem amândoi capul speriați.

Emily se desprinde de mine.

— Tristan! se bâlbâie ea. Eu tocmai...

Se uită de la el la mine.

— Adică, eu...

Tristan râde.

— Vreți să plec?

— Nu, îngaimă ea. Eu plec.

Aproape că aleargă spre ușă.

— Ah, hm, la revedere!

Rânjesc, văzând cum s-a înroșit la față. Tristan știe deja - ne spunem totul.

— La revedere, domnișoară Foster! O să trimit mașina să te ia la șapte!

Ea dă jenată din cap și iese în fugă din birou, iar eu zâmbesc în urma ei.

Tristan mă privește în ochi o clipă.

— Îți face bine!

— Asta e discutabil!

Emily

Zâmbesc larg spre ușile închise ale liftului. A funcționat. Am vrut să-l calmez și a mers. E o oglindă. Dacă eu sunt calmă, și el e calm.

Poate dacă sunt sinceră, va fi și el sincer. Nu știu ce înseamnă asta pentru planul meu de a mă lăsa greu cucerită, dar cred că voi afla destul de curând. Nu părea supărat când i-am spus că mi-a fost dor de el – de fapt, părea ușurat. Sau poate așa îmi place mie să cred. Mă întorc la etajul meu și arunc o privire prin încăpere când mă îndrept spre birou.

Cineva care lucrează aici, alături de mine, e un hoț. Fură de la familia Miles; valoarea companiei e în picaj, iar Jay al meu e extraordinar de stresat.

Mi-aș dori să pot vorbi cu Molly și Aaron despre asta. Sunt sigură că, dacă ne punem mințile la contribuție, am găsi mai multe răspunsuri decât are Jake.

Nu pot; le-am dat cuvântul meu că nu o să spun nimănui. Mă așez la birou.

— Cum a mers? mă întreabă Aaron.

— Bine! îl mint eu.

— E foarte clar că domnul Miles te place, rânjește Molly.

— De ce? o întreb.

— Noi n-am făcut niciodată un program specializat de instruire. Întoarce ochii spre Aaron și-l întreabă: Nu-i așa?

— Așa e, răspunde el, uitându-se în continuare la computerul lui. Te rog, spune-mi că te duci în secret acolo ca să i-o sugi!

Rânjesc, dar tac.

Ochii lui Molly se întorc întrebători spre mine.

— Asta faci?

Ridic din umeri. Nu pot să-i mint, dar chiar nu vreau să detaliez.

— Ce dracu'? șoptește Aaron, împingându-și scaunul spre mine; Molly își trage și ea scaunul lângă al meu. L-ai văzut?

— Posibil.

— Ce dracu'? șoptește Molly. Când?

— De câteva ori, dar vineri seara l-am văzut ultima dată.

Aaron își face cruce și se preface că se roagă.

— Mulțumesc, Isuse!

— Dar nu spuneți nimic! îi implor eu. Totul e ceva ocazional, nimic pentru care să mă ambalez deocamdată.

Molly face ochii mari de exasperare.

— Glumești? Să ți-o tragi cu Jameson Miles e ceva pentru care să te ambalezi, femeie. L-ai văzut?

Zâmbesc larg, observându-le reacțiile exagerate.

— Iau totul cu nonșalanță, dar mă duc acolo pentru un proiect cu Tristan și nu ca să-l văd pe Jay.

Asta nu e o minciună – e adevărat... oarecum.

Aaron își pune mâna pe piept.

— O, fir-ar! îi spune Jay. Potolește-te, inimă!

— Ucide-mă în clipa asta! exclamă Molly și oftează visătoare. Ai fost în apartamentul lui?

— Aham, iar el a petrecut o noapte la mine.

Ei cască ochii.

— A venit la tine acasă? țipă Aaron.

— Sst! șoptesc eu și mă uit la oamenii din jur. Vorbește mai încet și vezi să nu spui nimănui! Mai ales Avei – știți cum e ea.

— O, Doamne, îți imaginezi?

Molly dă ochii peste cap.

— O să fii cea mai bună prietenă a ei dacă știe că ești cu el. O să se lipească de tine dacă există șansa să se combine cu frații lui.

— Ei bine, nu poate să-l ia pe Tristan. Plescăi din limbă, pornind computerul, și adaug: E prea de treabă pentru ea. Oricum, cred că e deja luat, zic, ridicând din umeri.

Ne apucăm de lucru, iar telefonul lui Aaron sună.

— E Paul, se bâlbâie el, panicat.

— Respinge-l! spun eu fără să ridic ochii.

— Dar vreau să văd ce are de spus.

Răspunde la telefon, dar Molly i-l înhață, apoi respinge apelul.

— Spune „fute-mă pe Grindr" lumii întregi. Nu vrei să încetezi să mai fii jalnic? Dă-l naibii pe ticălos! se răstește ea.

Aaron lasă abătut umerii în jos.

Îl mângâi pe spate să-l consolez.

— O să fie mai ușor, dragule!

— Da, când o să dai foc boașelor ălora jegoase, șoptește Molly furioasă.

Încep să râd.

— Dă foc boașelor ălora jegoase... Te exprimi atât de bine, Moll!

— Nu-i așa? De asta sunt reporteră. Se ridică în picioare și zice: Mă duc să fac cafea. Vreți și voi?

— Aham.

Aaron răsuflă, dezumflându-se.

— Găsești și vreun tort? Sigur e ziua cuiva pe aici.

Molly se uită în jur.

— Da, unde e tipul ăla de la Uber când ai nevoie de el? întreabă, apoi întoarce ochii spre mine. O, Doamne, prăjitura aia cu brânză de săptămâna trecută a fost de la Jameson?

Zâmbesc larg.

Aaron lasă capul în jos, prefăcându-se că îl lovește de birou.

— Trimite chiar și prăjituri cu brânză. La dracu', omul ăsta e un adevărat zeu!

Interfonul meu bâzâie.

— Da? întreb eu, zâmbitoare.

— Bună seara, domnișoară Foster! Sunt Alan, șoferul domnului Miles.

Mă schimb la față.

— Oh! E totul în regulă?

— Da, domnul Miles m-a rugat să vă iau și să vă duc la apartamentul lui. A întârziat cu o conferință la telefon și vine și el în scurt timp.

— O, OK! Cobor acum!

Îmi iau geanta pe care am pregătit-o cu lucruri pentru noapte și, aruncând o ultimă privire prin apartament, cobor la parter.

Ies pe trotuar și-l văd pe șofer, în obișnuitul lui costum negru, stând lângă limuzină.

— Bună! spun eu neliniștită, apropiindu-mă de el.

— Bună!

— Eu sunt Emily.

Întind mâna, jenată că nu m-am prezentat până acum.

— Eu sunt Alan.

Îmi zâmbește cald și ne dăm mâna.

— Ești gata? mă întreabă.

— Da!

El deschide portiera, așa că urc pe bancheta din spate. Închide portiera și o pornim prin întunericul din New York. Nu pare adevărat – eu, în limuzină, condusă de șofer la apartamentul lui Jameson.

Ajungem la clădirea lui, iar el se oprește în zona de parcare și deschide portiera.

— Te conduc sus! zice și întinde mâna să-mi ia geanta.

— E OK! O duc eu! Mulțumesc, oricum!

El se încruntă. Văd că e dezamăgit.

— Asta dacă nu vrei să o duci tu, îngaim eu.

— Mulțumesc! Îmi zâmbește când ia geanta, apoi adaugă: Așa aș prefera!

Doamne! S-a supărat că am vrut să-mi duc singură geanta. Ce-i cu universul ăsta paralel?

Urcăm în liftul elegant, iar însoțitorul știe deja la ce etaj să mă ducă. Probabil îl cunoaște pe Alan.

Îmi țin respirația, în timp ce urcăm în liniște. Ajungem la etajul lui și-l urmez șovăitoare pe Alan când deschide ușa.

— Domnul Miles n-ar trebui să mai întârzie mult. E încă la birou. Conferința durează mai mult decât se aștepta.

— Mulțumesc! îi răspund cu un zâmbet.

— Îți mai pot aduce ceva?

— Nu, e în regulă!

Dând politicos din cap, închide ușa și mă lasă singură. Mă întorc și văd veiozele aprinse strategic, creând o priveliște care-ți taie răsuflarea. Luminile strălucitoare ale New Yorkului sunt de-a dreptul spectaculoase. Scot telefonul și fac câteva poze. N-aș putea să mă port ca o admiratoare când el e aici.

Intru în dormitor și-mi pun geanta în dressingul gol, apoi intru în al lui. Costume și cămăși aliniate frumos, șiruri întregi de pantofi scumpi, impecabil lustruiți.

Ating mânecile costumelor, privind în jur. Deschid sertarul de sus al comodei și zâmbesc văzând organizarea exagerată. Cravatele sunt rulate și așezate astfel încât pare un butic de lux pentru bărbați. Ceasuri... Le număr. Zece ceasuri scumpe așezate la rând. Și atunci văd ceva rulat lângă ceasurile lui. Îmi stă inima când văd inițialele.

E.F.

Fularul meu!

L-a păstrat.

Nu numai că l-a păstrat, dar e așezat la un loc cu lucrurile lui speciale. Îl iau și-l țin în mână, holbându-mă la el. Închid ochii și respir adânc; mirosul vag al parfumului meu încă se simte.

Nu mi-am imaginat atunci. Chiar era acolo, cu mine. Zâmbesc larg și pun fularul la loc unde era, închizând cu grijă sertarul.

Nu știu ce să fac cu informația asta, dar sunt al naibii de mulțumită de descoperirea mea. Inima mi-o ia la goană.

L-a păstrat!

Mă plimb prin apartament, privind în jur. Trec mâna peste suprafețele grele de marmură din bucătărie și zâmbesc văzând luxul extraordinar al apartamentului.

Mă întreb dacă a mâncat.

Deschid frigiderul, dar e surprinzător de gol. Un pui și câteva ingrediente. Deschid cămara și mai găsesc câteva lucruri. Mă uit la frigiderul pentru vinuri și mă încrunt – e plin.

Sigur că e!

Cât de des ia domnul Miles o cină lichidă?

Hm, trebuie să-i țin cumva în frâu stresul.

Îmi torn un pahar cu vin, scot ingredientele și mă uit prin dulapuri după oale și tigăi, tocătoare și cuțite. Caut Spotify pe telefon și pun o muzică relaxantă.

Încep să tai puiul cu un zâmbet prostesc pe față.

Mi-a păstrat fularul.

Trei sferturi de oră mai târziu, aud ușa deschizându-se.

— Em? strigă el.

— În bucătărie.

— Hm... Ceva miroase bine.

Mă sărută și mă prinde în brațe din spate.

— Ce gătești?

— Tocăniță de iepuraș futăcios.

El râde în hohote. E un sunet grozav! Îmi stârnește fiori în interior.

— Mama ta știe că ești canibală?

Mă sărută pe obraz.

Chicotesc și amestec în cratiță.

— Nu, să nu-i spui!

— Nu era nevoie să gătești. Te-aș fi scos în oraș, zice el și își toarnă un pahar cu vin.

— E luni.

Mă încrunt.

— Și? zice el și mai ia o gură de vin.

— Nu ieși la cină când mâine ai școală.

— Eu ies în fiecare seară.

— Poftim? îl privesc încruntată. Mănânci în oraș în fiecare seară?

— Da, desigur! De ce?

Rămân cu gura căscată și pun mâna în șold.

— Jameson Miles, ai mai mulți bani decât judecată! Cum să te relaxezi dacă ieși în fiecare seară la cină?

— Stau la restaurant și mănânc. E foarte ușor! zice el și ridică din umeri.

Dau ochii peste cap a lehamite și continui să amestec.

— Ți-e foame?

— Mor de foame!

Mă ia în brațe și se uită de sus la mine.

— Chiar ți-a fost dor de mine în weekend?

Mă ridic pe vârfuri și-i sărut buzele mari și frumoase.

— De fapt, da.

Mă ține strâns în brațe.

— Acum ar trebui să spui că și ție ți-a fost dor, bombăn eu sec în umărul lui.

— Mie nu mi-e dor de oameni.

— Ihh! pufnesc eu și mă desprind din brațele lui, întorcându-mă la amestecatul în oală. Poți să ieși de aici ca să-ți pun droguri în mâncare? îl întreb. Am de gând să te jefuiesc.

El râde.

— Numai dacă promiți să profiți de trupul meu cât dorm.

Încep să râd.

— Ne-am înțeles!

Pun cina pe farfurii și ne așezăm la blatul din bucătărie. Îmi țin respirația când ia prima îmbucătură.

— Hm, delicios! murmură el.

Zâmbesc cu mândrie.

— Un iepuraș futăcios care gătește! exclamă el și rânjește cu furculița plină de mâncare.

— Îmi place să gătesc. E pasiunea mea.

El se încruntă și mă privește atent.

— N-am mai întâlnit pe cineva ca tine, Emily.

— Cum așa?

— Nu știu! Nu-mi dau seama de ce. Ești foarte... Se oprește și caută cuvântul potrivit: Neafectată.

— Neafectată de ce? rânjesc în timp ce mănânc.

El ridică din umeri.

— De New York.

— N-ai mai avut niciodată o iubită care să gătească pentru tine?

— N-am avut decât o singură relație serioasă, iar ea era dependentă de muncă, la fel ca mine. Ridică din umeri, apoi adaugă: Ajungeam amândoi acasă târziu, după serviciu. Era mai ușor să ieșim în oraș.

Iau o gură de vin și mă uit la el. Mi-ar plăcea să sar pe el cu un milion de întrebări despre ea, dar nu o fac. O să par nonșalantă.

El întinde mâna după vin și se strâmbă.

— Ce e?

— Mă doare spatele.

Se ridică și-și întinde trunchiul.

— Cineva a insistat să concediez maseuza.

— O, ea! pufnesc eu. Nu-mi strica seara! O să-ți găsesc altă maseuză mâine!

El se mai întinde puțin.

— Chiar te rog.

— De ce te doare atât de tare spatele?

El se așază iar.

— Când mă enervez, mi se încordează spatele.

— Și ce altceva se mai întâmplă când te enervezi?

El mestecă și se gândește ce să răspundă.

— Îmi pierd cumpătul.

Îi zâmbesc larg.

— Ce e? rânjește el.

— În tot acest timp am crezut că ești un nemernic, când tu erai doar stresat?

El râde.

— Și tu ce scuză ai că erai o scorpie?

Sorb din vin.

— Niciuna. Chiar sunt o scorpie.

El ridică paharul și-l ciocnește cu al meu. Ochii lui au o strălucire tandră.

— Mulțumesc pentru cină! E delicioasă! Se apleacă și mă sărută, apoi adaugă: Ca tine.

Îmi amintesc ceva.

— Oh, o să te bucuri să afli că mi-am adus echipamentul de sport ca să ies cu tine la alergat dimineață.

— Serios? întreabă el surprins.

— Aha!

— Eu alerg repede.

— Bine, pentru că eu merg încet.

Câteva ore mai târziu, râdem amândoi în hohote pe întuneric.

— N-ai făcut așa ceva, spune el.

Încep să râd.

— Ba da!

E târziu și stăm întinși în pat, față în față, stând de vorbă după ce am făcut dragoste.

— Ce naiba?

Întinde palma pe abdomenul meu, apoi pe sâni în timp ce ascultă. Are o expresie năstrușnică pe față.

— Cum așa?

— Păi...

Mă gândesc o clipă.

— Era prima mea mașină și o aveam doar de o săptămână. Conduceam cu prietena mea și era al naibii de cald în ziua aia. Mergeam să ne cumpărăm niște blugi ieftini, și, la un moment dat, indicatorul de temperatură a început să se supraîncălzească.

El mă ascultă, zâmbind.

— Am oprit la service și l-am sunat pe tata, iar el mi-a zis să-i pun ulei. Evident, eu nu știam unde să pun uleiul, așa că am presupus că e gaura mică pe unde măsori.

— La jojă? icnește el, uluit. Cum naiba l-ai băgat acolo?

Izbucnesc în râs. E cea mai ridicolă poveste pe care am auzit-o vreodată.

— Am împrumutat un furtun și l-am turnat, apoi a dat afară peste tot.

Clatin din cap, amintindu-mi totul de parcă a fost ieri.

— Am crezut că e în regulă și am plecat, iar uleiul s-a scurs la motor și a luat foc.

El cască ochii la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Draga mea mașină de cinci sute de dolari, pe care îi economisisem un an de zile, a fost distrusă în doar o săptămână; asta s-a întâmplat.

Râdem amândoi, rămânând apoi tăcuți.

Mă sprijin în cot și mă uit la bărbatul superb și gol de lângă mine.

— Trebuie să fi făcut și tu vreo prostie în viața ta, Jameson Miles.

El îmi zâmbește blând în întuneric.

— Da! Am făcut!

— Ce anume? rânjesc eu.

El se întinde și-mi prinde fața în palmă, dând cu degetul pe buza mea de jos.

— Nu ți-am cerut numărul de telefon.

Capitolul 14

— NU VREI SĂ TE GRĂBEȘTI, FEMEIE? MĂ STRIGĂ JAMEson, alergând înaintea mea.

Gâfâi de zici că-mi dau duhul, încercând să țin pasul cu el. *Fir-ar, încearcă să mă omoare!*

— Care-i graba?

El se întoarce și aleargă înapoi spre mine.

Mă uit la el încruntată.

— Doamne, ce vesel și plin de energie ești dimineața!

El râde și pornește iar, iar eu abia mă târâi. Îl zăresc făcând o buclă ca să mă poată vedea, pe urmă aleargă înapoi.

— Cum de alergi atât de repede?

El continuă cu spatele în fața mea în timp ce vorbim.

— Păi, îmi imaginez că fuge cineva după mine cu un topor.

Jameson nici măcar nu gâfâie.

— Poftim? Glumești?

El clatină din cap, zâmbind năstrușnic.

— Metoda ta de relaxare este să-ți imaginezi că te urmărește cineva cu un nenorocit de topor?

El râde și aleargă cu spatele.

— Funcționează. Alerg mult mai repede așa.

— Acum are sens, pufnesc eu. Piesele de puzzle se potrivesc acum.

— Ce puzzle?

— Ai spatele încordat pentru că maseuza ta ți-l distruge ca să ți-o poată trage din nou.

El rânjește.

— Exercițiul tău de relaxare este să fii urmărit de un ucigaș cu toporul.

Începe să râdă.

— Și ieși în oraș șapte seri pe săptămână. Nici nu-i de mirare că ești stresat, ticălos nebun ce ești!

Mă trage spre el de tricou și mă sărută pe buze.

— Noroc că te am pe tine să mi-o tragi până mă calmez, nu-i așa?

— Așa e, la naiba! gâfâi eu.

Trebuie să încetăm cu vorba. Nu pot să alerg și să vorbesc în același timp. Până la urmă, ce fel de atletă olimpică crede el că sunt?

— Și ce exerciții mi-ai recomanda? Pentru relaxare, adică, mă întreabă Jameson și începe să alerge ușor pe lângă mine.

Mă gândesc un pic.

— Aerobic în apă.

— Ha! râde el. Nu sunt chiar atât de bătrân.

— Ești destul de bătrân, spun eu cu răsuflarea tăiată.

— Vrei să ne luăm la întrecere?

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că ucigașul mi-a înfipt toporul în plămâni și sunt pe cale să mor dintr-o clipă în alta. Sper că știi cum să mă resuscitezi.

El râde.

— Lașo!

Pleacă în viteză, iar eu mă târâi după el și zâmbesc, văzându-l cum aleargă în cerc prin Central Park ca să mă poată vedea.

Jameson Miles e într-o formă fizică foarte bună... și e extrem de sexy.

Și, din fericire pentru mine, eu sunt iepurașul lui futăcios.

Stau în hol și le aștept pe Ava și Molly. E pauza de prânz, iar Molly vorbește cu unul dintre paznici. Cred că i s-au aprins călcâiele după el.

— Ieși în oraș în weekendul ăsta? mă întreabă Ava.

— Hm, nu sunt sigură ce-o să fac. S-ar putea să mă duc acasă.

Doamne, nu vreau deloc să ies din nou cu ea! Nu o interesează decât bărbații care au bani. E atât de neobișnuit pentru mine, încât nu suport ideea!

Se deschide un lift, iar din el ies Tristan și Jameson. Mai sunt doi bărbați cu ei. Poartă un costum bleumarin și o cămașă albă, imaculată, și e întruchiparea bărbatului superb. Păr brunet, maxilar pătrățos și ochii aceia albaștri, pătrunzători. E greu de crezut că în urmă cu doar șase ore era adânc în corpul meu la duș. Am făcut-o de două ori când am ajuns acasă după alergarea de dimineață. Bărbatul ăsta e un animal. Iar scula lui e de pe altă planetă.

Am murit și am ajuns în paradisul directorului executiv!

— O, Doamne! șoptește Ava. Ia uite cine vine!

Jameson e adâncit în discuția cu ceilalți bărbați și trec toți patru prin holul aglomerat. Toată lumea se oprește și se uită după ei. Rămân nemișcată când trece pe lângă mine, iar în ultima clipă ridică privirea și mă vede. Pășește ezitant, iar eu clatin subtil din cap spre el. Nu vreau să știe nimeni despre noi. El dă scurt din cap, în semn că a înțeles.

și merge mai departe, reluându-și discuția. Ne uităm după ei când ies pe ușile din față și apoi dispar pe stradă.

Probabil se duc la prânz.

— Serios, unde găsim și noi bărbați ca frații Miles? oftează Ava.

— Nu-i așa?

Mă uit spre strada pe care au dispărut.

— Într-o bună zi! șoptește ea. Într-o bună zi!

Mă întreb dacă Jameson a avut un prânz prelungit și cu multă băutură și, mai important, dacă mi-a adus prăjitură? Se apropie acel moment al zilei când mă gândesc doar la ceva dulce cu care să-mi beau cafeaua.

— Bună, Emily, ai articolele pe care le publicăm mâine? mă întreabă Hayden.

Îi zâmbesc. *Hm!*

— Credeam că trebuie să le predau la 16, iar acum e 15.

Hayden e cel căruia îi predau știrile, iar el le trimite către etapa următoare.

— Știu, dar aș vrea să încep devreme, spune el pe un ton nonșalant.

Ce să înceapă devreme? El ne vinde articolele? D-asta le vrea devreme, ca să le poată da celui care plătește mai bine?

— Încă nu sunt gata.

— OK, bine! zice el și-mi zâmbește. Trimite-le prin e-mail de îndată ce le termini!

Mă uit fix la el.

— Sigur!

Îl urmăresc cum se întoarce la birou și începe să vorbească cu cel de lângă el.

Sunt cu ochii pe tine, ticălosule!

Mă uit prin birou cu o îndârjire renăscută. *Sunt cu ochii pe voi toți. Toți, până la unul.*

E ora patru și îi trimit un e-mail lui Jameson.

Bună,

Ți-am programat un masaj cu cineva de la fizioterapie. O să ajungă la tine la 19. Sper că se potrivește cu planurile tale.

IF

xoxoxo

Câteva clipe mai târziu, primesc răspuns:

Dragă IF,

Te rog, spune-mi ce înseamnă „cineva".

J

xx

Dau ochii peste cap. Știam că o să mă întrebe.

Dragă domnule J,

Cineva... adică... un fizioterapeut profesionist, maseur care nu prestează acte sexuale. Specializat în tratamentul spatelui și extrem de scump.

IF

xoxoxo

Aștept câteva clipe și primesc răspuns:

IF,

Bine, poți să-l lași tu să intre în apartamentul meu, te rog? O să-l rog pe Alan să te ia la 18.30. Ne întâlnim acolo. S-ar putea să întârzii un sfert de oră.

J

xox

Zâmbesc larg, iar speranța îmi înflorește în suflet. Îi răspund:

Ne vedem diseară?

El îmi scrie:

Da! Sunt plecat toată săptămâna următoare, așa că trebuie să țin și ședințele pentru perioada aia. Ne vedem diseară!
Jay
xox

Probabil ar trebui să o fac puțin pe inabordabila și să pretind că am ceva de făcut, dar nu sunt în stare. Îi răspund la e-mail:

Jay,
O să pregătesc cina. Ce vrei să mănânci?
IF
xoxo

Vine imediat răspunsul:

Singurul lucru pe care vreau să-l mănânc diseară ești tu. Acum întoarce-te la treabă până nu te aplec peste birou!
xox

Zâmbesc și simt că mă îmbujorez în timp ce închid e-mailurile. Fără îndoială, e cel mai sexy bărbat de pe pământ.

Mă simt ca un master chef în bucătăria luxoasă a lui Jameson. E abia 19 și pornesc aragazul, apoi pun vasul cu apă deasupra. Îmi place să-i pregătesc cina. Știu că n-a

mai avut parte de așa ceva, așa că mi se pare ceva special să fac asta pentru el.

Interfonul bâzâie și mă uit în jur. *Rahat! Unde-i interfonul?*

Văd un telefon și un ecran aproape de ușa de la intrare. Ridic receptorul.

— Alo?

— Bună ziua, sunt Matthew, fizioterapeutul! Sunt aici pentru ședința de masaj.

Zâmbesc și mă uit la ecran. Matthew arată bine, are înfățișarea tipic scandinavă.

— Urcă!

Apăs pe buton și deschid ușa pentru el, iar tipul dispare în lift. Câteva clipe mai târziu, bate la ușă.

— Bună! îi zâmbesc eu.

— Bună!

Intră în apartament, purtând uniforma albă și ducând în mână patul de masaj pliat.

Uau... Matthew e foarte sexy! Poate ar trebui să fac și eu un masaj?

— Unde să mă instalez? întreabă el.

— Hm.

Privesc încruntată în jur. Unde vreau să se instaleze?

— Stai o clipă!

Merg pe coridor și mă uit în camere. E o cameră în capăt cu o bandă de alergat și o bancă pentru ridicat greutăți.

— Chiar aici, în capăt, te rog!

El pornește cu mersul acela sexy și începe să se pregătească. Deodată, îmi amintesc că este același scenariu pe care îl avea Jameson cu Chloe, numai că ei chiar făceau sex. Mi se strânge stomacul la gândul ăsta.

Încetează!

— O să fiu aici dacă ai nevoie de mine!

Mă întorc neliniștită în bucătărie. Rahat, e în regulă dacă-l las singur acolo? Oare ar trebui să stau cu ochii pe el sau ceva?

Mă uit din nou pe hol ca să mă asigur că nu iese din cameră să-și bage nasul prin apartament. O, fir-ar, care e protocolul cu străinii într-un loc ca acesta?

Se aude ușa de la intrare și apare Jameson.

— Bună! spune el sec.

Zâmbesc.

— Bună! îi răspund și îl strâng în brațe. Ce face bărbatul meu?

— Bine! îmi zice, apoi trece grăbit pe lângă mine.

Oh! Mă încrunt. Nu e salutul la care speram.

— A venit deja?

— Da, e în camera din capăt.

— Mă duc să fac un duș rapid. Poți să-i spui că vin în cinci minute, te rog?

— Sigur!

Dispare în dormitor, iar eu mă întorc pe hol.

— Jameson face repede un duș. Durează doar câteva minute.

— OK, mersi! îmi răspunde Matthew, care-mi zâmbește.

Mă întorc în bucătărie și amestec legumele pe care le gătesc. Poate ar fi trebuit să rămân acasă în seara asta. Nu părea prea bucuros să mă vadă.

Zece minute mai târziu, mâini calde îmi cuprind talia din spate, iar buzele lui Jameson îmi găsesc tâmpla.

— Bună, iubito! șoptește el încet.

Mă întorc și-l văd cu un prosop alb pe talie.

— E totul în regulă?

— Da, sunt doar foarte obosit.

Respiră greoi.

— Ultimul lucru de care am chef e un afurisit de masaj, șoptește el și-și lipește obrazul de al meu.

— O să te simți mult mai bine după, spun eu. Masaj, cină și somn.

El dă ochii peste cap și se îndepărtează pe hol.

Zâmbesc și-l ascult. De câte ori trage aer în piept, Jameson scoate un sforăit ușor. Stau pe canapea în pijamale și mă uit la un film, iar el e întins cu capul în poala mea și doarme dus.

Pare ciudat de... normal.

Nu glumea când spunea că e obosit. E mai mult de atât – e epuizat.

Cred că e mai mult o epuizare psihică decât fizică și nu-mi pot imagina cu ce se confruntă la serviciu în fiecare zi. Suportă presiunea de a conduce Miles Media de la o vârstă foarte fragedă. Chiar și în tinerețe, trebuie să fi fost instruit pentru acest rol. Dar Jameson Miles, directorul executiv, e un simplu muritor, și am un sentiment protector în privința lui.

Îmi trec distrasă degetele prin părul lui și mă bucur de apropierea asta de el.

Nu cred că sunt mulți oameni care îl văd atât de relaxat.

— Jay! șoptesc încet.

El se încruntă în somn.

— Jay, la culcare, iubitule! îi spun.

El respiră adânc, se întinde și clipește, de parcă nu știe unde e.

Îmi trec degetele prin părul lui.

— La culcare!

Îi zâmbesc blând.

Mă ridic și sting luminile și televizorul, apoi mă ia de mână și mă duce pe hol, spre dormitorul lui. Se spală pe dinți și se bagă în pat.

Câteva clipe mai târziu, când sunt gata, urc în pat lângă el și mă trage în brațele lui.

— Noapte bună, iubito! șoptește el și mă sărută pe frunte.

Stăm întinși, unul lângă altul. Este o apropiere între noi pe care n-am mai simțit-o până acum.

— Noapte bună! îi răspund și mă lipesc de pieptul lui.

Noaptea asta a fost lipsită de sex... și normală... și ciudat de intimă.

S-ar putea să fiu dependentă.

Mă trezesc și simt niște mâini puternice care-mi desfac coapsele. Capul lui Jameson e între picioarele mele, iar limba lui groasă alunecă pe sexul meu. Dau capul pe spate și îi cuprind ceafa cu mâinile. Corpul meu zvâcnește de excitație, așa că știu că lucrează de ceva timp.

— O, Doamne! gem eu. Bună dimineața, Jay!

El întoarce capul și-mi sărută interiorul coapsei.

— 'Neața!

Îmi mușcă clitorisul și închid ochii. *Doamne sfinte!* E treaz acum, în plină glorie. Continuă să sugă în timp ce valuri de plăcere încep să pulseze în mine. Înfige agresiv trei degete groase în vaginul meu și tresar. E specialitatea lui Jameson – să mi-o tragă cu degetul cu atâta forță, încât am orgasm înainte să facem sex.

N-am mai fost niciodată cu un bărbat care să mă satisfacă în atâtea feluri diferite.

Începe să mă călărească, iar mâna i se concentrează pe sarcina aceea. Stau cu picioarele întinse pe saltea și Doamne!

— O, Doamne... Cât de bine e! spun gâfâind.

Sunetul excitației mele ude răsună prin camera tăcută în timp ce mă satisface.

Bărbatul ăsta e nebun. Acum zece minute dormeam dusă.

Se apleacă și mă mușcă de clitoris, iar eu zvâcnesc într-un orgasm puternic. Corpul îmi saltă în față, dar el mă apasă la loc.

— Sst! șoptește el să mă liniștească. Din nou, spune el cu ochii la mine.

— Nu!

Mă ridic imediat și-l prind de umăr, trăgându-l deasupra mea. Ne sărutăm, căzând la loc pe saltea, și îl prind cu piciorul de talie.

La naiba, ce stil de a te trezi!

Sărutul devine pătimaș și simt sexul în deschizătura mea, apoi se oprește.

— E OK! Iau anticoncepționale, spun încet, ținându-l cu fața lipită de a mea.

El închide ochii o fracțiune de secundă și apoi, de parcă nu se poate relaxa fără prezervativ, se ridică de pe mine și se duce la noptieră. Mă uit cum scoate unul și îl pune.

Apoi se întoarce la mine. Alunecă în mine cu o mișcare rapidă. Scot un strigăt când sexul meu începe să aibă spasme în jurul mușchiului său gros.

— Ține-te! geme el.

La naiba... Cum naiba să-l țin? De parcă e posibil.

El privește în jos, la mine. Pielea lui măslinie e acoperită de sudoare, ochii albaștri îi strălucesc, iar eu zâmbesc, minunându-mă de specimenul perfect din fața mea... din mine.

El depărtează picioarele și se așază în genunchi, apoi îmi ridică picioarele în fața lui, ținându-mă de glezne, și începe să mă pompeze – cu lovituri puternice și groase –, și rămâne cu gura căscată, uitându-se la locul unde trupurile noastre se unesc.

Văd cum se contractă fiecare mușchi de pe trunchiul lui în timp ce împinge înainte. Fir-ar să fie, să-l văd pe Jameson Miles cum și-o trage e cel mai tare film porno din lume! Crește ritmul, iar corpul lui își pierde controlul. Strâng păturile de sub mine, simțind că sunt aproape.

Sunetul corpurilor noastre lovindu-se unul de altul răsună prin cameră. Ochii lui se închid de extaz și geme când trupul lui pornește la treabă cu adevărat.

— Sunt aproape! scâncesc eu.

— Ține-te! se răstește el, pompând în continuare.

— Jameson!

Mă prinde de picioare și le dă într-o parte, unite, iar ochii îi scapără de excitație începând să se miște lent și controlat.

Oh... Bărbatului meu îi place strâmt.

Mă încordez, iar el dă ochii pe spate. Mă încordez iar și nu mai poate. Rămâne înfipt adânc, și simt zvâcnetul sugestiv când își dă drumul adânc în corpul meu. Se golește și apoi, știind că nu pot să am orgasm în poziția aceea, se ridică deasupra mea și mă sărută în timp ce ritmul se domolește.

Asta îmi place... E genul de sex pe care îl prefer cu el. Când facem dragoste încet, tandru. Se sprijină în coate și mă sărută în timp ce corpul lui îmi dă exact ce-mi trebuie.

Pe el... Am nevoie de el, în întregime.

Ne privim în ochi și ceva frumos trece prin noi doi. Sărutul e tandru, dar privirea lui e cea care mă dă peste cap.

Ne îndrăgostim unul de altul.

Nu e doar sex ocazional; nici măcar nu e sex. Facem dragoste cu adevărat.

— Jay! gâfâi și mă uit în ochii lui.

— Știu, iubito! șoptește el.

Îl prind de umeri și rămâne înfipt adânc, iar corpul meu se contractă în jurul lui.

Buzele lui mă sărută, un sărut lent și molcom, tot ce n-am avut niciodată.

Mă termină încet, apoi se lasă pe saltea lângă mine și mă întoarce cu fața spre el.

Ne uităm unul la altul și sunt copleșită de senzația de intimitate.

Mă uit la fața lui frumoasă și zâmbesc blând.

— Cred că...

— Nu! îmi taie el vorba.

— Ce e? mă încrunt.

— Nu strica totul!

Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Cum aș putea să stric?

— Nu te îndrăgosti de mine, Emily!

Ce naiba? Mă holbez la el.

— De ce nu?

— Pentru că noi nu suntem așa. Bagă-ți bine în cap!

Chiar în clipa asta. Se ridică grăbit și intră în baie, închizând ușa, care se trântește cu un trosnet puternic.

Mă întorc pe spate și mă uit în tavan. Voiam să spun că cred că e cel mai bun ceas deșteptător din lume.

Iubirea era doar un gând secundar.

Capitolul 15

COBOR DIN PAT ȘI DAU BUZNA ÎN BAIE. ÎL GĂSESC LA duș.

— Ca să știi, Jameson, mă răstesc eu, voiam să-ți spun că așa ar trebui să mă trezești în fiecare zi!

El mijește ochii furios.

— Mi se pare că singurul care se gândește la dragoste aici ești tu.

El dă ochii peste cap și-și săpunește zona intimă.

Mă înfurii când își dă ochii peste cap.

— Așa că nu întoarce lucrurile pe dos și nu mă respinge pentru că tu te îndrăgostești de mine!

Nu știu ce să-i mai spun, așa că ies. Îmi iau geanta și mă duc spre altă baie să-mi fac duș. Nu intru la duș cu el.

Prost nesimțit!

După o jumătate de oră, intru în bucătărie și-l văd pe domnul Miles, directorul executiv – costum gri, cămașă albă și afișând atitudinea controlată și arțăgoasă.

— Ești gata?

— Ah!

Mă uit în jur.

— Doar să-mi iau lucrurile.

Intru în dormitor și mă privesc în oglindă. Port ținuta lui preferată azi, iar el nici n-a observat. *Ei bine... naiba să-l ia!*

Al naibii disperat după control, ce mă enervează!

Ies din dormitor cu geanta pe umăr.

— Să mergem!

Se încruntă când vede ce duc cu mine.

— Ce faci cu geanta aia? Ia-o mai târziu!

— O iau cu mine la serviciu. E în regulă.

Mă uit în ochii lui.

— Am multe pe cap săptămâna asta.

El încleștează fălcile, uitându-se urât la mine.

— Bine!

Se întoarce și iese, iar eu zâmbesc.

Ți-am cedat controlul în ultimele zile, domnule Miles, dar nu-mi lua supunerea drept slăbiciune!

Nu o să implor niciun bărbat să mă iubească, director executiv miliardar sau nu!

Nu strica totul!

Știu că i-am spus că vreau să fim prieteni care fac sex, dar regulile s-au schimbat.

Pentru mine, cel puțin.

Urcăm în lift și mă uit drept în față. Simt animozitatea emanând dinspre el. O parte din mine detestă faptul că-l las să se enerveze chiar înainte de a-și începe ziua, dar la naiba cu asta! Nu-mi pot petrece viața umblând cu mănuși cu nivelul lui de stres.

Ieșim în hol, iar limuzina e parcată și așteaptă. Alan stă lângă portieră.

— Bună, Alan!

Îi zâmbesc când ne apropiem, de parcă n-aș avea nicio grijă.

Alan zâmbește și dă din cap în chip de salut.

Jameson rămâne tăcut. Întinde mâna, făcându-mi semn să urc prima. Urc în mașină și mă mut pe banchetă, iar Jameson se așază lângă mine.

Un ziar împăturit e pe banchetă, îl iau și încep să-l citesc.

Jameson se holbează la mine și-mi dau seama că e ziarul lui. Ei bine, ce să-i faci – eu l-am luat prima. Timp de zece minute, citesc în tăcere. Nu e niciunul din articolele mele false azi. *Hm!* Mă întreb dacă are vreo legătură cu faptul că nu i l-am dat ieri lui Hayden până la patru. Mă gândesc la asta o clipă. O să testez azi teoria asta. O să-i predau articolul la trei să văd ce se întâmplă.

— Ce faci diseară? întreabă el.

— Ies în oraș cu Ava, mint eu și-i întind ziarul.

— Ți-am spus că nu vreau să ieși în cluburi cu ea.

Zâmbesc. Ce tupeu are disperatul de control!

— Ce fac când nu sunt cu tine nu te privește, Jameson.

— Acum o să începi să fii teatrală?

Dau ochii peste cap.

— Încetează odată!

— Ce să încetez?

Îl privesc în ochi.

— Nu sunt îndrăgostită de tine. Așa că... poți să nu te mai temi că aș fi. Îmi place compania ta, dar e evident că ai o problemă cu cineva dacă ține la tine și confunzi asta cu dragostea, zic și dau ochii peste cap. Totul e puțin prea dificil, să fiu sinceră.

Își încleștează maxilarul și știu că pe dinăuntru spumegă.

— Ce înseamnă asta?

— Ce anume? îl întreb.

— Că e prea dificil.

— Înseamnă că poți să găsești pe altcineva care să nu se îndrăgostească de tine. Nu mă deranjează, îi spun și ridic din umeri.

— Nu te deranjează? șoptește el, înfuriat. Adică dacă m-aș duce să fac sex cu altcineva în seara asta, nu te-ar deranja?

Mă holbez la el, încruntată. Ce naiba se întâmplă în capul lui? Îmi trag mâna peste față.

— Jameson, ce mama dracului! Ce vrei de la mine?

— Nu știu! se răstește el.

— Bine! Răsuflu adânc, apoi îi zic: S-o lăsăm așa, atunci!

— Cum adică?

— Doamne! răspund exasperată. Pentru un bărbat inteligent, ești complet idiot. Nu pot să te ajut să-ți dai seama ce vrei de la mine, Jameson!

Mă privește fix.

— Acum îmi spui să nu stric totul îndrăgostindu-mă de tine, în clipa următoare îmi spui că nu vrei să ies fără tine.

Se sprijină de banchetă, jignit.

— Vreau un prieten bun cu care să fac sex. Am vorbit despre asta. Mi se pare că singurul care încalcă regulile ești tu. De ce te gândești măcar la dragoste?

— Nu o întoarce acum! șoptește el furios.

— Bine, atunci! îi răspund. Poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui că nu simți nimic pentru mine?

El dă ochii din cap disprețuitor.

— Poți?

— Sigur că pot.

Îl privesc în față.

— Atunci, spune-o!

— Ce?

— Spune-mi că nu simți nimic pentru mine. Spune-mi că nu te-ai gândit niciodată la mine în ultimul an și că nu ai păstrat fularul meu!

El mijește ochii, mânios.

— Exact asta credeam și eu, pufnesc și mă întorc spre fereastră.

— Mă întrebam cât o să dureze până scorpia răutăcioasă o să scoată iar capul ăla urât, bombăne pe înfundate.

— Ha! îi răspund pe un ton supărat. Măcar scorpia asta știe ce vrea.

— Și ce anume vrea? întreabă el, indignat.

— Un bărbat; asta vrea – unul care nu se teme de ceea ce simte.

— Du-te naibii! șoptește el. Nu mai vorbi! Mă stresezi al dracului de tare cu rahaturile tale! Dacă voiam o psihiatră, mă întâlneam cu una!

Rânjesc și mă uit pe fereastră.

— Nu ne întâlnim, Jameson! Doar ne-o tragem! Vorbește corect!

— Dacă ieși cu Ava la agățat în seara asta, nu o să o mai facem.

— Poftim? răbufnesc, clocotind de nervi. Nu poți să-mi spui ce să fac.

El mă privește în față.

— Ba pot! Și tocmai am făcut-o.

— Jameson!

Mă opresc, încercând să mă gândesc la o replică inteligentă și calmă.

— Nu m-aș culca niciodată cu altcineva pe la spatele tău – știi asta. Dar nu poți să-mi spui unde am voie să mă duc. Chiar dacă m-ai iubi, ceea ce nu e cazul, nu ți-aș permite să-mi dictezi ce să fac.

— Vorbesc serios!

— Du-te naibii!

Mașina oprește la colț la mine acasă, unde cobor, și deschid portiera în grabă.

— Ne vedem diseară! se răstește el când cobor.

Mă aplec înapoi spre mașină.

— Da, așteaptă-mă! O să vin când o îngheța iadul!

Trântesc portiera cu putere.

Limuzina pornește, iar șoferul înaintează spre clădirea Miles Media, în timp ce trag aer în piept, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

Al dracului dobitoc!

— Mă întreb despre ce o fi vorba, se încruntă Molly, care citește știrile pe computerul ei.

— Despre ce vorbești? răspund, tastând în continuare.

— Scrie aici că Miles Media are întâlniri de criză cu acționarii și că mai multe ședințe sunt programate la Londra săptămâna viitoare.

Mi se strânge inima; Jameson pleacă la Londra săptămâna viitoare.

— Poftim?

Ea întoarce ecranul spre mine, așa că citesc articolul din secțiunea de afaceri despre scăderea prețului acțiunilor Miles Media. Îmi sprijin fața în palmă și citesc mai departe.

Doamne... Ce coșmar!

Mă uit și-l văd pe Jake râzând cu una dintre fete la biroul ei, de parcă n-are nicio grijă. Ce face idiotul ăsta? Investighează măcar cazul?

Îhh, sincer, cred că e persoana nepotrivită pentru sarcina asta. Nu pare că ar avea loc vreo investigație, deși

sunt sigură că știe numerele de telefon ale tuturor fetelor de pe etaj. Oare să-i spun că-l bănuiesc pe Hayden? Nu, e doar o presupunere fără bază reală. O să testez azi teoria.

La naiba cu asta! Trebuie să aflu eu singură cine face chestia asta. E evident că Jake habar n-are.

Cu coada ochiului, văd cum oamenii se întorc grăbiți la birouri și, când ridic privirea, observ că Jameson și Tristan trec pe etaj. Tristan zâmbește și vorbește cu oamenii în timp ce merge. Jameson rămâne solemn, cu frumusețea lui țâfnoasă cu tot.

Stă drept ca o scândură, iar fața lui se cere sărutată atât de tare, încât mă doare.

Ești supărată pe el... Mai știi, proasto? Uită-te în altă parte, uită-te în altă parte!

Mă întorc la computer, dar văd costumul gri familiar cu coada ochiului. Ridic privirea și-l găsesc pe Jameson stând în dreptul biroului meu.

— Bună ziua, domnule Miles!

Afișez un zâmbet fals.

El mă privește în ochi.

— Bună!

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Unde e Jake? întreabă el printre dinți.

— Jake flirtează pe undeva, prin birou, spun eu încet. Caută o femeie atrăgătoare și-o să-l găsești!

Arăt spre Jake cu pixul.

Jameson inspiră brusc, uitându-se la Jake, care vorbește cu o blondă, neștiind că e urmărit. Jameson se uită la Tristan și amândoi dau subtil din cap.

— Tristan, mă întrebam dacă putem vorbi câteva clipe în după-amiaza asta, te rog? îl întreb eu.

— Da, desigur! Urcă în jumătate de oră!

Ochii lui Jameson rămân fixați asupra mea o clipă în plus, de parcă așteaptă să spun ceva. Îi zâmbesc cu căldură, ascunzându-mi furia. Poate are dreptate, iar eu chiar sunt o scorpie.

— La revedere!

— La revedere! spune el, se întoarce și se duce spre Jake.

Zâmbesc, urmărind momentul în care Jake îl vede venind și sare iute de pe colțul biroului. Jameson îi spune ceva și văd cum îl mână pe Jake spre lift.

Sper să-l dea afară. În mod sigur nu e îngrijorat de gravitatea cazului.

Patruzeci de minute mai târziu, bat la ușa lui Tristan.

— Intră! spune el.

— Bună! îl salut și îi zâmbesc.

— Bună, Emily! Vino, ia loc! îmi spune și îmi face semn să mă apropii de biroul lui.

Mă așez.

— Voiam doar să te țin la curent cu ceva ce s-a întâmplat ieri și mi s-a părut neobișnuit.

— Grozav, OK! zice Tristan, care ține pixul în mână. Ce este?

— Hayden a venit și mi-a cerut articolele mai devreme.

El se încruntă, ascultându-mă.

— Mi s-a părut ciudat că a avut nevoie de ele devreme. Așa că... am mințit și am spus că nu erau gata.

— Și?

— Și azi n-au fost știri false.

El mijește ochii.

— Nu știu dacă nu cumva mă agăț de detalii, dar mi s-a părut că articolele cu știri false ajung la tipar numai dacă sosesc într-un interval anume.

— Interesant! Grozavă treabă ai făcut! Tristan se gândește o clipă, apoi spune: Amână azi articolul ca să testăm teoria și o să încep să caut niște informații despre Hayden. Bună treabă!

Mă ridic.

— E totul în regulă? întreabă el.

— Da, de ce?

El mă privește un moment și știu că Jameson i-a spus ceva despre cearta noastră de azi-dimineață.

— Doar întrebam.

— Totul e în regulă.

— Bine!

— Ne vedem mai târziu!

Ies din biroul lui fără să par deloc îngrijorată.

E vineri seara, târziu, și mă uit la televizor cu mintea încețoșată. N-am mai vorbit cu Jameson de când ne-am certat miercuri dimineață. L-am văzut în treacăt la serviciu, dar doar atât.

Poate asta a fost – poate nu o să-l mai văd.

Miercuri, romantica din mine era convinsă că el avea sentimente pentru mine și că se va întoarce în genunchi. Joi, am decis că omul are probleme emoționale grave dacă nu vede că are sentimente pentru mine.

Astăzi... mă întreb dacă am vorbit serios. Poate am privit toată situația dintr-un unghi greșit. Tot timpul mi-a dat semnale, iar eu, ca proasta, le-am ignorat pe toate.

Luni pleacă la Londra, cred – nu că aș ști dacă și-a schimbat planurile.

Îmi amintesc de zborul în timpul căruia ne-am cunoscut și, acum, când știu perfect ce stil de viață are, înțeleg totul foarte bine.

Nu mi-a cerut numărul de telefon pentru că nu voia nimic – a și spus că acesta a fost motivul. Dar n-am crezut că a vorbit serios. Am crezut că exista un motiv ascuns și că a fost doar o minciună ca să-mi ascundă adevărul. Poate unii oameni pur și simplu sunt croiți să nu-și dorească niciodată mai mult. Sau poate n-a întâlnit încă persoana potrivită.

Atât de mulți „poate".

Se aude interfonul, mă încrunt și mă ridic să apăs pe buton.

— Alo?

— Bună!

Vocea e neclară.

— Cine e?

— Eu sunt, gâfâie el.

— Jameson?

— Așteptai pe altcineva? întreabă el, enervat.

Zâmbesc, îl las să intre și alerg în dormitor să-mi scot cămașa de noapte zdrențuită, care e pătată în față de ciocolată. Dau disperată din mâini și iau un prosop din cuier. Mi-l înfășor pe piept de parcă abia am ieșit de la duș. E mult mai bine decât o cămașă de noapte murdară, cu ursuleți care dansează. De ce crede bunica mea că am nevoie de ursuleți care dansează, nu voi ști niciodată.

Se aude o bătaie în ușă și deschid în grabă. Și iată-l acolo! Mă întâmpină ochii albaștri, pătrunzători. E ud de transpirație și gâfâie.

Îmi pică fața.

— Ai alergat tot drumul până aici?

El dă din cap. Are un aer melancolic.

— Ești în regulă? îl întreb.

El ridică din umeri și îmi caută privirea.

— Jay! șoptesc și mi se topește inima.

Îl iau în brațe și-l strâng cu putere. Se agață de mine de parcă viața lui depinde de asta.

Stăm îmbrățișați multă vreme; nu e nevoie de cuvinte. În clipa asta, are nevoie de mine.

— Te-a fugărit un ucigaș cu toporul? șoptesc lângă obrazul lui.

Zâmbește și mă strânge mai tare.

— Poate.

— Eu l-am plătit să te urmărească.

— Vrăjitoare ce ești!

Rânjește la mine.

— Haide, să te băgăm la duș.

Îl iau de mână și-l conduc la baie, pornesc apa și-i trag tricoul peste cap.

Ochii lui se întunecă și îi las pantalonii de trening să-i alunece de pe picioare.

— Ultimele zile au fost oribile, murmură el.

Dau din cap și-i trag chiloții în jos.

— Știu, iubitule! Coșmarul ăsta de la serviciu se va termina în curând.

— Nu are legătură cu serviciul.

— Dar cu ce?

El se uită la mine și înghite nodul din gât.

— Cu tine.

Zâmbesc ușor, iar inima îmi bubuie în piept.

— Ți-a fost dor de mine?

El dă din cap de parcă se simte ca un prost.

Îl sărut și-i prind fața în palme.

— Și mie mi-a fost dor de tine, gogomanule!

— Dar ai spus...

— Nu-ți bate capul cu ce a spus scorpia aia răutăcioasă. A dat strechea în ea. Nu-i da atenție!

El rânjește și-mi pune mâinile pe fund.

— A dat strechea în ea? Ce naiba înseamnă asta, Emily?

Chicotesc.

— Când scorpiile răutăcioase înnebunesc, dă strechea în ele.

El râde și mă strânge în brațe, respirând adânc în părul meu, de parcă e ușurat.

— Nu știu ce se întâmplă între noi, Jay.

Ezit să exprim ce vreau să spun.

— Dar poți să contezi pe mine. Nu te teme de noi. Fiindcă eu nu mă tem.

— Ar trebui, îmi dă el replica.

— De ce să mă tem de cineva care mă face să mă simt așa cum mă faci tu?

Fața lui se îmbunează, și-mi atinge buza de jos cu degetul mare.

— Au fost câteva zile lungi fără tine.

Zâmbesc blând. Îl iubesc când e așa.

— Bagă-te sub duș și spală săptămâna asta de pe tine, apoi rămâi cu mine!

Sărutul lui se adâncește și îi simt erecția umflându-se în abdomenul meu. Îmi scoate prosopul și mă duce de mână la duș, lipindu-mă de perete.

Ne sărutăm de parcă am fost înfometați unul după altul. Bărbatul meu, Jim, s-a întors... și simt că am trecut de un obstacol invizibil dintre noi.

Ce anume ar fi, nu știu, dar simt că, dacă pot să-l aduc pe Jim lângă mine suficient cât să devină real ce se întâmplă cu noi, poate îl pot ajuta și pe Jameson să găsească echilibrul între viață și muncă.

Luni dimineață

Jay mă ține strâns în brațe în timp ce ne luăm la revedere. Pleacă la Londra azi pentru o săptămână. Are ședințe în fiecare zi. Am petrecut un weekend uluitor. Am rămas aici, în apartamentul meu, tot timpul. Am gătit, am făcut dragoste, ne-am uitat la filme și am ieșit chiar și la alergat. Directorul executiv arțăgos nu s-a arătat. Ne-am întors aseară la el acasă să-și facă bagajul și, chiar și după aceea, am revenit la mine să dormim. Simt că, atunci când e în casa mea, reușește să se desprindă de Jameson Miles, directorul executiv, și să fie un om obișnuit, bărbatul meu. Poate să uite cine e o vreme și ce așteaptă lumea de la el.

Dinamica noastră s-a schimbat.

Nu știu cum să mă opresc, dar mă îndrăgostesc de el.

Simt cum alunec sub apă, sub apa lui, frumoasa vrajă a lui Jameson Miles.

— Fără escale, OK? îi sugerez.

Jameson zâmbește în timp ce ne sărutăm.

— Fără să vorbești cu fete care trec la clasa întâi!

Acum mă apucă de fund.

— Gata cu vorba, fătucă!

Îl strâng mai tare.

— Oh! Urăsc gândul de a petrece o săptămână fără tine!

Mă sărută din nou, dar rămâne tăcut.

— Nu spui nimic? șoptesc. Spune ceva drăguț ca să-mi curmi suferința!

El mă privește și-mi cuprinde fața în palmă.

— Am împachetat fularul tău în bagaj.

Zâmbesc ușor.

— Nu e nimic nou. L-am luat în fiecare călătorie pe care am făcut-o... de când ne-am cunoscut.

Mă copleșește un val de emoție neașteptată și mi se umplu ochii de lacrimi. Clipesc în speranța că nu le va vedea.

— Chiar așa? întreb.

El dă din cap și mă sărută, ținându-mi fața în palme, e tandru, perfect și, Doamne, vreau să-i spun că acum poate chiar îl iubesc cu adevărat!

Dar nu o fac pentru că voi strica tot.

Orice ar însemna *tot*.

Stau întinsă în pat și derulez aiurea pe Instagram, dar nu-mi este deloc gândul la ce văd. Mă concentrez la Jameson. I-am dus dorul săptămâna asta, dar știu că și el mi-a dus dorul. Chiar și cu toate ședințele și stresul de acolo, a păstrat permanent legătura cu mine. Sper că atunci când se va întoarce, vom putea descifra ce se întâmplă aici cu adevărat.

— Bună! îi spun și zâmbesc.

— Hei, bună! toarce vocea lui gravă și catifelată la telefon.

— Ce face bărbatul meu?

— Bine, ocupat. Tu ce faci?

— Mă simt singură.

Am vorbit în fiecare zi de când a plecat... De două ori pe zi, de fapt.

El râde.

— Nu păreai prea singură aseară, când ne-am văzut pe Skype.

Simt că mă îmbujorez. Ne-am trimis mesaje sexy în fiecare seară, iar noaptea trecută e posibil să-i fi oferit o

reprezentație cu vibratorul. Expresia lui a fost de plăcere pură. Îmi zvâcnește sexul numai gândindu-mă la felul în care se mângâia în timp ce mă privea.

Doamne, devianți!

— Ce planuri ai azi, iubito? mă întreabă el.

Îmi tresaltă stomacul de fiecare dată când îmi spune așa; nu o să mă satur niciodată.

— Muncesc.

Încerc să nu vorbesc cu el despre serviciu. Vreau să păstrez relația noastră separată de asta cât de mult pot.

— Tu ce pui la cale?

— Urmează să ies la cină cu Elliot. Mă prezintă unei fete pe care a cunoscut-o.

— Serios? întreb și zâmbesc. S-a îndrăgostit?

— Doamne, nu! Dar îl apucă patima în fiecare săptămână.

Chicotesc.

— Tu ieși diseară?

Dau ochii peste cap.

— Nu, Jay! Relaxează-te, OK?

Doamne, e al naibii de traumatizat după seara în care am dansat cu zeul blond!

— E greu să mă relaxez când știu cât de superbă ești și, mai ales, de una singură, la capătul celălalt al lumii.

— Păi, peste patru zile te întorci. Mă uit la ceas, apoi îi spun: Trebuie să plec! O să pierd autobuzul.

— OK! Te las să pleci. Să ai o zi frumoasă, scumpo!

Oftează.

— Și tu! îi șoptesc.

El rămâne pe fir.

Chiar și de la celălalt capăt al lumii, are un efect straniu asupra mea. Așteaptă să-i spun că mi-e dor de el... Întotdeauna așteaptă.

— Mi-e dor de tine!

Zâmbesc.

— Și mie!

— Vorbim diseară!

— OK! Pa!

Eu și Molly tocmai am fost la cină și mă conduce acasă cu mașina. Îi sună telefonul prin Bluetooth în mașină. Numele *Michael* luminează ecranul.

— Alo? răspunde ea.

— O, Doamne, Molly! Am nevoie de ajutorul tău!

— Ce s-a întâmplat? se bâlbâie ea, reducând viteza.

Michael e fostul ei soț; casc ochii și ascult.

— Am luat ceva și conduceam, și tocmai am leșinat, și am lovit un parapet.

— Poftim? strigă ea și trage mașina pe dreapta.

— Mă simt amețit.

— Fir-ar să fie, spune-mi unde ești!

— Sunt pe șoseaua interstatală, aproape de benzinăria de unde alimentăm.

— OK, am pornit spre tine!

Molly întoarce pe loc și pornește cu viteză în direcția indicată.

Conduce mâncând pământul, în timp ce mă țin cu disperare de scaun.

— Știi să faci respirație gură la gură? o întreb.

— Nu! Ridică din umeri, apoi se răzgândește și zice: Poate doar puțin. Poți să cauți leșinul pe Google pentru mine?

Încep căutarea.

— N-ar trebui să chemăm o ambulanță?

— Poate!

Se uită când la mine, când la șosea; îl sună din nou.

— Bună! răspunde el cu vocea stinsă.

— Te simți bine?

— Da!

— Să chem ambulanța?

— Nu! se răstește el. Doar vino aici!

Cinci minute mai târziu, oprim în spatele mașinii lui parcate și îl vedem pleoștit pe locul din față. Coborâm amândouă și alergăm spre el.

— Slavă Domnului că ești aici! bolborosește el când o vede, apoi dă cu ochii de mine și se schimbă la față.

— E în regulă! Ea e Emily! face prezentările Molly. Ce s-a întâmplat?

El arată cu degetul spre noi.

— Să nu spuneți nimănui!

— Ce?

Coboară din mașină și ne uităm amândouă în jos. Are o erecție imensă.

— Ce mama dracului? icnește Molly.

— Am o întâlnire pe Tinder în seara asta, așa că am luat Viagra, dar nu părea că funcționează și am luat încă două.

Îngrozită, îmi acopăr gura cu mâinile.

Molly face ochii mari.

— Ai luat trei pastile de Viagra?

El dă din cap, în timp ce erecția stă să-i sfâșie pantalonii.

— Ești cel mai mare tâmpit pe care l-am cunoscut.

— Fără îndoială! se strâmbă el.

Dă să se miște, apoi ametește și trebuie să se țină de mașină ca să-și păstreze echilibrul.

— Treci în mașină! spune ea. Te duc la Urgențe.

— Poftim? se bâlbâie el. Nu!

— Nu mai ai sânge în corp, dobitoc nenorocit! strigă ea.

El își lasă capul în mâini, iar mie îmi vine să izbucnesc în hohote de râs. Mă mușc de buză ca să mă opresc, uitându-mă la ei.

— Și ce o să-mi facă la Urgențe? strigă el.

— În afară de faptul că o să râdă de bărbatul de vârstă mijlocie cu erecția pentru Tinder, nimic! Treci naibii în mașină!

Michael încearcă să meargă și cade la pământ, îl ridicăm amândouă și-l așezăm în față, în mașina lui Molly. Eu urc în spate.

Molly se uită la el, întins pe spate, chinuit de durere, iar eu rămân tăcută, neștiind ce să spun. O să iau un taxi spre casă de la Urgențe. Nu vreau să le stau în cale.

Molly clatină din cap în timp ce conduce.

— Deci... lasă-mă să pricep și eu, Michael. Ieși cu Madam Târfa în seara asta și îți bați capul atât de tare ca să o satisfaci în pat, oricine ar fi ea?

El o privește și încleștează fălcile de parcă știe ce urmează.

— Cu mine nici nu te deranjai să te culci, Michael! urlă ea. Cum dracu' crezi că mă face chestia asta să mă simt?

— Pentru că nu-ți plăcea dracului, răspunde el.

— Pentru că primeam două împunsături nenorocite.

Casc ochii. *O, fir-ar!* Nu vreau deloc să fiu aici acum. Mă las pe spate, încercând să mă ascund.

— De ce crezi că trebuie să iau căcaturile astea? Hm? urlă el. Pentru că știam ce dezamăgire totală am fost pentru tine.

Molly face ochii mari de furie.

— Nu ai fost niciodată o dezamăgire. Erai al dracului de leneș și nu-ți păsa.

— Ba îmi păsa! strigă el. Cel mai mare regret din viața mea e că te-am pierdut.

Îmi las capul în mâini. Mă întreb dacă ar observa că sar din mașină în mers.

Molly se uită urât la el, iar mașina se apropie de marginea drumului. Tresar.

— Ochii la drum, Moll! îi șoptesc.

Ea îndreaptă mașina.

— De ce n-ai sunat-o pe ea să vină să te ia, hm?

— Pentru că n-am vrut să-i spun nimic despre mine.

El oftează și-și sprijină capul în palmă, evident supărat.

— De ce nu? urlă Molly.

— Pentru că ea nu e ca tine!

Se lasă tăcerea în mașină, iar mie mi se umplu ochii de lacrimi. Încă o iubește.

Oh... cât de trist!

Câteva clipe mai târziu, ajungem la spital. Îl ajutăm să coboare din mașină și să intre la recepție, iar Molly se apropie de birou.

— Soțul meu trebuie consultat, vă rog.

— Care e problema? întreabă asistenta.

Ea lasă umerii în jos și se pregătește s-o spună cu voce tare:

— I-am dat din greșeală prea multă Viagra.

Michael o ia de mână, mulțumindu-i în tăcere, și eu zâmbesc.

Îl acoperă ca să-l scutească de rușine.

— Oh!

Asistenta se schimbă la față și aduce un scaun cu rotile. Cu Molly alături, îl conduc pe coridor.

Iau loc și trag aer adânc în piept, iar încrederea în rasa umană e restabilită.

Am învățat o lecție în seara asta – iubirea are multe fețe.

Jameson

Bat în tabla albă din fața mea, stând în picioare și parcurgând subiectele de discuție.

— Planul acesta se bazează pe climatul actual. Totuși, s-ar putea schimba când se finalizează alegerile.

Bzz. Telefonul îmi dansează pe masă în timp ce mă uit la bărbații care stau în jurul mesei de consiliu. *La naiba, lasă-l să sune!* Elliot se uită la telefon în același timp să vadă cine sună.

IF.

Vreau să-i aud vocea; două minute nu strică.

— Trebuie să răspund! Elliot, te rog, poți să prezinți tu strategia de publicitate pentru luna următoare, cât vorbesc eu?

— Sigur!

Elliot se ridică și continuă discuția, iar eu răspund la telefon și ies din cameră, luând-o spre biroul lui Christopher, de alături.

— Alo!

— Bună! se aude pe fir vocea fericită a lui Emily.

— Bună!

Mă surprind zâmbind prostește, stând la fereastra de unde se vede întreaga Londră.

— Te-am întrerupt de la ceva? întreabă ea.

Rânjesc. *Doar o ședință cu doisprezece membri ai echipei de management.*

— Nu, absolut deloc!

— Te-am sunat să-ți spun că mi-am luat încălțări noi de sport.

Zâmbesc.

— Așa ai făcut?

— Aha, sunt cu motor, așa că o să te fac praf la alergările prin parc de acum înainte. M-am gândit să te avertizez.

Doamne, e revigorant de normală! Când m-a sunat vreodată o femeie să-mi spună că și-a cumpărat încălțări noi?

— Mă îndoiesc foarte tare.

— O, fir-ar, nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat aseară! continuă ea. Fostul soț al lui Molly a luat două tablete de Viagra, poate trei, a leșinat la volan pentru că nu mai avea sânge în corp, că era tot în sculă, așa că a trebuit să-l ducem la Urgențe.

Râd în hohote.

— Ce naiba? Există așa ceva?

— Da, există! Cine ar fi crezut?

Fac ochii mari. *Isuse!*

— Înseamnă că nu trebuie să le mai iau, o tachinez eu.

Ea râde.

— Nu, e în regulă! Acum știu foarte bine ce să fac. Merită să leșini. Continuă să le iei – trebuie doar să folosim un garou. Știu să mă ocup!

Râdem amândoi, apoi se lasă tăcerea.

— Trei zile! murmur eu.

— Trei zile! repetă ea.

Doamne, n-am fost niciodată atât de nerăbdător să mă întorc acasă!

— Ce faci acum? o întreb.

— Îmi pun o mască și fac o baie cu felii de castravete pe ochi. Ratezi o adevărată senzație vizuală aici.

— Nu mă îndoiesc!

Zâmbesc. Femeia asta are o frumusețe naturală. Nici măcar nu încearcă să pară ceva ce nu e. Îmi place asta la ea.

Îmi plac multe lucruri la ea!

— Ai adăugat castraveți la ritualul de înfrumusețare? o întreb.

— Da, se zice că reduce umflăturile!

Zâmbesc larg.

— Castraveții sunt buni la multe lucruri. Poate ar trebui să-i adăugăm și la ritualul sexual.

Ea izbucnește în râs.

— Ești bolnav, domnule Miles!

— Așa spui mereu.

— Te las acum!

Zâmbesc și privesc pe fereastră.

— La revedere, Emily!

— La revedere, Jay! șoptește ea.

Telefonul se închide, mă întorc la sala de consiliu și mă așez.

Christopher vorbește despre ceva și iau loc lângă Elliot.

El se apleacă și mă întreabă în șoaptă:

— Acum îl ai pe Zuckerberg pe apelare rapidă?

— Hm? întreb încruntat.

— IF... F de la Facebook, nu?

Mă încrunt și-mi dau seama că vorbește despre apelul de la Emily.

IF e de la Iepuraș Futăcios, nu de la Facebook. Rânjesc și mă ciupesc de rădăcina nasului ca să nu încep să râd.

— Ce-i atât de nostim? întreabă Elliot.

— Zuckerberg și-a cumpărat încălțări sport cu motor.

Elliot dă ochii peste cap.

— Nu m-ar mira! Tipul ăla e nebun, naibii!

*

Iau un taxi şi-mi trec mii de gânduri prin cap. S-au întâmplat atât de multe lucruri între noi doi! Urmează să o văd pe fosta, care ar fi trebuit să fie dragostea vieţii mele.

A trecut multă vreme de când n-am mai văzut-o pe Claudia. Ea era în State când eu eram la Londra. Faptul că amândoi suntem dependenţi de muncă a fost mereu împotriva noastră – timpul petrecut împreună e preţios.

Bat la uşă şi expir; am nervii întinşi la maximum. Uşa se deschide în grabă şi, iată, apare faţa ei frumoasă! Zâmbeşte larg şi mă prinde cu braţele pe după gât.

— Slavă Domnului că eşti aici! şopteşte, lipită de gâtul meu. Mi-a fost dor de tine!

Capitolul 16

— BUNĂ! O SALUT ȘI ZÂMBESC ÎN TIMP CE MĂ CONduce de mână în casă; atingerea ei e caldă... familiară. Ce mai faci? o întreb.

— Bine, acum, că ești aici!

Mă ia în brațe, iar eu îi zâmbesc. Între noi există o legătură care nu va putea fi ruptă vreodată. Dându-mi seama ce fac, mă desprind din brațele ei și mă îndepărtez cu un pas. Nu era în plan să mă trezesc în brațele ei.

Ea se schimbă la față, dar își revine imediat.

— Vreo veste despre sabotaj?

— Nu, încă nu!

Se uită la mine o clipă, ochii ei scrutători privind în ai mei.

— Te preocupă ceva. Ce e?

— Am cunoscut pe cineva.

— Nu!

Se întoarce cu spatele spre mine, se duce în bucătărie și pune ceainicul la fiert.

— Nu m-am putut abține.

Mă duc în spatele ei și întind mâna să o ating, apoi o retrag. Fac un pas în spate.

— Nu spune că nu te-ai putut abține când știm amândoi că poți.

— Atracția față de ea e puternică.

— Atracția fizică? întreabă ea sec.

Mișc din buze, uitându-mă la Claudia; sigur o va lua razna într-o secundă.

— La început, da! Credeam că e doar fizică.

Întoarce ochii spre mine.

— Acum cât timp ai cunoscut-o?

— Acum un an.

I se schimonosește fața de furie.

— Te întâlnești cu cineva de un an?

— Nu! mă răstesc. Am cunoscut-o în timpul unui zbor cu avionul acum un an, am petrecut noaptea împreună cât a ținut escala și de curând ne-am reîntâlnit.

— Mare chestie, Jameson! Te-ai culcat cu multe femei de când am luat pauza asta, îmi răspunde ea furioasă.

— Ea e diferită, Claudia! îi spun încet.

Ea dă ochii peste cap a dispreț și se întoarce din nou cu spatele la mine.

— M-am gândit la ea – ezit, neștiind cât să-i spun – mult de când ne-am cunoscut, pe urmă a fost ca și cum eu...

Vocea mi se stinge și mă uit la spatele ei, așteptând să răspundă.

— Ca și cum ce? întreabă în cele din urmă.

— De parcă am adus-o înapoi în viața mea prin puterea voinței.

Ea se întoarce brusc.

— Cum adică?

— Mă gândeam mult la ea... și pe urmă a apărut în biroul meu.

Ea dă ochii peste cap, neimpresionată.

— Normal că da; doar ești Jameson Miles.

— Habar nu avea cine sunt când ne-am cunoscut. I-am dat un nume fals.

— Și de ce ai venit aici, Jameson? întreabă ea.

Înghit nodul de regret din gât.

— Sunt aici ca să închei relația cu tine.

— Nu! mă repede și arată cu degetul spre mine. Să nu îndrăznești să dai cu piciorul la tot ce am muncit din greu amândoi să păstrăm!

I se umplu ochii de lacrimi.

— Claud!

Oftez încet.

— Nu ne e bine împreună. Suntem amândoi dependenți de muncă, locuim în colțuri opuse ale lumii și, dacă nu-și pierde unul din noi slujba, asta nu o să se schimbe niciodată. Nu pot fi în altă parte decât la New York.

— Și dacă m-aș muta eu înapoi? propune ea.

— Și să renunți la slujba visurilor tale? oftez eu. Nu te-aș lăsa să faci asta pentru mine. Știu cât de mult ai muncit pentru asta.

Ea se uită fix la mine, iar eu o iau în brațe.

— Trebuie să te îndrăgostești de cineva care te poate susține în rolul ăsta.

— Așa am făcut! șoptește ea și se agață de mine.

Închid ochii și îi sărut tâmpla.

— Doi oameni croiți după același tipar nu pot avea o relație veșnică. Trebuie să găsim oameni diferiți de noi, Claud.

O strâng ceva mai tare în brațe.

— Doi dependenți de muncă nu vor funcționa niciodată. Amândoi suntem prea concentrați pe asta și prea stresați ca să avem grijă cum trebuie unul de altul!

Ea mă privește și știu că, în adâncul sufletului, înțelege că am dreptate. I se umplu ochii de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat cu planul nostru pe cinci ani? șoptește ea.

— În teorie a fost bun, dar hai să fim serioşi! Când am luat pauza asta, ştiam amândoi că exista o şansă mare să nu mai ajungem la capăt.

— O să mă mut înapoi, se roagă ea.

O privesc în ochii şi ştiu că nu există o cale uşoară de-a o spune.

— E prea târziu! Nutresc sentimente puternice pentru Emily. Pe ea o vreau acum.

Ea se strâmbă, furioasă.

— Emily, zici? pufneşte ea.

Strâng fălcile şi mă uit la ea.

— Cine e? Cu ce se ocupă?

— E doar o fată normală din suburbii.

Ea dă dezgustată ochii peste cap.

— Tu... cu o fată normală? Ha, ce glumă! Presupun că găteşte, face curat, se agită în jurul tău şi ţi-o suge la cerere, nu?

Respir adânc să-mi stăpânesc furia.

— Îmi face bine.

— Eu îţi fac bine, răspunde ea.

— În calitate de colegă de serviciu sau de angajată, da. Ca parteneră, nu chiar...

Îi apar din nou lacrimi în ochi.

— Eu nu sunt bun pentru tine. Ridic din umeri, apoi continui: Sunt atât de ocupat, încât nici nu pot fi lângă tine! Meriţi să aibă cineva grijă de tine, dar nu pot să fac asta de la New York, Claud; ştii că nu pot. Nu există altă rezolvare pentru situaţia asta. Viaţa noastră înseamnă să mergem pe drumuri diferite. Doi directori executivi nu-şi pot păstra carierele şi să se îngrijească de o relaţie la capete opuse ale lumii. E o sarcină imposibilă!

Mă opresc, încercând să exprim ce vreau să spun.

— Până să o cunosc pe ea, nu mi-am dat seama ce pierdem amândoi. Şi eu, şi tu.

Ea mă priveşte în ochi.

— Mi-aş dori să fi fost tu cea care îmi spune că ai cunoscut pe cineva, ca să nu o spun eu. Te iubesc şi eşti ultima persoană pe care aş vrea s-o rănesc. Aş prefera să mă răneşti tu pe mine.

Ea trece pe lângă mine şi se aşază pe canapea, procesând informaţiile.

Rămân tăcut şi o privesc.

— Şi acum? întreabă ea.

— Mă duc acasă şi o mut în apartamentul meu.

Ei îi pică faţa.

— Poftim?

— Şi o să fac publică relaţia.

Ea lasă capul în jos, abătută.

— De ce atâta grabă?

— Mă cunoşti doar: totul sau nimic.

Ea se strâmbă, înlăcrimată.

— O să te căsătoreşti cu ea?

Nu spun nimic.

— Pe mine m-ai cerut de soţie la patru săptămâni după ce ne-am întâlnit. Vrei...

Vocea i se stinge, plină de suferinţă.

Încleştez maxilarul ca să nu spun ceva ce voi regreta. Ea lasă capul în jos. O privesc cum plânge. Trebuie să plec până nu se înfurie.

— Plec.

Ochii ei trişti mă urmăresc.

— Te iubesc! şopteşte ea.

Zâmbesc mâhnit şi o iau în braţe.

— Şi eu te iubesc!

Ne ţinem în braţe multă vreme.

— Să fii fericită! îi şoptesc în păr.

— Cum aş putea fi fericită fără tine, Jameson? întreabă ea. Nu pleca!

— Trebuie!

Mă desprind din brațele ei și, fără să mai spun nimic, mă întorc și ies din casa Claudiei. Urc pe bancheta din spate a mașinii care mă așteaptă și mă uit posomorât pe fereastră în timp ce șoferul pornește.

— Adio, Claudia! șoptesc în timp ce priveliștea îmi zboară prin fața ochilor. Zboară cât mai sus, iubito!

Simt un nod în gât, amintindu-mi de momentele frumoase pe care le-am împărtășit.

— Meriți ce e mai bun!

Alerg pe ultima stradă. E patru dimineața și alerg prin New York.

Îmi place orașul ăsta noaptea; este o pace pe care ziua nu o poate oferi!

Aseară, la aeroport, am băut whisky din plin și am dormit tot drumul spre casă, iar acum sunt plin de energie. Avionul a aterizat la ora două, prea târziu să mă duc la Emily... Nu că asta m-ar fi oprit să alerg până aici.

Mă apropii gâfâind de blocul ei și mă uit în sus, apoi mă apropii de interfon. Degetele îmi ezită pe buton. Pieptul mi se umflă și coboară, șovăind.

E patru dimineața și trebuie să lucrez mâine.

Nu fi egoist!

La dracu', nu mă pot abține cu ea – sunt egoist! O vreau tot timpul.

Mă întorc pe stradă și stau în dreptul șanțului de scurgere, cu mâinile în șold, trăgându-mi sufletul. Picături de ploaie încep să curgă. Ridic ochii spre cer.

Îmi place să alerg prin ploaie. Acum începe să plouă mai tare, mă întorc și mă uit la blocul lui Emily. Număr etajele până ajung la fereastra ei.

Mi-o imaginez dormind în pat, cu părul lung și negru răsfirat pe pernă, cu trupul frumos și voluptos încovrigat și ochii care m-ar putea convinge să fac orice.

Mâine... Mă rog, azi de acum.

Zâmbesc către fereastra ei în timp ce plouă torențial, mă întorc și încep să alerg înapoi spre casă.

Mâine va fi un nou început cu Emily Foster.

Emily

Trec pe lângă pază cu pasul sprinten. Jameson a ajuns acasă aseară. Astăzi o să-l văd. Sunt atât de nerăbdătoare, încât m-am trezit devreme, mi-am ondulat părul și port bucuroasă fusta mea gri.

Niciodată nu a trecut o săptămână atât de greu! Iau liftul până la etajul meu și mă așez la birou.

— Bună! mă salută Aaron cu ceașca de cafea în mână.

— Bună! îi răspund zâmbitoare.

— Ce-i cu privirea asta? rânjește el.

— A venit Jameson acasă.

— De unde știi?

— Păi, sper că e acasă. M-a sunat de la aeroport și era cam băut, așa că sper să fi putut urca în avion.

Mă uit și-l văd pe Hayden în zona copiatoarelor. Vorbește cu un grup de fete.

— Cât de bine îl cunoști pe Hayden? întreb eu.

— Hm... Se gândește un moment, apoi spune: Nu prea bine. Molly îl cunoaște de la fostul ei loc de muncă.

— Unde era asta? întreb și pornesc computerul.

— Au fost colegi la *Gazette*.

Întorc ochii spre el.

— Molly a lucrat la *Gazette*?

— Da, ani la rând. Miles Media a convins-o să vină aici.

Rahat! Un gând sinistru îmi trece prin minte. *Nu, nu Molly! Nu fi proastă! E imposibil! Nici măcar să nu te gândești!*

Eu și Tristan am testat teoria săptămâna trecută și de câte ori i-am dat lui Hayden articolul înainte de ora 16 a fost publicat în *Gazette* a doua zi. În mod sigur există o legătură, undeva. Încercăm să ne dăm seama dacă e vorba de Hayden sau de cineva cu funcție superioară.

Îmi place mult Tristan; e amuzant, inteligent și mult mai blând decât fratele lui.

— Ce s-a întâmplat aseară cu Paul? îl întreb.

— A venit.

Se uită jenat la mine.

— O, Doamne! murmur sec. Să nu-mi spui că te-ai culcat cu el!

El tastează în forță la computer.

— Ba da! N-am putut să-i rezist ticălosului!

— Ai avut o discuție cu el?

— Nu! Vreau să-l prind asupra faptului.

— Și atunci de ce ți-o mai tragi cu el? mă răstesc eu. Pentru Dumnezeu, Aaron, nu te lăsa folosit!

— Ca să știi și tu, eu îl folosesc pe el, se apără Aaron și dă ochii peste cap, apoi soarbe din cafea.

— Nicio sculă nu merită chinul ăsta, pufnesc eu.

— În afară de a lui, îmi răspunde și oftează întristat.

— Ihh! Mă strâmb și adaug: Lasă-mă singură cu ticălosul cinci minute cu un cuțit. Ți-l aduc eu pe calea cea dreaptă!

El izbucnește în râs. Îmi sună telefonul.

— Alo!

— Bună, Emily, sunt Sammia!

— Oh, salut.

Mă cuprinde nerăbdarea.

— Domnul Miles ar dori să te vadă imediat în biroul lui, te rog.

Un zâmbet uriaș îmi apare pe față.

— Sunt pe drum.

Închid și mă ridic.

— Unde te duci?

— O, tot la instruire, îl mint eu.

— Isuse, în curând, o să fii cea mai calificată de pe etajul ăsta!

— Știu! Zâmbesc și apoi adaug: Mă întorc repede!

Iau liftul până la ultimul etaj, iar ușile se deschid. Abia pot să-mi păstrez o expresie serioasă.

E aici!

Îmi vine să alerg.

— Oh, bună dimineața, Emily! mă salută zâmbitoare Sammia. Intră direct!

— 'Neața! OK, mersi!

Merg pe coridor spre biroul lui Jameson și bat la ușă.

— Intră! se aude vocea lui gravă și catifelată.

Deschid ușa, iar ochii lui mă privesc cu cea mai grozavă expresie de „vino să mi-o tragi" pe care am văzut-o vreodată. Mi se taie respirația. Stând la fereastră cu costumul bleumarin și cămașa albă, e specimenul perfect de mascul. Am uitat cât de frumos este.

Îmi zâmbește leneș și sexy.

— Bună!

— Bună! șoptesc eu.

Trebuie să mă abțin să nu alerg spre el.

Aerul trosnește între noi. Jameson se apropie și-mi cuprinde fața în palme, apoi mă sărută, sugând și folosindu-și puțin limba. Simt cum mi se înmoaie genunchii.

— Mi-a fost dor de fata mea! murmură el cu buzele lipite de ale mele.

Zâmbesc, iar el își înfășoară coada mea de trei ori pe mână, trăgându-mi capul pe spate agresiv. Limba lui groasă trece de la claviculă spre gât.

— Ție ți-a fost dor de mine? mă întreabă și-mi ronțăie gâtul cu dinții.

Tresar în timp ce excitația îmi curge prin vene ca un torent. Isuse, directorul executiv s-a întors în toată gloria!

— Doamne, da! șoptesc eu.

El mă sărută din nou până se deschide ușa.

— Bună! se aude vocea lui Tristan, apoi se oprește brusc.

— Nu acum, Tristan! spune Jameson fără să-mi dea drumul la păr.

Ochii lui întunecați rămân fixați asupra mea.

Îmi bate inima cu putere văzând cum mă privește. E diferit... Mai intens.

— Scuze! spune Tristan și închide ușa.

Jameson mă sărută din nou și las capul pe spate, exact cum vrea el.

— Vreau să facem o încercare!

— Cu ce? întreb încet.

— Cu noi.

— Credeam că asta facem.

Mă încrunt.

— Nu! Înainte doar ne-o trăgeam. Acum te vreau.

Mă mușcă de gât și scâncesc.

— Te vreau cu totul.

Mă apucă de fund și mă lipește de sexul lui umflat, pregătit.

O, fir-ar... Bun-venit acasă!

Îi sărut buzele mari!

— OK!

El îmi ține fața în palme și mă privește în timp ce rămân fără aer.

— În seara asta. La mine! spune în șoaptă.

Îi zâmbesc cald în timp ce sexul începe să-mi zvâcnească de nerăbdare.

— Da!

— Vrei să ieșim la cină?

— Nu, vreau să gătesc! Ai alimente?

El se încruntă.

— O să-l rog pe Alan să ia ceva.

— Nu! îi răspund încruntată. Vreau să merg eu la magazin.

Mâinile lui se plimbă pe corpul meu de parcă nu știe de unde să înceapă.

— Ia limuzina!

Mă strâmb.

— Nu mă duc la magazin cu limuzina.

El îmi ia mâna și o așază pe erecția lui imensă prin pantaloni, o strâng și văd cum clipește excitat.

— Am nevoie de tine! spune ușor și-și mușcă buza de jos.

— O, Doamne, și eu! îi zic, apoi mă desprind de el gâfâind. Trebuie să mă întorc la treabă!

Doamne, ce ușor ar fi să rămân aici și să mi-o trag cu șeful.

— O să-l rog pe Alan să-ți aducă mașina. O folosești de acum înainte.

— Mașina? mă încrunt eu.

Are mașină?

— Folosește-o ca și cum ar fi a ta!

Mâinile lui mă lipesc de corpul său. E complet preocupat de stare asta de excitație.

— Nu am nevoie de ea decât ca să fac cumpărăturile azi. Nu-l deranja pe Alan! Pot s-o iau de la apartamentul tău.

— Apartamentul nostru.

Mă mușcă de gât și începe să mă mănânce de-a dreptul. Mi se face toată pielea de găină.

— Hm?

— O să te muți cu mine.

— Poftim?

Mă desprind de el, iar ceața excitației se împrăștie pe moment.

— Ce-ai spus?

Ochii lui umbriți dansează de încântare.

— Dacă e să fac asta, atunci o fac, la dracu'!

Mă holbez la el. *Ce naiba?*

— Nu îmi plac jumătățile de măsură, Emily. Dacă ești cu mine, ești cu mine!

— Jameson! șoptesc eu. Ai înnebunit?

— Am întâlniri programate una după alta toată ziua, altfel te-aș apleca peste birou chiar acum.

Mă întoarce și mă plesnește peste fund.

— Acum întoarce-te la treabă până n-o fac!

Mă uit la ușă, gâfâind. Îmi trece prin minte imaginea cu mine întinsă pe birou, cu picioarele desfăcute. După ce spune așa ceva, cum ar trebui să fiu în stare să leg două idei?

— Da, domnule!

Mă îndrept spre ușă.

— Emily, încă ceva! strigă el cu vocea impunătoare.

Mă întorc.

— Astăzi voi anunța public că avem o relație.

Mă încrunt și-l privesc fix. Sunt absolut nedumerită.

— De ce?

— Pentru că nu-mi plac speculațiile.

Se oprește și mă privește în ochi.

— Și vreau să știe toată lumea că ești a mea.

Mă uit la el.

Poftim?

A lui!

N-am cuvinte... Sunt complet amuțită.

— Oh! Mă holbez la el și îngaim: OK!

Mă întorc și mă îndrept spre hol.

— La revedere! murmur eu distrată.

Ori Jameson Miles a înnebunit de-a binelea, ori sunt eu într-un univers paralel!

Două ore mai târziu, stau și mă uit la computer. Am fost prea speriată ca să vorbesc despre întâlnirea din *Zona Crepusculară* de azi-dimineață în biroul lui Jameson când m-am întors. Mi-a luat până acum să încep să înțeleg ce-a spus.

Am ajuns la concluzia că e teribil de afectat de diferența de fus orar și suferă de halucinații. Telefonul meu dansează pe birou și apare litera mea preferată.

J.

Zâmbesc și răspund.

— Bună ziua, domnule Miles!

— Ce face fata mea? îngână vocea lui sexy.

— Te simți bine? îl întreb cam încruntată.

— Mă simt grozav! De ce?

— Pari foarte... Mă opresc și mă gândesc la cuvântul potrivit: Ciudat.

El râde, râsul acel grav și catifelat, și-l simt până în măduva oaselor.

— Nu mă simt ciudat.

— Te porți ciudat.

— Te sun doar să-ți spun că avem un dineu mâine-seară.

— Ce dineu?

— Premiile Media, răspunde el calm.

— Premiile Media, repet eu.

— Da, asta am spus și eu.

Mă uit la cei doi prieteni ai mei, care habar nu au ce nebunii îi ies pe gură partenerului meu de alergat.

— Unde are loc?

— Aici, în New York. Va fi toată familia mea acolo. O să-i poți cunoaște pe toți.

Casc ochii îngrozită.

— Păi, și care e ținuta?

— Formală.

Simt că mă albesc la față.

— Nu am rochii de seară aici, mă bâlbâi eu.

Nu am nici acasă, dar el nu trebuie să știe asta.

— E în regulă! O să aranjez să se livreze niște lucruri acasă diseară și poți să alegi ce vrei să porți.

Mă scarpin în cap nedumerită.

— O să vin la următoarea, îi spun eu. O să te aștept acasă, în pat. Premiile Media nu sunt chiar pe gustul meu.

— Emily! spune el calm.

— Da!

— Vii cu mine!

— Jay! șoptesc eu și simt emoțiile în gât.

— Ne vedem diseară! O să întârzii puțin pentru că am o teleconferință. Alan o să te aștepte la intrarea laterală la 17 cu cheile de la mașină și de la apartament.

— OK! Trag aer în piept, umflându-mi obrajii, și reușesc să îngaim: Ne vedem atunci!

Închid și-mi las capul în mâini.

— Ce e? întreabă Molly.

— Jameson a luat-o razna.

— De ce?

— Vrea să merg la un dineu cu decernare de premii împreună cu întreaga lui familie mâine-seară.

Aaron și Molly fac ochii mari.

— Poftim?

— Și mi-a dat mașina lui să o folosesc, dar nu știu niciun magazin alimentar în New York.

— O, te duci la cel de pe Fifth.

— Păi și cum ajung acolo? mă încrunt eu.

— E în drumul meu. Pot să merg cu tine dacă vrei și o să iau metroul de acolo.

— Ești sigură?

— Da, oricum săptămâna asta nu sunt copiii la mine. Nu e ca și cum am vreun plan.

E ora 17. Tocmai am terminat programul.

— Unde a spus că te așteaptă? întreabă Molly și mă ia de braț când ieșim din clădirea Miles Media pe ușile din față.

— Pe aici, spre intrarea laterală.

— Ce-o să gătești? întreabă ea.

— Hm, antricot cu sos de ciuperci, morcovi caramelizați și broccolini.

— Hm, delicios! Ticălos norocos! Mi-aș dori să vină și la mine cineva să gătească chestia asta.

— Adevărat.

Mergem după colț și, când ridicăm privirea, încremenim pe loc.

— Ce dracu'? șoptesc eu.

Alan stă lângă ceva care arată ca o mașină a timpului, iar eu fac ochii mari de spaimă.

Neagră, joasă și cea mai sportivă mașină pe care am văzut-o vreodată. Doar roțile cred că au costat mai mult decât un automobil obișnuit.

Alan îmi zâmbește călduros.

— Bună, Emily!

Mă uit la mașină, apoi la oamenii care trec pe alături și se holbează la ea.

— Bună!

Îmi dă cheia și o cartelă.

— Asta e pentru mașină, iar asta e noua ta cheie de la apartament.

Le privesc în palmă.

— Asta e mașina? șoptesc și mi se scurge sângele din obraji.

El râde, văzându-mi reacția.

Molly își acoperă gura cu mâinile și începe să râdă neliniștită, amintindu-mi că e aici.

— Ea e Molly, prietena mea! o prezint eu.

— Bună! zâmbește ea.

— Domnul Miles m-a rugat să stabilim o zi în care să-ți mutăm lucrurile din apartamentul tău.

Aproape îmi ies ochii din cap.

— Poftim?

— Sâmbătă dimineață ar fi în regulă pentru tine? Pot să aranjez cu firma de mutări.

Mă uit la Molly, care mă privește cu ochii bulbucați. OK, ce mama dracului se întâmplă aici?

— Mai vorbim despre asta! răspund eu.

El zâmbește amabil.

— OK! Îmi deschide portiera, apoi adaugă: Știi să conduci o mașină cu cutie manuală, evident.

— Poți să aștepți o clipă? îngaim și ridic un deget. Doar o clipă!

Mă întorc cu spatele la ei și formez numărul lui Jameson.

— Bună! toarce vocea lui sexy.

— Ce fel de mașină e asta? șoptesc eu.

— Un Bugatti.

— Ce-i asta? întreb încet, întorcându-mă să o privesc mai bine.

— Un Bugatti Veyron. E ediție limitată.

— Nu pot s-o conduc, spun furioasă.

— De ce nu?

— Păi... Mă uit fâstâcită în jur și reușesc cu greu să spun: Nu sunt o șoferiță foarte bună, Jameson. Sigur o să fac accident cu ea.

El râde în felul acela grav și catifelat care mă face să zâmbesc.

— Te asigur, Emily, oricine poate s-o conducă. Practic, se conduce singură. Relaxează-te! O să fii în regulă!

— Când ai spus că ai mașină, m-am gândit că ai o Toyota, ca un om normal, îngaim eu. Dacă o lovesc?

— Câtă vreme ești teafără, nu mă interesează!

— Jameson! șoptesc eu.

— Iubito, am o ședință de personal acum cu douăzeci de oameni care așteaptă! Ia ce-ți trebuie și ne vedem acasă! spune el calm.

— O, Doamne! strig eu și-mi imaginez cum ne ascultă toți. La revedere!

Închid în grabă.

Mă întorc la Alan și Molly, care așteaptă să spun ceva.

— Se pare că Jameson a înnebunit de tot! șoptesc eu și mă holbez la mașina timpului.

Alan râde, iar Molly se uită uluită la mașină.

— Credeam că o să fie o Toyota, mă strâmb eu.

Alan zâmbește și deschide portiera șoferului.

— Domnul Miles nu merge cu Toyota, Emily.

Urc, iar Molly se așază pe locul pasagerului.

— Unde mergeți? întreabă Alan.

— Vegas! râde Molly. Mergem în Vegas. Cât valorează mașina asta, Alan?

— A fost în jur de două milioane de dolari, cred.

— Drăcia dracului! țipă Molly. Urcă, Alan; chiar mergem în nenorocitul de Vegas.

Îmi sprijin capul de volan și izbucnesc în râs.

— E de necrezut!

— O să fie bine, râde Alan, aplecându-se și pornind mașina. Toarce ca o pisică. Semnalizare, frână, marșarier. Îmi arată toate butoanele, apoi zice: Ia-o încet! Că zboară.

Șoferul închide portiera, iar eu pornesc semnalizarea.

Intru încet în trafic în țipetele și râsetele de bucurie ale lui Molly și, de îndată ce Alan nu mă mai vede, izbucnesc și eu în râs.

— Ce mama dracului se întâmplă? strig eu.

După două ore, opresc în parcarea subterană a clădirii lui Jameson. Știu de ce nu merge cu afurisita de limuzină – e o nebunie să găsești loc de parcare în orașul ăsta. În cele din urmă, am pus-o pe Molly să stea în mașină în parcare și să mă aștepte în timp ce luam ce trebuia să cumpăr, pe urmă am dus-o acasă. Eram îngrozită că cineva va încerca să o fure. Alan așteaptă și mă ghidează prin garaj, unde parchez mașina.

— Mulțumesc! zâmbesc eu și iau cumpărăturile din portbagaj. E o mașină de fițe, îngaim mai departe.

El zâmbește și-mi ia pungile, apoi pornim spre lift.

— Ai încuiat mașina, Emily? îmi amintește el.

— O, da!

Mă întorc și ridic telecomanda, iar farurile clipesc când se încuie. Chicotesc.

— Ups!

Urcăm în lift, iar el rămâne tăcut, privind drept în față.

— De cât timp lucrezi pentru Jameson? îl întreb.

— De zece ani.

— Oh! E mult!

El zâmbește.

— Da, e foarte bun cu mine!

Ajungem sus, iar Alan deschide ușa, intră și pune cumpărăturile pe blat.

— Mai ai nevoie de ceva? întreabă el. Domnul Miles e încă în ședință. Mai durează cel puțin o jumătate de oră.

Mă uit la el și vreau să-i pun un milion de întrebări despre enigmaticul domn Miles.

— Vorbești des cu el în timpul zilei? îl întreb eu.

— Nu! îmi răspunde Alan și zâmbește auzind sugestia mea. Dar sunt în legătură permanentă cu asistenta lui personală.

— Oh!

— Maseuza lui trebuie să vină la șapte, mai spune după ce se uită la ceas. Vrei să o aștept?

— Maseuza? mă încrunt eu.

— Oh! Alan se corectează: E un el acum, nu-i așa?

Ceva îmi spune că Alan știe mai mult despre domnul Miles decât lasă să se înțeleagă.

— Nu, mă descurc! Îl las eu să intre, îl asigur în timp ce afișez un zâmbet fals. Mulțumesc!

Apoi îl conduc la ușă.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! îmi spune zâmbitor.

— OK, mersi!

Mă întorc în bucătărie și pun cumpărăturile la locul lor când se aude soneria.

— Da? zic după ce apăs pe interfon.

— Bună, am venit pentru masaj!

— Urcă!

Deschid ușa și-l aștept să vină.

— Bună! mă salută zâmbind. În aceeași cameră ca data trecută?

— Da, te rog!

Traversează holul ca să se instaleze.

Ușa se deschide și apare Jameson. De câte ori îl văd în costum, îmi amintesc exact cine este. Puterea întruchipată!

— Bună!

Îmi zâmbește și mă ia în brațe.

— Bună!

Își lipește buzele de ale mele, iar eu mă topesc la atingerea lui.

— Mașina ta e ridicolă! îi spun, zâmbind.

El râde, prinzându-mi obrazul în palmă; apoi mă sărută mai apăsat, iar eu îi cuprind gâtul lat cu mâinile.

Interfonul sună din nou.

— Pentru Dumnezeu, e ca la aeroport aici! șoptesc eu, enervată că ne-a întrerupt sărutul.

— O, sunt stilistele cu rochiile tale, spune el.

— Maseurul e în camera din capăt.

El mă sărută din nou.

— Lasă-le să intre și alege ce vrei!

— Jay! șoptesc eu și îi caut privirea.

Schimbarea asta a lui mă nedumerește.

— Ia mai multe! Mă apucă de fund și spune: O să fac repede un duș.

Dispare apoi pe hol, iar eu deschid ușa de la intrare.

Îmi cade fața când văd două femei superbe care împing un suport imens de haine cu niște rochii splendide.

— Bună!

Una e înaltă, cu părul lung și brunet, cealaltă e blondă și frumoasă. Amândouă au un aer la modă, încrezător.

— Bună seara, domnul Miles a comandat câteva rochii, spune blonda. Eu sunt Celeste, ea e Saba.

— Da, vă rog, intrați! șoptesc eu stânjenită. Eu sunt Emily!

Ne salutăm, dând mâna.

Doamne, spune-mi că nu o să mă privească probând chestiile astea? Ce jenant!

— Chiar aici!

Le conduc în living, unde încep să despacheteze pantofii și accesoriile sub privirile mele stânjenite. Totul pare foarte exagerat.

— Mă întorc într-o clipă!

Mă întorc și o iau spre dormitor, dau buzna în baie și-l găsesc pe Jay la duș.

— Ce naiba se petrece? șoptesc eu, panicată.

— Ce e? se încruntă el, neînțelegând.

— Două modele *Penthouse* sunt în living, cu o mulțime de rochii mult prea extravagante pentru mine, eu conduc nenorocita de mașină a timpului, tu îmi spui că mă mut la tine, iar eu îmi ies dracului din minți, Jameson! răbufnesc în sfârșit.

El rânjește și oprește robinetul.

— Du-te acolo și alege-ți ce-ți place, Emily! Nu te gândi prea mult!

— Să nu mă gândesc prea mult! șoptesc eu. Deja m-am gândit extrem de mult.

— Nu există așa ceva, spune el nonșalant în timp ce se șterge cu prosopul.

— O, Doamne! mă bâlbâi, zăpăcită de indiferența lui.

Mă întorc la stiliste.

— Scuze, le spun și mă apropii de suportul de haine, frângându-mi mâinile, neliniștită.

— Spune-mi care e stilul tău! mă îndeamnă zâmbitoare blonda. Ce te scoate în evidență?

Mă holbez la ea. O, fir-ar! Ce dracu' mai e și rahatul ăsta?

— Hm...

Mă uit la rochiile de pe suport.

— Ce te face să prinzi viață și să te simți sexy? întreabă bruneta entuziasmată. Când trăiești cea mai bună viață a ta?

Oh, Isuse... Nu așa!

— Eu doar – gesticulez spre suport – o să văd ce-mi place.

Încep să mă uit la rochii. Uau... toate sunt frumoase!

— Ai găsit ceva să-ți placă, iubito? aud vocea gravă a lui Jameson torcând în spatele meu.

Mă întorc și-l văd cu un prosop alb pe talie. Are părul ud, iar mușchii bronzați sunt bombați. Arată al dracului de delicios!

Cele două pipițe cască ochii de le ies din orbite.

— Bună ziua, domnule Miles! se bâlbâie amândouă cu ochii la corpul lui.

Mă uit drept în ochii lui Jameson. Pe bune?

— Nu sunt sigură. Îmi plac toate! mă răstesc și mă întorc la suport.

Cu un nenorocit de prosop... Ce urmează?

Ihh.

Vine în spatele meu și-mi pune o mână pe șold în timp ce se uită la rochiile de pe suport.

— O luăm pe asta, pe asta și pe asta. Aruncă o privire la restul suportului, apoi decretează: Și toate astea de aici încolo.

— Da, domnule! răspund amândouă încântate.

Se uită la pantofi și la lenjeria pe care au întins-o pe măsuța de cafea.

— Luăm și toată lenjeria și ce pantofi își alege Emily.

El se uită la mine acum, zâmbește și se apleacă să mă sărute.

— Gata!

Cele două femei ne urmăresc cu răsuflarea tăiată.

Mâna lui coboară pe fundul meu și mă strânge cu putere.

— Mă bucur că v-am cunoscut, fetelor! spune el și pleacă pe hol spre masaj.

Mă întorc spre fetele care îl privesc admirativ.

Sfinte Dumnezeule!

Cred că tocmai l-am întâlnit pe adevăratul Jameson Miles... În toată splendoarea lui.

Capitolul 17

AMESTEC SOSUL DE CIUPERCI, ÎN TIMP CE GÂNDURILE îmi aleargă nebunește prin minte.

Jameson e diferit, atât de diferit, zici că e în *Zona Crepusculară*! Nu sunt sigură dacă e un lucru bun sau începutul sfârșitului pentru noi. Exact când mă adaptez la ciudățenia lui obișnuită, el ridică miza.

Maseurul tocmai a plecat, iar el a intrat din nou la duș să se curețe de ulei. Nu mă duc acolo pentru că o să sfârșim făcând sex, iar cina e aproape gata... și vreau să vorbesc cu el fără ca aburul excitației să-mi distrugă creierul.

Se întâmplă multe cu el.

Se întoarce cu prosopul pe el, iar ochii lui mă găsesc în încăpere. Schițează un zâmbet sexy.

— Poți să nu mai umbli în prosop pe aici când avem musafiri, te rog? mă răstesc eu.

El rânjește.

— Stilistele acelea amețite sunt acasă și își fac de cap cu vibratoarele în clipa asta, gândindu-se la tine în prosopul alb. Dau ochii peste cap, apoi adaug: Își trăiesc – ridic degetele ca să subliniez ideea – cea mai bună viață a lor.

El râde și mă ia în brațe.

— Ești geloasă?

— Da, chiar sunt! Nu-mi place când alte femei se uită la tine. Mă apucă nervii, mă răstesc eu și amestec în sos. Termin-o cu zâmbetele sexy în preajma altor femei.

El își lipește buzele de gâtul meu în timp ce mă prinde în brațe din spate și îi simt erecția pe fund.

— Hai să mergem în pat!

— Nu, mai întâi mănânci! Îi arăt blatul din bucătărie și îl somez: Ia loc!

Ochii îi joacă de încântare și face ce-i spun. Îi așez cina dinainte.

— Hm, arată bine! zâmbește el.

Mă așez lângă el și-l urmăresc cum mănâncă.

— De ce i-ai spus lui Alan să-mi mute lucrurile aici?

El mestecă friptura.

— Pentru că vreau să te muți aici.

— De când? N-am discutat deloc despre asta.

— Ba da, am discutat! Jameson înghite mâncarea. apoi continuă: Am vorbit azi-dimineață despre asta.

— Când? mă încrunt eu.

— Când ți-am spus că vreau să facem asta, iar tu ai spus că vrei și tu.

Mă holbez la el, complet năucită de nedumerire.

— Jameson, *să facem asta* în mintea mea înseamnă să ne ținem de mână în public, să ieșim la întâlniri. Poate să ne cunoaștem familiile.

El mă privește încruntat.

— Ce-i cu schimbarea asta bruscă? Săptămâna trecută te-ai înfuriat că mă îndrăgostesc pe tine. Nici măcar nu mă puteam uita la tine după ce făceam sex fără să te superi pe mine.

El ia o gură de vin, vizibil iritat.

— Ai spus că nu mă iubești. Vrei să spui că acum mă iubești?

— Nu asta e ideea! Știi ce vreau să spun!

— Vreau să încercăm să avem o relație, așa că azi am devansat planurile, mă lămurește, ridicând din umeri.

— Planurile? mă încrunt eu. Eu nu sunt o tranzacție, Jameson! Nu-ți devansezi planurile fără să vorbești cu mine mai întâi. Nu sunt doar planurile tale, să știi.

El strânge din fălci, neimpresionat, și mă privește drept în ochi.

— Suntem doi oameni în relația asta, Jay, și dacă te iubesc nu înseamnă că poți să preiei controlul.

— Știu asta! se răstește el. Deci mă iubești acum? Hotărăște-te, femeie!

— Nu mai schimba subiectul! Înțelegi ce-ți spun?

— Da, Emily, aprobă el și oftează de parcă directorul școlii îi ține morală.

— Doar că nu înțeleg de ce te-ai răzgândit brusc. E straniu! remarc și ridic din umeri.

— Nu m-am răzgândit deloc. Situația mea s-a schimbat.

— Ce înseamnă asta? mă încrunt eu.

El respiră greoi.

— Am fost și am văzut-o pe Claudia la Londra.

O, nu, fosta lui! N-ar trebui să știu asta. Mai bine mă fac că nu știu.

— Cine e Claudia?

— Fosta mea.

Mă încrunt și încerc din răsputeri să-mi țin gura. *Fii calmă, fii calmă!*

— Am rupt relația cu ea.

Fac ochii mari de groază.

— Ce naiba? strig eu. Încă erai cu ea?

— Nu, dar ne-am promis unul altuia că nu ne vom întâlni cu altcineva în mod serios.

Mă iau transpirații reci și încerc să mă stăpânesc.

— De ce?

— Pentru că aveam de gând să ne împăcăm după câțiva ani.

Știam eu; știam încă de atunci că ceva nu e în regulă. La naiba, de ce n-am văzut ce era deja clar? Iau paharul de vin și-l golesc, uitându-mă la el. Doamne, ce veste! *Ce veste proastă!*

— I-am spus că nutresc sentimente puternice pentru tine.

— I-ai spus? mă încrunt, în timp ce în piept îmi înflorește o fărâmă de speranță.

El zâmbește și îmi dă o șuviță după ureche.

— Da!

— Ce altceva i-ai spus? îl întreb calmă.

Vreau să pun un milion de întrebări despre ei doi.

— Că s-a terminat între noi.

— Ai iubit-o?

— Da. Se oprește un moment, gândindu-se parcă la cuvintele lui, apoi continuă: În felul meu, am iubit-o. Privind în urmă, îmi dau seama că relația aceea nu a fost niciodată normală. Nu ca a noastră, în orice caz.

Mă uit la el și nu-mi găsesc cuvintele. Recunoscătoare că e sincer în sfârșit și totuși înspăimântată că legătura lor era atât de puternică, încât a rezistat unei relații deschise. Eu n-aș putea face așa ceva nici în ruptul capului.

— Crezi că relația noastră e normală? îl întreb.

El râde și se apleacă să mă sărute încet.

— Tu nu?

— Nu! Pentru mine, relația noastră e palpitantă, minunată, exotică. Mă uit la el când adaug: Normalul devine plictisitor foarte repede, Jameson.

— I-am spus că vreau să-mi clădesc un viitor cu tine.

OK, asta sună puțin mai bine! Rânjesc, încercând să-mi stăpânesc zâmbetul.

— I-am mai spus și că am nutrit sentimente pentru tine din ziua în care ne-am cunoscut și că ești singura femeie cu care vreau să fiu de acum înainte.

Un zâmbet larg și prostesc îmi scapă de data asta.

— I-ai spus că am încălțări cu motor? șoptesc eu.

El râde, iar în ochi îi scapără ceva special când îmi cuprinde fața în palme.

— I-am spus.

— Ce înseamnă asta, Jay, pentru noi? îl întreb, privindu-l în ochi.

— Înseamnă că sunt doar al tău. Dacă mă vrei, spune el și ridică din umeri.

Poftim? *Doar al meu?*

Clipesc... șocată.

— Adică în tot timpul ăsta ți-ai ascuns sentimentele pe care le nutrești față de mine?

— Da, dar nu mai pot s-o fac.

— Ce înseamnă asta... pentru noi?

— Înseamnă că vreau să te muți aici și putem continua în forță de acum înainte.

— Dar care-i graba? îl întreb și mă încrunt. Nu putem s-o luăm ușor?

El se apleacă și mă sărută; ochii lui mari și albaștri îi fixează pe ai mei.

— Nu vreau să fac lucrurile pe jumătate, Emily.

— Adică? șoptesc eu.

— Adică femeia mea e lumea mea.

Mă uit la el și rămân fără aer.

— Muncesc mult, dar iubesc și mai mult.

Inima îmi bubuie în urechi. Chiar se întâmplă chestia asta?

— Sunt îndrăgostit de tine, Emily Foster!

Se apleacă și mă sărută încet. Își strecoară limba printre buzele mele cu atâta emoție, încât mi se pune un nod în gât.

— Nu mă pot abține. Am încercat să mă opresc și n-am putut. Cred că te-am iubit din prima noastră noapte în Boston. Ai rămas cu mine. M-am împotrivit, dar n-am putut să te uit. Am purtat fularul tău cu mine ca un prost amorezat mai bine de un an.

Mă holbez la el.

— Așa că te rog să mă ierți dacă vreau să continuăm în forță. Nu e o decizie pripită. E ceva la care mă gândesc de multă vreme, iar, acum, că sunt în situația în care pot să mă port ca atare, nu vreau să mai pierd timpul. Vreau să fii cu mine. Alături de mine.

Îl urmăresc, încerc să țin pasul cu el. *Ce naiba?*

Fir-ar să fie!

El ridică furculița și cuțitul.

— Acum o să mănânc cina asta grozavă pe care ai pregătit-o pentru mine, iar apoi o să te duc în pat și o să te fac să uiți că te-am rugat să nu te îndrăgostești de mine. Pe urmă sper că o să poți să-mi arăți că nutrești sentimente asemănătoare pentru mine.

Zâmbesc și îmi tresaltă inima.

— OK? întreabă el cu gura plină.

— OK.

Beau din paharul cu vin cu mâna tremurând. Mă uit în jos la mâncare și rânjesc.

Sos de ciuperci, noua mea poțiune de dragoste!

Abracadabra!

Jameson Miles tocmai m-a făcut praf.

Mă rostogolesc în pat și întind mâna, dar mă încrunt. Jameson nu e lângă mine. Mă uit la ceas: 3.33. Unde e?

Cobor din pat și merg pe hol să-mi caut bărbatul. Lumina din bucătărie e aprinsă.

Hm, dar unde-i Jay?

Mă îndrept spre celălalt capăt al apartamentului și văd lumina aprinsă în biroul lui, așa că merg pe hol în vârful picioarelor.

Jameson stă la birou; își trece unghia de la degetul mare înainte și înapoi pe buza de jos și se uită la ecranul computerului, care luminează încăperea.

Stau tăcută în ușă și-l privesc. Se încruntă, e foarte concentrat.

Ce-l ține treaz în toiul nopții? De ce e îngrijorat?

Timp de cinci minute, îl urmăresc în tăcere. Simt îngrijorarea pe care o emană. În cele din urmă, nu mai rezist.

— Bună! îi șoptesc.

El ridică ochii, speriat.

— Bună, iubito!

Îmi zâmbește cald.

Mă duc spre el și mă uit peste umărul lui la ecran. Se vede o diagramă cu o linie roșie, care coboară treptat.

Valoarea acțiunilor: Miles Media.

Rahat!

Mă așez în poala lui și-i sărut buzele ușor.

— N-ai somn?

El își trece mâna pe spatele meu gol.

— Sunt OK.

Dar nu e OK – valoarea companiei lui e în declin. Câte milioane a pierdut familia lui azi?

— Ai vreo veste? întreb în șoaptă și mă uit la diagrama din fața mea.

— Despre?

— Despre caz?

El clatină din cap. Îi zvâcnește maxilarul de furie când se uită din nou la diagramă.

E ca un ghem agitat de neliniște; aproape îi simt suferința. Trebuie să-l fac să uite pentru moment. Îl sărut pe gât, iar el zâmbește, așa că încep să cobor spre clavicula lui.

Mă așez pe podea între picioarele lui, iar el mă privește și-și trece mâna prin părul meu. Emoția trece prin noi, electricitatea pe care nu o pot explica.

— Mi-a fost dor de tine cât ai fost plecat! șoptesc eu și-i trag boxerii în jos.

El zâmbește blând când îi sărut sexul. Acesta zvâcnește aprobator.

— Mi-a fost dor de bărbatul meu! șoptesc eu și-l cuprind cu gura. Corpului meu i-a fost dor de tine.

Trebuie să-l fac să uite unde e, cine e. Stresul acesta trebuie să dispară. Acum vreau să fiu femeia spontană pe care a cunoscut-o acum un an, cea care i-a făcut mintea praf.

El inspiră brusc și desface picioarele, dându-mi acces.

Ne privim în ochi în timp ce-i sug cea mai intimă parte a corpului, cea pe care nu o vede nimeni. Membrul lui e gros și rigid, și văd fiecare venă de pe lungimea lui umflată. Ling de jos în sus, apoi mișc limba peste cap și aproape aud excitația care-i străbate corpul ca un torent.

— Fute-mă în gură! șoptesc, uitându-mă la el.

Ochii lui se întunecă.

— Prinde-mă de păr și fute-mă în gură! murmur în jurul lui.

În ochii lui scapără flăcări, apoi mă apucă de păr cu ambele mâini și se împinge înainte.

Sunt binecuvântată de o explozie de lichid preejaculator și închid ochii, gemând.

El își vâră sexul adânc în gâtul meu, iar eu gem în jurul lui. Oare cum arat, în patru labe, goală, sub biroul iubitului meu? Propria mea excitație prinde contur, așa că desfac picioarele, iar el geme și începe să împingă cu adevărat. Îl prind în mână, iar pumnul imită mișcările gurii în timp ce-l masez cu putere.

Are mare nevoie de asta.

Văd cum i se contractă mușchii de pe abdomen și se încleștează, iar eu îi depărtez picioarele mai tare și-i cuprind testiculele cu mâna.

— Futu-i! geme el.

— Hai! șoptesc eu. Dă-ți drumul! Vreau să beau totul!

Zâmbesc în jurul lui. Îmi place când îl fac să-și piardă controlul. E ca și cum aș pluti în aer și privesc cu o detașare aparte.

Public format dintr-o persoană – cel mai tare film porno de pe planetă.

Abdomenul i se încordează, iar eu zâmbesc când își dă drumul în gâtul meu. Mă concentrez să nu-mi vină să vărs. E greu cu o sculă atât de mare, dar când deschide ochii, sunt înflăcărați... și toate temerile mele dispar.

Asta îmi place! Îmi place să-l iubesc pe Jameson cu pasiunea neînfrânată pe care o scoate din mine. N-am fost niciodată femeia asta, dar cu el... e natural. De parcă el era veriga lipsă a sexualității mele. Am mai făcut sex o

dată mai devreme în seara asta, dar atunci a fost intim și iubitor. Nu ca acum, dar la fel de important.

Îl masez în continuare, golindu-i trupul frumos, până mă trage în sus, spre el, și mă așază în poala lui.

Mă apasă cu buzele, geme și-și simte gustul în gura mea.

Mă retrag și mă uit la el, aerul dintre noi trosnește, iar ochii noștri se întâlnesc.

— Te iubesc! șoptesc eu.

El zâmbește și mă sărută apăsat. E un sărut disperat, iar el se ridică și mă duce înapoi pe hol, către pat, în timp ce mă țin de el.

Legătura noastră e profundă.

Atât de profundă!

Pentru prima dată, simt că am ajuns acasă.

Stau și-l privesc pe Hayden trecând strada spre cafeneaua în care ne aflăm. Are o servietă în mână. De ce ar avea nevoie de servietă în pauza de prânz? Tipul e al naibii de suspect.

— De când îl cunoști pe Hayden, Moll? o întreb eu.

Aaron bea cu paiul din pahar, ascultând și urmărindu-l pe Hayden.

Suntem toți trei în locul nostru preferat pentru prânz și stăm la fereastră.

Ea îmi zâmbește pieziș.

— De vreo opt ani, cred.

— Aaron mi-a spus că ai lucrat împreună cu el la fosta ta slujbă.

— Da! încuviințează ea și-și mestecă sandviciul cald uitându-se după el. A lucrat cu mine la *Gazette*.

Mă uit din nou către el.

— Știi, cred că pune ceva la cale.

— Nu m-ar mira.

Ea se șterge la gură cu șervețelul.

— De ce spui asta? o întreb.

— A fost concediat de la *Gazette*.

— De ce? se încruntă Aaron.

— Nu știu sigur, dar se zvonește că a fost implicat într-un scandal cu telefoane ascultate.

— Poftim?

— Așa se vorbește! zice Molly și își dă ochii peste cap. Sunt doar speculații, dar a fost prins ascultând telefonul unei colege și furându-i ponturile.

Fac ochii mari.

— Serios? Cine?

— O fată pe nume Keeley May.

— O, da, roșcata! remarcă Aaron. E al dracului de sexy.

Eu și Molly ne uităm la el.

— De când ți se par ție fetele sexy? întreabă Molly.

— Sunt gay, nu orb! Pot să apreciez corpul frumos al unei femei, pufnește el.

Amândouă dăm ochii peste cap.

— De ce crezi că pune ceva la cale? întreabă Molly.

Doamne, oare să le spun? Nu... Trebuie să-i cer părerea lui Tristan mai întâi. Nu pot să le înșel încrederea.

— I-am spus deunăzi despre un articol de-al meu, iar el l-a depus ca fiind al lui, mint eu.

Molly mijește ochii.

— Șarpe nenorocit!

— N-am nicio dovadă, desigur, adaug eu. Doar mă întrebam ce caracter are, asta e tot.

— Din câte știu despre individul ăsta, spune ea sec, n-aș avea încredere în el nici cât negru sub unghie.

— La fel și în cazul lui Paul, spune Aaron pe un ton disprețuitor.

— O, Doamne, ce s-a mai întâmplat? întreb eu.

— Nimic! zice el și oftează. E doar un ticălos, asta-i tot!

Molly dă ochii peste cap, scârbită.

— Știi ceva, Aaron, încetează naibii să mai faci pe victima aici! Știi că se culcă cu alții și totuși te culci cu el. Una e să fii înșelat, dar să te întorci de bunăvoie la el, când știi exact ce se întâmplă, e pur și simplu jalnic.

El dă ochii peste cap.

— Nu trebuie să fii o scârbă din cauza asta!

— Ba da, trebuie! Te porți ca o domniță la ananghie. N-ai copii cu el. N-ai ipotecă pe casă. Nu lucrezi cu el. Ar fi ușor să iei o pauză. Spune-i să se ducă dracului și mergi mai departe! răbufnește ea. Despărțirile sunt grele. Să rămâi alături de un ticălos e și mai greu!

— Apropo de a merge mai departe, Jameson m-a rugat să mă mut la el, spun eu ca să schimb subiectul.

Aaron pufnește și-i intră băutura în nas.

— Ce naiba?

— Așa se pare! comentez și ridic din umeri.

Aaron se încruntă.

— Ce-i cu schimbarea asta?

— S-a dus și s-a întâlnit cu Claudia, fosta lui, când era la Londra.

— I-a tras-o? întreabă Aaron, rontăind paiul.

— Nu, Aaron, să ți-o tragi cu alții nu e un comportament normal! se răstește Molly. Bagă-ți chestia asta în capul ăla prost! Perspectiva ta asupra realității este grav distorsionată.

— La naiba, ești o adevărată scârbă azi, știi asta? strigă Aaron.

— Păi, scula aia comunală a iubitului tău mă scoate din sărite, răspunde ea, furioasă.

Eu și Aaron dăm ochii peste cap. Molly e deosebit de țâfnoasă azi.

— A spus că el și Claudia plănuiseră să se împace, dar el i-a spus că își dorește un viitor cu mine. I-a pus capăt.

— Fir-ar să fie! șoptește Aaron.

— Mi-a spus că mă iubește.

— Ce dracu'? strigă Molly. Vorbești serios?

— Dar..., adaug și ridic din umeri.

— Dar ce? șoptește Aaron? N-ar trebui să existe niciun *dar* în povestea asta.

— Totul se întâmplă foarte repede. Care-i graba, știți ce zic? Mă tem că e doar stresat.

Mă ascultă amândoi cu atenție.

— Mi-a spus că a nutrit sentimente față de mine de când ne-am cunoscut și că toată chestia asta era inevitabilă.

— S-ar putea să fie adevărat, se încruntă Molly.

— S-ar putea, zic și iau o gură de cafea. S-ar putea să fie și strategia lui de preluare a controlului.

— Ce strategie de preluare? se încruntă Molly.

— Jameson Miles obține mereu ce-și dorește, răspund eu. Dacă a decis că mă vrea pe mine...

— Ceea ce a și făcut, mă întrerupe Aaron.

— Va transforma totul în realitate. Nu știu! adaug și ridic din nou din umeri. Parcă totul sună prea frumos ca să fie adevărat, iar situația asta cu Claudia m-a speriat puțin. Oare pot să cred că el și Claudia chiar vor întrerupe acum orice fel de comunicare?

Molly dă ochii peste cap:

— Iar începe! Voi doi, idioților, ați tras toner pe nas toată ziua? bombăne ea și își strânge șervetul cu putere.

Nu mai fi o scârbă negativistă nenorocită! Dacă nu ți-ar fi spus că te iubește, atunci ar fi fost o problemă. Acum, că ți-a spus, are un motiv ascuns. Molly ridică mâinile în aer a lehamite, apoi se grăbește să adauge: Nu vreți să reveniți cu picioarele pe pământ?

În secunda următoare se ridică de la locul ei.

— Trebuie să ne întoarcem!

Iese în grabă din cafenea, iar eu și Aaron o urmărim traversând strada.

— Trebuie neapărat să și-o tragă! bombăne Aaron. A devenit o adevărată javră.

Chicotesc și o văd intrând în clădire.

— S-ar putea să ai dreptate!

Mă uit la imaginea mea în oglindă și mă chinui să respir. Mă întorc și mă uit în spate. Port o rochie aurie Chanel pe care a ales-o Jameson ieri de pe suport. Părul lung și negru are onduleuri mari și e prins după ureche, iar machiajul meu strălucește, cu buze roșii și lucioase.

Sunt extrem de emoționată! E prima dată când merg la un eveniment ca parteneră a lui... și, desigur, toată familia lui va fi acolo să ne vadă.

Ar putea fi un adevărat dezastru.

Numai să nu verși nimic pe rochie, să nu bei prea multă șampanie și să nu te faci de râs! îmi reamintesc.

Doamne, n-aș suporta!

Cel mai rău este că, fiind atât de agitată, îmi vine să beau întruna.

— Ești aproape gata, iepurașul meu futăcios? strigă Jameson.

Apare de după ușă și-mi zâmbește leneș și sexy, examinându-mă din cap până-n picioare!

— Isuse, ce frumoasă ești!

Neliniștită, îmi trec mâinile peste coapse.

— E în regulă?

— Perfect! Mă ia în brațe și mă sărută pe gât, apoi îmi șoptește: Dar nu-mi plac buzele roșii.

— Oh!

Îmi cade fața.

— Nu pot să te sărut fără să se vadă dovada.

Zâmbesc în timp ce mă ține în brațe. Ceva s-a schimbat din nou între noi azi.

O nouă zi, o nouă dinamică!

Mă simt foarte apropiată de el. Ceva la toată dovada de sinceritate de ieri a făcut să îmi cadă scutul pe care îl purtam în fața lui. Molly are mare dreptate: caut partea negativă la toate astea, dar nu mă pot abține; mă tem că inima mea ar putea fi în pericol.

Dacă mă părăsește... Cum aș suporta?

Am mai fost rănită și, deși știu că Jameson e în cu totul altă ligă decât relațiile mele din trecut, ideea tot e înfricoșătoare.

Asta o să doară... foarte tare.

El poartă un smoching negru și papion; ochii albaștri îi strălucesc, iar părul brunet îi încadrează fața frumoasă.

Niciodată nu m-a înspăimântat mai tare un bărbat decât Jameson Miles. E tot ce n-am știut niciodată că-mi trebuie.

El mă ia de mână.

— Ai luat tot?

— Aha!

Îmi duc mâna la inimă, încercând s-o domolesc.

— Ce e? întreabă el ușor.

— Am emoții.

El zâmbește sexy.

— O să fii în regulă.

— Să nu mă lași să beau prea mult, OK?

— OK! promite el și îmi zâmbește când ne îndreptăm spre ușă.

— Și dacă vezi că beau prea mult, ia-mi paharul din mână!

Jameson se încruntă.

— Sincer, Jay, ajung de la nivelul doi la zece din doar două guri.

El rânjește și apoi, gândindu-se mai bine la ce-am spus, dă capul pe spate și râde în hohote.

— Nici că puteai spune ceva mai adevărat.

Rămân cu gura căscată, prefăcându-mă îngrozită.

— Nu vorbeam de sex oral, Jameson!

— Dar eu, da! zice și îmi sărută mâna. Și, ca să știi, ai trecut de la zece la douăzeci.

Rânjesc, iar el se apleacă și mă sărută pe gât, apoi pe umeri și pe sân, prin rochie.

— Cu cât ajungem mai devreme, cu atât putem pleca mai devreme! mă asigură și își coboară mâna pe fundul meu, plesnindu-mă cu putere.

După o jumătate de oră, limuzina oprește în parcare. Privesc în jur la oamenii frumoși în ținute elegante. Când emoțiile încep să mă copleșească, Jameson îmi ia mâna și o sărută, ignorând tulburarea mea interioară.

Ce-o să-i spun mamei lui? Tatălui său? O, fir-ar... De ce-am venit?

Alan deschide portiera, Jameson coboară și-mi dă mâna să mă ajute. Apoi coboară mâna cu tandrețe pe spatele meu.

— Mulțumesc! îi spune lui Alan.

— Mulțumesc! îngaim zâmbitoare și eu.

Jameson mă ia de mână și ne îndreptăm spre ușile mari de la intrare. Câțiva oameni întorc brusc capul când ne văd și se holbează. Îmi țin respirația în timp ce sunt condusă prin mulțime.

— Bună, Jameson! spune cineva.

El dă politicos din cap, dar nu se oprește la vorbă. Intrăm prin ușile duble și mă conduce direct la o masă din față. E rotundă, cu față de masă din pânză albă și tacâmuri de argint pregătite, cu flori albe, superbe, și lumânări în mijloc.

La naiba, care e ordinea în care se folosesc tacâmurile? Trebuie să mă duc la baie și să caut pe Google. Tatăl lui Jameson stă la masă alături de o femeie mai în vârstă. Are părul negru, coafat, iar bobul ei e perfect. E foarte atrăgătoare și poartă o elegantă rochie de seară neagră, cu mâneci lungi.

— Mamă, tată, ea e Emily! mă prezintă el mândru. Ei sunt părinții mei, Elizabeth și George.

— Bună, draga mea!

Mama lui se ridică și mă sărută pe ambii obraji, ținându-mă apoi la distanță ca să mă analizeze pe îndelete.

— Ei bine, ești ceva de-a dreptul special! mai spune ea și îmi zâmbește cu căldură.

O, ce abilă e! Zâmbesc stângaci, iar tatăl lui Jameson mă trage de lângă soția lui și mă sărută pe obraz.

— Bună, Emily! N-am apucat să vorbesc cu tine cum trebuie deunăzi. Mă bucur să te cunosc!

— Da, și eu mă bucur să vă cunosc! șoptesc.

Jameson îmi trage scaunul și mă așez cu inima bubuind în piept. Simt că mă înroșesc la față și mor în tăcere

pe dinăuntru. *Nu te îmbujora acum, proasto!* Parcă-mi și văd fața roșie ca focul lângă domnul Superb aici de față. Jameson îmi toarnă un pahar cu șampanie și mi-l întinde.

— Mulțumesc! șoptesc și-l iau din mâna lui.

Mă uit la el și-i transmit semnalul de „ajutor".

El îmi face cu ochiul și pune brațul pe spătarul scaunului meu.

— Unde-i Tris? întreabă el nonșalant și privește prin încăpere.

— Pe drum! răspunde tatăl lui.

Mă uit în jur la oamenii care umplu sala de bal. Personalitățile sunt aici – nu că mi-aș aminti vreun nume. Mă bazez doar pe pregătirea pe care mi-au făcut-o azi Molly și Aaron. Doi dintre managerii pe care i-am văzut la ultimul etaj sosesc cu partenerele lor.

— Bună!

Toți dau mâna, apoi bărbații se încruntă când mă văd.

— Ați cunoscut-o pe Emily, iubita mea? întreabă Jameson.

— O, da!

Nou veniții zâmbesc într-un stil exagerat.

— Bună, Emily! bolborosesc toți patru înainte de a da mâna cu mine și a se așeza la masa noastră.

Jameson stă lângă mine, tatăl lui, lângă el, apoi urmează mama lui și cei patru. Două scaune sunt în stânga mea – trebuie să fie pentru Tristan.

— Bună! spune Tristan vesel din spatele meu.

Mă întorc și o văd pe femeia blondă care îl însoțește.

— Bună! răspund toți.

— Emily, ea e Melina! mă prezintă Tristan.

— Bună! o salut și dau mâna cu ea.

— Bună! Blonda zâmbește și se așază lângă mine, privind în jurul mesei, apoi se scuză pentru întârziere. Nu mă puteam hotărî ce să port în seara asta. Ce faceți?

La masă încep imediat discuțiile.

E frumoasă, încrezătoare și arată ca un model de pe podium, nu ca... Oare cu ce se ocupă?

Mă uit către Jameson și tatăl lui, care dau amândoi ochii peste cap. *Hm, despre ce o fi vorba?*

Tristan începe să vorbească cu bărbatul care stă la masă lângă noi și râde în hohote. E chiar foarte prietenos.

Melina scoate telefonul, își ține buzele și își face o poză. Apoi se apleacă spre mine.

— Hai și tu! spune ea. Te etichetez.

Mă desprind de ea și mă aplec în partea opusă.

— Nu, mulțumesc! spun eu. Nu am conturi pe social media.

— Poftim? icnește ea și mă privește dezgustată. De ce naiba? Ce e în neregulă cu tine?

OK, femeia asta e extrem de nepoliticoasă!

— Nu-mi plac rețelele sociale, atâta tot, îi răspund și ridic din umeri.

— Ce să nu-ți placă la ele? se minunează ea și continuă să-și facă poze întruna.

Mă uit fix la ea.

— O reprezentară greșită a societății, cu imagini nerealiste, care înfățișează un stil de viață fals, cu idealuri imposibile, răspund eu și iau o gură de vin.

Nu mă călca pe nervi, târâtură!

Jameson zâmbește, privind drept înainte. Îmi desenează cercuri cu degetul pe umărul gol.

— O, Doamne!

Blonda își dă ochii peste cap și se mai fotografiază o dată.

Mă uit la mama lui Jameson, care zâmbește și-mi face cu ochiul.

Îmi aud bătăile inimii în urechi. *Doamne, încetează să fii scorpia răutăcioasă, Emily!* îmi reamintesc. *Fii drăguță măcar o dată!*

Jameson și tatăl lui stau de vorbă, iar eu rămân tăcută. Apare ospătarul și încearcă să-mi umple paharul.

— Nu, mulțumesc! zâmbesc eu.

Melina vorbește cu ceilalți de la masă; râde zgomotos și adoră să fie în centru atenției. Nu e deloc genul de femeie pe care am crezut că-l preferă Tristan.

— Emily, trebuie să ne vizitezi în Hamptons! spune mama lui Jameson.

— Mulțumesc! zâmbesc eu. Ar fi foarte plăcut!

Ar trebui să încerc să fac conversație.

— Mergeți în weekend? întreb eu.

— Acum locuim mai mult acolo, spune ea. Mai avem apartamentele de aici, desigur, dar schimbarea de ritm e binevenită.

— Oh! zâmbesc eu.

Câte apartamente au aici? Doamne, chiar că vin dintr-o lume diferită!

— Sună grozav!

— Jameson spunea că ești din California? se interesează ea.

— Da! încuviințez și zâmbesc fals.

Le-a povestit despre mine?

— Am venit aici doar de o lună.

— Și cum ți se pare New Yorkul?

— Îl iubesc! răspund zâmbitoare. E uimitor!

Mâna lui Jameson stă pe umărul meu pentru încurajare în timp ce vorbește cu tatăl lui.

— Jameson ne-a spus că v-ați cunoscut acum mai bine de un an, continuă Elizabeth.

— Da!

Afișez un zâmbet forțat. *O, Doamne sfinte!* De ce naiba le-a povestit cum ne-am cunoscut? Dă, Doamne, să nu le fi spus că am stat alături și-am băut în timpul zborului, că am flirtat ca niște nebuni disperați după sex, după care am făcut sex sălbatic în timpul escalei de douăsprezece ore, când am încercat să-i sug și ultima picătură de sânge din gât! Iau paharul de vin și-l dau peste cap, lovindu-l pe Jameson cu piciorul.

Ajută-mă, idiotule!

El zâmbește de parcă știe deja la ce mă gândesc.

În sfârșit, Tristan se așază, iar Melina se apleacă și-l sărută.

— Hai să socializăm!

El se încruntă și ia prima gură de whisky.

— Nu, iubito! Eu rămân aici. Tu fă-ți de cap!

Melina îi face semn cu mâna unei femei din celălalt capăt al camerei și se ridică.

— Mă întorc imediat!

Le zâmbește celor de la masă, aproape alergând spre femeia aceea și sărutând-o pe obraji fără s-o atingă.

— Draga mea! strigă ea, iar tonul îi e cum nu se poate mai fals.

Ochii mei îi găsesc pe ai lui Jameson, iar el mișcă din buze amuzat. De parcă îmi citește gândurile.

E o tâmpită!

Jameson ridică bărbia și-și trece limba peste dinți de parcă s-a înfuriat. Îi urmăresc privirea și văd un grup de bărbați și femei la o masă față în față cu noi. Văd că mama și tatăl lui privesc într-acolo, de asemenea.

— Cine sunt ei? îi șoptesc.

— Familia Ferrara.

Mă încrunt, neînțelegând.

— Dețin *Gazette* și Ferrara Media.

Fac ochii mari.

— Oh!

Mă uit din nou la ei cum se așază la masă. Trei fii, mama și tatăl, italieni după înfățișare. Niște oameni superbi, cu păr brunet și ochi căprui. Numai unul dintre fii are o parteneră; ceilalți doi sunt singuri. Cel mai mare se uită și zâmbește când ne vede. Face un semn cu mâna și înclină capul. Jameson înclină capul cu un gest politicos, dar glacial.

— El cine e? șoptesc eu.

— Gabriel Ferrara, răspunde Jameson și soarbe din pahar; disprețul îi iese prin toți porii. Directorul executiv.

Casc ochii. Îmi dau seama că cele două familii nu se iubesc prea mult.

Un director executiv contra celuilalt.

— Emily? se aude o voce de femeie din spate.

Ne întoarcem toți și o vedem. O cunosc.

— Athena!

Râd și mă ridic în picioare. Athena are peste 60 de ani și e o femeie de lume. O ador!

— O, Doamne, Dumnezeule! icnește ea și mă îmbrățișează. Jameson Miles, de unde o cunoști tu pe Emily Foster?

El râde.

— Emily a fost stagiara mea în fiecare vacanță, cât a fost la facultate, timp de trei ani, râde Athena.

George ne urmărește, părând impresionat.

— Nu a vrut să se mute aici pentru compania mea, mai spune ea și zâmbește, mângâindu-mă pe braț.

— Ce vrei să spui? întreabă George.

— Cea mai bună reporteră pe care am avut-o vreodată, răspunde Athena. I-am oferit un post în fiecare an, dar mereu m-a refuzat, spunând că Miles Media e singurul motiv pentru care s-ar muta la New York.

Zâmbesc stânjenită. *Te rog, taci odată! Încerc să par calmă aici.*

— Așa zici? George zâmbește spre mine, apoi o lămurește pe Athena: Ei bine, și-a găsit locul la Miles Media.

Athena se uită la mâna lui Jameson, care zăbovește în poala mea.

— Văd! spune ea și îmi zâmbește. Vino, Emily, vreau să-ți prezint pe cineva! Se uită la Jameson și-l întreabă: Pot s-o răpesc o clipă, te rog?

— Bineînțeles!

El îmi sărută mâna înainte să-mi dea drumul. Rămâne cu ochii la mine și-i zâmbesc blând.

Bărbatul ăsta e atât de...

Athena mă trage spre celălalt capăt al sălii.

— O, Doamne! îngaimă ea când trecem printre mese. Te întâlnești cu Jameson Miles.

— Da! râd eu.

— E cel mai delicios bărbat de pe planetă. Se întoarce și-mi zâmbește, după care adaugă: Și cel mai morocănos.

Chicotesc în timp ce mă conduce spre bar, unde se află un grup de femei și bărbați.

— Lauren, ia uite cine e aici: Emily Foster!

— O, Doamne!

Lauren râde și mă îmbrățișează. Eu și Lauren am fost stagiare împreună în anul al doilea de facultate. Lauren a rămas să lucreze pentru ei.

— Ce faci aici? îmi zâmbește ea încântată.

— M-am mutat la New York acum. Lucrez la Miles Media.

— Serios?

Încep să râd.

— Da!

— O, Doamne, trebuie să stăm la povești.

— Da! Ar fi frumos să am o prietenă aici cu care nu lucrez. Să ne asigurăm că facem schimb de numere!

Mă uit în jur și văd că toți au ceva de băut.

— Mă duc să mai iau o șampanie!

Cineva mă prinde de cot din spate și mă întorc. Sunt surprinsă. E italianul înalt, directorul executiv de la *Gazette*.

— Bună! mă salută el și îmi zâmbește cuceritor.

— Bună!

— Cine ești tu? întreabă el.

Mă încrunt și întorc privirea spre masa mea. Jameson vorbește cu Tristan.

— Emily! răspund neliniștită.

El îmi ia mâna și o sărută.

— Numele meu este Gabriel Ferrara.

— Oh!

— Și îmi place să cuceresc toate lucrurile pe care le are Jameson Miles.

Fac ochii mari.

Ochii lui negri se opresc asupra buzelor mele.

— Inclusiv femeile!

Capitolul 18

– POFTIM? MĂ ÎNCRUNT ȘI-MI SMULG MÂNA DIN A LUI. Ce-ai zis?

El afișează un zâmbet sexy.

— Încercam doar să spun că ești superbă! Nu te speria!

— Păi, n-o spune! mă răstesc eu.

El zâmbește și bea din pahar, vizibil amuzat de reacția mea.

— Cine ești tu?

— O persoană a cărei inteligență ai insultat-o cu îndrăzneala ta. La revedere, domnule Ferrara! Pleacă!

Mă întorc cu spatele la el și-mi ocup locul la bar.

Buzele lui mi se apropie de ureche din spate.

— O plăcere să te cunosc, Emily! Ne vom reîntâlni. O să mă asigur de asta.

Răsuflarea lui îmi ridică părul pe ceafă, iar pielea trădătoare de pe brațe mi se face de găină.

— Nu te deranja! răbufnesc eu, enervată de reacția fizică.

Inima îmi bate cu putere. Nu-i de mirare că bietul Jameson e stresat la maximum. Are de-a face cu adevărați șerpi pe aici.

Sfinte Doamne, sunt complet zdruncinată!

Îmi iau paharul și mă întorc să discut cu Lauren, deși sunt cu mintea în cu totul altă parte.

Ticălosul acela nenorocit de Gabriel sabotează compania lui Jameson și le face avansuri pe față femeilor lui.

Femeii lui!

Sunt indignată în numele lui Jameson și simt nevoia să mă duc să-i spun ce s-a întâmplat, dar nu vreau să-l stresez. Dar poate tocmai asta vrea Gabriel – un război adevărat.

Rahat... Ce nebunie!

De la locul meu de lângă bar, mă uit cum oamenii trec în șir și-i salută strategic pe membrii familiei Miles la masa lor, de parcă ar vrea să le capteze atenția. Tristan zâmbește și pare bucuros, iar Jameson și tatăl lui sunt politicoși. E foarte vizibil că nu se lasă deloc seduși sau prostiți de saluturile și urările false.

După cea mai lungă discuție din istorie, mă întorc la Jameson. Mă așez, iar el mă ia de mână și o așază pe coapsa lui.

— Îți plac oamenii de aici? îl întreb în șoaptă.

El se uită la mine.

— Îmi plac oamenii de la masa asta.

Mă uit în jur neliniștită.

— Ce e? întreabă el, simțind că ceva nu e în regulă.

— Nimic! șoptesc, mă aplec și-l sărut ușor pe buze Mie nu-mi plac mai deloc oamenii din jurul nostru.

— Nici mie, dar, câtă vreme mă placi tu, asta e tot ce contează! murmură el.

Îi zâmbesc bărbatului meu frumos și mă aplec să-i șoptesc la ureche:

— E puțin spus că te plac!

El mă strânge de mână.

— Două ore, pe urmă putem pleca! șoptește el.

— Bine!

Cina s-a servit, suntem la desert, iar ceremonia de premiere urmează să înceapă.

Luminile scad, scena e luminată de un reflector în timp ce se parcurg categoriile. Trebuie să înceapă cu premiile mai mici.

Jameson stă și se uită la scenă, ținându-mi mâna lipită de coapsa lui musculoasă. E complet lipsit de expresie și n-am idee la ce se gândește.

Se pricepe atât de bine să își țină emoțiile sub control! Tristan râde și vorbește despre categorii cu ceilalți manageri de la masă. E complet relaxat și se simte bine.

Cum pot fi doi frați atât de diferiți?

Tristan e deschis și jovial, iar Jameson e închis și dur, cel puțin, pentru lumea din afară.

Deși, cunoscând rolul lui Tristan în companie – achiziții –, și el trebuie să fie dur într-o anumită măsură. Poate chiar mai mult decât ceilalți, pentru că el preia companiile și le destramă. Mă gândesc o clipă la asta și mă uit la Jameson. Nu, e imposibil – nimeni nu poate fi mai dur decât el. Îmi întorc privirea spre tatăl lui, care are aceeași mască oțelită pe față în timp ce privește scena... Poate că George e așa.

Îmi amintesc copilăria lui Jameson și felul în care a fost la internat cu frații lui în altă țară. Cum înveți să fii blând și grijuliu când te afli într-un mediu școlar rece? Mă întreb dacă acesta e motivul pentru care e totul sau nimic cu mine.

Trebuie să-și dea singur voie să simtă înainte să o poată face și fizic?

Ar avea sens. Adică, de când mi-a spus că mă vrea, am înaintat în salturi. Cu fiecare atingere, îl simt că mă lasă și mai mult să mă apropii. Poate pentru că acum poate verbaliza lucrurile?

Respir adânc și aplaud când se primește un premiu. Gândurile mele sunt departe de acest loc. Sunt concentrată la bărbatul complex de care m-am îndrăgostit și încerc să-i scot demonii la lumină.

Poate că Jay trebuie să vorbească despre companie. Poate are nevoie de cineva cu care nu trebuie să pretindă că totul este sub control.

E directorul executiv al Miles Media. Membrii familiei așteaptă de la el să-i îndrume. Se așteaptă ca el să rectifice lucrurile.

Normal că e stresat.

Reportera din mine vrea să rezolve situația, să găsească informatorul și să lupte ca să revenim în vârf.

Îndrăgostita din mine vrea să-l fure pe Jay și să-l ducă pe o insulă în Bahamas, să-l lase să ducă o viață pașnică și relaxată, în care singurul lucru pentru care trebuie să-și facă griji e să împingă leagănul copiilor lui.

Copiii lui!

Simt că mi se strânge pieptul și întrezăresc viitorul alături de Jameson.

Copiii lui vor suporta acest stres? Îi vor simți stresul în atingerea lui?

Probabil că da – așa fac și eu.

Doamne, trebuie să-l fac să se relaxeze ca să reziste la toate mizeriile astea! Cum s-o fac? Mă gândesc o clipă și aplaud automat când se anunță încă un premiu.

Trebuie să plece din New York. Da, asta e! Un weekend departe. Într-un loc extrem de diferit. Zâmbesc când o idee prinde contur în mintea mea.

— Iar acum principalul premiu al serii, anunță maestrul de ceremonii, Premiul de Diamant pentru reportaje excepționale merge către...

Se aud tobele.

Bărbatul deschide plicul și zâmbește, clătinând din cap.

— Măi să fie... Se pare că se schimbă garda.

Mulțimea amuțește.

— Ferrara Media!

Publicul aplaudă, iar la masa Ferrara toți explodează în urale. Jameson încleștează fălcile și bea din pahar.

— Să-i ia dracu'! murmură Tristan pe înfundate.

Toți de la masa noastră rămân tăcuți, uitându-ne cum Gabriel Ferrara urcă pe scenă să primească premiul. Îl ridică în aer, iar cei din mulțime râd și aplaudă când ia microfonul.

— Mulțumesc! începe el și aruncă o privire prin încăpere. Înseamnă foarte mult pentru noi! Cu părere de rău pentru Miles Media, care au câștigat acest premiu timp de 16 ani consecutiv.

Jameson se uită urât la el. Își trece limba peste dinți, iar disprețul îi iese prin toți porii.

— Cred că putem spune – Gabriel zâmbește sarcastic – că în ultimele 12 luni am fost lideri de piață prin felul modern în care transmitem știrile. Tipul ridică un deget și adaugă: Acum suntem imperiul mediatic numărul unu în lume.

Publicul aplaudă și aclamă.

El ridică trofeul în aer.

Cei de la masa Ferrara se dezlănțuie.

— Cred că glumești! pufnesc eu, neputând să mă abțin.

Familia Miles se ultă încruntată la Gabriel cum stă pe scenă. Le simt mânia pentru că și eu o am. O simt crescând în mine ca o boală.

Una e să-ți pierzi coroana, dar să ți-o ia hoțul care îți fură munca e cu totul altceva. Gabriel se înclină și se așază din nou la masa lui. Sărută trofeul în timp ce fotografii pozează întruna. Victoria asta va fi mâine în toate titlurile din țară.

Tăcerea și furia copleșesc masa noastră. Nimeni nu spune o vorbă.

Mă uit la el în capătul sălii și-mi vine să-i șterg rânjetul afurisit de pe fața aia arătoasă.

Și așa voi face. *Pregătește-te, domnule Gabriel Ferrara! O să te distrug!*

Abia răsuflu în timp ce mă uit la Jameson, care mă aleargă prin Central Park. E șase dimineața și abia răsare soarele. Aleargă foarte repede azi, iar eu îl las.

Înțeleg acum; responsabilitățile lui sunt ceva ce nu poate fi oprit la sfârșitul zilei. Acum o simt și eu pentru el. Seara trecută, oricât de enervantă a fost, m-a învățat o lecție valoroasă despre competitori.

Nu au morală sau teamă, iar asta îi face niște jucători foarte periculoși.

Jameson se întoarce și aleargă înapoi spre mine. Întotdeauna are grijă să nu mă piardă din ochi.

A fost tăcut când am ajuns aseară acasă, adâncit în gânduri. Am făcut un duș, am făcut dragoste și atunci s-a relaxat în sfârșit puțin. Am pregătit o gustare și am rămas întinși pe canapea, ținându-ne în brațe, uitându-ne o vreme la un film. Ne-am culcat târziu, dar aveam nevoie de timpul acela împreună ca să ne destindem.

Niciunul nu a vorbit despre decernarea de premii. N-am deschis subiectul deloc – nu era nimic de spus.

Așa stau lucrurile. Oricât am vorbi, nu putem șterge faptul că Ferrara Media a fost premiată pentru înșelătorie.

Mă roade pe dinăuntru; pot doar să-mi imaginez cum îl afectează pe Jameson.

Se oprește în fața mea, gâfâind puternic.

— Ești extrem de înceată în dimineața asta, mă tachinează el.

— Ești tu deosebit de rapid azi. Cred că toporul acela e mare.

El râde, se apleacă și mă sărută.

— Al dracului de mare.

Ne întoarcem și începe să alergăm ușor spre casă.

— Îl anunț pe Alan să se pregătească să-ți ia lucrurile în weekend? întreabă el în timp ce aleargă.

— Apropo de asta...

— Da? gâfâie el, încă epuizat după sprint.

— Am o propunere pentru tine!

El se oprește pe loc.

— Cum ar fi?

Mă întorc și-l iau de mâini.

— Mă mut cu tine cu o condiție.

— Care anume?

Mă privește de parcă deja îl enervează negocierile mele.

— Mă mut cu tine dacă putem pleca din New York în weekenduri.

— Poftim?

— Adică, nu în fiecare weekend, dar destul cât să ne relaxăm, îl lămuresc și ridic din umeri.

— New Yorkul e casa mea. Sunt relaxat. Despre ce vorbești, femeie?

Zâmbesc și încep din nou să alerg.

El mă prinde din urmă.

— Ce e?

— E imposibil să te relaxezi aici, Jay! Orașul e agitat. Energia acestui loc se vede din spațiu. Sirene toată noaptea, mașini, trafic și milioane de oameni, toți mișcându-se cu un milion de kilometri pe oră.

El mă privește, ascultându-mă.

— Nu trebuie să plecăm departe de oraș. Am aranjat deja o călătorie surpriză pentru noi în weekend.

— De când?

— De ieri?

Mint de îngheț apele, dar nu contează.

— Gândește-te puțin! Stăm în apartamentul tău toată săptămâna și muncim din greu. Pe urmă, în weekend, punem stop la toate. Fără telefoane, fără internet. Doar noi doi.

— Poftim? Jameson se încruntă, apoi decretează: E imposibil. Trebuie să fiu online permanent, Emily!

— Nu! răspund eu, gâfâind. Ai nevoie să te refaci ca să fii cel mai bun director executiv posibil. Versiunea ta obosită și stresată nu va mai fi nici pe jumătate.

Alergăm până ajungem la stradă, apoi ne uităm în ambele sensuri și așteptăm să traversăm.

— Și-apoi, spun eu cu răsuflarea tăiată, în felul acesta împăcăm și capra, și varza.

— Ce vrei să spui?

— Păi, eu sunt complet îndrăgostită de Jim al meu, bărbatul pe care l-am cunoscut în avion.

El ascultă.

— Și învăț să-l iubesc pe directorul stresat care îi ocupă corpul câteodată.

Jameson zâmbește în timp ce aleargă, punând în sfârșit totul cap la cap.

— În felul acesta..., gâfâi eu.

Doamne, de ce insist să vorbesc în timp ce alerg?

— În felul acesta, reușesc să petrec timp cu amândoi.

El mă ia de mână și mă trage spre el; buzele lui le acoperă pe ale mele și-mi cuprinde fața în palme. Își strecoară limba printre buzele mele, iar sărutul lui e electrizant, sugând atât cât trebuie. Ne sărutăm iar și iar, apoi îmi pun mâinile pe șoldurile lui. Oare cum arătăm, sărutându-ne la colțul străzii?

Îl privesc în ochi.

— Ne-am înțeles? întreb în șoaptă? Mă mut la tine?

El își trece degetul pe fața mea.

— Cred că am putea să ajungem la o înțelegere pentru weekenduri.

Zâmbesc.

— Numai pentru că amândoi bărbații tăi adoră să ți-o tragă.

Mă apucă de șolduri și se împinge în ele.

Chicotesc lipită de gura lui în timp ce-mi ține fața lângă a lui.

— Ești un obsedat sexual, Miles! șoptesc eu.

Mă apucă de fund încă o dată, și se aude un claxon.

— Luați-vă o cameră! strigă un bărbat.

Izbucnim amândoi în râs și traversăm strada în fugă. Îi zâmbesc în timp ce alergăm.

— Ce e? rânjește el.

— Nimic! Îl plesnesc peste fund, apoi îl anunț: Ne întrecem până acasă.

Imediat după asta o rup la fugă.

— Pot să te întrec și cu picioarele legate! râde el din spate. De fapt, dacă te întrec, te leg.

— Doar dacă nu te leg eu prima! îi strig amuzată în timp ce alerg.

Chicotesc când îi aud pașii în spate. Un adevărat stimulent ca să alerg repede.

Cioc, cioc! Bat la ușa lui Tristan.

— Intră! se aude vocea lui gravă.

Bag capul pe după ușă. Tristan stă la birou.

— Intră, Em! mă poftește el și zâmbește.

Em!

Zâmbesc și mă așez la birou. Am decis că o să-l țin la curent pe Tristan... cu orice. Îl iubește pe Jameson și va decide ce trebuie să știe Jay și ce nu!

Ochii lui mă privesc cu o strălucire blândă.

— Ai avut mare succes la părinții mei aseară.

Zâmbesc.

— Serios?

— Azi-dimineață mama a vorbit întruna despre tine.

Tristan zâmbește în timp ce ține pixul în mână și se învârte cu scaunul.

— Voiam să te țin la curent cu unele lucruri.

El se încruntă.

— OK!

— Vreau să-mi țin relația cu Jameson complet separată de serviciu. Simt că are nevoie de o pauză.

— Sunt de acord. Chiar are!

— Prin urmare, sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le discut cu tine.

— Bine! Dă-i drumul!

— Păi, știi că l-am bănuit pe Hayden?

— Da! se încruntă el.

— Am aflat de la Molly – dar astea sunt doar zvonuri – că Hayden a fost concediat de la *Gazette* în urma unui scandal, pentru că a ascultat telefonul cuiva.

El se apleacă în față.

— Cum așa?

— Se pare – și, sincer, habar n-am dacă e adevărat, dar Molly mi-a spus că a circulat ceva vreme zvonul – că tipul asculta telefonul lui Keely May și îi fura știrile.

— Poftim? strigă el. Glumești, naibii?

— Nu!

El zâmbește larg.

— E excelent! Asta îmi dă suficientă muniție.

— Ca să faci ce?

— Ca să-i verific computerele. Încă nu le-am verificat.

Zâmbesc cu mândrie.

— Să sperăm că o să ne ajute!

— Bună treabă, Em!

Tristan se întoarce pe scaun și își notează ceva.

Îl urmăresc o clipă.

— Mai era ceva!

El ridică ochii.

— Nu i-am spus lui Jameson, dar Gabriel Ferrara mi-a făcut avansuri aseară.

Se schimbă la față.

— Ce-a făcut? se răstește el.

— Nu te ambala! mă bâlbâi eu.

— Ce-a spus?

Mă încrunt și îmi amintesc.

— Eram la bar și m-a întrebat cine sunt. Credeam că e doar amabil, așa că i-am spus numele meu.

Tristan mă ascultă încordat.

— Apoi m-a luat de mână, a sărutat-o și-a zis: „Numele meu e Gabriel Ferrara și îmi place să cuceresc toate lucrurile pe care le are Jameson Miles".

Tristan cască ochii la mine.

— Apoi a spus „Inclusiv femeile".

— Ce dracu'? răbufnește Tristan. Glumești?

Se ridică brusc.

— Dar nu știu dacă am înțeles greșit sau..., îngaim eu. Nu vreau să exagerez nimic, dar mi s-a părut că nu e deloc în regulă.

Ochii lui Tristan scapără de furie.

— Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus că îmi insultă inteligența și l-am rugat să plece.

Strâmb din buze a lehamite. Mi se face pielea de găină.

— La dracu'!

Tristan oftează, se întoarce și bagă mâinile în buzunar, privind pe fereastră adâncit în gânduri.

— Nu i-am spus nimic lui Jameson pentru că simt că exact asta ar vrea Gabriel să fac.

Maxilarul lui Tristan zvâcnește de furie.

— Vrea să înceapă un război.

— Așa mi s-a părut și mie... Altă explicație nu cred că există, spun eu în șoaptă.

— Încearcă să-l stârnească, atacându-l în mod personal.

— Da!

Oftez și mi se rupe inima pentru Jay.

— Toată noaptea mi-am făcut griji dacă să-ți spun sau nu!

Tristan întoarce privirea spre mine.

— Să nu-i spui lui Jameson!

— OK!

— Să rămână între noi!

Răsuflu greoi.

— Îmi fac griji pentru Jameson, spune el. E pe cale să cedeze.

— Știu; o să încerc să-l scot din oraș în weekenduri, să rămână offline. Fac tot ce pot ca să-și păstreze calmul!

— Bună idee! încuviințează Tristan și dă din cap, gânditor. Dacă i-ai fi spus despre Gabriel, ar fi acolo chiar în clipa asta să-l strângă de gât.

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— Știu!

— Ai făcut ce trebuie, Emily! mai spune el și îmi zâmbește. Mulțumesc că mi-ai spus!

Îl privesc în continuare.

— Nu-mi place să nu-i povestesc, dar simt că trebuie să-l protejez de lucrul ăsta. Gabriel nu încearcă decât să-l atâțe.

— Sunt de aceeași părere, încuviințează el. Mersi, o să mă apuc de treabă! Poți să-mi faci o favoare și să încerci să afli cât mai multe despre viața personală a lui Hayden? Pe unde își petrece timpul liber, ce parteneră are, genul ăsta de lucruri.

— OK, mă ocup!

Mă ridic și plec din biroul lui, apoi mă duc spre biroul lui Jameson și bat la ușă.

— Intră! se aude vocea lui gravă, catifelată.

Deschid ușa și-l văd pe bărbatul meu frumos stând la birou. El zâmbește călduros când mă vede și bate cu palma în poală.

Încui ușa și mă așez în brațele lui, apoi îl sărut.

— Bună, șefule!

El îmi mângâie coapsa. Își lipește gura de gâtul meu și zâmbesc, apoi îl văd.

Un pahar de whisky pe jumătate gol stă pe birou. Mă uit la ceas.

— E ora șapte, Jameson.

El dă ochii peste cap și mă împinge la o parte.

— Aveam nevoie de ceva să mă calmez. Nu începe naibii, Emily!

— OK! șoptesc eu. Ești în regulă?

— Sunt bine! se răstește el și se întoarce la birou.

— Mai sunt trei zile până plecăm în weekend, îi spun încet.

Telefonul îi sună, iar el se uită la ecran.

— Abia aștept! Acum trebuie să răspund. Ne vedem diseară!

Îl sărut ușor, iar el răspunde la telefon. Vocea lui capătă instantaneu tonul autoritar pe care îl folosește cu toată lumea.

Stau în ușă și-l privesc în timp ce ascultă. Ia distrat paharul și bea o gură înainte să spună ceva.

Mi se strânge inima.

Mulți directori executivi stresați s-au trezit pe fundul unei sticle de whisky Blue Label.

Te rog, nu al meu...

Mă uit vinovată în jur și apoi în jos, la telefon, pe urmă scriu în bara de căutare „plecări în weekend cu buget limitat".

— Doamne! oftez eu. Unde să-l duc?

— Tot despre asta vorbești? întreabă Aaron.

Molly se apropie ușor cu scaunul și se uită peste umărul meu.

— Vreau să-l duc într-un loc care să nu poată fi cumpărat cu bani. Strâmb din buze și mă gândesc: Trebuie să fie ceva cu adevărat special.

Aaron chicotește.

— Ce e *special* pentru tine și ce e *special* pentru Jameson Miles ar putea fi lucruri diferite.

— Chestia e că, atunci când e în apartamentul meu, se detaşează de felul lui de-a fi. Vreau să-şi dea seama că nu e nevoie să locuim în apartamentul său luxos ca să fim fericiţi.

— Eşti nebună de legat! oftează Molly. Ce n-aş da să locuiesc eu în apartamentul său luxos! Oricine s-ar simţi ca peştele-n apă acolo. Când ne inviţi la tine, scârbă ce eşti?

— Exact! râde Aaron.

— Hm.

Mijesc ochii şi mă gândesc.

— Dar cu cortul? întreabă Molly.

Întorc privirea spre ea.

— O, dar nu avem cort şi alte lucruri, şi nu am timp să le cumpăr.

— Eu am de toate. Poţi să le împrumuţi pe ale noastre. Michael şi copiii se duc tot timpul cu cortul.

Mă uit la ea o clipă.

— Crezi că a mai fost cu cortul vreodată?

— Hm... În mod sigur, *nu*! Aaron face ochii mari ca să-şi sublinieze ideea: Nimeni nu merge cu cortul de bunăvoie.

Mă cuprinde nerăbdarea.

— Serios? Putem să-ţi împrumutăm lucrurile? Nu te superi?

— Deloc! Ia-le! Michael şi copiii pleacă în Dallas vineri să stea o săptămână la părinţii lui. Nu le vor folosi.

— Poate!

Zâmbesc când ideea începe să prindă contur.

— Dar maşină? gândesc cu voce tare.

— la camioneta lui Michael, Bessie! Oferă-i o experienţă à la *Oamenii mlaştinii*!

— Chiar? rânjesc eu, imaginându-mi-l pe Jameson într-o camionetă.

— Da, e o rablă ordinară, dar te poți baza pe ea!

Aaron clatină dezgustat din cap.

— Încerci să-l sperii intenționat?

— Nu, încerc să-l aduc cu picioarele pe pământ!

Zâmbesc și mă străbate un val de încântare.

— O să cadă de la înălțime; asta-i sigur, rânjește Aaron.

Râd și încep să caut zone de campare.

— O să fie foarte distractiv!

Vineri după-amiază, intru cu mașina în parcarea subterană a clădirii lui Jameson cu un zâmbet imens pe față. Am râs tot drumul până aici de la Molly de acasă. L-am sunat pe Jay și i-am spus să aștepte la ușă când vin să-l iau.

Ajung după colț și-l văd așteptând acolo cu Alan și bagajele noastre. Mă vede și se schimbă la față.

Claxonez și țopăi pe scaun, oprind camioneta Bessie în dreptul lui.

Cu o expresie îngrozită, se apropie de mine, iar eu cobor geamul.

— Mergi cu mine? îl întreb.

— Ce dracu' e asta? icnește el.

— Asta e Bessie, îl lămuresc, zâmbind mândră.

Alan își acoperă gura ca să nu râdă în hohote.

— Poftim?

Jameson se încruntă, uitându-se la camioneta imensă și hodorogită de un albastru-deschis. Își întoarce privirea spre mine.

— Urcă, Miles! îl invit, zâmbindu-i în timp ce ridic din sprâncene. Te duc cu cortul!

Capitolul 19

SE HOLBEAZĂ LA MINE ȘI NU-ȘI GĂSEȘTE CUVINTELE.

Alan lasă capul în jos și izbucnește în râs.

James mă privește fix și parcă îngrozit.

Râd în hohote de figura pe care o face. Parchez camioneta și sar afară, începând să urc bagajele în spate.

— Doar nu vorbești serios! se bâlbâie Jameson.

— Extrem de serios!

El măsoară din priviri camioneta veche și paradită.

— Mașina asta îngrozitoare nici măcar nu respectă normele tehnice.

— Nu e mașină – e camionetă. Zâmbesc și închid portbagajul, apoi îi reamintesc: O cheamă Bessie.

Jameson stă cu mâinile în șold. Se uită la Alan, care râde în hohote.

— Nu-i amuzant deloc, Alan! izbucnește el. Eu nu merg cu cortul, Emily. Cu siguranță știi asta. Cum Dumnezeu ți-a venit ideea asta trăsnită? Asta nu mă relaxează absolut deloc. Simt cum îmi crește tensiunea cu fiecare secundă.

Alan lasă capul în jos, incapabil să se oprească din hohotele de râs.

— Iartă-mă, șeful, dar e cea mai amuzantă chestie pe care am văzut-o vreodată! Pot să fac o poză pentru Tris? întreabă el.

— Sigur că nu! pufnește Jameson. Și acum taci, altfel te pun să vii cu noi!

Alan își mușcă buza de jos, căznindu-se să-și stăpânească râsul.

— De ce e nevoie să luăm... Se oprește ca să găsească un cuvânt potrivit: Gunoiul ăsta?

— Pentru că ne vom deconecta.

— Emily Foster, asta nu e deconectare! Asta e o rețetă sigură pentru o moarte instantanee.

Mă pleoștesc pe scaun și mă schimonosesc.

— Ai promis! Sunt trei zile, Jameson, apoi mă întorc și mă mut la tine.

El își pune mâinile în șold și dă ochii peste cap, și așa știu că l-am convins. Într-adevăr, a promis.

Apăs pe claxon, iar el se apropie pe partea șoferului și deschide portiera.

— Ce faci? îl întreb, încruntată.

— Conduc!

— Știi măcar să conduci cu schimbătorul montat pe coloana de direcție?

— Poftim? întreabă el, încruntat.

Arăt către schimbătorul de pe volan.

El se strâmbă.

— E legal să conduci așa ceva?

Încep să râd.

— Da!

— Atunci coboară! Conduc eu!

Mă dă jos din mașină, iar eu o ocolesc rapid și urc pe locul pasagerului.

Jameson urcă și verifică vitezele cu o expresie extrem de concentrată.

Eu și Alan ne privim râzând și-l așteptăm să învețe.

— OK, m-am prins! răspunde Jameson Miles, dependentul de control.

— Să mergem! îl îndemn aproape cântând. Claxonează pentru Alan!

Jameson îmi aruncă o privire serioasă, iar eu fac semnul pentru „apasă claxonul" pe care îl făceam spre camioane în copilărie.

— Emily, nu știu ce înseamnă asta, dar e un mod sigur de a te trezi aruncată în portbagaj.

Alan izbucnește din nou în râs, iar eu sar pe banchetă, încântată.

— Pa, Alan! strig eu.

Alan îmi face cu mâna.

Jameson se oprește și-l strigă pe Alan prin geamul deschis.

— Să ai telefonul încărcat! O să fii nevoit să vii să ne iei de pe marginea drumul după vreo treizeci de kilometri, când o să se strice mașina!

Eu și Alan râdem din nou și, în timp ce el ne face cu mâna, Jameson scoate mașina din garaj cu zvâcnete.

Ajungem la porțile de control, dar mașina e prea înaltă, așa nu poate ajunge cu cartela.

— Dracu' să-l ia de gunoi! bombăne el pe înfundate, oprind mașina și coborând să deschidă porțile.

Apropie cartela, iar porțile se deschid încet. Jameson sare înapoi în mașină și turează camioneta, iar aceasta înaintează în salturi pe alee, scrâșnind atunci când se schimbă vitezele.

— Fir-ar ea de treabă! exclamă Jameson și se strâmbă. A cui e mizeria asta, de fapt? întreabă el când intrăm în traficul din New York.

— A lui Michael, soțul lui Molly.

El întoarce ochii spre mine.

— E idiotul acela nenorocit care a luat o supradoză de Viagra și a trebuit să-l duceți la Urgențe?

— El e! îi confirm, zâmbind.

— Normal! murmură Jameson, în timp ce conduce. OK, unde mergem?

Deschid harta pe telefon.

— OK... Trebuie să ajungem pe șoseaua interstatală.

El se uită curios la mine.

— Mergem la High Point State Park, New Jersey.

— Unde? întreabă el, tot o încruntătură. Ce naiba găsim acolo?

— Pe mine. Zâmbesc și mă aplec să-l sărut pe obraz, adăugând: Nu găsim nimic în afară de mine.

El zâmbește cu ochii la drum, își strecoară mâna pe coapsa mea și mă strânge.

— Noroc că ești slăbiciunea mea, nu-i așa?

Un zâmbet imens mi se lățește pe chip. Chiar face chestia asta.

— În mod sigur.

Mă aplec și încep să-l sărut pe obraz.

El se strâmbă.

— Încetează! E și așa destul de greu să o conduc pe Bitchy[1].

— O cheamă Bessie, nu Bitchy.

Jameson rânjește.

— Să vedem dacă ne duce acasă întregi, bine?

[1] „Rea, răutăcioasă" (în engleză în original) (n. tr.).

*

Două ore mai târziu, vedem indicatorul de intrare în High Point State Park. E un drum de pământ, iar Jameson mă privește nedumerit.

— Ăsta e?

Ridic din umeri, simțindu-mă deodată puțin neliniștită.

— Aha! Mă uit în jur, apoi îngaim: Așa cred!

Trebuie neapărat ca weekendul ăsta să meargă bine; vreau să ne distrăm și să ne relaxăm. În adâncul sufletului știu că, dacă Jay nu-și ține sub control stresul la serviciu, s-ar putea să-l pierd. Nu pot trăi pe termen lung cu temperamentul lui.

Ieșim de pe șosea și înaintăm pe drumeag. Rămânem tăcuți cât urmăm poteca. Studiez harta pe telefon.

— Aici arată că trebuie să mergem până la capătul drumul și să o luăm la dreapta.

— OK! răspunde el în timp ce camioneta saltă peste denivelări. Își întoarce privirea spre mine și mă întreabă, ca pentru a se asigura: Ești sigură că e aici?

Ridic din umeri.

— Asta scrie aici.

Copacii sunt înalți și blochează ultimele raze de soare.

— Am văzut un documentar făcut aici cândva, spune Jameson, concentrându-se la drum.

— Ce documentar?

— Despre *The Blair Witch Project*[1], murmură el sec.

---

[1] Film american de groază, unul dintre cele mai de succes filme independente din toate timpurile. Scenariul relatează povestea a trei studenți care au dispărut în pădurile Black Hills de lângă Burkittsville, Maryland, în 1994, în timp ce realizau un documentar despre o legendă locală numită *Blair Witch* (n. red.).

Mă apucă râsul în timp ce înaintăm prin pădure. Ce naiba a fost în capul meu? Până și eu încep să mă sperii.

Trecem de un loc de campare pe stânga și coborâm dealul. Vedem un cort mic și doi adolescenți care stau lângă foc. Îi privesc când trecem pe lângă ei.

— Arată de parcă se distrează, comentez și îi zâmbesc lui Jameson.

— Urmează să intre în cort și să și-o tragă pe rând, bombăne el. E singurul motiv pentru care ar veni aici.

Rânjesc.

— Vrei să nu mai fii atât de pesimist? Sunt trei nopți în care putem fi singuri, fără nimeni în jur.

El dă din cap și se încruntă, gândindu-se la ceva.

— Unde sunt băile? Se uită la mine, ca să se asigure: Avem baie proprie, nu-i așa?

— Păi...

Mă opresc.

— Păi, ce? se răstește el. Eu nu stau dracului într-un loc fără baie, Emily!

— Sunt băi.

Întorc harta de pe telefon și încerc să aflu unde sunt băile față de cort.

— A, da, iată-le! La mică distanță de mers pe jos.

— Mers? Jameson mă privește îngrijorat și întreabă: Ce înseamnă *mers*?

O, fir-ar, e mult de mers, dar încă nu-i spun treaba asta! Sunt șanse să se întoarcă din drum.

— E aproape, nu-ți face griji! îl mint eu.

Ajungem la poalele dealului, iar drumul se bifurcă. În față e un lac, iar lumina soarelui începe să dispară. Zâmbesc încântată.

— Ia-o la dreapta!

El întoarce cu grijă și mai mergem puțin.

— Ar trebui să fie chiar aici.

— Unde? se încruntă el.

— Parchează oriunde!

— Ce vrei să spui?

Jameson întoarce ochii spre mine.

— Ne instalăm oriunde vrem.

— Cum, adică – Jameson se strâmbă, uitându-se în jur – pe pământ?

Încep să râd.

— Te așteptai la podele cu parchet de stejar?

El dă ochii peste cap și parchează, eu cobor și mă plimb pe marginea apei.

— Ce faci? întreabă el.

— Caut un loc bun să ne instalăm. Trebuie să fie înalt și plat.

— De ce înalt? întreabă el, privind în jur.

— În caz că plouă.

Se uită la mine, înspăimântat.

— Nici să nu spui așa ceva!

— Repede, trebuie să ne punem pe treabă!

— De ce?

— Se întunecă. Rămânem fără lumina soarelui.

El se uită spre cer.

— Avem lumini?

— Avem o lanternă și lămpile acelea care se pun pe cap.

— Doamne sfinte! pufnește el și începe să scoată în grabă bagajele din spate. Nici nu mă gândesc să port niște nenorocite de lanterne pe cap în experimentul ăsta stupid de om contra naturii. E destul de rău și când se vede.

Râd și iau cortul din sac, apoi încep să-l desfac. Îi întind mătura.

— Dă mizeria la o parte!

El se uită la mine, complet pierdut.

— Ce?

— Dă mizeria la o parte; curăță locul pentru cort! Nu trebuie să fie bețe sau alte chestii dedesubt.

— Să mătur pământul, repetă el.

— Da, Jameson! Grăbește-te, altfel o s-o faci pe întuneric!

— Isuse Hristoase... Acum chiar le-am auzit pe toate, bolborosește el și începe să măture. Cine naiba mătură pământul?

— Cei care campează.

Rânjesc și deschid instrucțiunile, apoi îmi pică fața. Instrucțiunile arată de parcă trebuie să construim un reactor nuclear. Fir-ar, Molly a spus că o să fie ușor de instalat.

OK... Mă rog! O să fie bine!

Încep să intru în panică pe dinăuntru.

Nu ne ducem acasă!

Întind cortul și aud un pocnet.

— Au!

Mă concentrez și scot bețele din pungă.

Mai aud un pocnet.

— Ce naiba? strigă el.

— Ce e?

— Gângăniile astea sunt din *Jurassic Park*, îmi explică Jameson și dă din mâini să le alunge. Nicio gângănie nu e atât de mare!

Mă întorc la instrucțiunile mele.

OK, scrie că bățul ăsta intră aici...

— Aaa! strigă el și se plesnește peste braț. Mă îmbolnăvesc dracului de malarie aici, Emily!

Dau ochii peste cap.

— Nu mai fi copil!

Pun bățul în locul potrivit.

— Poți să apuci tu colțul și să-l întinzi, te rog?

El dă din mâini, apoi prinde colțul cortului și-l întinde. Soarele tocmai apune.

— Du-te puțin mai în spate! îl rog.

El se plesnește peste picioare.

— Duceți-vă dracului! șoptește el și flutură mâinile, încercând să alunge ce-o fi vrând să alunge.

— Dă-te mai în spate!

El merge mai în spate, se împiedică de o piatră și cade într-un tufiș.

— Ah! strigă el.

— Oh!

Izbucnesc în râs și dau fuga să-l ajut.

— Ce fel de nebun nenorocit face așa ceva de distracție? bombăne el, ieșind din tufiș.

— Noi doi! spun eu, râzând.

— Nu e distractiv, Emily! pufnește el, ștergându-se de praf. E un iad într-o zonă hidroponică de înmulțire a gângăniilor mutante.

Ceva îl ciupește din nou, așa că se plesnește peste gât.

— Futu-i! îi șoptește el insectei.

— Pentru Dumnezeu, ia sprayul de insecte, prințeso! E în geanta cu provizii din mașină.

— Avem spray de insecte? Se uită fix la mine și bombăne: Acum îmi spui, după ce am pierdut deja doi litri de sânge?

Jameson aleargă spre camionetă și aud sprayul pulverizând iar... și iar... și iar... și iar.

— Îmi păstrezi și mie un pic? îl strig.

— Aici e om contra natură. Fiecare este pentru el. Tu nu te uiți la *Survivor*? Te votez să pleci de pe insulă în seara asta! strigă el, după care îl apucă o criză de tuse și dă din mâini isteric. Ce naiba e în chestia asta, de fapt?

— Otravă! Fac ochii mari când adaug: Ca să omoare insectele.

El se întoarce grăbit.

— Grăbește-te cu cortul! poruncește el. Ce durează atât de mult?

— Ridică-l tu dacă ești atât de bun! răbufnesc eu.

— Bine!

Îmi ia instrucțiunile și se uită o clipă la mine, apoi la cortul întins. Întoarce foaia pe dos și răsucește gâtul.

— Păi, acum are logică!

— Are? întreb, încruntându-mă. Eu n-am reușit deloc să le descifrez.

— Nu sunt instrucțiuni ca să instalezi un cort – e o hartă ca să evadezi din Alcatraz.

Izbucnesc în râs.

— Ce e amuzant? strigă el. Nu e nimic amuzant în situația asta, Emily!

El întoarce foaia pe spate, apoi pe față, apoi pe spate. Ne încruntăm amândoi, uitându-ne la ea.

— OK, acum înțeleg!

— Da? întreb eu plină de speranță.

— Nu, nu înțeleg! Găsim un hotel.

— Jameson! îl rog. Am vrut să facem împreună ceva ce n-ai mai făcut niciodată cu o fostă iubită. Am vrut să facem ceva pentru prima dată împreună. Fă-mi pe plac, nu vrei?

El respiră greoi.

Îl iau de mâini.

— Știu că nu ești obișnuit cu asta, dar intenția mea e să te scot din zona ta de confort. Chiar vreau să facem asta – e important pentru mine. Cam la fel de inconfortabil mă simt eu în apartamentul tău luxos.

— Imposibil! Se uită în ochii mei, apoi răsuflă înfrânt: Bine!

Începe să studieze din nou instrucțiunile; lumina se estompează, așa că mijește ochii ca să vadă.

Mă duc la cutia cu provizii și iau cele două lanterne de pus pe cap. Îi pun lui una, apoi îmi pun și mie. Le aprind.

El se uită la mine și pare lipsit de expresie.

Îmi acopăr gura când mă apucă râsul, iar el continuă să citească.

— OK, spune că bețele sunt într-un sac separat, spune el.

— Le am.

— Și trebuie să fixăm colțurile cu pene.

— Am făcut asta deja.

Îl mângâi pe spate și pe fund. El îmi dă mâna la o parte.

— Trebuie să punem bețele la capete și să le ridicăm.

— OK!

Mă întind să-l sărut.

— Emily!

Se uită la mine, iar lanterna pe care i-am fixat-o pe frunte îmi bagă lumina în ochi.

— Miros ca o groapă de deșeuri toxice de la otrava pentru insecte și nu m-am simțit niciodată mai puțin sexy. Nu m-aș mira dacă mi-am otrăvit și scula ca pe o buruiană.

Izbucnesc în râs.

— Niciodată nu o să încetezi să fii sexy în ochii mei, iar scula ta e mai degrabă un copac, nu o buruiană.

El ridică din sprâncene, neimpresionat.

Râd în hohote, fără să mă pot opri. Chiar arată ridicol. Vreau să fac o poză pentru Alan, dar știu că ar lua-o razna. Și așa e pe muchie.

— OK, hai să ne apucăm s-o facem, pe urmă putem umfla patul! îl anunț cu un zâmbet.

Lui îi pică fața.

— Trebuie să umflăm patul?

— Da! Trebuie să-l umfli cu gura, îl tachinez eu.

Încep să râd.

— Nu, nu e nevoie! Te tachinam doar. Avem o pompă.

El își pune mâinile în șold și se holbează la mine o clipă.

— Jameson!

Zâmbesc cald.

— Weekendul acesta e un simbol al relației noastre. Te aștepți să renunț la tot ce cunosc ca să trăiesc într-o lume care îmi este cu totul străină.

El mă fixează.

— Nu îți cer decât trei zile. Țopăi pe loc în timp ce adaug: Te rog! Poți să faci asta... pentru mine?

El se ciupește de nas și știu că aproape l-am convins. Mă întind spre el și-i sărut buzele mari.

— O să mă revanșez! Promit!

— Bine! se răstește el, se apleacă, ia instrucțiunile și începe să le recitească. Dă-mi cel mai lung băț!

Două ore mai târziu, cortul e în sfârșit instalat. Patul e gata, iar eu așez două scaune pliante.

— Vino și stai lângă mine!

Zâmbesc și deschid o sticlă de vin roșu.

El se așază lângă mine și îi întind un pahar. Am adus două pahare de vin. Știam că dacă îl pun să bea dintr-un pahar de plastic s-ar fi sfârșit totul.

El stă pe scaunul pliant și-mi ia paharul, iar eu zâmbesc și-l ridic pe al meu.

— Pentru o evadare reușită din Alcatraz!

El rânjește, ia o gură de vin și privește prin întuneric.

— OK, și acum ce facem?

— Asta e tot!

— Asta e tot?

Se încruntă.

— Da... Stai pur și simplu aici.

— Și ce fac?

— Te relaxezi!

— Oh!

Se uită în jur la pădurea întunecată și soarbe din vin, iar eu îmi mușc buza de jos ca să nu râd. Acum e întuneric de-a binelea, iar pădurea începe să prindă viață odată cu animalele. Din depărtare se aud ecouri.

El e complet terorizat pe dinăuntru, dar se abține. Dă capul pe spate și golește paharul, apoi îl întinde să-l reumplu imediat.

— Ce faci?

— Mă fac muci ca să nu-mi amintesc că m-a mâncat un urs. Clatină din cap și adaugă: E singura cale.

Eu râd.

— Suntem în deplină siguranță, Jameson!

El face ochii mari.

— Exact asta a spus Daniel chiar înainte să dispară.

— Cine e Daniel?

— Daniel din *Blair Witch*... Ai văzut filmul? murmură el sec și privește în jur.

— Nu! rânjesc eu.

— Poate e mai bine nici să n-o faci. Se uită către pădure și remarcă: E tulburător de familiar.

Râd și mă ridic de pe scaun.

— Mă duc la toaletă!

— Poftim? Se ridică grăbit în timp ce mă chestionează: Unde e toaleta?

— Mai sus, pe potecă.

Se schimbă la față.

— Nu poți să te duci singură acolo. E periculos!

— Nu! Nu e! Vii cu mine?

— Poftim?

Se încruntă.

— Hai, Jay!

— Nu, nu părăsim zona de campare! Nu vreau să mă plimb pe aici.

Zâmbesc și mă uit spre lac. Lumina lunii dansează pe apă.

— În regulă!

Mă ridic, îmi scot cămașa și-mi trag chiloții jos.

— Ce faci?

— Baie în pielea goală.

— Poftim?

El se uită la apa neagră.

— Nu... nu faci asta! Îți interzic!

Îmi scot sutienul și i-l arunc în cap, iar el și-l dă jos.

— Emily!

Împing chiloții cu piciorul.

— Ai înnebunit naibii de tot? șoptește el.

— Poate!

Aruncă o privire în jur.

— Oricine ar putea să ne vadă.

Zâmbesc și alerg spre marginea apei.

— Vii, fricosule?

Înaintez în apă până la coapse.

— Ești nebună de legat? strigă el de pe margine.

Îl stropesc cu apă.

— Intră, lașule!

El își trece mâinile prin păr, cuprins de panică.

— Emily, nu suntem în siguranță!

— Suntem mai în siguranță decât în New York, Jay! Haide... Trăiește și tu puțin!

El se uită în stânga, apoi în dreapta și încleștează pumnii pe lângă corp.

— Jay, hai, iubitule!

Zâmbesc și mă scufund în apă.

— Te apăr eu! îi promit.

El închide ochii. Vrea să intre – știu că vrea.

— Haide! îl îndemn în timp ce înot, râzând. Apa e grozavă!

Clătinând din cap, își scoate cămașa și o aruncă într-o parte. Râd și plutesc pe spate. El începe să meargă prin apă.

— Scoate-ți chiloții!

— În niciun caz nu-mi ofer scula drept momeală pentru vreun nenorocit de țipar! strigă el.

Se apropie de mine și mă ia în brațe. Apa e rece și revigorantă, și-l cuprind cu brațele pe după gât.

Lumina lunii strălucește în valuri, iar el zâmbește și mă sărută ușor.

— Ești nebună, Emily Foster!

— Și te iubesc! Îi zâmbesc, apoi adaug: Pare o nebunie... E înnebunitor de bine.

— Ar fi bine s-o faci, zice el și își atinge buzele de ale mele.

Îmi înfășor picioarele pe talia lui și-i trag puțin chiloții în jos.

— Am stabilit asta deja. Acum fute-mă, Băiatule din Lac, până nu-ți mănâncă cineva cârnatul, și nu mă refer la mine!

El rânjește din nou cu buzele lipite de ale mele și mă apucă de fund.

— Taci! Strici momentul!

Pic!

Pic!

Pic, pic! Prin somnul profund, aud ploaia care ne stropește cortul.

Pic, pic, pic! Devine mai intensă.

— La dracu', să nu-mi spui! șoptește Jameson lângă mine.

Bum! se aude tunetul: Tresărim amândoi speriați când pădurea se luminează.

— Nu vorbești serios! murmură el prin întuneric.

Stau cu spatele la Jay și-mi mușc buza ca să nu râd. A făcut o adevărată criză când am urcat în pat în sunetul enervant al animalelor din pădure – de fapt, a făcut vreo zece crize.

Asta o să fie cireașa de pe tort!

Ploaia începe să cadă cu putere, iar tunetul bubuie în mod repetat.

— Ei, asta-i al dracului de grozav! pufnește el.

Zâmbesc și mă întorc cu fața spre el.

— E în regulă! Corturile sunt impermeabile. Culcă-te la loc!

Cortul e luminat întruna de un alb strălucitor când fulgerele scapără pe cer.

El se ridică în capul oaselor și pipăie cortul pe întuneric. Scotocește multă vreme în patru labe.

— Ce faci?

— Caut afurisita de lanternă!

Râd zgomotos.

— Cum de ți se pare amuzant? Absolut nimic la nenorocirea asta nu e amuzant, Emily!

Găsește lanterna într-un târziu și o pune pe cap, apoi o aprinde și se uită la mine.

Are părul vâlvoi și o ia în toate direcțiile, iar ochii sunt mari și disperați.

Neputând să mă abțin, mă apucă o criză nestăpânită de râs.

— Ce e?

— Dacă te-ai...

Trebuie să tac pentru că râd prea mult.

— Dacă te-ai vedea cum arăți!

El rânjește, apoi un fulger e atât de aproape, încât sună de parcă a lovit un copac chiar lângă noi.

— O să murim dracului în seara asta, se bâlbâie el, cuprins de panică.

Ploaia cade întruna, dar trag fermoarul cortului. Ne uităm amândoi la potopul apocaliptic.

Toarnă cu găleata, așa că trag la loc fermoarul.

— E în regulă! Cortul e impermeabil și trebuie să încercăm să dormim cu tot zgomotul ăsta.

— Ți-ai pierdut naibii mințile? strigă el. Cum poți să dormi în condițiile astea?

— Eu... aș putea.

Mă întind la loc și trag sacul de dormit peste mine.

Zâmbesc când îmi amintesc criza pe care a făcut-o Jameson mai devreme pentru că nu mă putea atinge prin sacul de dormit. După o caznă de o oră, a desfăcut ambii saci, a pus unul sub noi și unul deasupra ca să ne putem ține în brațe când dormim. E extrem de drăguț!

Cortul începe să se legene într-o parte și-n alta când furtuna se întețește.

— La dracu'! Iar începe! murmură el și se uită la tavanul cortului.

Un capăt al cortului e ridicat de vânt, iar Jameson sare să îl țină la pământ.

Izbucnesc din nou în râs.

— Nu mă ajuți! strigă el.

Sar în sus, râzând cu poftă, și îi iau jacheta, începând să o îmbrac.

— Ce faci? mă întreabă încruntat.

— Trebuie să înfig penele cu ciocanul, îl lămuresc în timp ce îmi pun lampa pe cap.

El rămâne cu gura căscată de spaimă.

— Poftim?

— E singurul mod prin care ne putem asigura că o să rămână cortul în picioare.

— Nu te duci afară! E periculos! șoptește el mânios.

— Cineva trebuie s-o facă! zic și iau ciocanul.

El îmi smulge ciocanul din mână.

— Asta o să-mi pună dracului capac!

Râd în hohote.

— Adio, Emily! îmi spune Jameson și trage fermoarul Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Și, zicând acestea, dispare apoi în furtună.

— De asta ești tu directorul executiv.

Chicotesc și aud bufniturile în timp ce Jameson bate penele cu ciocanul.

Ploaia curge acum nestăpânită, iar vântul e aprig. Sincer, care erau șansele?

Fir-ai să fii de vreme!

Trag fermoarul și mă uit afară prin ploaie. Jameson se luptă să țină piept vântului în timp ce se apleacă și lovește penele cu ciocanul, cu lampa de pe cap la locul ei. E murdar de noroi și ud leoarcă. Mă apucă din nou un râs nestăpânit și, neputând să mă abțin, iau telefonul și îi fac câteva poze. În mod sigur, într-o bună zi, o să i se pară amuzant!

După zece minute, intră în cort. Gâfâie, e ud și acoperit de noroi din cap până-n picioare. Iau un prosop și încep să-i usuc părul. Îi scot bluza și-i dau jos pantalonii de trening.

— Usucă-te! O să se oprească în curând! îi spun, încercând să-l calmez.

Sunetul ploii e asurzitor deasupra, iar el se șterge singur.

Caut în geantă și-i găsesc haine uscate, iar cortul începe din nou să se legene în timp ce Jameson țopăie pe jumătate ud, încercând să se îmbrace.

Cortul se ridică din nou.

— Să te ia naiba! se răstește el.

O, Doamne – e de-a dreptul îngrozitor!

Auzim o ruptură puternică în acoperiș și facem ochii mari.

— O, nu, cortul! șoptesc eu. Nu-l putem strica; e al lui Michael!

— Îi cumpăr eu amărâtului un cort. Porcăria asta e intolerabilă! bolborosește el.

Prr! Cortul se rupe în două.

— Ah! strig eu, iar lucrurile încep să zboare peste tot, luate de vânt.

Mă arunc la pământ și încerc să arunc totul în bagaje.

Un fel de curelușă a sănătății mintale se rupe în el și, cu mâinile în șold și capul dat pe spate, izbucnește în râs.

— Nu e nostim. Du bagajele la mașină! îi strig.

El râde... și râde... și râde.

Mă străduiesc să păstrez telefoanele uscate și alerg la mașină cu bagajele.

— Jameson! urlu eu. Fă ceva!

El se întoarce spre mine, mă ia în brațe prin ploaia torențială și mă sărută. Lanternele de pe capul nostru se lovesc: Încep să râd și eu.

— E ridicol? șoptesc eu.

— Hotel?

— Te rog!

— Bună ziua! o salut zâmbitoare pe recepționista de la centrul de turism. Aveți vreo pensiune disponibilă pentru două nopți, vă rog?

Femeia de la birou continuă să tasteze.

Am rămas la un hotel oribil noaptea trecută, iar Jameson refuză să mai stea acolo. A spus că rămânem tot weekendul doar dacă găsesc un loc cât de cât decent în care să stăm în următoarele două nopți. E pe afară, căutând cafea pentru noi.

Ploaia s-a dus și, la un moment dat, trebuie să ne întoarcem și să luăm echipamentul de campat după furtuna ca-n *Armagedon* de azi-noapte. Ne-am luat doar lucrurile și am plecat. Oricum nu aveam ce face în toiul nopții în asemenea condiții.

— N-am decât o fermă. Femeia continuă să tasteze în timp ce citește: Proprietatea se numește Arndell.

O ascult încruntată.

— E disponibilă pentru două nopți și o puteți lua la preț redus dacă vreți.

Zâmbesc. Îmi place că i se pare c-aș avea nevoie de reducere.

— OK, sună bine! Mulțumesc!

Îi întind imediat cardul de credit al lui Jameson, iar ea pregătește documentele.

— Aici sunt cheile, spune și îmi întinde o hartă. Coborâți pe Falls Road, iar proprietatea are drum separat pe partea dreaptă.

— O, cât de mare e?

— Casa se întinde pe o mie două sute de metri pătrați. Terenul e superb. Casa e puțin dărăpănată, dar locul e de-a dreptul uluitor.

Zâmbesc.

— Grozav, OK!

Mă întorc țopăind la camionetă și-l văd pe bietul meu bărbat șifonat. Arată de parcă a trecut prin iad și, destul de amuzant, cred că nu l-am văzut niciodată mai relaxat. E ca și cum curelușa sănătății mintale care s-a rupt în el aseară a eliberat o parte din tensiune.

— OK, am luat o fermă.

El întinde mâna și o așază pe coapsa mea, întinzându-mi cafeaua. Folosește maneta de pe volan să bage în viteză și pornește.

Mă uit zâmbind pe fereastră în timp ce trecem prin năvoape cu camioneta.

— Știi că n-am trecut de nicio mașină? spune el cu ochii la drum.

— E drăguț, nu?

El ridică din umeri.

— E diferit!

Urmăm instrucțiunile și, zece minute mai târziu, ajungem la o intrare mare de piatră cu o pancartă.

ARNDELL

— Asta e!

O luăm pe alee, iar eu zâmbesc. Drumul e străjuit de copaci uriași, care creează un soi de paravan deasupra. Dealurile verzi, unduioase, se întind cât vezi cu ochii.

— O, uită-te la locul ăsta! exclam uluită. A zis ea că terenul e superb!

Timp de cinci minute, conducem până ajungem în vârful unui deal și găsim o casă mare și veche. E albă, cu o verandă întinsă pe margine. Acoperișul e din țiglă; cred că are o sută de ani.

Jameson întoarce ochii spre mine.

— Să n-aud nicio vorbă!

El ridică mâinile în aer, ca și cum se dă bătut.

Coborâm din mașină, deschidem ușa de la intrare și aruncăm o privire. Zâmbesc larg. Podele din scânduri late, un șemineu imens și ferestre mari, cu vedere la întreaga proprietate. De aici poți să vezi la distanță de câțiva kilometri buni. Mobila e demodată, dar asta nu contează pentru noi.

Îl iau de mână pe Jay și dăm o raită, privind în jur. Un living spațios, o sufragerie separată, o bucătărie mare, o baie și un dormitor la parter. Casa are o veche scară de lemn, pe care urcăm la etaj, unde găsim cinci dormitoare și încă o baie.

Mă întorc la Jameson și-l cuprind cu brațele pe după gât.

— E mai bine, domnule Miles?

El zâmbește și se apleacă să mă sărute.

— E suficient!

Stăm întinși pe o pătură în iarbă, iar soarele ne încălzește fețele. E duminică după-amiază și suntem amândoi cam somnoroși.

Noaptea trecută a fost ca-n paradis. Am aprins focul, iar Jay mi-a făcut pe plac și m-a ajutat să car salteaua afară, ca să putem dormi lângă foc.

Astăzi am explorat proprietatea și am mers în oraș în camioneta noastră albastru-deschis ca să facem câteva mici cumpărături.

Jameson e relaxat pentru prima dată de când ne cunoaștem.

Sunt fericită, foarte fericită.

Mă rostogolesc spre el.

— Povestește-mi despre relația ta cu Claudia!

El se încruntă și se întoarce pe o parte.

— Ce vrei să știi?

— Tot.

El întinde mâna și-și trece degetul peste buza mea de jos.

— Nu a fost ca relația pe care o avem noi.

— Cum așa?

— Păi, am fost prieteni multă vreme. Nu a fost niciodată atracția asta instantanee sau...

Vocea i se stinge treptat.

— Nu, zi mai departe! îl încurajez. Vreau să știu!

— A scris niște articole pentru noi. Așa am ajuns să ne cunoaștem. Pe urmă, cu timpul, ne-am împrietenit.

Îl privesc în continuare.

— Credeam...

Jameson șovăie și se joacă cu pătura de sub el, gândindu-se o clipă.

— Ce credeai?

— Credeam că era dragostea vieții mele. Era ca mine. Motivată, îmi explică și ridică din umeri. M-a cucerit.

Mi se strânge stomacul de gelozie.

— Am fost împreună trei ani. Logodiți.

Mă încrunt.

— Erați logodiți?

Nu știam asta. Era în biografia ei, nu a lui, și speram să fie o greșeală.

— Da!

Mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat?

El respiră adânc.

— A primit postul de redactor-șef la ediția britanică a revistei *Vogue*. Era ceva extraordinar! Muncise mult ca să obțină postul.

Îl urmăresc în timp ce vorbește.

— S-a mutat și...

Se oprește iar.

— Ce?

— Am încercat să avem o relație la distanță și mi-a fost greu fără sex. Eu nu sunt așa.

Mă încrunt.

— Așa că am făcut un pact, să putem fi cu alți oameni, dar să încercăm din nou după câțiva ani. Aveam un plan pe cinci ani să ne împăcăm.

Simt o împunsătură în inimă. *Încă o iubește.*

— Pe urmă am cunoscut o fată în avion.

Rânjesc.

— Iar ea era tot ce nu căutam eu.

Ochii noștri se întâlnesc, iar aerul scapără între noi.

— Dar nu puteam să o caut din cauza promisiunii față de Claudia.

El îmi cuprinde obrazul în palmă și își plimbă degetul pe buza mea de jos.

— Mi-am dorit! Mi-am dorit asta cu disperare! Am simțit o legătură fizică cu ea încă de la cuvântul *start*. Am fost excitat tot zborul cu avionul, iar noaptea petrecută împreună a fost o nebunie. Jameson zâmbește blând când își amintește: Ea avea ceva ce n-am putut să uit. Mi-a rămas undeva în gând. De atunci, am comparat mereu cu ea sexul și femeile. Se oprește, încercând să-și articuleze ideile: Mereu pierdeau celelalte, chiar și Claudia...

Zâmbesc și simt cum îmi înflorește speranța în piept.

— În ultima vremea, mă gândeam mult la ea și luasem chiar legătura cu compania aeriană. Așa i-am aflat numele.

— Serios? șoptesc eu.

Asta e o noutate!

El încuviințează cu o mișcare din cap.

— Am primit o copie a pașaportului tău prin e-mail, cu doar șase săptămâni înainte să începi să lucrezi la noi. Plănuiam să iau legătura cu tine, dar cu tot ce se întâmpla la serviciu, nu apucasem încă să o fac. Habar nu aveam că vii să lucrezi la Miles Media.

— Atunci, așa se explică! rânjesc eu.

— Ce se explică?

— De ce nu m-ai sunat. Arăt ca o deținută în poza aia.

El râde.

— E adevărat. Se apleacă și mă sărută încet, apoi mă îndeamnă: Spune-mi despre iubirile tale din trecut!

Mă uit în ochii lui.

— Nu pot!

Se încruntă.

— De când te cunosc, mi-am dat seama că nu am fost niciodată îndrăgostită.

El zâmbește vag.

— Dar tipul acela cu Barbie de pe bancheta din spate?

Încep să râd.

— Îți amintești de el?

— Da!

El rânjește și mă trage deasupra lui, ținându-mă strâns.

— Ce-am simțit pentru ei, Jay, și ce simt pentru tine sunt lucruri incomparabile.

Stăm tăcuți o vreme și ne uităm la copacii care se leagănă deasupra.

— Te iubesc! îi șoptesc.

El îmi sărută tâmpla.

— Bine, pentru că nu campez în iad pentru oricine!

Râd și-l îmbrățișez. Omul ăsta mă omoară!

Jameson

Ne uităm la pâlpâirile focului. Trosnește când și când, pe măsură ce arde lemnul. Emily e în fața mea, pe patul improvizat de pe podea. Tocmai am făcut dragoste și suntem într-o stare somnoroasă, relaxată.

Mâine mergem acasă.

Să fiu sincer, aș putea rămâne aici pentru totdeauna.

Ea face orice loc să pară acasă.

Emily îmi zâmbește. Părul lung și negru îi e răsfirat pe pernă, iar ochii ei mari mă alină nespus. Las mâna să alunece pe sânul plin și mai jos, pe abdomen. Îi întorc capul și-i sărut buzele. Limbile noastre dansează, un dans lent și erotic.

Sunt atât de îndrăgostit de femeia asta! Când suntem singuri, nimic altceva nu mai contează.

— Mulțumesc! șoptesc eu.

Mă privește în ochi.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai găsit!

Ea se rostogolește spre mine și-mi cuprinde fața în palme.

— Era menit să ne regăsim, spune ea încet. Asta fac sufletele pereche.

Rânjesc și-i dau o șuviță după ureche.

— Doar nu crezi prostiile alea cu sufletele pereche, nu-i așa?

— Nu credeam. Mă sărută încet, apoi adaugă: Până te-am întâlnit pe tine.

Ne uităm lung unul la altul în lumina pâlpâitoare și, dacă aș putea să pun momentul ăsta la păstrare, aș face-o.

N-am avut niciodată ceva atât de pur și de autentic în viața mea!

Iubirea ei e o lumină... Lumina mea!

— Jay, murmură ea și-și trece degetele prin barba mea; ochii ei mă caută.

— Da, iubito?

— Putem să ne întoarcem aici weekendul viitor? mă întreabă ea cu optimism.

— Serios? șoptesc eu.

Ea dă din cap, zâmbind blând.

— Îmi place casa asta veche.

Rânjesc. La drept vorbind, şi mie îmi cam place.

— Poate!

Se cuibăreşte la pieptul meu. Simt cum se relaxează la mine în braţe şi, după o vreme, ritmul blând al răsuflării ei mă anunţă că a adormit. Inspir adânc în părul ei şi zâmbesc, uitându-mă la foc.

Asta a fost! Pot să nu mai caut.

Am găsit-o!

Capitolul 20

Jameson

Intru în apartament la șapte fix și mă întâmpină aroma plăcută a unor delicii gastronomice. Zâmbesc, pun jos geanta pentru laptop și mă duc la bucătărie, unde o găsesc pe Emily, dansând cu spatele la mine în timp ce gătește. Stau în ușă și o urmăresc un moment. Poartă o fustă neagră și o cămașă albă, are părul lung și negru prins în coadă, iar fața ei frumoasă de la natură strălucește.

O senzație caldă de confort mă străbate văzând fericirea de pe chipul ei.

Totul e bine în lume când ea e aici.

E cel mai ciudat lucru pe care l-am trăit vreodată. Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte, doar aici cu ea. Cam de pe la trei după-amiază, în fiecare zi, încep să mă uit la ceas, așteptând ora la care pot veni acasă.

Mă uit cum ia paharul de vin și bea; rujul ei roșu-închis lasă pe pahar forma perfectă a buzei și zâmbesc – chiar și rujul de pe pahar mă stârnește.

N-aș vrea să-l mai spăl vreodată; sunt ca un școlar îndrăgostit.

Fundul i se mișcă sexy pe ritm și o urmăresc, fascinat de femeia frumoasă din bucătăria mea. Ea se întoarce, mă vede și-mi zâmbește atrăgător.

— Bună!

Se apropie de mine. O iau în brațe.

— Ce face bărbatul meu? mă întreabă și mă sărută ușor.

— Bine, acum, că sunt acasă!

Buzele ni se ating iar și iar, o așez pe blat și mă strecor între picioarele ei în timp ce ne sărutăm.

— Servim desertul înainte de masă, domnule Miles? spune ea în șoaptă, cu buzele lipite de ale mele.

Îmi trag fermoarul.

— Așa se pare!

E joi și e haos aici. Pregătim rapoartele pentru ședința de consiliu de mâine. Îmi place să mă întorc la treabă fără presiunea în plus pe care o presupun toate celelalte mizerii care s-au întâmplat în ultima vreme. Eu și Tristan stăm la birou și discutăm despre bugetul pentru publicitate pe care l-am stabilit când se aude o bătaie în ușă.

— Intră! răspund eu.

Ușa se deschide, iar în cadrul ei apare un chip cunoscut. Îmi cade fața și mă ridic imediat.

— Claudia!

Tristan cască ochii și se uită la mine, ridicându-se de pe scaun.

— Bună, Claud! o salută, apoi se apropie de ea și o sărută pe obraz. Ce faci? întreabă el.

Ea se silește să zâmbească.

— Bine, mulțumesc, dar tu?

— Grozav!

Ochii lui Tristan se opresc asupra mea din capătul opus al încăperii.

— Am treabă! zice el. Ne vedem mai târziu, Claud!

— La revedere! Zâmbetul ei dispare, iar ochii îngrijorați se întorc spre mine când mă salută: Bună, Jameson!

— Bună!

Ocolesc biroul și o sărut pe obraz; parfumul ei familiar răzbate până la mine, iar amintirile pe care mi le evocă mă fac să mă încrunt.

— Ce mai faci? o întreb.

Ea își strânge poșeta în mâini.

— Am demisionat de la *Vogue*. Vin acasă la New York.

Mă holbez la ea, căci nu-mi găsesc cuvintele.

— Ți-am dus dorul prea mult, Jameson! Nu pot trăi fără tine! șoptește ea.

Simt o împunsătură în inimă.

— Claud, nu...

Ochii ei se umplu de lacrimi.

— Ai spus că a fost vorba de distanță.

Mă copleșește compasiunea. Nu suport s-o văd supărată, așa că o iau în brațe.

— Nu mai e vorba de distanță, murmur în părul ei.

Ușa se deschide, iar Emily dă buzna în birou. Se schimbă la față și încremenește pe loc când o vede pe Claudia în brațele mele.

— Oh... Eu...

— Intră, Emily! o rog eu.

Claudia se desprinde din brațele mele, iar ochii ei disperați se întorc spre Emily.

— Claudia, ea este Emily, iubita mea! o prezint eu.

Emily se uită de la unul la altul, apoi întinde mâna.

— Bună, Claudia! Îmi pare bine să te cunosc! spune ea și zâmbește cu amabilitate.

Claudia dă mâna cu ea.

— Bună! îi răspunde, apoi își întoarce apoi atenția spre mine.

Emily se uită din nou la noi.

— Vă las singuri!

— Mulțumesc! șoptesc eu și mă uit fix la Claudia; nu-mi place s-o rănesc.

— La revedere! spune Emily. Mi-a făcut plăcere!

Ochii Claudiei lăcrimează din nou când ușa se închide încet.

— Știe cine sunt eu? întreabă ea în șoaptă.

— Da!

— M-a găsit în brațele tale și se mulțumește să te lase aici, cu mine? murmură ea sarcastic.

Mă uit în ochii ei, iritat de impresia ei că Emily ar avea motive de nesiguranță.

— Știe ce e în inima mea.

Ochii Claudiei se umplu de lacrimi și-mi vine să-mi trag palme că sunt nesimțit.

— Vin înapoi la New York, Jameson! Putem fi din nou împreună.

— Nu, nu putem!

Ea mă privește în ochi.

— Mă însor cu ea, Claud.

— Nu spune asta! șoptește disperată. E doar ceva ușor pentru tine, pentru că nu reprezintă nicio provocare.

— Greșești; e iubirea vieții mele!

Ea își încleștează fălcile, mânioasă.

— Ticălosule!

— Îmi pare rău, dar nu există alt mod de a o spune! îi explic și fac un pas în spate.

Mânia ei explodează.

— Și... ce se întâmplă când te văd prin oraș? se răstește ea.

— Mă saluți.

— Crezi că mă poți înlocui atât de ușor? se bâlbâie ea.

O privesc lung, întristat de suferința ei.

— Te iubesc, Jameson! Întoarce-te la mine! mă imploră ea și mă ia de mână.

— Trebuie să pleci, Claud!

— Mă dai afară? țipă ea.

— Nu! Te rog să pleci!

— E același lucru!

Respir adânc; chestia asta nu o să se termine cu bine. Trebuie să-i pun capăt până nu izbucnește un adevărat război. O sărut pe frunte, mă duc spre ușă și o deschid.

— Adio, Claudia!

Ea își șterge furioasă lacrimile și trece grăbită pe lângă mine. Închid ușa și mă uit la covor o clipă, simțind parcă mișcarea plăcilor tectonice. Mă întorc la birou și formez numărul lui Emily.

— Bună! răspunde ea.

— Bună!

— Am urcat să văd dacă vrei să luăm prânzul împreună azi.

Zâmbesc cald. O iubesc pe femeia asta – niciun dram de nesiguranță.

— Vreau! Ne întâlnim în hol la unu!

Emily

E în jur de ora 15.

Mă întorc spre Aaron.

— Aș vrea să apară odată afurisita aia de prăjitură cu brânză de la Uber!

— Ha, nu-i așa? bombăne el.

— Mă duc să fac cafea.

Mă ridic și mă duc la bucătărie. Pregătesc cafeaua pentru Aaron, apoi pentru Molly și, când să o fac și pe a mea, apare Jake în bucătărie.

— Bună, Emily!

— O, bună! îl salut în timp ce amestec în cafea.

— La naiba, fii gata de o furtună mediatică mâine!

— De ce?

Se uită în jur și se apleacă spre mine, de parcă nu vrea să audă nimeni ce are de spus.

— Ar trebui să vezi ce publică mâine Ferrara.

— Poftim? mă încrunt eu.

— Nu poți să spui nimănui, zice el în șoaptă.

— N-aș face asta!

— Au niște bârfe noi despre Jameson Miles. Se împute treaba rău de tot!

Fac ochii mari.

— Se pare că...

În bucătărie intră cineva, așa că ne retragem amândoi, părând vinovați. Tipul începe să pălăvrăgească cu Jake și, dacă aștept aici, o să fie clar că zăbovesc ca să vorbesc singură cu el. Rahat, mă întorc într-un minut!

Mă duc înapoi la birou cu inima la gât. Ce bârfe au despre Jay?

O, fir-ar, trebuie să aflu ce e!

Mă uit spre bucătărie și, de îndată ce-l văd pe Jake ducându-se înapoi la birou, mă apropii de el. Ochii i se luminează când mă vede.

— Bună!

— Vii în camera copiatoarelor, te rog? îi șoptesc eu.

— Sigur!

Intru în încăpere și aștept, iar el apare câteva clipe mai târziu.

— Ce naiba se întâmplă? îl întreb în șoaptă.

— Nu pot să-ți spun aici; e prea riscant, spune el și se uită în jur.

— Spune-mi odată! aproape îl implor.

— Ne vedem după program și o să-ți spun totul când bem repede un pahar.

Mă holbez la el.

— La ce oră?

— 19.30?

Mă gândesc o clipă. Aș avea încă timp să mă duc la Tristan dacă e nevoie.

— Spune-mi acum!

— În niciun caz. Îți povestesc totul diseară; e prea amănunțit.

La naiba, nu vreau să mă întâlnesc cu idiotul ăsta, dar, dacă n-o fac, de unde o să aflu ce pune Ferrara la cale? Dacă aflu, poate reușim să obținem o hotărâre judecătorească și să împiedicăm articolul să ajungă la tipar.

— OK, bine! Unde?

— Harry's Bar, la 18.30.

— OK, ne vedem acolo!

Mă întorc la birou și privesc vinovată în jur. Inima îmi bate într-un ritm nebunesc. Cu ce mizerii îl au la mână pe Jameson?

O, nu, bietul meu bărbat!

Molly și Aaron nu sunt la birou și știu că trebuie să-l sun pe Jay și să-i spun că o să întârzii cât ei nu mă pot auzi cum îi folosesc drept alibi.

Formez numărul emoționată.

— Bună! toarce vocea lui sexy la telefon.

— Bună. Încep să transpir, pregătindu-mă să mint: les la cină cu Molly și Aaron în seara asta.

Fața mi se schimonosește.

— Aaron e puțin deprimat și încercăm să-l înveselim.

— Oh!

Pare surprins.

— E în regulă? îl întreb, neliniștită.

— Sigur că da!

— Vin imediat după aceea și nu o să întârzii!

— Bine, iubito!

— Tu ce o să mănânci?

Mă încrunt. Nu-mi place că nu o să gătesc pentru el. A devenit lucrul meu preferat să am grijă de Jameson.

— Găsesc eu ceva; nu-ți face griji pentru mine!

— Oh, OK!

Rămân tăcută, simțindu-mă vinovată.

Ca și cum îmi simte zbuciumul interior, mă întreabă:

— E totul în regulă, Emily?

— Da, bineînțeles. Te iubesc! Ne vedem diseară!

Închid telefonul în grabă până nu mă apuc să-i mărturisesc adevărul.

La 18.30 pe ceas intru în Harry's Bar. Am mai fost aici cu Aaron și Molly, așa că știu unde e.

Jake stă într-un colț și-mi face bucuros cu mâna când mă vede.

Zâmbesc stângaci și mă duc spre masă. Un pahar de vin mă așteaptă.

— Bună!

Mă așez față în față cu el.

— Bună! Arăți minunat!

El îmi zâmbește și mă măsoară din priviri. Mă încrunt. Am fost acasă, mi-am făcut duș și m-am schimbat în grabă. Sper să nu creadă că a fost pentru el. M-am schimbat pentru Jay, pentru că ne vedem mai târziu.

— Mi-ai comandat de băut? îl întreb.

— Da! îmi răspunde și îmi zâmbește călduros. Sper să-ți placă – cabernet sauvignon.

— Mersi! După ce iau o gură, trec la întrebări: Care-i treaba cu Jameson?

El deschide meniul.

— Să comandăm ceva de mâncare?

— Nu prea mi-e foame, răspund eu.

Vreau doar să obțin informația și să plec naibii de aici.

El continuă să citească meniul.

— S-ar putea să iau niște cartofi wedges.

— Spune-mi ce știi! îl rog din nou.

— Păi, treaba e încurcată.

Sorb din vin și mă uit la el. Sunt atât de speriată de ce o să-mi spună, încât simt că mi se face rău.

— Se pare că o să apară mâine o știre bombă.

Iau o gură de vin.

— Despre ce?

— Păi... Se oprește, apoi zice: Cred că o să iau cartofii; vrei cartofi?

— Bine, ia cartofii! mă răstesc eu.

El se tot uită la meniu și sunt pe punctul de-a exploda.

Alege odată mâncarea, tâmpitule!

— Mă duc eu să-i iau, spun și mă ridic în grabă. Asta e tot? Asta e tot ce vrei?

— Aha!

Mă duc la tejghea.

— Aș vrea un castron de cartofi wedges și trei sosuri, te rog!

Răsuflu cu greu, încercând să mă liniștesc.

Fii calmă!

— Emily! aud o voce în spate.

— Asta e tot? mă întreabă ospătarul.

— Da, te rog!

Zâmbesc și mă întorc spre vocea care m-a strigat.

Jake mă ia de mână și mă sărută pe buze.

Fac un pas în spate, șocată.

— Ce faci?

— Te sărut.

El îmi zâmbește și se apleacă să mă sărute din nou.

Pășesc în spate, să nu mă ajungă.

— Ce dracu', Jake? Nu te plac în felul acela! mă răstesc eu și mă șterg la gură.

— M-am gândit, dacă tot avem întâlnire...

— Poftim? mă bâlbâi eu, îngrozită. Am venit aici să aflu despre Jameson.

El zâmbește larg și obraznic, apoi îmi face cu ochiul.

Mă uit urât la el.

— Nu e nicio știre bombă, nu-i așa?

El ridică din umeri.

— Ar putea fi o știre despre noaptea nebună pe care o petrecem împreună.

— Ești un cretin nenorocit! strig eu. Nu mă interesezi.

— O, dar ar trebui!

Mă prinde din nou de mână, iar eu îl împing cu putere în piept.

— Încetează!

— Vă costă 22 de dolari, spune sărmanul ospătar, holbându-se la noi.

— Nu plătesc pentru cartofii imbecilului ăstuia! mă răstesc eu. La revedere, Jake! spun eu și dau buzna pe ușă afară.

— Emily, haide! Ne-ar putea fi foarte bine împreună! strigă el.

Ies împleticindu-mă din bar și scot fum pe urechi. Am fost stresată toată ziua și pentru ce?

Minciuna prostului de Jake care m-a făcut să mint și eu.

Intru într-un restaurant thailandez. Fir-ar, acum nu pot să mă duc acasă, pentru că l-am mințit pe Jay când i-am spus unde sunt!

— O masă pentru o persoană, vă rog? cer eu abătută.

O să iau cina singură, apoi mă duc acasă la bărbatul meu.

Nu-mi vine să cred că am picat în plasă! Ce dobitoc!

Măcar nu există nicio știre.

Jameson

Mă aplec și o sărut pe Emily pe frunte, în întuneric. Încă doarme.

— Eu plec, iubito!

— Hm... Ea mă strânge în brațe și mă trage peste ea, șoptind: Nu, nu pleca! Chiulește și tu azi!

Zâmbesc în brațele ei.

— Nu pot; am o întâlnire în dimineața asta!

Oftez. Trebuie să limitez pagubele cât de mult pot. Deși amenințarea scurgerii de informații a dispărut, bătălia cu Ferrara e departe de a fi ajuns la final. Mai degrabă, simt că se apropie apogeul.

— Mai sunt două zile până plecăm, îi amintesc lui Emily.

Ea îmi zâmbește cu ochii închiși.

— Asta înseamnă prea mult, domnule Miles! Într-una din zile o să te răpesc.

Ne sărutăm încet, iar și iar, și simt cum mă umflu între picioare. Mă retrag de lângă ea.

— Trebuie să plec! șoptesc în părul ei. Dacă rămân aici, o să ți-o trag și o să întârzii.

— Bine! rânjește ea. Trage-mi-o și întârzie!

Râd cu buzele lipite de ale ei și, cu un ultim sărut prelung, mă ridic și mă uit la ea, întinsă pe patul meu, cu lenjeria deranjată. Îmi zâmbește și simt un fior în inimă. Nimic nu a arătat vreodată perfect, așa cum e ea... Nici

nu mi-a părut la fel. Chiar și cu toate mizeriile astea care se întâmplă, Emily îmi inspiră calm, de parcă în lume totul e în regulă pentru că ne avem unul pe altul.

— Te iubesc!

— Eu te iubesc mai mult!

Ea zâmbește, se ridică în capul oaselor și face o ultimă încercare să mă tragă înapoi în pat.

E al dracului de greu să plec când ea se poartă așa!

Cobor la parter și-l văd pe prietenul meu de încredere, Alan, stând lângă mașină.

— 'Neața! îl salut cordial.

Alan îmi zâmbește abătut, iar asta mă face să mă încrunt.

— E totul în regulă?

El deschide portiera limuzinei și, în spate, așteptându-mă, sunt Tristan, Christopher și Elliot.

Mă încrunt.

— Bună! Mă uit la Alan întrebător: Ce se întâmplă?

— Urcă! oftează Elliot.

Mă uit la ei; au expresii serioase și știu că s-a întâmplat ceva.

— Tata e bine? îi întreb eu.

— Tata e bine.

— Mama?

— E în regulă! Urcă!

Urc în mașină și închid portiera, iar limuzina intră în trafic.

— Vreau să știi că nu credem nimic din toată povestea asta și că suntem alături de tine, spune Tristan.

— Ce se întâmplă? mă răstesc, cuprins de agitație.

Elliot îmi întinde ziarul. Mă uit o clipă la el și-mi iau câteva secunde ca să înțeleg ce văd.

Pe prima pagină din *Gazette* este o fotografie imensă cu Emily sărutându-l pe Jake, investigatorul.

Îl ține de mână și zâmbește în timp ce buzele lui sunt lipite de ale ei. Par să fie într-un restaurant sau alt local.

Mă încrunt și mă strânge ceva în piept.

— Ce dracu' e asta? întreb furios, deschizând ziarul.

Citesc iute articolul:

Jameson Miles – Căderea în dizgrație a unui guru media

Ultimul cui bătut în sicriul mediatic al lui Jameson Miles: logodnica sa, Emily Foster, are o aventură amoroasă secretă. Cei doi au fost văzuți în diferite locuri și au fost fotografiați în timpul unei vacanțe în Italia în urmă cu două luni. Extrase bancare dezvăluite în presă azi arată că Jameson Miles delapidează fonduri și le transferă într-un cont din străinătate. Se pare că va fi concediat de consiliu din funcția de director executiv al companiei Miles Media chiar astăzi și că va fi pus sub acuzare. Emily Foster pare să fi abandonat nava la timp.

Capitolul 21

MĂ UIT LA FRAȚII MEI, AMUȚIT.

Mă holbez iar la fotografia cu Emily. Poartă rochia galbenă... Aceeași cu care era îmbrăcată ieri. Sprâncenele mi se ridică de la sine și încerc să înțeleg ce Dumnezeului se întâmplă.

— Când a fost făcută fotografia?

— Habar nu am, dar trebuie să fie de curând. Are brățara pe care i-ai cumpărat-o tu.

Mă uit la brațul ei și, într-adevăr, poartă brățara de aur cu diamante.

Așa să fie?

Mă încrunt – ce furtună de întrebări... Nu Emily a mea, *nu*!

— Știm că nu ești tu, spune Elliot. Ți s-au spart conturile; o vom dovedi. Îți promit!

— Poftim? mă încrunt eu, neputând să alcătuiesc o propoziție întreagă.

Ridic ochii spre frații mei, nedumerit.

— Au fost transferuri, Jameson. Milioane de dolari au ieșit din conturile noastre cu parola ta, spune Christopher cu un aer serios.

Mijesc ochii.

— Despre ce vorbești? șoptesc eu. Nu înțeleg!

Mă uit din nou la imagine.

— Când a fost făcută fotografia?

— E o înscenare; sunt sigur! se răstește Tristan. Emily n-ar face așa ceva!

— Poftim? mă încrunt eu, căci nu pot să cred ce aud.

Îmi trec mâinile prin păr și încep să transpir; adrenalina îmi gonește prin vene.

— E o minciună, știi că așa e! se răstește Elliot. Momentul în care a fost tipărită imaginea asta nu e ales la întâmplare.

Mă uit încruntat la Elliot.

— Emily a rămas singură în apartamentul tău? întreabă el.

Mă uit la el, cu mintea încețoșată de nedumerire.

— A avut acces la computerele tale, Jameson? strigă Christopher.

Mă strâmb.

— Da, dar...

Se lasă toți pe spate pe banchete, de parcă ajung împreună la o concluzie.

Mă uit la ei.

— Ce? șoptesc eu.

— Cred că Emily lucrează cu Gabriel Ferrara. Totul pare să fie o coincidență prea mare, dacă mă întrebi pe mine. A fost trimisă să te țină ocupat în timp ce el plănuia să te distrugă.

— Poftim? strig eu. E absurd!

— Da, este! încuviințează Tristan. Al dracului de ridicol!

— Gândește-te puțin, omule! se răstește Elliot. Apare în mod convenabil aici și în câteva săptămâni ești la cheremul ei.

— Poftim? mă strâmb eu. Asta e o minciună sfruntată!

Recitesc articolul în timp ce furia pune stăpânire pe mine ca niciodată până acum.

Elliot loveşte ziarul cu dosul palmei.

— Atunci ce-i cu drăcia asta de poză?

— O înscenare! răbufneşte Tristan.

Mă uit la imagine; îl ţine de mână pe Jake şi zâmbeşte când el o sărută... Arată de parcă se bucură să fie acolo. Întorc privirea spre Tristan, nedumerit.

N-am idee ce să cred... Ce mama dracului se *întâmplă* aici?

— Îţi spun, omule, e vorba de unghiul din care a fost făcută fotografia; ştii mai bine ca oricine că unghiul potrivit spune o poveste complet diferită, zice Tristan.

— Prostii! Nu iese fum fără foc! mârâie Elliot. Cu toate astea, nu Emily Foster e problema acum. Ne ocupăm de ea mai târziu! Eşti acuzat de delapidare. Ai putea să ajungi la închisoare, Jameson!

Îmi trec mâinile prin păr şi mă concentrez la datele concrete.

Simt un val de adrenalină în corp, iar pielea mi se face de găină.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu şi îmi aud bătăile furioase ale inimii în urechi.

— Nu suntem siguri. S-au făcut transferuri bancare cu sume imense din conturi şi nu a observat nimeni, răspunde Christopher.

— Şi unde au ajuns? întreb încruntat.

— Într-un cont din străinătate.

— Cum dracu' am ajuns implicat în toate astea?

Mă uit din nou la imaginea cu Emily sărutându-l pe Jake şi-mi vine să omor pe cineva... *Gabriel Ferrara.*

— Nu înţeleg!

Întorc privirea spre fratele meu și încerc să mă concentrez.

— Se pare că transferurile s-au făcut cu datele tale de înregistrare.

— Poftim? întreb, privind năuc. E imposibil; n-am mai intrat în conturile noastre de luni întregi. N-am de ce s-o fac!

— Asta am spus și eu! pufnește Tristan. Eu mă ocup de latura financiară; știți treaba asta.

— Ne întâlnim în birou cu echipa juridică și de contabilitate la opt, răspunde Elliot.

Mă uit spre el.

— Tata știe?

— Da! îmi răspunde și respiră adânc. Vine și el acolo!

Încleștez fălcile și mă uit pe fereastră în timp ce gonim pe străzile din New York.

Mânie, confuzie și trădare, doar atât am în fața ochilor!

Îmi trec mâna peste față și respir adânc, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii. Mă simt mai disperat ca niciodată.

Reputația mea... Afacerea mea!

Fata mea!

Mă uit pe geam și, câteva clipe mai târziu, ajungem la clădirea Miles Media. E abia 7.20 când urcăm la ultimul etaj. Trebuie să fiu singur înainte să înceapă nebunia.

Intru în birou, închid ușa și mă prăbușesc pe scaun.

Încăperea e tăcută... și goală.

Văd pe fereastră agitația New Yorkului în timp ce orașul se pregătește de o nouă zi. Totul pare atât de normal acolo jos, pare în ordine...

Clocotesc ca un vulcan și sunt periculos de aproape de o explozie.

Nu știu dacă să sparg ceva sau să izbucnesc în plâns.

În orice caz, sunt zdruncinat.

Cu coatele sprijinite pe birou, las capul în mâini; inspir sacadat și încerc să mă calmez.

Mi-a spus că iese în oraș cu Molly și Aaron aseară. Îmi amintesc conversația pe care am avut-o când a venit acasă.

„Ce fac prietenii tăi?" am întrebat-o.

„Grozav... M-am bucurat să-i văd", a răspuns ea.

A mințit!

Eu eram acasă, mi-era dor de ea, iar ea ieșise cu alt bărbat...

Mi se pune un nod în gât când încep să înțeleg realitatea.

Eu mă îndrăgosteam nebunește de ea... în timp ce ea se întâlnea cu altul.

Se aude ușa. Închid ochii, încercând să nu-l văd pe Tristan – știu că e el.

Mă cunoaște mai bine decât oricine.

Îl simt ducându-se la bar și punând gheață în două pahare, apoi aud sunetul reconfortant al whisky-ului care curge. Îmi pune paharul în față și ridic ochii grei spre el.

Ciocnește paharul cu mine în timp ce-l țin în palmă.

— Ei bine, ziua asta e deja de căcat, îmi spune în timp ce se sprijină cu fundul de biroul meu.

— Așa crezi? bombăn eu și iau o gură; simt cum îmi alunecă arsura pe gât.

— Când a fost făcută fotografia? întreabă el.

— Aseară.

El se încruntă.

Încleștez fălcile și mă uit pe fereastră, rușinat de faptul că femeia pe care o iubesc nu mă iubește la rândul ei.

— A spus că iese cu Molly și Aaron.

El soarbe din pahar și ridică din sprâncene, surprins că a mințit.

— Credeam că ea era aleasa.

Mă încrunt și simt că mă strânge din nou în piept.

— Și eu credeam la fel.

Se așterne tăcerea între noi.

— Hai să rezistăm zilei de azi și să-ți dovedim nevinovăția!

Tristan oftează și golește paharul.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

Se uită o clipă la mine și într-un târziu întreabă:

— Te simți bine?

Dau o dată din cap, neputând să scot minciuna din gură.

— O să dovedim că ești nevinovat, Jay! Îmi pune mâna pe umăr să mă încurajeze și adaugă: Îți promit!

Golesc paharul și mă duc la bar să-l umplu.

El mă urmărește cu privirea și știu că-și alege cuvintele cu atenție:

— Spune-mi că ești în regulă!

Mișc din buze și ridic ochii spre el.

— Sunt în regulă!

— Atunci de ce am senzația că ești pe punctul de a-ți pierde cumpătul și-a omorî pe cineva?

— Dacă vrei să salvezi o viață azi, scapă de Jake Peters!

— S-a făcut deja. Am sunat și l-am concediat azi-dimineață la cinci, de cum am văzut articolul.

Iau o gură din lichidul arămiu; mă înfierbântă când curge pe gât.

El ezită înainte de a mă întreba:

— Vrei să o concediez pe Emily?

Mă uit pe fereastră la oraș.

— Nu!

— Mă gândeam..., continuă el.

— Ieși! strig la el.

— Dar...

— Acum!

Ușa se închide ușor în urma lui, iar eu mă ridic și mă duc la fereastră să privesc orașul.

Îmi curge adrenalina prin corp și simt cum plăcile tectonice ale pământului joacă sub mine. Iau o gură de whisky în timp ce o îndârjire rece și detașată se instăpânește în sufletul meu.

Nimeni nu se pune cu mine în acest fel și scapă basma curată!

Fii pregătit să-ți dai obștescul sfârșit, domnule Gabriel Ferrara!

Ți-a sunat ceasul!

Emily

Cobor spre limuzina care așteaptă și-l văd pe Alan, omul de încredere, stând alături. Îmi deschide portiera.

— Bună dimineața, Alan!

El dă din cap.

— 'Neața!

Mă încrunt și urc în mașină. Nu e în toane bune azi. Portiera se închide după mine. Încep să caut ziarul.

Hm... Probabil l-a luat Jameson azi-dimineață. Sunt încă somnoroasă și letargică. Exercițiile de dimineață au părțile lor bune – în mod sigur te trezesc de-a binelea. Las capul pe spate și închid ochii în timp ce înaintăm prin trafic.

După vreo zece minute, mașina parchează brusc și se oprește. Ridic privirea. Suntem în fața blocului meu. Hm?

Alan deschide portiera.

— Ce faci? îl întreb.

— Domnul Miles mi-a cerut să te las aici în dimineața asta.

— Cum... De ce?

— A sugerat să îți iei o zi liberă, zice el și îmi face semn să cobor din mașină.

— Hm? mă încrunt, nelămurită. Ce se întâmplă, Alan?

— Nu sunt sigur, dar domnul Miles a spus că nu vrea să mergi azi la birou și că va lua legătura cu tine.

Mă strâmb.

— Să ia legătura cu mine. Ce înseamnă asta? De ce nu mă pot duce la birou? Nu înțeleg!

— Trebuie să cobori din mașină, Emily! spune el ferm.

— Poftim?

Îmi face din nou semn cu mâna, așa că n-am încotro și cobor pufnind.

— S-a întâmplat ceva? mă bâlbâi eu, trecând pe lângă Alan. Jameson e în regulă?

— Trebuie să vorbești cu el, Emily!

— Bine, o să vorbesc! mă răstesc și scot telefonul să-i formez numărul.

— La revedere, Emily! spune Alan, apoi urcă în mașină și pleacă în grabă.

Telefonul lui Jameson sună. Apelez din nou... Intră direct căsuța vocală. L-a închis.

— Ce dracu'? șoptesc eu, enervată.

Încerc să o sun pe Sammia, asistenta lui personală, dar îmi dau seama că e abia ora opt – nici măcar nu a ajuns la serviciu.

Ce naiba se întâmplă? Traversez strada și pe jumătate merg, pe jumătate alerg până la chioșcul de ziare din colț. Văd prima pagină din *Gazette* și mi se scurge sângele din obraz când văd o poză cât jumătate de pagină cu mine și Jake sărutându-ne.

— Doamne sfinte! șoptesc eu. Citesc articolul.

Jameson Miles – Căderea în dizgrație a unui guru media

Ultimul cui bătut în sicriul mediatic al lui Jameson Miles: logodnica sa, Emily Foster, are o aventură amoroasă secretă. Cei doi au fost văzuți în diferite locuri și au fost fotografiați în timpul unei vacanțe în Italia în urmă cu două luni. Extrase bancare dezvăluite în presă azi arată că Jameson Miles delapidează fonduri și le transferă într-un cont din străinătate. Se pare că va fi concediat de consiliu din funcția de director executiv al companiei Miles Media chiar astăzi și că va fi pus sub acuzare. Emily Foster pare să fi abandonat nava la timp.

Poftim?

Îmi acopăr gura îngrozită.

O, Doamne, bietul Jameson!

— Nu sunt logodnica lui, idioți nenorociți! mârâi eu. Câte minciuni puteți aduna într-un singur articol?

Mă întorc și mă îndrept valvârtej spre apartamentul meu, formând din nou numărul lui Jameson.

— Hei! strigă vânzătorul. N-ai plătit pentru ziar!

— O, iertare! mă scuz eu și mă întorc să plătesc. Eram neatentă.

Telefonul lui Jameson mă trimite din nou direct la căsuța vocală.

Ce-am făcut? Ce-am făcut? Mă izbesc cu umărul de un bărbat care trece pe lângă mine.

— Hei, uită-te pe unde mergi! strigă el.

— Scuze! mă bâlbâi.

Formez numărul lui Tristan.

— Bună, Em!

— Tristan, ce naiba se întâmplă? strig eu.

— Suntem în ședință; te sun mai târziu.

— Poftim?

Tristan închide.

— Ahhh! mă vait, iar ochii mi se umplu de lacrimi de frustrare.

Doar nu crede și el. Cu siguranță știe că nu-i adevărat, deși fotografia o dovedește.

Formez numărul lui Molly.

— Hei, scumpo, vrei cafea? întreabă ea veselă.

— Molly! strig eu ușurată că cineva a răspuns la afurisitul de telefon. O, Doamne, sunt numai minciuni!

Mă opresc pe loc pe trotuarul aglomerat și mă lipesc de clădire să vorbesc.

— Ce s-a întâmplat?

— În *Gazette*, bolborosesc pe un ton agitat. Caută *Gazette* pe Google. E o imagine pe prima pagină cu mine sărutându-l pe Jake și scrie că avem o aventură.

— Poftim?

— Cred că m-a urmărit cineva sau...

Clatin din cap, încercând să mă gândesc la o explicație logică.

— Ce mama dracului se petrece? șoptesc furioasă.

— Fir-ar al naibii! Molly face o pauză, apoi zice: O văd. Stai... Când dracu' l-ai sărutat pe Jake?

— El m-a sărutat aseară, mă bâlbâi. Nu l-am sărutat și eu, ce mama dracului! Tu...

— Stai puțin; citesc! mă întrerupe ea.

Îmi acopăr fața cu mâna și aștept să citească.

— O, Doamne! șoptește ea.

— Alan m-a adus înapoi la apartament și mi-a spus să nu vin azi la birou.

— Poftim?

— A spus că domnul Miles va lua legătura cu mine mai târziu.

— Păi, Jameson ce-a spus? întreabă ea.

— Nu a răspuns la telefon. L-am sunat pe Tristan, dar a spus că au ședință și că o să mă sune mai târziu.

— Fir-ar a dracului de treabă! E de *rău*!

— Crezi? strig eu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu! Ce să fac?

— Păi, dacă Jameson ți-a spus să stai acasă, poate că așa ar trebui să faci.

— De ce?

— Pentru că nu are nevoie de și mai multă atenție: scrie aici că e acuzat de furt.

Casc ochii și-mi imaginez scandalul mediatic care o să iasă din asta.

— Dar el crede chestia asta? îngaim eu. N-am fost niciodată cu Jake. Sunt numai minciuni! Pe *el* îl iubesc.

— A spus că o să ia legătura cu tine... Așa o să facă!

Ascult în timp ce gândurile îmi aleargă prin cap cu un milion de kilometri la oră.

— Va trebui să aştepţi.

Mă strâmb, în timp ce lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Nu crezi că ar trebui să vin?

— Doamne, nu! Chiar nu are timp să-şi bată capul şi cu tine.

— Dar n-am făcut chestia asta! şoptesc eu.

— Ştiu! O să urc eu la el în birou şi o să-i spun tot.

— Serios? întreb plină de speranţă.

— Dacă vii, Em, o să te atace toţi din clădirea asta.

Îngrozită, îmi acopăr faţa şi-mi imaginez cum s-au trezit toţi cu articolul ăsta de dimineaţă. O să fiu inamicul public numărul unu pentru Miles Media.

— O să ajung la birou şi o să aflu ce naiba se întâmplă, pe urmă te sun, OK? spune ea.

Dau din cap, cu ochii plini de lacrimi. Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva.

— OK!

— Întoarce-te în apartament şi aşteaptă! Ţinem legătura, bine?

— Mulţumesc! spun eu şi aştept pe fir. Stai, ce-o să-i spui lui Jameson?

— O să-i spun adevărul! Te sun peste jumătate de oră!

Las umerii în jos.

— OK, mersi!

Închid telefonul.

les din bucătărie şi intru în living. Mă întorc şi merg pe acelaşi traseu. Au trecut 40 de minute.

Jameson tot nu răspunde la telefon, iar Molly nu m-a mai sunat.

Ce mama dracului se întâmplă acolo?

Îi trimit un mesaj lui Jameson:

Jay,
Nu știu ce naiba se întâmplă.
Fotografia aceea e o înscenare.
Știi că te iubesc și n-aș face
asta niciodată.
Te rog, sună-mă!
O iau razna!!!

Arunc telefonul pe canapea și continui să umblu de colo, colo. De ce nu mă sună nimeni?

Aștept 20 de minute și-i trimit din nou un mesaj lui Jameson. Îmi sună telefonul și mă reped să răspund. E Molly.

— Bună!

— Bună!

— Ce s-a întâmplat?

— N-am putut intra la el; avea o întâlnire cu avocații, șoptește ea. Are lucruri mai importante pe cap acum, Em. Ar putea să ajungă la închisoare.

Mă încrunt. Poftim?

— O, Doamne!

— Cei din conducere își pierd mințile aici. Trebuie să închid telefonul până nu mă concediază.

— Poftim?

Mi se umplu ochii de lacrimi... *N-am făcut așa ceva.*

— Nu dau doi bani pe companie în clipa asta! Trebuie să știe că n-am făcut nimic cu Jake. Tot articolul acela e fals.

— Știu! O să urc din nou în pauza de prânz, dar deocamdată trebuie să reziști.

Îmi acopăr gura cu mâna, simțind un val de greață în stomac.

— Te sun imediat după ce vorbesc cu el.

Aștept pe fir, sperând să ne vină o soluție miraculoasă.

— OK? întreabă ea.

— Da, OK! șoptesc eu înainte să închid.

Încep din nou să mă plimb prin cameră, cuprinsă de nerăbdare. Dacă crede Jameson povestea asta?

Dacă cei din consiliu cred că a furat banii?

Dacă e acuzat... și ajunge la închisoare?

O, Doamne! Îi trimit din nou un mesaj:

Vorbesc serios! Sună-mă ACUM!!
Îmi pierd mințile!

Trec alte 30 de minute, timp în care mă foiesc fără oprire. Nu suport așteptarea asta. O sun pe Molly, dar îmi răspunde căsuța vocală. Închid agitată și îl sun pe Aaron. Telefonul sună fără răspuns.

— Ce mama naibii! strig printre lacrimi. Ce se întâmplă acolo?

Sună-mă acum, altfel vin la birou!!!!!!!
Încep să mă înfurii, trebuie să înțelegi că sunt disperată.

Telefonul sună, iar litera *J* luminează ecranul. Răspund imediat.

— Doamne, Jay!

— Bună! răspunde el monoton.

— Ce se întâmplă? șoptesc eu. Jay! Nu pot să cred minciunile astea! M-a sărutat o dată, dar l-am plesnit peste față. Îți jur că nu mă întâlnesc cu jegosul ăla!

El rămâne tăcut.

Mă cuprinde spaima. De ce e atât de tăcut?

— Jay!

— Nu te-ai gândit să-mi spui chestia asta?

— S-a întâmplat aseară.

— Ai spus că erai cu Molly, la dracu'! urlă el.

Mi se umplu ochii de lacrimi, auzind cât de furios e.

— Știu ce-am spus, dar mi-a zis că are informații despre caz și știam că nu ai vrea să mă întâlnesc singură cu el.

— Oare de ce dracu'? strigă el.

Mă strâmb.

— Nu te înfuria pe mine! îngaim. Poza aceea e...

Clatin din cap și încerc să exprim ce vreau să spun.

— E scoasă din context, îți jur!

— Trebuie să închid! Să nu cumva să apari pe aici! Nu pot să-mi fac griji și pentru tine.

— Poftim? îngaim eu.

— Sunt prea ocupat!

— Nu închide! îl rog. Jay, trebuie să vorbim despre asta! Vin acum la birou!

— Să nu îndrăznești! spune el apăsat.

Fac ochii mari.

— Ce vrei să spui?

— Sunt un milion de oameni în biroul meu acum și n-am timp să mă ocup de rahaturile tale! mârâie el.

Mă înfior... Doamne, nu l-am auzit niciodată atât de furios!

— Ne vedem diseară? îl întreb în șoaptă.

— La revedere, Emily!

Convorbirea se întrerupe.

Mă prăbușesc pe canapea și mă uit fix la perete... Începe să mă cuprindă o senzație cruntă de groază... El crede povestea asta.

La dracu'!

Ora 20.00 în aceeași zi

Stau pe canapea și ascult sunetul unui film care se difuzează la televizor.

Nu pot să mă uit la știri. A trebuit să le opresc. O să vorbească numai despre dovezile care se adună împotriva lui Jameson în cazul de delapidare.

Sunt cu gândurile aiurea. Jameson nu m-a sunat toată ziua, așa că habar n-am ce se întâmplă la Miles Media, dar îmi dau seama că e un scandal mediatic.

Nu știu dacă să-i las spațiul de care are nevoie sau să alerg la el cât de repede pot. Am hotărât că o să fac ce mi-a cerut și o să rămân aici, să aștept. O să mă sune cât de repede poate. Știu că o va face și are dreptate – dacă ies de aici nu o să fac decât să torn gaz pe foc. Nu are nevoie să-și bată capul și din cauza mea, în momentul de față.

Am conștientizat în sfârșit gravitatea situației. Ce-o să se întâmple dacă nu reușesc să afle cine a transferat banii?

Cât timp poate Jameson să suporte asemenea presiune?

Cu un nod în gât, mă plimb prin apartament. Cred că am subțiat covorul la cât am umblat azi de colo, colo. Nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată atât de stresată!

La unsprezece noaptea, tot n-am primit vești de la Jameson și sunt atât de îngrijorată, încât simt că mă doare.

Am vărsat de două ori. Decid să-l mai sun o dată...

Unde e?

Cu degetele tremurând, îi formez numărul, telefonul sună și se aude căsuța vocală.

Mi-a respins apelul. Simt o strângere de inimă, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

— Sunt Jameson Miles; lăsați un mesaj! se aude mesajul înregistrat.

— Bună! îngaim, apoi fac o pauză. Jay! șoptesc eu. Iubitule!

Mi se pune un nod în gât.

— Îmi pare rău că am mințit! Încercam să aflu informații despre caz, pe urmă el m-a sărutat și...

Vocea mi se frânge.

— Știu cum pare, dar trebuie să mă crezi! Nu-mi place Jake nici măcar ca prieten; știi asta. Mă duc la fereastră și mă uit la trafic, în timp ce continui: Îmi pierd mințile aici... Te iubesc!

O vreme, rămân tăcută, neștiind ce să spun.

— Să nu-i lași să-ți otrăvească mintea, Jay! Ești singurul care știe ce e între noi, șoptesc printre lacrimi. Vino la mine, unde ți-e locul!

Mă opresc, sperând că încep să-l conving.

— Nici măcar nu vreau să închid... Am nevoie de tine! Te rog, vino... Te implor!

La celălalt capăt e o tăcere de moarte, care mă face să mă schimonosesc de durere.

— Te iubesc! șoptesc eu.

Se aude un bip și se întrerupe. Arunc telefonul pe canapea și încep să plâng.

Ce naiba se întâmplă?

Cu inima la gât, intru în clădirea Miles Media. E 8.30 și merg la serviciu.

Jay nu m-a mai sunat aseară, dar nu pot să spun că-l condamn.

Am adormit plângând... Mă rog, nu prea am dormit, așa că nu cred că se pune. Am o bilă de plumb în stomac care nu vrea să dispară.

Nu pot să dau vina pe altcineva în afară de mine. L-am mințit pe omul pe care-l iubesc și s-a întors împotriva mea, iar acum se gândește la ce e mai rău. Așa că sunt aici azi ca să fac tot ce pot să mă revanșez.

E rănit... Știu că așa e.

Sărmanul meu bărbat pare să se lupte cu lumea întreagă, iar eu îmi fac griji pentru el! Cât stres poate să suporte un om până cedează?

Urc în lift și apropii cartela pentru etajele de sus, dar se aprinde un bec roșu. Mă încrunt. Nu! Încerc din nou și iar se aprinde lumina roșie.

— Nu, Jay... Nu face asta! șoptesc printre lacrimi. Să nu mă lași dracului pe dinafară!

Încerc din nou; becul roșu se aprinde din nou.

— Nenorocitule! șoptesc furioasă.

Apăs pe butonul de la etajul 40. Imediat se aprinde becul verde. Inima îmi bate cu putere în piept. Mi-a blocat accesul la etajul lui.

Scot telefonul și-i scriu un mesaj:

Vorbești serios?
Nici măcar nu vrei să vorbești cu mine?

Ușile liftului se deschid și intru pe etajul meu, încercând să-mi țin furia sub control.

Sunt conștientă că are multe pe cap, dar știe că mă rănește chestia asta și nu pare să-i pese.

Așa procedează el? O să mă șteargă cu totul din viața lui fără să mă lase măcar să explic? Mă așez la birou și privesc în gol. Bâțâi nervoasă din picior... Ce să fac? Cum să-l fac să înțeleagă că totul e doar o neînțelegere dacă nici măcar nu vorbește cu mine?

Câteva fete ies din lift și încep să pălăvrăgească pe coridor, apoi se opresc toate în loc când mă văd, părând șocate. Le țintuiesc cu privirea, iar ele schimbă priviri și rânjesc una la alta.

— Bună!

Una dintre ele îmi zâmbește fals.

— Bună! răspund eu.

Mă întorc și pornesc computerul. Minunat! Acum am ajuns și subiect de bârfă la birou – oare situația asta nenorocită se poate înrăutăți și mai mult?

— Ura, ești aici! se aude vocea familiară a lui Molly din spatele meu.

Mă întorc cu scaunul spre ea, dar îi pică fața când mă vede.

— Oh, scumpo! șoptește ea și mă ia în brațe. Ești OK?

— Mi-a blocat accesul la etajul lui, răspund în șoaptă, lipită de umărul ei.

— Poftim? întreabă ea și-mi aranjează părul. E doar... Ezită, apoi bâiguie: Doamne, nici nu știu ce să spun, Em!

Mă uit abătută la computer.

— Hai să trecem la treabă și facem schimb de idei la prânz!

Molly zâmbește și-mi strânge ușor umărul.

— Da, așa facem!

În următoarea jumătate de oră, mă uit cum vin toți la serviciu, mă văd și apoi șușotesc cu cei de lângă ei.

Nu sunt doar subiectul de bârfă la birou; sunt și târfa de la birou. Idioata care l-a înșelat pe directorul executiv cu dobitocul din companie... Mi-e jenă, mi-e rușine, și toată povestea asta e îngrozitoare!

E ora 16, iar Jameson nu mi-a răspuns la telefon. Cred că îmi pierd mințile.

Aaron zice că ar trebui să îi acord puțin timp. Molly crede că ar trebui să mă parașutez la etajul lui din elicopter... Ori asta, ori să arunc tot etajul în aer.

Eu... nu vreau decât să mă târăsc sub o piatră și să mor.

Molly se întoarce din camera copiatoarelor și îmi zâmbește cald.

— Ce e?

— Spune „Mulțumesc, Molly. Mi-ai salvat viața"! rânjește ea.

Mă încrunt.

Îmi dă o cartelă de acces și mă uit la ea, ținând-o în palmă.

— Ce-i asta?

— E cartela Mellisei pentru etajele de sus. Am furat-o.

Fac ochii mari.

— I-ai furat cartela? șoptesc și mă uit vinovată în jur.

— Cum altfel o să te duci să-l vezi pe prostul ăla nenorocit? murmură ea.

Îi zâmbesc, auzind ce cuvinte potrivite a ales.

— Mersi!

Mă duc la baie și mă privesc în oglindă.

Arăt ca naiba. Las umerii în jos și respir adânc, pregătindu-mă. *Hai s-o facem!*

Iau liftul până la ultimul etaj cu inima bubuindu-mi în piept. Habar nu am ce mă așteaptă acolo, dar să-i dăm naibii drumul, pentru că încep să mă enervez acum!

Cum îndrăznește să nu-mi permită să explic?

Ușile liftului se deschid, iar Sammia se schimbă la față când mă vede.

— Emily! se bâlbâie ea și se ridică de pe scaun. Domnul Miles nu e aici.

Trec grăbită pe lângă ea și traversez coridorul, deschid ușa și... iată-l acolo, stând la birou, cu atitudinea lui rece și calmă!

Elliot e acolo, cu el, și ridică ochii la mine.

— Cum ai urcat aici?

Mă uit în ochii lui Jameson, aflat în celălalt colț al încăperii, și văd de aici cât suferă.

— Poți să ne lași o clipă, te rog? îl întreb eu.

— Nu! se răstește Elliot. Pleacă imediat!

Clocotesc de furie.

— Cu tot respectul, nu te privește! mă răstesc eu.

Elliot mijește ochii și se ridică.

— Cum îndrăznești?! Mă privește foarte mult!

— O, ba chiar îndrăznesc! îi dau replica.

Jameson încleștează maxilarul, iar Tristan intră în birou. Pasul îi șovăie când mă vede.

— Emily!

Ne privește încruntat pe toți trei.

— Tristan, trebuie să vorbesc o clipă cu Jameson! îl rog, plină de speranță.

— Desigur! Afișează un zâmbet fals, stins, apoi zice: Elliot, ieși!

Elliot se uită urât la mine.

— Acum! repetă Tristan.

Elliot și Tristan ies din birou, așa că rămânem singuri. Jameson se ridică și se duce la fereastră, întorcându-mi spatele.

O, Doamne, cum să repar totul?

— Jay! șoptesc eu și mă apropii de el. Iubitule, n-am făcut chestia asta... Trebuie să mă crezi! Știu cum pare!

El rămâne tăcut.

— M-a sărutat și i-am tras o palmă, habar n-am avut că cineva ne-a fotografiat! mă bâlbâi eu.

Tăcere. Îi văd maxilarul încleștat dintr-o parte, în timp ce se uită la priveliștea New Yorkului.

— Nu vrei măcar să vorbești cu mine? strig la el. De ce mi-ai blocat accesul la etajul tău?

El se întoarce furios.

— Pentru că n-am încredere în tine.

Mă dau înapoi, șocată.

— Poftim?

— M-ai auzit. N-am încredere în tine. Ieși!

Mă schimb la față.

— Jameson, știu că e multă presiune pe tine...

— Nu are nicio legătură cu presiunea pe care o resimt! urlă el.

Mă cutremur.

— Poți să ai încredere de mine, jur!

— Unde mi-ai spus că erai joi seara, Emily? mârâie el.

Îl privesc printre lacrimi.

— Încercam să obțin informații.

— Mințindu-mă?

Dau din cap.

— Știu că sună ca și cum...

— Ca și cum nu pot să am încredere în tine.

El se întoarce cu spatele și ridică bărbia sfidător.

— În momentul ăsta am pe cap chestiuni mult mai importante decât să mă ocup de o iubită care mă înșală.

— Jameson! șoptesc eu.

— Nu mai avem ce vorbi, Emily... Ieși afară! spune el, calm.

— Nu! îl implor. Nu plec! Te iubesc!

El se întoarce și mă privește cu ochi reci.

— Ai exersat discursul ăsta?

Simt o strângere de inimă... O, cât de tare suferă!

— Jay...

— Dacă nu pleci tu, plec eu!

Se îndreaptă spre ușă și o închide încet după el.

Închid ochii în liniștea din birou și respir în timp ce mi zvâcnește pieptul.

Tocmai s-a terminat între noi?

Nu se poate așa ceva!

E ora 18 și sunt la cafenea de vizavi de clădirea Miles Media. Mă uit cum se adună circul mediatic, așteptând ieșirea lui Jameson din clădire.

Scandalul delapidării e o știre, o știre importantă și în timp ce restul lumii urmărește povestea, eu am fost toată ziua pe punctul de a plânge.

Nu știu ce să fac sau cum să ajung la el. Și-a ridicat scuturile și, cu tot ce se întâmplă acum, nu știu cât de tare pot să insist fără ca el să o ia razna complet.

Nu vreau să-l stresez inutil, dar acum are nevoie de mine mai mult ca niciodată. Îmi sprijin capul în palme De ce naiba m-am dus să mă întâlnesc cu Jake?

Ce dracu' a fost în capul meu? Cum de mi s-a părut o idee bună?

Reiau noaptea aceea în minte și mă aud mințindu-l pe Jameson când am ajuns acasă... *De ce?* În clipa aceea, am crezut că-l protejez. Acum știu mai bine. E un mare dezastru, iar eu habar nu am cum să-l repar. Mă gândesc la banii care au fost furați din conturi. Toți cred că e Ferrara, dar de ce ar risca Ferrara, un om care face deja miliarde de dolari pe an, să distrugă un rival? Nu are nicio logică pentru mine.

După părerea mea, cel care a furat milioanele are nevoie de banii ăștia.

Dar cine este și cum naiba a obținut acces la informațiile bancare ale lui Jameson?

Cazul acesta e mai mult decât pare la prima vedere.

Eu, Molly și Aaron avem o întâlnire de criză mâine la micul dejun și sper că împreună ne putem gândi la un plan de acțiune. Aud agitație și, când ridic privirea, îl văd pe Jameson ieșind din clădire, flancat de paznici în timp ce reporterii îl înconjoară, strigându-l pe nume și făcând poze. El ține capul plecat și nu comentează, doar se urcă pe bancheta din spate a limuzinei.

Mașina se îndepărtează de trotuar și-l poartă departe în noapte, tot mai departe de mine.

O tristețe copleșitoare îmi pătrunde până în oase.

Cum pot să-l ajut?

– OK, astea sunt faptele! spune Molly.

Suntem toți la micul dejun, încercând să disecăm dezastrul din viața mea. Sunt mai mult zombi decât om, pentru că nu am dormit două nopți la rând. Beau a doua cafea și e abia ora șapte.

— L-ai mințit pe Jameson când i-ai spus unde mergi și te-ai dus la cină cu Jake, spune Molly.

Dau ochii peste cap.

— Ai ajuns acasă și l-ai mințit din nou când i-ai spus unde ai fost.

Respir adânc.

— Corect!

— Acum, continuă ea, toată viața lui Jameson este distrusă, iar el e acuzat de o infracțiune pe care nu a comis-o.

— Da! mă răstesc eu înainte să iau o gură de cafea.

— Toată lumea e cu ochii pe el, iar tu ești inamicul public numărul unu!

— Cum dracu' mă ajută chestia asta? bolborosesc eu.

Aaron și Molly se privesc pe deasupra mesei.

— Nu arată bine deloc, spune Aaron.

— Exact! le confirm și îmi sprijin capul în mâini. Nu știu cum să-l ajut. Am stricat absolut tot. Eu sunt personajul negativ din poveste, deși vreau să fiu eroina.

Se lasă tăcerea la masă în timp ce ne bem cafelele.

Ochii lui Aaron încep să strălucească.

— M-am prins!

— Hm?

— Știu cum poți să fii eroina.

Dau ochii peste cap.

— Cum?

— Rezolvă cazul... Ești reporter; ai mai făcut chestia asta!

Mă așez drept pe scaun, brusc interesată.

— E evident că investigatorii aceia particulari sunt a dracului de inutili; nu fac nimic.

— Așa este! Mă încrunt când îmi dau seama: Dar nu știu nimic despre computere. Sau de unde să încep să urmăresc transferurile acelea.

— Nu știu, dar să afli chiar tu unde s-au dus banii pare să fie singurul mod în care să-l scapi pe Jameson, zice Molly și ridică din umeri. Te-am putea ajuta și noi?

Mă gândesc o clipă. De ce n-aș putea s-o fac chiar eu? Am mai rezolvat cazuri – cazuri importante.

— Știi ceva? Ai dreptate! încuviințez și simt un foc care mi se aprinde în stomac. O să aflu cine face chestia asta!

Molly și Aaron zâmbesc.

— Și când o să aflu – îmi lovesc palma cu pumnul –, o să-și dorească să moară dracului pentru că s-au legat de bărbatul meu!

— Bravo ție!

Molly zâmbește. Ea și Aaron bat cuba.

Zâmbesc și sorb din cafea și, pentru prima dată de câteva zile, mă simt optimistă. Ridic ceașca de cafea și le ciocnim toți trei.

— Pentru Operațiunea Eroina!

Jameson

Alerg pe stradă cât de repede pot. Am mintea începătă. Cu fiecare pas mă simt mai bine. Au trecut trei zile de când nu am mai văzut-o... Trei zile întemnițat în iad.

Nu pot s-o văd. Nu pot să mă mai pun în situația asta. Nimeni nu merită să suferi atât... Nimeni!

Când alerg după colț, trec pe lângă un șir de restaurante și ajung într-un parc, apoi văd pe cineva drept în față, prin întuneric.

Postura mi se pare familiară, așa că mijesc ochii să văd mai bine.

În timp ce alerg, o senzație rece de claritate mă cuprinde și înțeleg cine e. Gabriel Ferrara! Vorbește la telefon și fumează trabuc, sprijinit de Ferrariul lui negru. Nu m-a văzut.

Mă opresc și mă apropii de el gâfâind. *Câine nenorocit!*

Sunt furios că a pus fotografia cu Emily pe prima pagină a ziarului. A fost un atac direct la adresa mea... și a lovit în plin.

Când se întoarce și mă vede, îi cade fața.

— Trebuie să închid! zice și face întocmai.

— Ia uite cine a ieșit din canal! spun eu, gâfâind.

El rânjește și trage din trabuc.

— Miles!

Mă uit urât la el.

— Ce mai face fata aia a ta? întreabă el, făcându-mi cu ochiul. Ar trebui s-o ții în lesă.

Mă uit încruntat la el.

El își aruncă trabucul spre mine; încep să clocotesc de furie.

Fac un pas în față.

— Să știi că mi-a făcut avansuri. Se pare că ți-ai pierdut flerul pentru orice: companie, conturi bancare. Sex. Cum te simți când femeia ta caută pe cineva care să-i satisfacă nevoile?

Nu văd decât negru în fața ochilor... O furie orbitoare.

Îmi pierd controlul și-l lovesc cu pumnul în față. Pe urmă îl lovesc iar și iar într-o succesiune rapidă.

El cade pe lângă mașină, apoi aud pe cineva strigând „Sună la poliție!"

— La dracu'...

Mă uit în jos, la corpul lui ghemuit şi la sângele care-i curge din nas.

Ce-am făcut?

Mă întorc şi alerg cât de repede pot prin întuneric. Alerg un cvartal întreg şi traversez un parc când aud sirena maşinii de poliţie la distanţă.

La dracu'!

Alerg peste stradă, iar o maşină apare de nicăieri.

Lumini puternice, claxoane, vedere înceţoşată.

Mă loveşte, iar eu zbor prin aer.

Beznă... Neant...

Capitolul 22

Emily

MĂ UIT PE LAPTOP LA INFORMAȚIILE PE CARE LE-AM ADU-nat azi. Nu am altă pistă în afară de Hayden. El e singura persoană cu un trecut necurat și singurul la care mi pot gândi că ar trage Miles Media pe sfoară.

Dar să vinzi știri false este cu totul altceva decât să furi milioane de dolari de la o companie internațională. Nu cred că e capabil de așa ceva.

Și atunci de ce-mi spune instinctul că e cumva implicat?

Îmi verific mesajele... Nu am mesaje.

Te rog, sună-mă!

Mi-l închipui pe Jameson singur în apartamentul lui mare și mi se rupe sufletul. Am decis că o să trec mâine seară pe acolo și să dărâm ușa.

Nu pot să-i acord spațiul de care are nevoie... Am nevoie de el!

Se aude soneria și sar în sus, încântată. Jameson! Alerg la interfon și văd doi polițiști pe ecran. Apăs pe buton.

— Alo?

— Ești Emily Foster?

— Da!

— Putem urca, te rugăm?

— Ce s-a întâmplat? întreb speriată. O, Doamne, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbim cu tine.

— S-a întâmplat ceva? mă bâlbâi eu.

— Lasă-ne să intrăm, te rog!

— OK!

Apăs pe buton, iar inima mi-o ia la goană.

Câteva clipe mai târziu, polițiștii bat la ușă, așa că deschid imediat.

— Bună!

Doi polițiști cu expresii solemne se silesc să zâmbească.

— Ești Emily Foster?

— Da!

Inima mi-o ia la goană.

— Putem vorbi un moment, te rog?

Mă dau înapoi.

— Da, intrați, vă rog!

— Am dori să vorbim cu Jameson Miles, dacă se poate. Cei doi aruncă o privire prin apartament și apoi se întorc spre mine, întrebând: E aici?

— Nu, nu e! Simt că inima îmi bate tot mai tare, așa că întreb: Despre ce e vorba?

— E căutat pentru un interogatoriu cu privire la un atac care a avut loc mai devreme în seara asta.

— Poftim? mă încrunt eu.

— Gabriel Ferrara a fost atacat în seara asta în fața unui restaurant de domnul Miles. S-a emis mandat de arestare pentru el.

— E teafăr?

— Domnul Ferrara are răni grave pe față și a fost dus la spital.

Îmi acopăr gura cu mâna îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Domnul Ferrara urca în mașină când domnul Miles s-a apropiat de el pe întuneric. S-a iscat o ceartă, iar domnul Miles l-a atacat.

— Unde anume?

— În fața Parcului Bryant, vizavi de Lucina's.

— O, Doamne! șoptesc eu. Jameson e în regulă?

— Martorii spun că a fugit prin parc.

Închid ochii ușurată... *Slavă Domnului!*

— Ați greșit persoana, mă bâlbâi eu. Jameson n-ar ataca niciodată pe cineva. E directorul executiv al unei companii, nu un bătăuș într-un bar. E o minciună gogonată; știu că lui Jameson i-ar plăcea să-l bată măr pe Ferrara... Nu știu unde este, le spun cu o nouă îndârjire.

— Putem verifica apartamentul? întreabă polițistul.

— Desigur, dar nu e aici.

Mă dau în spate ca să le permit accesul.

Polițiștii caută prin apartament, apoi se întorc la mine, în living. Îmi întind o carte de vizită.

— De îndată ce primești vești de la el, trebuie să ne suni. Dacă nu, ai putea fi acuzată de obstrucționarea justiției. Să ascunzi o persoană căutată de autorități este o infracțiune foarte gravă.

— OK!

Mă năpustesc spre ușă și o deschid în grabă.

— Noapte bună!

Polițiștii pleacă, iar eu trântesc ușa după ei.

Îmi acopăr gura cu ambele mâini și formez numărul.

Jameson nu răspunde la telefon... Oricum nu mi-ar răspunde.

— La naiba!

Panicată, îl sun pe Tristan.

— Bună!

— Tristan, mă bâlbâi eu. Știi unde e Jameson?

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— A fost poliția aici și se pare că Jameson l-a atacat pe Ferrara. Au emis mandat de arestare pe numele lui. Știi unde e?

— Poftim?

— Nu-mi răspunde la telefon, iar martorii spun că a fugit prin parc.

— Ce dracu'?

— Ce să fac?

— O să încerc să dau de el și te sun pe urmă.

— OK!

Închid telefonul și încep iar să mă plimb prin cameră... *Unde ești?*

Câteva clipe mai târziu, Tristan sună din nou.

— Nu răspunde! Vin la tine!

— Mulțumesc!

O oră mai târziu, eu și Tristan trecem prin Bryant Park. N-am vorbit despre nimic altceva în afară de găsirea lui Jameson. E supărat pe mine din cauza lui Jake și e evident că nu vrea să discute subiectul.

Și eu sunt supărată pe mine.

E ora unu noaptea și încep să intru în panică. Mă uit în toate direcțiile prin parc.

— Unde ar putea fi? întreb în șoaptă.

— Nu știu. Încearcă să-l suni din nou, spune el.

Îi formez numărul și merg mai departe prin parcul întunecat când auzim ceva.

Tristan face ochii mari și ridică mâna.

— Sst, ascultă!

De undeva, din întuneric, se aude o sonerie slabă. Se oprește, iar eu sun din nou.

Ne uităm amândoi disperați în jur și vedem strălucirea albă când se luminează ecranul.

— Aici!

Alerg într-o parte și văd telefonul în iarbă. Casc ochii de spaimă când Tristan îl ridică. Dă cu degetul pe ecran și tastează codul, iar ecranul se aprinde.

Tristan ridică ochii spre mine.

— E telefonul lui Jameson.

Ne uităm amândoi prin parcul întunecat în timp o senzație de groază pune stăpânire pe mine.

— Ce naiba s-a întâmplat cu el? șoptesc eu.

E ora patru dimineața, iar eu și Tristan suntem disperați. Am umblat ore în șir. Alan, Elliot și Christopher îl caută și ei pe Jameson.

— Probabil se ascunde pe undeva de poliție. O să fie în regulă, încearcă Tristan să mă liniștească.

Eu plâng în hohote deja; nu mai pot să-mi ascund spaima.

— E numai vina mea, șoptesc eu din mers. Dacă nu mă duceam la înscenarea aia, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

— Cum adică, înscenare?

— Jake mi-a spus că are informații despre un articol pe care Ferrara urma să-l publice a doua zi despre Jameson și că o să-mi spună după program. Nu voiam să-l îngrijorez pe Jameson, așa că am mințit și m-am dus să mă întâlnesc cu Jake. El nu voia decât să mă prindă singură și m-a sărutat. I-am tras o palmă și am plecat, iar a doua

zi... Mă opresc și ridic din umeri, apoi șoptesc: Doar ai văzut fotografiile.

El se încruntă.

— Deci nu te întâlneai cu Jake?

— Nu! mă răstesc la el. Sunt îndrăgostită de Jameson, idiotule! Încep să plâng când îmi amintesc ce mă doare: Și el nu mă lasă să-i explic.

— Drăcia dracului, ce dezastru! În secunda următoare, îi sună telefonul, iar el răspunde imediat: Alo?

Ascultă.

— Da!

Mai ascultă câteva clipe.

— E în regulă? icnește el. Slavă Domnului! icnește și își duce mâna la piept.

— Ce e? mimez eu.

— Mulțumesc! Sunt pe drum! spune Tristan și închide telefonul.

— Ce e? întreb în șoaptă.

— Jameson e în spital.

— Ce s-a întâmplat?

— L-a lovit o mașină.

Îmi duc mâinile la gură înspăimântată.

— E în regulă – doar o comoție.

— O, slavă Domnului!

— Mă duc să-l iau.

— Vin cu tine! insist eu.

— Em... Face o pauză scurtă, apoi zice: Nu cred că e o idee bună. Reporterii vor fi peste tot după nenorocirea asta cu Ferrara, iar Jameson nu are nevoie de și mai multă publicitate. Cine știe ce reporteri or fi la spital? Jameson vrea neapărat ca tu să nu fii pusă în prim-plan. Lasă-mă să vorbesc eu el și o să te sun când ajungem acasă!

Încep să-mi crească speranțele. *Încearcă să mă protejeze?*

— Dar n-am greșit cu nimic, Tristan! Vreau să-l văd!

Empatia câștigă, iar el mă ia în brațe.

— Lasă-mă să-l duc acasă în siguranță și o să te sun!

Tristan face un pas în spate și mă prinde de brațe, privindu-mă cu atenție.

— Îți promit că te sun! Te las acasă și apoi rezolv cu el, pe urmă te sun. Îți dau cuvântul meu! adaugă în timp ce mă privește drept în ochi.

— OK!

Mergem în tăcere câteva clipe.

— O să aflu cine a furat banii chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac, șoptesc eu.

— Emily, nu e o idee bună. Lasă asta în seama detectivilor! Ești obosită și surescitată. Hai să mergem acasă!

Dau din cap, știind că are dreptate și urând povestea asta și mai mult.

Jameson

Mă uit la asistenta care îmi ia pulsul cum mă ține de mână și respir adânc. E mai în vârstă și mămoasă, genul de femeie care vrei să aibă grijă de tine.

— Durerea de cap? întreabă ea.

— E tot acolo.

Ea zâmbește și îmi vâră lanterna în ochi, ca să-mi inspecteze pupilele.

— Ai o comoție serioasă. Ești foarte norocos să fii în viață, tinere.

Aud zgomot de voci de afară, iar, curând după asta. Tristan apare în ușă.

— Bună!

— Bună! îl salut și îi zâmbesc, văzându-l îngrijorat.

El se apropie iute de mine.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine.

— Nu e bine! intervine asistenta. L-a lovit o maşină. Ar fi putut să moară. Ca atare, are o comoţie destul de serioasă.

Tristan îşi trece mâinile peste faţă.

— Isuse!

— Rămâne aici peste noapte şi, câtă vreme analizele preliminare sunt bune, mâine-dimineaţă poate să meargă acasă.

— OK... Mersi!

Tristan se aşază pe un scaun de lângă pat.

— Mă întorc peste o oră cu nişte calmante, spune asistenta şi-mi zâmbeşte.

— Nu am nevoie! răspund eu.

— Oricum mă întorc.

Dau ochii peste cap, iar ea ne lasă singuri.

— Îmi pare rău! şoptesc eu.

— Fir-ar să fie de treabă, Jay, ne-am ieşit din minţi de griji! Te-am căutat toată noaptea.

Îmi umplu obrajii cu aer.

— Poliţiştii s-au dus la Emily, iar ea m-a sunat pe mine, pe urmă ţi-am găsit telefonul în Bryant Park.

— Emily? întreb încruntat. De ce ai implicat-o?

— E disperată, Jameson! Voia să ne ajute să te găsim.

Dau ochii peste cap.

— Mă îndoiesc foarte tare.

— Ştii, nu cred că are vreo legătură cu tâmpitul ăla de Jake. A fost o neînţelegere.

— Taci odată! îl resping eu.

— Nu! Tu să taci! De ce nu vrei măcar să vorbeşti cu ea?

— Pentru că m-a mințit. Cu bună știință, nu mi-a spus că s-a întâlnit cu altul.

El se uită atent la mine.

— Și n-am nevoie de mizeriile astea nenorocite în viața mea. Am destule pe cap, dacă n-ai remarcat.

— Vrea să te vadă.

— Da, păi eu nu vreau să o văd, răspund nervos.

— Atunci trebuie să o termini cu ea; e disperată.

Mă strâmb, enervat.

— Du-te naibii acasă! O să-l rog pe Alan să mă ia mâine.

— De ce nu vrei să vorbim despre asta?

— Pentru că nu e treaba ta. Între mine și Emily s-a terminat. S-a terminat din clipa în care a început să mă mintă.

Apare asistenta.

— Sunt obosit, o anunț eu.

Ea zâmbește.

— OK! Își îndreaptă atenția spre Tristan și îi spune: Vă sunăm dimineață, când e gata să plece.

— Bine! răspunde Tristan.

Se uită la mine și văd că știe că nu sunt obosit deloc.

Asistenta intră în baie.

— Și lui Emily ce-ar trebui să-i spun? Așteaptă să o sun, șoptește el furios.

— Mă doare-n fund ce-i spui – nu e problema mea.

El își trage o mână peste față.

— Câteodată ești un ticălos egoist.

— Și ce-i cu asta?

Se uită îndelung la mine.

— Ne vedem mâine!

Emily

Telefonul meu zbârnâie pe măsuța de cafea, așa că mă grăbesc să răspund.

— E OK! îmi spune Tristan și oftează.

— Slavă Domnului! Închid ochii, ușurată, apoi întreb: Pot să-l văd?

— Are o comoție gravă și o să rămână în spital câteva zile.

— Poftim?

— A spus că e mai bine să nu vii; nu vrea să stârnească circul mediatic.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Fir-ar să fie! Mi se pare că nu fac decât să plâng zilele astea.

— Acum doarme.

— A spus ceva? Despre mine? Mă opresc, încercând să mă exprim cum trebuie: Cum să-l fac să înțeleagă, Tristan?

El respiră adânc.

— Nu știu. Are multe pe cap, Em. Nu cred că acum gândește prea limpede. O să încerc să vorbesc mâine cu el.

Mi se schimonosește fața de plâns.

— OK! șoptesc eu. Poți să mă suni, te rog? Doamne, parcă aș fi cea mai mare ratată din lume, dar nu știu ce altceva să fac. Sunt foarte îngrijorată pentru el, Tristan!

— Toți suntem îngrijorați, Em! O să te sun mâine. Încearcă să dormi puțin.

— OK, noapte bună!

Închid și intru la duș, iar lacrimile de ușurare încep să cadă.

Măcar el e bine, iar mâine e o nouă zi. Se va întoarce la mine. Știu că așa va fi!

Mă las în jos pe scaun și mă uit peste stradă. Am început Operațiunea *Spioni ca noi*.

Hayden e cel pe care îl spionez. Nu știu de ce, dar nu pot să-l las în pace.

Am anunțat la serviciu că sunt bolnavă. Mă gândesc că știrea asta ar putea fi cea mai importantă din cariera mea dacă o rezolv.

Încă nu am vorbit cu Jameson și, cu fiecare zi care trece, îmi pierd speranța și mai mult.

E șapte dimineața. Port o perucă blondă și ochelari negri, și am închiriat chiar și o mașină. Stau aici de opt ore și nici urmă de prostul de Hayden.

Locuiește într-o zonă aglomerată a orașului, într-un bloc elegant; strada e agitată și sunt o mulțime de oameni. Trebuie să mă concentrez să nu-mi scape nimic.

La naiba, ieși odată!

Am mâncat toate gustările. Mi-e foame și abia aștept să merg la toaletă, dar, fir-ar să fie, vreau o pistă, ceva... orice... o fărâmitură măcar.

Mă uit spre strada întunecată și din nou în direcția opusă. Doamne, probabil că Hayden e deja pe drum spre Istanbul! Asta aș face eu dacă aș fi concediată pentru furt. Deși, din câte se pare, el nu știe că e încă investigat. Crede că, cel mult, va fi concediat.

Mă las pe scaun și oftez dezumflată. Mă uit peste umăr și-l văd pe Hayden oprindu-se și vorbind cu o femeie pe trotuar.

Rahat!

Mă fac mică pe scaun. Probabil se întorc de undeva. Par adânciți în conversație, ar ea are o geantă mare pe umăr. Iau telefonul și le fac o poză. Micșorez cadrul și fac câteva poze. Cine e ea? E iubita lui?

Trimit un mesaj pe grupul cu Aaron și Molly, împreună cu poza.

O cunoașteți pe fata asta?

Mă uit la ei în continuare în timp ce stau de vorbă. Îi urmăresc timp de cinci minute, pe urmă Molly îmi scrie un mesaj:

Am mai văzut-o, dar nu știu unde.
Lucrează la o cafenea, cumva??

Hm. Îi răspund:

Habar n-am!

Apare un mesaj de la Aaron:

Da, a lucrat la Miles Media.

Fac ochii mari și răspund:

Acum cât timp?

El îmi scrie:

N-am idee,
dar n-am văzut-o de ceva vreme.

Rahat! Îi trimit poza lui Tristan alături de un mesaj:

Tristan, se pare că fata asta a lucrat la Miles Media,
poți să afli de la Resurse Umane cine este, te rog?

Primesc imediat răspuns:

Sigur, ești OK?

Îi scriu:

Da, stau la pândă.

El îmi răspunde:

Vrei să vin să te ajut?

Rânjesc.

Credeam că ți se părea o idee proastă.

El răspunde:

Exact, nu vreau să fii în pericol.

Îi trimit încă un mesaj:

Nu, poți să întrebi la Resurse Umane pentru mine, te rog?

El răspunde:

OK!

Aștept, aștept, aștept și, în cele din urmă, primesc un mesaj:

Numele ei e Lara Aspin.
Cei de la Resurse Umane o să-i găsească funcția mâine-dimineață.
Te țin la curent!

Zâmbesc, bucuroasă că măcar am această mică pistă. Nu știu ce înseamnă, dar cred că tot e ceva. Îi scriu un mesaj:

Mersi!

Mă uit la telefon... Niciun apel ratat.

Pornesc mașina, ies în trafic și începe să mă cuprindă o senzație de groază.

Noaptea e cel mai rău; fără Jameson, patul meu e rece. E un gol acolo unde ar trebui să fie el.

Mi se rupe inima.

Îmi pierd speranța pentru noi... Mi-e dor de el!

Stau întinsă pe canapea și mă uit la televizor. Perna de sub capul meu e udă de lacrimi.

Au trecut trei zile de când Jameson a fost lovit de mașină.

Șase zile de când nu l-am mai văzut... Nu pot să mănânc. Nu pot să dorm.

Sunt în iad!

Ca pentru a înrăutăți lucrurile și mai mult, m-am făcut de râs aseară, ducându-mă la apartamentul lui și plângând în fața camerei de securitate, implorându-l să mă lase să intru.

Nu m-a lăsat și, după o jumătate de oră, portarul m-a alungat din clădire.

Mi-e rușine!

Nu știu ce să fac... Nu vrea să mă vadă; nu vrea să vorbească cu mine.

Toată dragostea și râsetele pe care le-am împărtășit, s-a ales praful de ele.

E ca și cum n-am însemnat nimic pentru el... Poate chiar așa a fost?

Știam că are reputația de a fi rece, dar asta, răceala asta, e din cale afară.

Cum a putut să mă vadă plângând și implorând în fața camerei și să nu mă lase să intru?

Iau telefonul și-i trimit un mesaj:

Mi-e dor de tine!

Mă holbez la telefon, apoi văd punctele. Mă ridic în capul oaselor... Scrie ceva! Inima mi-o ia la goană. E prima dată. Mă uit la puncte cum dansează și aștept... Apoi se opresc.

Stai... Poftim? Unde e mesajul?

Aștept.

Punctele încep din nou. Zâmbesc printre lacrimi... Da! Îmi răspunde! Aștept, aștept...

Apoi punctele se opresc din nou.

— Trimite mesajul, la naiba! mă răstesc eu.

Aștept și nu apare nimic timp de o jumătate de oră. Încep să clocotesc de furie. Cum îndrăznește să nu mă bage în seamă? Cine dracu' crede nemernicul ăsta că este?

Îi trimit furioasă alt mesaj:

Măcar ai curajul să spui ce vrei.

Primesc imediat un răspuns:

Treci peste, așa cum am făcut-o eu!

Citesc mesajul, apoi îl recitesc printre lacrimi... *Poftim?*

Așa, pur și simplu... „Treci peste"?

Ticălos nenorocit!

Mă ridic și arunc telefonul cât colo. Ecranul se crapă lovindu-se de măsuța de cafea. Sunt atât de furioasă că nu pot controla situația! Dau buzna în baie, mă bag sub duș și, neputând să mă abțin, plâng... și plâng... și plâng. Suspine zgomotoase, respir cu dificultate și mă sprijin de faianță.

Lacrimi de furie, lacrimi de frustrare, lacrimi de durere.

Știam că așa o să se întâmple... în adâncul sufletului, de la început, știam că așa o să se întâmple, dar, fir-al al dracului, doare!

Jameson

Las umerii în jos pe bancheta din spate a limuzinei și mă pregătesc pentru ce am de făcut.

— Sunteți sigur? mă întreabă Alan și deschide ușa.

— Da. Asta este; nu mă mai ascund! răspund eu și cobor din mașină.

Ridic ochii către pancarta de deasupra ușii, unde scrie Departamentul de Poliție New York, și intru.

Polițistul de la recepție zâmbește.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Da, numele meu este Jameson Miles și aș dori să mă predau.

Polițistul se schimbă la față.

— Sunteți căutat?

— Am fost implicat într-o altercație cu un bărbat pe nume Gabriel Ferrara, apoi am fost la spital. Nu am aflat decât aseară târziu că mă căutați. Vă cer scuze că v-am făcut să așteptați atât de mult!

Polițistul zâmbește.

— Vă mulțumesc că ați venit! Bărbatul deschide o ușă în lateralul recepției și mă invită: Vă rog, pe aici!

Cinci ore mai târziu, sunt pe trotuarul din fața clădirii Ferrara și privesc spre ultimele etaje. Formez numărul pe care îl am de ani întregi, dar la care nu am sunat niciodată.

— Gabriel Ferrara! răspunde vocea joasă.

— Sunt Jameson Miles. Sunt în fața clădirii tale. Coboară acum!

Închid și respir adânc. Mă sprijin de limuzină.

După ce am petrecut ultimele cinci ore la poliție, nu am chef să-l aștept pe idiotul ăsta, dar trebuie să spun ce am de spus, altfel o să mă roadă pe dinăuntru.

Am declarat la poliție că l-am lovit pe Ferrara în legitimă apărare și că trebuie să verifice filmările de pe camerele de securitate. Nu sunt sigur că va merge, dar o să-mi acorde puțin timp. Polițiștii au fost destul de înțelegători și au spus că, având în vedere că el a aruncat primul trabucul spre mine, probabil voi fi acuzat de ultraj și voi rămâne liber pentru bună purtare.

Cu asta mă pot împăca.

Gabriel Ferrara apare pe ușa din față, flancat de patru gărzi de corp.

Are ochiul vânăt și obrazul umflat. Rânjesc când îi văd fața distrusă.

— Arăți ca naiba!

— Da, păi, m-a atacat un nebun, bombăne el sec.

Fac un pas în față și simt că mă apucă furia din nou.

— Știu ce faci!

El se uită urât la mine.

— Nu mă sperii! E amuzant cât de necinstit ai devenit.

El dă ochii peste cap.

— Du-te dracului, Miles!

— Dacă ai impresia că infracțiunile astea necinstite pot distruge Miles Media, mai gândește-te! pufnesc eu.

El mijește ochii.

— Miles Media a fost lider de piață 30 de ani și vom continua să dominăm. Spune-mi, tatăl tău știe cât de mult ai decăzut?

El ridică bărbia sfidător.

— Infracțiuni... Despre ce naiba vorbești? Accidentul acela de mașină îți provoacă halucinații.

— Știi exact despre ce vorbesc.

Ne uităm urât unul la altul; ura plutește în aer, care pare poluat.

— Știu ce faci! șoptesc eu.

El mă privește în ochi.

— Și de îndată ce o să o dovedesc, o să te fac praf în instanță!

— Aș vrea să te văd încercând.

Mă uit la el și-mi amintesc cât de bine m-am simțit lovindu-l pe nenorocitul ăsta.

— Ai fața spartă?

El se uită la mine, și știu că l-am lovit cu sete.

— Îți spun doar atât: dacă o mai jignești pe Emily Foster, data viitoare... nu o să-ți sparg doar obrazul! O să te omor! mârâi la el.

El ridică o sprânceană, aparent surprins de afirmația mea.

— Asta e o amenințare, Miles?

— E o promisiune, la dracu'! urlu eu. Nu o amesteca în treaba asta!

Mă întorc și urc în limuzină, apoi plecăm. Îl văd pe Gabriel Ferrara întorcându-se grăbit în clădire, flancat de paznici.

Ziua în care o să-l distrug pe nemernicul ăsta o să fie o victorie tare dulce!

Alerg pe stradă prin întuneric. E abia miezul nopții. N-am mai fost aici de ceva vreme și, nu știu de ce, în noaptea asta trebuie să o fac.

Blocul lui Emily!

Număr ferestrele și ajung la apartamentul ei. Rămân cu ochii la el.

Oare ce face?

Îi este dor de mine, așa cum îmi este mie de ea?

Îmi imaginez că sun la uşă şi întreb dacă pot urca, ne-am îmbrăţişa, aş fi fericit... cum eram înainte.

Dar îmi amintesc cât de tare am suferit săptămâna trecută când m-a minţit, sentimentul că îmi pierd controlul pe care îl am când sunt cu ea.

Felul în care duşmanii mei se folosesc de ea ca să mă atace, felul în care ea le oferă muniţie ca pe bomboane.

Şi ştiu că nimic nu mă poate distruge... în afară de ea.

Ea e singura mea slăbiciune.

Şi nu îmi permit să am slăbiciuni.

Nu acum, niciodată!

Mă uit multă vreme la apartamentul ei, apoi, cu inima grea, mă întorc şi încep alergarea deprimantă spre casă.

N-am fost niciodată atât de singur!

Emily

Mă uit la cafeaua din faţa mea; ideea de-a o bea îmi întoarce stomacul pe dos. Au trecut patru zile de când am primit mesajul acela oribil de la Jameson:

Treci peste, aşa cum am făcut-o eu!

Patru zile este o perioadă foarte lungă în care să umbli cu inima frântă... E slăbită şi se ţine cu dinţii de viaţă. Continui să sper şi să mă rog că o să se întoarcă şi o să facă un gest măreţ, că o să aibă braţele întinse, eu o să alerg spre ele, iar coşmarul ăsta o să se termine.

Numai de-ar fi adevărat!

Am mintea înceţoşată de amintirea bărbatului pe care credeam că îl cunosc. Golul din viaţa mea pare imens. Şi nu înţeleg cum poţi să te îndrăgosteşti atât de tare de cineva, într-un timp atât de scurt.

Ar fi trebuit să rămân cu Robbie pentru că, privind retrospectiv, el era mai sigur.

Nu a existat niciodată șansa ca el să mă rănească atât de tare, dar, pe de altă parte, nu l-aș fi cunoscut pe Jameson și n-aș fi aflat cum e să ai în suflet o iubite atât de mistuitoare! Indiferent cum s-a terminat, n-aș schimba sentimentul acesta pentru nimic în lume. Chiar dacă nu a fost al meu decât pentru puțin timp.

Singurul lucru care mă face acum să merg mai departe sunt Molly și Aaron. Au fost minunați. Încurajându-mă de pe margine, amintindu-mi de ce am venit la New York. Ar fi atât de ușor să fug acasă, cu coada între picioare!

— Mai mănânci restul? întreabă Molly și gesticulează spre sandviciul meu mâncat pe jumătate.

Strâmb din nas.

— Nu, îl vrei tu?

— Uită că l-ai cunoscut, Em! spune Aaron și oftează. Niciun bărbat nu merită să suferi atât.

Mă silesc să zâmbesc.

— O să se întoarcă, Aaron. Știu că așa va fi.

— Știu că spui asta întruna, Em, dar unde e nenorocitul naibii? comentează Molly.

— El e doar... Ridic din umeri, încercând să-mi exprim gândurile, apoi adaug: Pierdut în clipa asta.

— Nu, este un nemernic nenorocit și egoist! pufnește ea. Drum bun și cale bătută, aș zice eu; ai scăpat la mustață!

În mod clar, Aaron și Molly nu au niciun pic de simpatie pentru Jameson.

— Poate! oftez eu abătută.

— Haide; trebuie să ne întoarcem! ne îndeamnă Aaron și se ridică. S-a terminat pauza de prânz!

Ieșim înapoi în stradă și mergem spre clădirea Miles Media când Molly se oprește pe loc.

— La dracu'! șoptește ea.

— Ce e?

— Uite!

Ne uităm toți și-l vedem pe Jameson venind spre noi, însoțit de o femeie. Poartă costumul lui bleumarin obișnuit și arată impecabil; amândoi sunt adânciți în discuție.

— E la birou azi? mă holbez la el încruntată.

Nici măcar nu știam că s-a întors la lucru. Nu ne-a văzut și vorbește în timp ce merge.

— Cine e femeia? întreb eu, căci tipa îmi pare cunoscută, dar nu-mi dau seama de unde.

Molly mă prinde strâns de braț.

— Haide; hai să mergem pe aici! zice ea și încearcă să mă tragă într-un magazin.

— Cine e femeia? repet când cei doi se apropie.

— Claudia Mason.

Rămân fără aer în plămâni... *Fosta lui.*

E cu fosta?

Încep să-mi aud bătăile inimii, iar pământul se cutremură sub mine.

— Să mergem; nu vrem să ne vadă! mă îndeamnă Molly și mă prinde din nou de braț.

Îmi smulg brațul din mâna ei și rămân pe loc.

Când ajunge în dreptul nostru, Jameson ridică privirea și mă vede. Pășește șovăielnic, apoi încleștează fălcile, dar nu se uită în ochii mei.

Îmi apar lacrimi în ochi, văzându-l cum trece pe lângă mine.

Se oprește cu spatele la mine. Îmi țin respirația.

Întoarce-te... Întoarce-te!

După o clipă, pornește din nou alături de femeie și dispare pe stradă, fără să privească în urmă.

O durere cumplită îmi sfâșie pieptul, dar mă lupt să nu plâng. Las capul în jos, întristată.

Am primit răspunsul.

Asta e... S-a terminat!

E vineri seara și mă așez pe bancheta mașinii închiriate în timp ce mă uit spre strada întunecată. M-am dedicat întru totul rezolvării cazului, ca să am ceva care să-mi distragă atenția. Sunt în fața apartamentului lui Hayden și știu că probabil mă agăț de detalii stând aici, dar ce altceva să fac?

Încep să mă satur să plâng și să mă uit la pereți. Primesc un mesaj pe telefon, mă uit și văd litera *J*.

Citesc mesajul și aproape scap mobilul din mână din cauza șocului:

O ultimă escală.
Aeroportul JFK. Sâmbătă, ora 8.
Barul JFK Clubhouse.
Trebuie să te văd.
J
XXX

Mă ridic în capul oaselor. Poftim?

Trebuie să mă vadă... *Trebuie să mă vadă?*

Încep să îmi fac speranțe. O, Doamne! O sun imediat pe Molly.

— Bună! răspunde ea.

— Tocmai am primit un mesaj de la Jameson. Vrea să mă vadă mâine-seară! spun eu în grabă.

— Poftim? se răstește ea. Nu i-ai spus să se ducă dracului?

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că...

Încerc să găsesc explicația perfectă.

— Poate faptul că a văzut-o pe Claudia l-a trezit. Și apoi, vreau să-l văd și eu, Molly! Îmi doresc asta de atâta vreme!

— O, Doamne, tu auzi ce spui? De ce să vrei să-l vezi? Tipul a fost un mare ticălos.

— Știu, dar a fost atât de stresat, Molly! Vreau doar să vorbesc cu el.

— Ca să știi, cred că e o idee proastă, spune ea și oftează.

Zâmbesc. Se înșală... E o idee grozavă! Răspund la mesajul lui Jameson:

Ne vedem acolo!

X

Zâmbesc prostește spre parbriz și, când ridic privirea, îl văd pe Hayden vorbind cu aceeași fată care lucra la Miles Media.

Lara Aspin... Ceva e în neregulă și cu ea. Vreau să aflu mai multe despre femeia asta; până acum, n-am reușit să găsesc nimic, nici măcar o adresă. Fata termină discuția cu Hayden și pleacă pe trotuar. Mă uit de la ea la Hayden. Rahat, ce fac?

Îl văd pe Hayden dispărând în bloc.

Ei bine, știu deja unde locuiește Hayden. Dacă o las să dispară, s-ar putea să nu o mai găsesc niciodată.

Trebuie neapărat să aflu unde locuiește.

O văd mergând pe stradă. La naiba! Sar din mașină, traversez și mă iau după ea pe trotuar.

Lara coboară scările la metrou, așa că ezit. E întuneric și Dumnezeu știe unde se duce! Rahat!

O văd dispărând pe scări și mă încurajez. La naiba! Trebuie să o urmăresc. Aștept pe peron o vreme, apoi Lara urcă într-un tren. Urc și eu. Rămân lângă ușă și mă uit pe fereastră, trăgând cu ochiul la ea din când în când.

Adrenalina îmi străbate corpul și, trebuie să recunosc, e chiar distractiv. Ar fi trebuit să mă fac polițistă.

Mergem patru stații, apoi ea se ridică și se așază lângă ușă. Suntem la Central Station, așa că oftez ușurată; măcar aici sunt în siguranță!

Coborâm din tren, iar eu rămân în spate, ca să nu devină bănuitoare. Mergem și mergem, și mergem... La naiba, unde se duce?

Fata dispare în mulțime, iar eu sar în sus, încercând să o reperez. Merg mai departe, dar nu o văd. A dispărut in neant.

La naiba!

Mă întorc și mă uit pe strada dinspre care am venit. Unde s-a dus?

Mai merg puțin, pe urmă o zăresc într-un magazin.

Slavă Domnului!

Intru și eu și observ că e un magazin de amanet. Mă prefac că mă uit după ceva în spate, în timp ce ea vorbește cu bărbatul de la tejghea.

— Păi, nu valorează prea mult, spune el.

— Aș vrea cinci sute de dolari pe el. Merge perfect, răspunde Lara.

— Visezi! În niciun caz!

Mă uit printr-un spațiu dintr-o bibliotecă și văd un MacBook. Rahat! Își vinde computerul!

De ce ar vinde un computer?

Gândurile îmi aleargă prin cap în timp ce ei se tocmesc la preț. În cele din urmă, câștigă vânzătorul și îi întinde două sute de dolari. O văd dispărând pe ușă, aștept o clipă și mă duc la tejghea.

— Bună! salut în timp ce zâmbesc nonșalant.

— Bună! murmură vânzătorul corpolent, care umblă la casa de marcat.

S-ar putea să fie cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată, și am făcut niște lucruri destul de nebunești în viața mea.

— Aș dori să cumpăr computerul acela, te rog!

El se încruntă și ridică privirea.

— Care computer?

Arăt cu degetul spre cel pe care i l-a vândut ea.

— Nu, încă nu l-am curățat! Du-te la dulapul din stânga și găsește altul!

— Nu, trebuie să fie acela!

— Încă nu e de vânzare. Revino peste două zile!

Dacă mă întorc peste două zile, o să fie șters complet.

— Spune cât vrei! îi cer eu, simțindu-mă curajoasă.

El rămâne nemișcat, uitându-se în continuare la mine.

— O mie de dolari, spune el și ridică o sprânceană, provocându-mă tacit.

— Tocmai ai plătit două sute pe el: ești nebun? mă bâlbâi furioasă.

El ridică din umeri și se întoarce la treaba lui.

Mă uit la computerul de pe birou și, nu știu de ce, dar instinctul îmi spune să-l cumpăr.

— La naiba, OK, bine! Așa cum e, chiar acum, pentru o mie de dolari.

El scoate un rânjet grețos.

— OK, scumpo!

Îi întind cardul de credit a mamei, cel pe care îl am pentru urgențe... Iartă-mă, mamă!

Plătesc o mie de dolari, iau computerul și ies pe ușă.

Îmi sună telefonul. Numele lui Tristan apare pe ecran. La momentul potrivit.

— Bună! răspund eu.

— Îmi pare rău că a durat atât ca să revin! Fata se numește Lara Aspin, și fii atentă: a lucrat la contabilitate, spune el rapid.

— Ce înseamnă asta? mă încrunt eu.

— Avea acces la informațiile despre conturile bancare.

— Doamne, Tristan! șoptesc eu și mă uit vinovată în jur. Tocmai am urmărit-o la metrou și și-a vândut computerul la un amanet, și știu că e o nebunie, dar abia l-am cumpărat cu o mie de dolari.

— Poftim? Îl ai? Chiar ai computerul?

Zâmbesc cu mândrie.

— Aha!

— Unde ești? Vin să te iau acum!

Trec prin aeroport cu inima în gât. Trag de valijoara mea ca să arăt ca o călătoare obosită... sau poate încerc să mă mint pe mine însămi că nu e o idee rea.

Pentru că știu că e; în adâncul sufletului, știu că n-ar trebui să fac jocul acesta periculos cu el. Ar trebui să stau jos și să am o conversație politicoasă ca între adulți.

Dar disperarea mi-a scos slăbiciunea la iveală și sper ca în seara asta eu și Jameson să putem vorbi... și să-i pot cere iertare, să-l implor să mă primească înapoi, iar eu să-l pot pedepsi, și să începem să revenim la normal.

N-am mai văzut-o pe Claudia și nu am idee ce se întâmplă cu ea, dar faptul că Jameson a vrut să mă vadă îmi spune că nu e nimic.

Sper să nu fie nimic... Doamne, sper să nu fie nimic... *Încetează!*

Intru la toaletă ca să mă încurajez pentru ultima oară. Îmi dau din nou cu ruj roșu, preferatul lui Jameson, și îmi privesc imaginea în oglindă. Părul lung și negru e liber și ondulat. Am vrut să port o rochie, dar nu voiam să par prea dornică, așa că în cele din urmă am decis să port pantaloni negri strâmți și o cămașă de mătase neagră cu nasturele de sus descheiat strategic. Sutienul meu negru de dantelă se întrezărește când mă mișc într-un anumit fel. Port parfumul lui preferat și cred că arăt sexy fără să încerc să par sexy... Se poate măcar așa ceva?

Dumnezeu știe! Cred că o să aflu în curând.

Nu cerși atenție... Nu te smiorcăi... și nu dramatiza! îmi reamintesc pentru a mia oară. *Fii sexy și atrăgătoare... ca atunci când ne-am întâlnit prima oară!*

Exact, pot să fac asta!

Las umerii în jos, respir adânc și mă pregătesc pentru seara care urmează. Este, la propriu, o situație care îmi va hotărî soarta. Trebuie să-i amintesc de ce s-a îndrăgostit de mine... Cum naiba a uitat?

Este și asta o problemă.. Închid ochii dezgustată. *Nu mai exagera cu analiza!*

Înaintez pe hol și intru în barul Clubhouse. E aglomerat și animat. Intru și iau loc pe o bancă din colț, la o masă pentru două persoane. Dacă vrea să mă vadă, poate să mă găsească. Sunt în timpul unei escale și nu iau nimic în seamă în jurul meu.

Scot laptopul și-mi deschid e-mailurile.

— Vă aduc ceva de băut? întreabă ospătarul când se apropie de masă.

— Da, vă rog! Zâmbesc și-i întind cardul de credit, apoi comand: Cea mai scumpă margarita, vă rog!

El zâmbește și, făcându-mi jucăuș cu ochiul, se îndepărtează. La naiba, Jameson Miles m-a răsfățat! Se pare că am devenit dependentă de chestii luxoase, iar acum băutura mi se rostogolește puțin cam prea ușor pe limbă.

Mă întorc la e-mailuri și mă prefac că sunt fascinante.

Nu sunt.

Și ceea ce vreau cu adevărat să fac este să arunc o privire prin locul acesta... E aici?

Ospătarul revine cu băutura.

— Poftiți, cea mai scumpă margarita! spune și o așază pe masă. Iar domnul de la bar m-a rugat să vă aduc astea, mai zice el și pune pe masă un castron mare cu căpșune și unul cu ciocolată fierbinte.

Ridic ochii încotro arată el și-l văd pe Jameson stând la bar. Poartă blugi negri și tricoul alb pe care i l-am cumpărat eu. Părul lui brunet are aspectul acela neîngrijit, perfect. Ne privim în ochi, el ridică paharul și ia o gură.

Am fluturi în stomac de emoție. Nu s-a mai uitat de mult așa la mine.

— Mulțumesc! îi răspund ospătarului, complet distrată de specimenul superb de la bar.

Sorb din margarita și încerc să-mi alung zâmbetul prostesc de pe față, revenind la e-mailuri și părând absorbită.

Căpșune cu ciocolată fierbinte; e imposibil să le mănânci fără să le sugi și să arăți ca un animal.

Rânjesc... Oare asta vrea?

Să-i dăm drumul!

Cu ochii ațintiți asupra ecranului computerului, iau o căpșună, o înmoi în ciocolata fierbinte și ling, după care o bag seducător în gură. Sug ciocolata și o întind înainte și înapoi pe buze.

Iau o gură de margarita și repet manevra.

Zâmbesc în sinea mea... *Ce mama naibii fac?* Sunt într-un bar din aeroport, nu plec nicăieri și mă prefac că nu cunosc pe nimeni în timp ce el mă urmărește cum sug o nenorocită de căpșună. E mai mult decât bizar.

Dacă m-ar vedea Molly și Aaron!

Sosește ospătarul cu altă margarita.

— Cu complimente din partea prietenului dumnea-voastră de la bar.

— Mulțumesc!

Rămân cu ochii plecați și continui jocul, refuzând să mă uit la el.

Zece minute mai târziu, iau ultima gură din margarita și îmi las ochii să se îndrepte spre bărbatul de la bar; ochii lui întunecați mă urmăresc, iar căldura crește între noi.

Cunosc privirea aia... *O să ți-o trag... atât de bine!*

Simt cum zvâcnește excitația în mine și, cu ochii la el, iau o căpșună și o ling.

El se ridică, chemat parcă de limba mea. În timp ce ne privim, sug căpșuna, iar el se îndreaptă spre masa mea.

— Pot să iau loc? toarce vocea lui gravă și sexy.

— Sigur că da.

Cobor privirea spre umflătura din pantalonii lui și ridic o sprânceană.

— Nu mă judeca! Zâmbește în timp ce așază pe bancă lângă mine, și mă lămurește: Tocmai am văzut cel mai tare film porno cu o afurisită de căpșună.

— Serios? rânjesc eu.

Simt căldura apropierii lui și trebuie să mă străduiesc să nu mă aplec spre el.

El întinde mâna.

— Eu sunt Jim.

Îmi bubuie inima în piept, *exact ca prima dată*. Dau mâna cu el, iar electricitatea îmi străbate brațul ca un șoc.

— Bună, Jim! Eu sunt Emily.

Deci ăsta e jocul, nu? Ne prefacem că nici nu ne cunoaștem. Într-adevăr, e o reluare a escalei. O să fac orice e nevoie ca să sparg gheața dintre noi.

Cu coatele pe masă, el își sprijină bărbia în palme. În ochi îi joacă neastâmpărul.

— Încotro zbori, Emily?

— Londra. Iau o gură din pahar, apoi îl întreb: Dar tu?

— Dubai. Mi s-a amânat zborul.

— Și al meu.

Fixându-ne reciproc cu privirea, sorbim din pahare. Aerul e electrizant și, indiferent cât de mult îl iubesc, nu pot să neg că atracția sexuală dintre noi pare de pe altă planetă.

— Mersi pentru băutură! îi zâmbesc eu cald.

— Cu plăcere!

Ochii lui sunt umbriți, întredeschiși, iar eu simt de aici că e excitat.

— Cu ce te ocupi? îl întreb.

— Sunt ghid turistic, îmi răspunde fără ezitare.

— Serios? Ce fel de tururi faci?

— De camping.

Pufnesc în râs, iar băutura îmi intră pe nas.

— Oh! exclam și tușesc. Deci... îți place în aer liber.

— Absolut! Jameson ia o gură din margarita, apoi adaugă: Sunt una cu natura.

Ca pentru a sublinia, își încrucișează două degete, arătându-mi cât de apropiați sunt.

Încerc, dar nu reușesc să-mi ascund zâmbetul larg.

— E bine de știut. Oamenii peșterii mi se par foarte interesanți.

Ochii lui dansează, încântați; îi place jocul.

Și mie îmi place.

— Tu cu ce te ocupi? întreabă el.

— Sunt medium.

El izbucnește în râs. O, ce bine e să-l văd din nou râzând!

— Medium?

Face ochii mari de uimire.

— Da!

— Deci... citești gândurile oamenilor?

— Da!

— În regulă! Se uită prin bar și arată cu paharul către o femeie, provocându-mă: Zi-mi ce spune femeia de acolo!

Mă uit și văd o femeie mai în vârstă care pare că-și ceartă soțul în timp ce el bea o bere.

— Îi spune că ar face bine să se grăbească și să-și pună ciorapii de compresie înainte de zbor, dar și că a băut suficient. Nu o să-l lase să urce în avion dacă e beat.

— Hm! Jameson rânjește și privește în jur, apoi alege pe altcineva: Dar el?

Mă uit la bărbatul care se concentrează la telefon.

— El caută prostituate pe Google pentru călătoria de afaceri.

— Și el?

— Se întreabă dacă soția lui se culcă cu șeful.

Zâmbetul lui se lărgește.

— Te pricepi!

Înclin capul.

— Știu.

— Și ea?

Mă uit la o fată care se uită la telefon cu o expresie extrem de îngrijorată.

— Caută pe Google infecții provocate de ciuperci. Se teme că a luat ceva după noaptea sălbatică de sâmbătă în care nu a folosit prezervativ.

El pare încântat în timp ce uită la oamenii din bar, apoi întoarce privirea spre mine.

— Dar eu?

— La ce te gândești tu?

— Da!

Ne privim... Rahat, mi-am promis că nu o să dramatizez în seara asta, și iată o întrebare care sigur o să mă încingă. Aș putea să vorbesc direct despre cât de nemernic a fost, lucru pe care intenționez să îl fac mai târziu.

— Chiar acum? întreb eu.

— Da!

Mă urmărește cu ochii întunecați.

— Mă bucur să te văd.

El îmi zâmbește ușor, sexy, și se apleacă spre mine.

— Așa e!

Îmi cuprinde obrazul în palmă și mi se oprește inima.

— Deși nu mă gândeam doar la asta.

— Nu! spun încet. Știu!

El zâmbește, părând fascinat; chipurile noastre sunt despărțite de doar câțiva milimetri.

— De ce nu-mi spui la ce altceva mă gândeam?

Privirea lui coboară spre buzele mele.

— Te întrebai ce gust are ciocolata de pe buzele mele, șoptesc eu.

Cum ar trebui să leg două vorbe când se uită așa la mine?

Cu mișcări lente, se apleacă și-mi linge buzele întredeschise. Îmi zvâcnește sexul de plăcere.

O, Doamne...

— Flirtezi cu mine, Jim? întreb în șoaptă.

El mă linge din nou.

— Da! Cum mă descurc?

Am piele de găină pe spate și îmi înghit nodul din gât.

— OK!

— Doar OK?

Dau din cap, cu răsuflarea tăiată de atingerea lui.

— Dar când fac asta?

Mă sărută încet; limba lui puternică îmi pătrunde în gură și o mângâie ușor pe a mea.

— S-ar putea să meargă, murmur eu cu buzele lipite de ale lui.

— Și asta?

Mă sărută mai intens și simt excitația care se trezește din somn.

Închid ochii și mă las cuprinsă de emoții... Nu e bine. Un sărut doar și sunt gata să izbucnesc în lacrimi!

Cum ai putut să te porți atât de urât cu mine?

Nu fi lașă... Trebuie să-mi țin emoțiile sub control... cel puțin deocamdată.

Ziua de mâine e altă poveste, dar în seara asta ne bucurăm ceea ce avem împreună.

Mă desprind din sărutul lui.

— Nu știu ce fel de femeie crezi că sunt, Jim, dar pot să te asigur că nu e stilul meu să agăț ghizi turistici specializați în camping.

Mă sprijin de spătar, îmi îndrept bluza și iau o gură de margarita.

El mișcă din buze amuzat de jocul nostru, îmi ia mâna și o duce la buze. Începe să o sărute, apoi o întoarce și, cu limba lui puternică, îmi linge palma.

Sexul mi se încordează de plăcere... *Mama mă-sii!* Pierd controlul asupra situației.

Repede.

Mă uit și văd două fete stând aproape de noi, fascinate și uitându-se la el cu gurile căscate.

Oare cum arătăm? Un bărbat superb care stă aici și-mi sărută mâna în timp ce eu mă prefac dezinteresată. *Mă prefac* fiind de bază aici.

— Te dai în spectacol, murmur eu și-l privesc.

— Nu mă pot abține, șoptește el cu gura lipită de pielea mea. A trecut prea mult timp!

— Cât timp? îl întreb.

— Cincisprezece zile. Îmi sărută mâna din nou și repetă: Cincisprezece zile foarte lungi.

Atât am fost despărțiți... Știe exact de câte zile suntem despărțiți. Și el vrea să spargă gheața dintre noi. I-a fost dor de mine; știu că așa e. Deodată, nu mai vreau să o fac pe inabordabila. Îl vreau... tare... și repede.

Îmi iau mâna de la buzele lui.

— Mai ia-mi ceva de băut și poate după aceea o să-ți curm suferința.

Ochii lui dansează de excitație și ridică imediat mâna spre ospătar.

— Da, domnule!

— Două...

— Patru, îl întrerup eu.

El se încruntă, probabil nemulțumit de timpul pe care îl vom petrece în plus ca să le bem.

— Patru margarita, te rog! îi comandă el ospătarului.

— Da, domnule!

— Te rog, grăbește-te! adaugă el.

Ospătarul se încruntă, văzând cât de disperat este.

— Da, domnule, desigur! zice și se întoarce grăbit la bar.

Ne uităm unul la altul în timp ce electricitatea scapără între noi – nu mai e nevoie de cuvinte. Amândoi simțim atracția magnetică unul spre altul; e prea puternică să o negăm.

— Într-adevăr... mă bucur să te văd, Em! șoptește el.

O oră mai târziu, mergem pe holul hotelului, ținându-ne de mână. Suntem tăcuți, fiecare pierdut în propriile gânduri.

Inima bate să îmi spargă pieptul. Știu ce urmează să se întâmple... Abia aștept ceea ce urmează să se întâmple.

El deschide ușa și mă conduce în apartament. Privesc în jur și-mi amintesc instantaneu cu cine sunt. Uit cu ușurință de averea lui, dar asta nu face ca ea să dispară. Ușa se închide după noi, iar el mă întoarce spre el. Ne uităm unul la altul, apoi el mă ia în brațe și mă strânge cu putere, lăsându-și capul în curbura gâtului meu. Mă strânge și mă strânge... de parcă se teme să-mi dea drumul.

Iubirea dintre noi e palpabilă – atât de multă emoție... atâtea regrete –, și simt că lăcrimez.

Vreau să-i spun că-l iubesc, că m-a rănit și că sunt furioasă, dar, pur și simplu, las lucrurile în voia lor. Las sentimentele dintre noi să vorbească în locul nostru; cuvintele par irelevante pentru ce e între noi.

Jameson face un pas în spate și mă privește în ochi.

— Mi-a fost dor de tine! șoptește el.

Îi cuprind fața cu palmele și îl sărut încet și îndelung, așa cum îi place lui.

El zâmbește, lipit de mine, și-mi descheie lent cămașa și o aruncă într-o parte. Îmi scoate sutienul și-mi acoperă sânii cu palmele. Trece cu degetele mari înainte și înapoi peste sfârcurile întărite. Cu buzele lipite unele de altele, îmi descheie pantalonii și-i lasă să cadă, apoi îi scoate.

Se lasă în genunchi și-mi ține respirația când îmi trage chiloții în jos și-i scoate.

Se apleacă și-mi adulmecă adânc sexul; închide ochii de plăcere și mă sărută acolo.

Oh... Ce dor mi-a fost de el!

Îmi amintesc de prima noapte pe care am petrecut-o împreună în timpul escalei și a fost atât de diferită de asta! Atunci, atingerea lui era plină de dorință; acum, atingerea lui e plină de dragoste și de adorație.

Îmi ridică piciorul pe umărul lui și îmi linge cea mai intimă parte, cea pe care nimeni în afară de el nu o cunoaște. Mâinile mele se duc din instinct spre ceafa lui.

E o nebunie. Eu nu l-am atins o dată măcar, iar el e în genunchi în fața mea, complet îmbrăcat... distrându-se de minune.

Limba lui găsește ritmul, iar corpul meu începe să se miște singur, ghidându-i limba spre locul potrivit.

Încep să tremur, închid ochii și încerc să-l opresc. Mă atinge de vreo patru minute doar și sunt pe punctul de a avea orgasm... *Ține-te!*

Mi se înmoaie genunchii, mă cutremur lipită de el și-l simt zâmbind. Mă ia în brațe și mă întinde pe pat. Mă așază așa cum mă vrea și-mi depărtează picioarele să mă vadă.

— Al dracului... de perfectă! șoptește ca pentru sine.

În grabă, își scoate cămașa peste cap și-și lasă blugii să cadă. Sexul îi atârnă greoi și rigid între picioare.

Cât de frumos e... Exemplarul masculin perfect!

Îi zâmbesc, iar el bagă mâna în buzunar și scoate un prezervativ. Mă cuprinde neliniștea.

— Ce faci?

— Te vreau nu doar o dată și nu vreau să pierd sensibilitatea.

Îl privesc încruntată cum și-l pune... ce ciudat; în trecut, mă punea mereu pe mine să o fac, de parcă el n-ar fi fost capabil.

Se întinde lângă mine pe pat și-și trece degetele prin părul meu, uitându-se la mine. Nu-l pot citi deloc în seara asta. Pare... intens.

— Pari foarte sentimental în seara asta, domnule Miles! șoptesc eu.

— Poate că așa sunt.

Întind mâna și-i ating obrazul. Pare pierdut.

— Ești în regulă?

— În seara asta, da.

Se apleacă și mă sărută, și simt sentimentul din spatele gestului. E ca și cum își canalizează toată dragostea cu ajutorul buzelor, iar eu simt că-mi pierd puterea de a mă concentra.

Se întinde peste mine. Corpurile noastre au planurile lor, zvârcolindu-se împreună.

Sărutul nostru se întețește, apoi Jim îmi ridică un picior și alunecă adânc înăuntru. Simt dilatarea provocată de posesie; nu ai cum să-i uiți mărimea. Nu are remușcări.

Amândoi scoatem gemete de plăcere, când el alunecă încet înăuntru și afară. Sunt umedă, atât de umedă, iar sunetul excitației mele plutește în aer.

— Iisuse Hristoase, Emily! șoptește el și-și pierde controlul, izbindu-se cu putere, scoțându-mi tot aerul din plămâni.

Și atunci începe în forță. Patul se lovește cu putere de perete; ne privim fix în ochi... tăcuți... muți de admirație. E o frecvență la alt nivel.

Corpurile noastre sunt făcute unul pe potriva celuilalt. *Noi* am fost făcuți să ne potrivim.

El se strâmbă de parcă îl doare ceva.

— Nu pot să mă abțin, iubito! gâfâie el.

Zâmbesc. Îmi place că nu se poate abține.

— Dă-ți drumul! răsuflu lipită de gura lui. Avem toată noaptea la dispoziție. Dă-mi totul!

Mă întorc pe o parte, simt înăuntru durerea surdă și adâncă și tresar.

O, Doamne... Trupul meu e distrus.

Jameson Miles mi-a tras-o toată noaptea. În forță și din toate pozițiile, iar azi voi plăti pentru asta. Mă întorc spre el. E întins pe o parte, sprijinit în cot, uitându-se la mine.

— Bună!

Zâmbesc ușor, jenată de ce trebuie să fi văzut.

— Bună!

Se apleacă și mă sărută înainte de a mă lua în brațe și a mă strânge tare.

— Mă doare! șoptesc eu.

— Și pe mine la fel! rânjește el.

Închid ochii la pieptul lui și rămânem cufundați în extazul acesta pașnic încă o jumătate de oră, moțăind.

Mă ridic să merg la baie și observ coșul plin de prezervative... Hm, le-a purtat toată noaptea. N-am remarcat atunci.

Mă întorc în pat lângă el și mă cuibăresc la pieptul lui.

— De ce ai purtat prezervative toată noaptea?

Simt că se încordează sub mine și îmi dau seama imediat că a fost intenționat. Rămâne tăcut.

— Jim? mă încrunt și mă ridic în capul oaselor.

— Nu! zice și încearcă să mă tragă înapoi la pieptul lui. Hai să avem o dimineață plăcută împreună!

Mă uit la el.

— De ce naiba porți prezervative când știu cât de mult le detești?

El expiră greoi, de parcă s-a enervat, și coboară din pat.

— Nu vreau să se producă vreun accident.

— Poftim?

Respiră adânc, părând frustrat.

Mă ridic.

— Crezi că aș rămâne însărcinată ca să te prind în capcană?

El dă ochii peste cap.

— Ce naiba? mă răstesc și sar din pat. Vorbești serios?

— Nu suntem împreună, Emily! Ar trebui să fiu un idiot nenorocit să nu iau măsuri de precauție.

Simt că-mi cade fața.

— Ce-a fost noaptea trecută?

El mă privește în ochi.

— A fost un rămas-bun.

— Poftim?

Simt că mi se umplu ochii de lacrimi din cauza șocului.

— Nu fi supărată! se bâlbâie el.

— Nu fi supărată?

Încep să plâng și-mi pierd controlul.

— M-ai chemat aici să ne întâlnim fără să ai deloc intenția de a ne împăca?

El se holbează la mine.

— E adevărat? urlu la el.

— Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, Emily, răspunde el calm, iar eu îmi dau seama că e un discurs exersat.

Mă încrunt când pereții camerei de hotel încep să se strângă în jurul meu.

— Poftim? șoptesc eu.

— Tu ești îndrăgostită de Jim.

Îmi șterg furioasă lacrimile care mi se scurg pe obraji.

— Eu sunt Jameson. Jim nu există, Emily! E produsul imaginației tale, bărbatul care vrei tu să fiu.

— Despre ce dracu' vorbești? strig eu.

— Îți e mai bine fără mine.

— Dacă e vorba de Jake..., îngaim eu.

— Nu e vorba de Jake, deși sunt al dracului de furios că m-ai mințit.

— Jur că nu s-a întâmplat nimic! strig eu.

— Știu că nu s-a întâmplat.

— Atunci, de ce? șoptesc eu. Nu înțeleg! Locul nostru e unul lângă altul, Jay!

— Nu pot.

Jameson închide ochii și se oprește o clipă, ca și cum s-ar pregăti să împingă cuvintele afară.

— Nu vreau căsătorie și copii. Nu vreau aceleași lucruri ca tine. Nu sunt făcut să fiu normal, Emily. Sunt însurat

cu munca mea și nu o să se schimbe niciodată. M-am gândit foarte mult la asta.

Fac un pas în spate, copleșită de groază. În tăcerea care s-a lăsat, îmi aud bătăile inimii.

— Te voi iubi întotdeauna, șoptește el.

Mă uit la el printre lacrimi... Ce dracu' se întâmplă în momentul ăsta?

El trece pe lângă mine, intră în baie și închide ușa. Mă uit la mochetă, șocată până în adâncul inimii. După noaptea frumoasă pe care am petrecut-o împreună, așa se poartă cu mine?

Apare din nou complet îmbrăcat și se uită în ochii mei.

— Pot să te duc undeva?

— Dacă ieși acum pe ușa aceea, s-a terminat pentru totdeauna! șoptesc eu.

El mă privește în continuare.

— Știu.

Se apropie de mine și mă sărută ușor, prinzându-mi fața în mâini. Chipurile noastre, lipite unul de altul, sunt desfigurate.

— E cel mai bine așa; un alt bărbat poate să te facă mai fericită.

Mă dau înapoi furioasă.

— Să nu îndrăznești să-mi torni mizeriile astea!

— Vrei să te duc undeva sau nu?

— Du-te dracului! răcnesc la el.

Ochii lui întristați îi fixează pe ai mei.

— Sunt deja acolo.

Se întoarce și iese. Ușa se închide încet în urma lui.

Plâng în hohote în tăcere, rămasă doar cu inima mea frântă.

Capitolul 23

STAU CU PICIOARELE ÎNCRUCIȘATE PE COVOR, CU SPATELE sprijinit de canapea și întorc telefonul. Mă uit cum se învârte până pierde din inerție și îl învârt din nou.

Azi a fost o zi stranie – una a conștientizării, una în care am încheiat un capitol în viață.

Nu plâng. Nu mai am lacrimi pentru Jameson Miles.

Să fiu sinceră, sunt doar furioasă, mai ales pe mine, pentru că m-am întâlnit cu el aseară și am fost din nou marioneta lui.

Magic Mike XXL este pe Netflix, așa că îl revăd. E ironic, de fapt, că am început povestea noastră de dragoste urmărind acest film, iar acum îl văd din nou la final.

Am stat mult pe gânduri. Am de luat niște decizii – decizii importante.

Încotro mă îndrept în viață... cariera și viitorul meu la Miles Media.

Știu deja ce trebuie să fac. Mă uit la televizor și e o scenă cu un foc de tabără pe plajă, iar bărbații vorbesc despre o femeie pe care unul dintre ei o iubește.

„Când oamenii îți arată cine sunt, să-i crezi."

Mă strânge ceva în piept, auzind semnificația cuvintelor.

Săptămâni întregi, am refuzat să cred că Jameson Miles are o inimă de piatră.

Dar așa este; oricum s-ar fi arătat bărbatul pe care l-am cunoscut, realitatea lui e o minciună.

„Jim nu există", a spus el.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran apare numele *Tristan*. Mă încrunt.

— Bună!

— O, Doamne, Em! Specialiștii cred că au găsit dovada.

Mă ridic în capul oaselor.

— Poftim?

— Computerul Larei Aspin... Sunt dovezi acolo că a fost folosit ca să se logheze la conturile noastre bancare.

— Poftim? șoptesc eu cu ochii mari.

— Încă nu avem toate detaliile, dar analiștii IT tocmai ne-au sunat să spună că istoricul e compromițător.

Zâmbesc.

— Ce grozav!

— Ne vedem dimineață la birou? Urcă la ultimul etaj de îndată ce ajungi!

— Da, sigur! Aștept o clipă pe fir, apoi spun: Mulțumesc că m-ai anunțat!

— Ne vedem dimineață! spune el vesel la telefon.

Închid și, cu un zâmbet trist, mă uit în gol o clipă. Mă ridic și deschid laptopul pe masa din bucătărie, și încep să tastez.

Te cred, Jameson... În sfârșit, te cred.

— O, Doamne, Em, ai aflat? mă întreabă Aaron și zâmbește fericit când își întoarce scaunul spre mine.

Abia am ajuns la serviciu în dimineața asta și îmi așez poșeta pe birou.

— Poftim?

— Titlurile de azi spun că au arestat pe cineva pentru delapidare.

— Serios? zic și mă prefac că zâmbesc. E grozav. Privesc în jur, apoi îl întreb: Moll a ajuns?

— Nu, vine și ea în curând! mă lămurește Aaron și își deschide computerul.

— OK, mă întorc într-o clipă!

Iau plicul din geantă și folosesc cartela pentru ultimul etaj. Interesant, astăzi funcționează!

Ușile se deschid, iar Sammia zâmbește larg, de parcă se bucură să mă vadă.

— Bună dimineața, Emily!

— Bună! Arunc o privire în jur și o întreb: Tristan e aici?

— Da, e în biroul lui Jameson. Intră direct!

Mi se strânge stomacul.

— OK, mulțumesc!

Merg pe gresie și remarc sunetul. Pantofii mei nu mai scot sunete când pășesc și îmi amintesc de vremea când păcăneau. Observ priveliștea și păstrez imaginea în minte. Îmi place clădirea asta – atâtea amintiri frumoase când începusem să urc la acest etaj! Bat la ușă și aud vocea puternică a lui Jameson.

— Intră!

Să începem!

Îmi controlez emoțiile și deschid ușa, iar fața lui Tristan se luminează.

— Iat-o! Eroina zilei!

— Bună!

Ochii mei îi găsesc pe a lui Jameson.

— Bună!

El lasă capul în jos, părând rușinat.

— Sunt probe peste tot în computer, Em, mă informează Tristan și îmi zâmbește larg. Ai reușit; ai rezolvat cazul. Nu știu de ce ai continuat s-o urmărești, dar, Doamne, ce mă bucur c-ai făcut-o!

— Mă bucur că am fost de ajutor.

— Mulțumesc! Jameson se încruntă, arătând chinuit, dar reușește să spună: Sunt foarte recunoscător pentru devotamentul tău de a rezolva cazul.

Tristan se uită la noi, simțind probabil tensiunea dintre noi.

— O să vă las singuri! Trebuie să sărbătorim... în seara asta! strigă el și iese din cameră grăbit și bucuros.

Închid ochii. La naiba, s-o terminăm odată! Îi întind plicul lui Jameson, iar el îl privește atent.

— Ce-i asta?

— Demisia mea.

El se încruntă și se uită în ochii mei.

— Nu, Em! zice el și clatină din cap. Nu pot s-o accept!

Emoțiile mă copleșesc și clipesc ca să nu plâng.

— Nu mai pot să lucrez aici, Jameson.

— Dar tu iubești Miles Media. A fost visul tău să lucrezi aici, șoptește el.

— Nu! Greșești! Pe tine te iubeam... Tu ai fost visul meu! Am acceptat o slujbă la Athena, locul în care mi-am făcut stagiatura. Încep lunea viitoare.

Ochii lui mă fixează.

— Em...

Îmi scapă o lacrimă pe obraz și o șterg, zâmbind neliniștită.

— Știi, aseară am văzut *Magic Mike XXL*.

El ascultă.

— Și a fost o replică semnificativă care a făcut ca totul să capete sens pentru mine.

— Ce replică?

— „Când oamenii îți arată cine sunt, să-i crezi."

El se încruntă, neînțelegând.

— În sfârșit te cred, Jameson.

— Ce crezi?

— Că ești un laș.

El încleștează maxilarul.

— Că îți este prea teamă să mă iubești.

Ne privim în ochi, iar un curent mânios trece între noi.

— Merit pe cineva care știe că merit riscul ăsta.

El își încordează fălcile și mă privește.

— Nu ești destul de curajos să mă iubești.

— Nu e drept! șoptește el.

— Nu! Clatin ușor din cap, apoi adaug: Nu a fost drept să mă îndrăgostesc de tine. N-am avut niciodată o șansă... Ai știut de la bun început. Ți-ai păstrat inima sigilată într-o ladă frigorifică Miles-High, să nu poată fi decât privită.

El se schimbă la față, iar eu mă întorc și ies din biroul lui. Închid ușa încet după mine și mă uit o clipă la ea, adunându-mi curajul să părăsesc biroul lui pentru ultima dată. Ca o ironie stranie, a fost cea mai bună și mai rea perioadă din viața mea.

Adio, domnule Miles!

Îmi va fi întotdeauna dor de tine!

Jameson

Cu o strângere de inimă, o văd pe Emily ieșind din birou. Ușa se închide, iar pereții încep să cadă pe mine.

Pe pilot automat, îmi torn un pahar de whisky și mă duc la fereastră. Mă uit la priveliștea New Yorkului, luptându-mă cu senzația copleșitoare de tristețe.

A plecat.

Cioc, cioc! Apare Tristan și zâmbește larg când mă vede cu paharul în mână.

— Sărbătorim deja?

— Așa pare?

El se uită în jur.

— Unde e Emily?

— A plecat.

Iau o gură de whisky și simt căldura lichidului arămiu. Îl privesc în pahar.

— A demisionat. Din acest moment.

— Poftim? icnește Tristan și îi pică fața. Doar nu vorbești serios!

— E cel mai bine așa.

— Ce mama dracului? Cum să fie cel mai bine așa?

— Nu avea cum să meargă între noi, Tris; știi asta. Mă opresc o secundă, apoi adaug: Întotdeauna va exista un nenorocit ca Ferrara pregătit să o calce în picioare ca să mă distrugă. Nu vreau să mai fie târâtă în mocirla asta.

— Asta îți spui tu ca să te convingi? pufnește el.

Mă uit pe fereastră.

— La dracu', omule, nu te înțeleg; ești îndrăgostit nebunește de ea! Chiar o lași să plece?

Șovăi, gândindu-mă la întrebarea lui.

— Merită o viață mai bună decât pot să-i ofer eu.

— Du-te dracului! răbufnește el. Nu poate să aibă o viață mai bună decât cea pe care i-ai oferi-o tu. Nu ar duce lipsă de nimic.

— Nu banii și-i dorește ea, murmur eu sec.

— Dar ce vrea?

— Lucruri... Mă încrunt, încercând să mă exprim: Lucruri... pe care nu sunt capabil să i le dau.

— Cum ar fi?

— Timp.

El se holbează la mine, pierdut.

— Dar te-ai implicat în relația cu Claudia fără nici cea mai mică problemă.

Ridic din sprâncene și sorb din pahar.

— Ce înseamnă asta?

— Nu-mi păsa dacă mă aștepta Claudia acasă. Nu-mi păsa cât timp petreceam departe de ea. Puteam să călătoresc, să muncesc, să mă concentrez... Eram mulțumit să o las pe locul al patrulea sau al cincilea, iar ea nu a așteptat niciodată altceva.

Oftez prelung. Parcă am povara unei lumi întregi pe umeri.

— Cu Claudia era ușor.

— Pentru că nu o iubeai cu adevărat?

Ridic din umeri, pentru că nu pot să etichetez ce simt.

El îmi pune o mână pe umăr.

— Ești mai mult decât un director executiv, Jameson. Și tu meriți să fii fericit. De ce crezi că trebuie să fie una sau alta?

Mă încrunt, abătut.

— Nu lăsa iubirea vieții tale să plece pentru că ți-e teamă c-o vei pierde.

— E inevitabil, Tristan... În cele din urmă, *ea* o să plece. O să i se forțeze mâna.

— Și tu ce vei fi atunci? se răstește el. Un director executiv singur, stresat și alcoolic?

Ridic ochii spre el.

— O, stai! zice el și arată cu mâna la paharul meu. Asta se întâmplă deja, adaugă în timp ce clatină din cap dezgustat. Când o să-mi găsesc femeia potrivită, o să mut cerul și pământul să o păstrez.

— Ieși afară! Oftez și bombăn: Habar nu ai despre ce dracu' vorbești.

— De fapt, aproape mă bucur că am ocazia să văd cum îţi distrugi viaţa, strigă el, îndreptându-se spre uşă. Acum ştiu ce să *nu* fac.

Iau o gură de whisky în timp ce uşa se trânteşte cu zgomot în urma lui.

Se aude interfonul de pe birou, aşa că apăs pe buton.

— Da, Sammia!

— Au venit detectivii, domnule.

Golesc paharul... Bine, ceva să-mi distragă atenţia!

— Mulţumesc, roagă-i să intre!

Emily

— Să toastăm! zice Molly, zâmbind, şi ridică paharul.

Eu şi Aaron ciocnim paharul cu ea.

— Pentru noi începuturi!

— Pentru noi începuturi! repetăm noi.

— O să te descurci de minune! mă asigură Aaron. Stai să vezi – o să cucereşti departamentele de ştiri cât ai clipi!

Suntem la cină într-un bar şi sărbătorim. De mâine încep noua slujbă. A trecut o săptămână de când am plecat de la Miles Media.

Parcă a trecut o viaţă de atunci.

Voiam să merg acasă să-mi văd părinţii, dar nu am avut energia necesară. În schimb, am rămas în apartament şi am avut grijă de mine. Aveam nevoie de o perioadă în care să fiu singură, să-mi ling rănile şi să mă vindec. Am făcut câteva masaje, am făcut terapie Reiki să-mi alin inima frântă, am mâncat sănătos şi am ieşit de două ori pe zi la alergat ca să mă epuizez, astfel încât corpul meu să nu aibă încotro şi să doarmă noaptea.

Sunt OK... pustiită, dar mă simt OK.

Am încetat să mai citesc ziarul, ca să nu-i văd numele. Când alerg, o iau în direcţia opusă, ca să nu văd clădirea

Miles Media sau restaurantele, sau orice altceva mi-ar aminti de el și de timpul petrecut împreună.

El...

Nici măcar nu mă îndur să-i pronunț numele.

L-am ascuns într-o casetă tainică și nimeni nu îndrăznește să-mi pomenească de el. E ca și cum n-ar fi existat... și poate așa a și fost.

— Cu ce te îmbraci mâine? mă întreabă Molly în timp ce-și taie friptura.

— Mă gândeam la costumul bleumarin. Mestec o înghițitură de mâncare, apoi adaug: Vreau să par profesionistă și elegantă.

— Nu pui fusta gri? rânjește Aaron.

Mă șterg la gură cu șervetul.

— Am aruncat drăcia aia.

— Poftim? țipă Molly. Îmi plăcea fusta aia la nebunie! Aș fi luat-o eu.

— Era o fustă care stârnea numai necazuri, răspund eu. Crede-mă; nu vrei așa ceva în viața ta.

— Adevărat!

Aaron ridică paharul și ciocnim din nou.

— Michael m-a invitat la o întâlnire sâmbătă seara, spune Molly într-o doară.

Cuțitul și furculița mea cad cu zgomot pe farfurie când ridic privirea spre Molly.

— Poftim?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu ce să înțeleg din asta, de fapt.

— Te-a invitat la o cină, pur și simplu? Ești sigură că e o întâlnire? se încruntă Aaron.

— Da, a spus exact așa: „Vrei să ieșim la o întâlnire sâmbătă seara?"

Zâmbesc.

— Și te duci?

— Nu știu! oftează ea. A curs multă apă pe gârlă în ce ne privește. Am ajuns din nou la o relație de încredere și prietenie. Nu vreau s-o stric.

— Trăgându-ți-o cu el? rânjește Aaron și ia o înghițitură.

— Păi, dacă mi-aș trage-o cu el și n-ar folosi doză dublă de Viagra cu mine, aș fi foarte ofensată. Acum știu ce trucuri folosește.

Izbucnim toți în râs.

— Doamne, ce amuzantă a fost noaptea aceea! adaug eu, amintindu-mi cum leșina de la sângele care i se adunase în sculă.

Molly dă ochii peste cap.

— Poate pentru tine.

Rămânem tăcuți în timp ce mâncăm.

— Baftă mâine, scumpo! îmi urează Aaron.

— Mulțumesc, dragii mei! le spun, zâmbind. Sunteți cele mai bune două lucruri în New York.

— Doamne, câtă dreptate ai! bolborosește Molly cu paharul la gură. Și aceste margarita, adaugă iute și ridică paharul să-mi arate. Să ies cu Mike în oraș?

— Da! icnim eu și Aaron. Du-te!

— Emily!

Athena zâmbește și mă îmbrățișează.

— Ce bine îmi pare să te văd! Bun-venit!

— Bună! o salut și eu și zâmbesc emoționată.

— O să-ți placă mult aici! Mă conduce de mână și îmi arată: Acesta e biroul tău!

Zâmbesc, surprinsă.

— Am propriul meu birou?

— Sigur că da.

Arunc o privire prin încăperea micuță. În mod sigur, nu e ca la ultimul etaj al conducerii, dar mi se potrivește foarte bine. Are fereastră și masă cu un scaun în colț. E destul de confortabil. Mă întorc spre ea.

— Mulțumesc că m-ai primit! Îți sunt foarte recunoscătoare pentru asta!

Athena zâmbește și mă mângâie pe braț. Când am sunat-o să o întreb de un post, nu m-a întrebat nici măcar o dată ce s-a întâmplat cu Miles Media sau relația mea cu Jameson. Dar îmi dau seama că știe că probabil sunt lefteră și n-am unde să mă duc, iar să fug acasă cu coada între picioare nu este o opțiune pentru mine.

Are dreptate.

O să mă revanșez față de ea; o să fiu cea mai bună reporteră pe care a avut-o vreodată.

— Te las să te acomodezi, zice ea și îmi zâmbește. Ședința de personal este la zece, ca să te prezint tuturor. Avem și gogoși de bun-venit.

Zâmbesc.

— Mersi, ar fi grozav!

Athena dispare pe coridor, iar eu mă așez la noul meu birou și mă uit la spațiul golaș.

Mi-e dor de Molly și Aaron... Și de agitația de la Miles Media.

Jameson

– După estimarea de aici, prognozăm o creștere de zece la sută în următoarele 18 luni.

Harrison, de la finanțe, bate cu mâna în diagrama proiectată pe tabla albă, în timp ce ne explică în ședința de consiliu cum stau lucrurile.

Adunarea din jurul mesei e animată de entuziasm și discuții. Strategia de revenire după dramele din ultimele patru luni merge cât se poate de bine.

Eu... sunt cu gândul departe.

Nu mă pot concentra... Nu pot gândi... Parcă nici nu pot să respir.

Poate nu sunt OK.

Emily a început azi la noul serviciu. Am vrut să o sun și să-i urez succes.

N-am putut să dorm, gândindu-mă la asta, și chiar am pus mâna pe telefon de câteva ori. Las capul în jos.

Ce rost are...

Mă întreb dacă a alergat în dimineața asta. A purtat încălțările despre care spunea că au motor? Zâmbesc în sinea mea și-mi amintesc de Elliot, care credea că vorbesc despre Zuckerberg și încălțările lui motorizate.

Idiotul...

Mă răsucesc pe scaun să-mi întind spatele. Am nevoie de un masaj.

Lui Emily nu-i place să fac masaje. Mă gândesc la felul de masaj pe care îl făceam și parcă a fost acum o veșnicie.

ÎE. Înainte de Emily... *Încetează!*

— Jameson va vorbi despre asta dimineață.

Ridic privirea, pierdut. Despre ce e vorba?

Adunați în jurul mesei, membrii consiliului se uită la mine și așteaptă să dau un răspuns. Întorc privirea spre Tristan să mă lămurească.

— Când te duci la Seattle în seara asta, zice el și ridică din sprâncene sugestiv ca să-mi amintească.

— Da! încuviințez cu o mișcare din cap. Așa este!

Tristan mă ajută în perioada asta la serviciu, conștient fiind de starea mea de spirit.

Ședința continuă, iar eu beau o gură de apă, încercând să-mi îndrept gândurile în direcția potrivită. *Nu e destul de bine, Jameson.*

Concentrează-te!

Urc în avion.

— Bună seara, domnule Miles! Locul dumneavoastră este aici, domnule. 1A.

— Mulțumesc!

Mă așez pe scaun pe primul rând la clasa întâi.

Avionul se umple încet și mă uit pe fereastră. Niciodată nu mi-a displăcut să zbor. Acum detest s-o fac.

Detest faptul că-mi amintește de ea, de felul în care ne-am cunoscut. De noaptea petrecută împreună.

De cât de prost s-a terminat totul.

Cu cotul sprijinit de scaun, mă ciupesc de rădăcina nasului. Vreau doar să ajung acolo, să merg la hotel și să dorm. Sunt obosit și n-am chef de rahatul ăsta.

— Pot să vă aduc ceva, domnule Miles?

— Whisky, te rog!

Un bărbat în vârstă se așază lângă mine. Dă din cap spre mine și mă salută:

— Bună seara!

— Bună! îi răspund și schițez un zâmbet.

Îmi îndrept privirea spre fereastră, către hamalii de pe pistă: toți își fac treaba și aleargă de colo, colo, făcând verificările de rutină.

Conduc cărucioare de transport, aprind lanterne și flutură steaguri.

Nu mi-ar păsa nici dacă s-ar prăbuși dracului avionul.

Tot trebuie să fie mai bine să arzi în iad decât e acum.

Patru zile mai târziu

Îi zâmbesc lui Allan în timp ce stă lângă limuzină la aeroport.

— Bună seara, domnule! Ați avut o călătorie plăcută?

— A fost în regulă; mulțumesc!

Zâmbesc și urc pe bancheta din spate.

— Doriți să o luăm pe traseul obișnuit, domnule? întreabă el prin ușă.

— Da, te rog!

El zâmbește.

— Foarte bine.

Închide ușor portiera și, câteva clipe mai târziu, intră în trafic.

După o jumătate de oră, încetinește când trecem pe lângă apartamentul lui Emily, iar eu mă uit pe fereastră.

E acolo?

Așa facem în fiecare seară în drum spre casă – e modul meu stupid de a-i spune noapte bună... Dacă nu o fac, ajung să alerg până aici mai târziu.

Oare pe cine păcălesc? Oricum alerg până aici aproape în fiecare noapte. Îmi țin respirația cât trecem pe lângă bloc, sperând să o zăresc... N-am văzut-o nici măcar o dată.

Mi se rupe inima; nu e aici.

Mă uit înapoi pe fereastră când ne îndepărtăm pe stradă.

Emily, unde ești?

Emily

Sunt în autobuz, în drum spre casă de la serviciu, și citesc pe Kindle. E întuneric și e în jur de ora 18. Sunt mai fericită, mai puternică. Am început de trei săptămâni la

noua mea slujbă și-mi place la nebunie. Am făcut ceea ce trebuia. Oamenii sunt foarte de treabă, din fericire nu mai sunt subiectul de bârfă și am un rol mai important decât aveam la Miles Media. Mă întâlnesc tot timpul cu Molly și Aaron la un pahar și la cină, iar în weekend am plănuit să merg acasă.

Alerg mult... Destul de nostim, dar nu am nevoie să mă prefac că mă fugărește cineva cu toporul. Sunt atât de furioasă, încât nu pot decât să alerg în viteză.

Alergările vesele nu mai sunt în repertoriul meu. Autobuzul încetinește. Închid Kindle-ul și mă ridic, așteptând să se oprească autobuzul. Cobor treptele și merg pe jos pe cele două străzi până la apartamentul meu. Începe să se răcească afară. Scot aburi în timp ce respir și mă înfășor în haina mare ca să mă încălzesc în mers.

Poate iau mâncare indiană pentru cină. *Nu... Nu depăși bugetul; mai ai mâncare de aseară în frigider!* Mă apropii de bloc și caut cheile în poșetă.

— Bună, Em! spune o voce din spatele meu.

Mă întorc, speriată. Jameson e în fața mea. Ceva mă strânge în piept când dau cu ochii de el.

— Ce faci aici?

Mă privește în ochi.

— Trebuia să te văd.

Când îl văd, mă copleșește un val neașteptat de emoție, pe care credeam că în sfârșit îl pot ține sub control. Mă uit la el printre lacrimi.

El pășește încet spre mine.

— Ce mai faci?

Deodată, mă înfurii... Ca un taur mânios, las capul în jos și scotocesc în poșetă. Trebuie să scap de el.

Unde dracu' sunt cheile?

— Bine! mă răstesc eu.

Găsesc cheile și mă întorc spre ușă.

— Mi-e dor de tine!

Mă opresc și închid ochii.

— Nu pot... Se oprește un pic, apoi continuă: Nu pot trece mai departe dacă nu știu că suntem OK.

Mă încrunt și mă întorc spre el.

Are o expresie abătută și pare neliniștit.

Ne privim în ochi. Ai mei sunt plini de lacrimi... ai lui, de regret. Se întoarce și se uită la mașina pe care n-am văzut-o parcată pe întuneric.

— Ți-am adus ceva.

Aproape aleargă până la mașină și ia de acolo un buchet imens de trandafiri galbeni, apoi se întoarce și mi-l oferă galant.

Mă uit la el nedumerită.

— Trandafiri galbeni?

El zâmbește stins.

— Se spune despre trandafirii galbeni că simbolizează prietenia.

— Vrei să fii prietenul meu?

El dă optimist din cap.

— Putem să o luăm de la zero?

Ceva se rupe în adâncul sufletului meu.

— Ai mare tupeu! spun eu cu dispreț.

El se schimbă la față.

— Apari aici după ce mi-ai frânt naibii inima și-mi dai niște nenorociți de trandafiri galbeni! urlu eu.

El pășește în spate, șocat de veninul meu.

— N-aș fi prietenă cu un nemernic egoist ca tine nici dacă ai fi ultimul nenorocit de pe pământ! zbier la el în timp ce lacrimi de furie mi se rostogolesc pe obraji. Îmi pierd

controlul de tot și încep să rup trandafirii în bucăți, zdrobindu-i și trântindu-i la pământ, apoi încep să calc pe ei.

Vreau să rănesc trandafirii ăștia prosteși așa cum m-a rănit el pe mine.

Ochii lui abătuți mă privesc în continuare.

Adrenalina îmi străbate tot corpul și, încă nemulțumită de starea în care se află trandafirii, îi ridic de jos și ies în stradă, apoi îi arunc cât de tare pot pe asfalt. O mașină trece peste ei.

— Asta poți să faci cu prietenia ta! mârâi și trec în viteză pe lângă el.

Deschid ușa și intru în clădire fără să mă uit înapoi. Apăs cu putere pe butonul liftului și îl văd cu coada ochiului prin ușa de sticlă cum mă privește. Lacrimile îmi curg pe față și sunt furioasă că l-am lăsat să vadă cât de nebună sunt.

Cât de nebună m-a făcut el.

Ușile liftului se deschid, intru și apăs pe buton.

Ușile se închid, mi se schimonosește fața de plâns și suspin zgomotos.

Să te ia naiba, Jameson Miles...

Capitolul 24

SUNT MOMENTE ÎN VIAȚĂ PE CARE ȘTII CĂ NU LE VEI uita niciodată.

Anumite situații care sunt importante și au modelat omul care ai devenit.

Aseară a fost un astfel de moment.

Ce fel de psihopată distruge niște trandafiri cu mâinile goale, urlând ca nebuna? Mă simt copleșită de rușine.

Acesta... e nivelul la care am coborât.

Destul de ciudat, aseară a fost prima noapte în care am dormit bine după săptămâni întregi. Ca și cum mi-am liniștit sufletul, lăsând să iasă puțin abur din oala cu presiune.

Nu mă simt vinovată că am fost atât de răutăcioasă... În mod normal, m-aș simți. Dar Jameson Miles este o enigmă în felul lui, una pentru care nu mai simt milă.

„N-aș fi prietenă cu un nemernic egoist ca tine nici dacă ai fi ultimul nenorocit de pe pământ!" am spus, mă rog, am strigat, de fapt. Am spus un lucru urât – cel mai urât –, dar a primit naibii ce merita. Ușile liftului din blocul meu se deschid și ies în hol, apoi în stradă.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? o aud pe femeia din fața mea spunând încet când se oprește și se uită la carnaj.

Sunt petale galbene de trandafiri împrăștiate peste tot; boboci striviți și loviți pe beton. Hoitul buchetului cu funda mare din satin crem zace zdrobit în stradă.

Isuse...

Las capul în jos și pornesc înainte cu înverșunare. Ridic ochii spre tavan să văd unde sunt camerele. Mă întreb dacă a văzut cineva filmările de pe camere.

Sper că nu... Cât de jenant!

Urc în autobuz și deschid Kindle-ul. Nu citesc genul meu obișnuit de comedie romantică. Nu suport ideea unor tâmpenii despre iubire. Fac o schimbare și citesc *Cimitirul animalelor* – poate asta e. Poate Stephen King mă duce spre latura întunecată a lucrurilor. Latura aceea în care nu înghiți mizerii, iar răzbunarea pe trandafirii galbeni e meritată.

Bravo lui. Să înceapă dracului! Dau la pagina următoare.

O să apară soarele și pe strada mea!

Jameson

Iau o gură de cafea la cafeneaua aflată vizavi de Miles Media. Am tot venit aici în ultimele zile înainte de serviciu. Alan mi-a spus că Emily venea aici cu prietenii ei. Sper să dau peste unul dintre ei.

De ce? Habar n-am!

Vorbele lui Emily de aseară mi-au rămas în gând.

„N-aș fi prietenă cu un nemernic egoist ca tine nici dacă ai fi ultimul nenorocit de pe pământ!" Nici eu n-aș vrea să fiu prieten cu mine dacă aș fi în locul ei.

Niciodată n-am văzut-o atât de furioasă... sau de slabă. A slăbit mult. Urăsc faptul că am făcut-o să treacă prin rahatul ăsta.

Sorb din cafea și simt o mână pe umăr.

— Bună! spune Tristan și se așază lângă mine pe scaun.

— Bună!

— O cauți pe Emily? întreabă el într-o doară.

— Nu!

— Mincinosule! răspunde el, zâmbind obraznic. Știi, eu și băieții am organizat un drum în Vegas în weekend. Avionul e pregătit.

Mă strâmb. Nici că se poate ceva mai rău!

— O să fie grozav! Bem, jucăm... Adăugăm niște femei frumoase la Clubul Miles-High. Trebuie să te trezești odată și să-ți revii la normal! Mă gândesc că o blondă sau două... Să uiți o vreme de brunete și, oricum, trebuie să sărbătorim faptul că ai fost declarat nevinovat. Elliot și Christopher vin vineri cu avionul.

Îmi face cu ochiul, încercând să mă convingă.

— Da, sună ca o mare tâmpenie! murmur eu impasibil.

— Nu-mi pasă ce spui! Vii și tu!

Mă uit în gol. În ultima vreme, mi-am pierdut abilitatea de a mă entuziasma.

El devine serios.

— Sunt îngrijorat pentru tine, Jay.

Dau ochii peste cap.

— Toți suntem. Nu te comporți deloc normal.

— Sunt în regulă, spun încet în timp ce duc ceașca la gură.

Mă uit încă o dată în jur, amintindu-mi de ce am venit aici.

— De ce nu te duci la ea acasă dacă vrei să o vezi? întreabă el.

— Am încercat aseară.

— Cum a mers?

Oftez prelung, golindu-mi obrajii de aer.

— A luat-o razna și... Mă opresc, apoi încerc să explic situația: I-am dus trandafiri galbeni, pe care i-a distrus naibii ca o nebună.

— Da?

Tristan rânjește, apoi zâmbește larg, părând impresionat.

— De ce i-ai dus trandafiri galbeni, nu roșii?

— M-am gândit... Expir greoi și încerc să vin cu o justificare: Credeam că e o culoare sigură, care simbolizează prietenia, ca să stea de vorbă cu mine. Voiam doar să vorbesc cu ea.

— Dar nu i-ai spus și ei chestia asta, nu?

— Ba da!

El clatină subtil din cap, de parcă sunt idiot.

— Și ce părere a avut?

— Atunci s-a transformat în Hulk.

— Ca să fiu sincer, nu pot s-o condamn.

Mă uit la el întrebător.

— Ai distrus-o, nu glumă!

— N-am distrus-o! mă răstesc la el. Încerc să o protejez!

— Ascultă-mă, poți să te minți singur cât vrei, dar nu te deranja să mă minți pe mine. Nu te pricepi să minți... absolut deloc.

— Du-te dracului, omule; e prea devreme pentru rahatul ăsta! bombăn supărat și oftez.

— Tristan! strigă fata de la tejghea.

El se ridică să-și ia cafeaua și mă bate pe spate.

— Rămâi aici, să fii un ticălos nefericit?

— Du-te dracului! mârâi eu.

El zâmbește și pleacă fără să mai spună nimic.

Răsuflu adânc și mă uit la cafea. Revăd suferința de pe fața lui Emily aseară și simt o strânsoare în piept. Reiau totul în minte iar și iar, și nu vreau decât să știu că ea e bine. Poate abia atunci o să mi-o iert și o să încetez

să mă gândesc la ea în fiecare secundă, în fiecare zi. Iau telefonul. O s-o sun.

Nu, o să închidă și gata! O să-i scriu un mesaj, dar ce să-i scriu?

Bună dimineața!
Ai mai ucis vreun trandafir azi?

Îl trimit și aștept. Beau cafeaua și mă holbez la telefon, așteptând să răspundă, dar nu o face.

Douăzeci de minute mai târziu, îi trimit încă un mesaj:

Te rog, vorbește cu mine!

Comand altă cafea și aștept. E 8.15 și știu că încă nu a început programul. Mai știu și că are telefonul la ea și că îmi ignoră mesajele intenționat.

La dracu' cu asta! Îi formez numărul, și sună... Închid ochii și aștept.

Sună, apoi apelul e respins.

La dracu'! Mi-a respins apelul.

Îi trimit un mesaj:

Răspunde, altfel vin acolo!

Mesajul nu se trimite... Poftim? Sun din nou și nu se face legătura. Ce se întâmplă? Încerc din nou... Nimic. Timp de zece minute, încerc încontinuu să sun. Nu reușesc. Ce se întâmplă?

Tastez în Google următoarea întrebare: „De ce nu pot să sun sau să trimit mesaj cuiva?" Răspunsul care apare mă sfâșie până la os:

„Ați fost blocat."

Mi-a blocat numărul? *Ce mama dracului?*

Mă copleşeşte furia; nimeni nu m-a blocat vreodată. Nici în relaţiile de afaceri, nici personale... şi niciodată o femeie.

Într-adevăr, nu vrea să fim prieteni... sub nicio formă.

Mi se rupe inima! Cum dracu' am distrus totul atât de tare?

Mă uit la clădirea Miles Media pe fereastră, iar gândul de a intra azi acolo şi a pretinde că totul e în regulă e prea chinuitor!

Îi scriu un mesaj lui Tristan:

Îmi iau liber azi.
Ne vedem mâine.

Stau şi-mi termin cafeaua şi se aude un cântec – „Bad Liar" de la Imagine Dragons.

Ascult... Tristan a spus că nu mă pricep să mint şi, în mod ironic, versurile îmi par adevărate. Condamnat parcă s-ajung în iad, mă târăsc afară din cafenea şi urc într-un taxi.

— Unde mergem? întreabă şoferul.

— Park Avenue.

Taxiul intră în trafic şi îmi pun căştile în urechi, deschid Spotify şi ascult piesa din nou.

„Bad Liar"... Noul meu imn.

Mă uit la imaginile de pe Google inspirate de călătorii. O să merg la schi.

În Elveţia, cred.

Trebuie să plec. New Yorkul pare prea mic... sau sufocant... sau ameninţător... sau ceva ce nu pot exact să explic. În orice caz, trebuie să plec naibii de aici!

M-a blocat!

Poate o să lucrez de la Londra o vreme... Da, aș putea să fac asta. Ar avea sens.

Și aș putea să petrec mai mult timp cu Elliot și Christopher. Mă descurajez când îmi amintesc că mai e cineva care locuiește la Londra. Aș fi mai aproape de Claudia, iar de curând i-am frânt și ei inima.

M-a vrut înapoi, iar eu i-am spus că nu cred că am iubit-o vreodată... S-a înfuriat, iar acum situația e gravă în toate privințele.

Nu, nu pot lucra de la Londra... E prea complicat! Renunț la idee.

Pentru cât timp să merg în Elveția? Mă uit pe calendar. Poate o lună?

Hm... Scot agenda de lucru și încep să o parcurg. Merit multe vacanțe și cred că aș putea să mă folosesc de una.

De cum intru în apartament, îmi sună interfonul și răspund.

— Alo!

— Bună ziua, domnule Miles! Doamna Miles dorește să vă vadă.

Închid ochii. Rahat!

— Da, mulțumesc! Las-o să intre, te rog!

Câteva clipe mai târziu, ușile liftului se deschid și apare mama. Se luminează la față când mă vede.

— Bună, dragul meu!

— Bună, mamă!

Mă ia în brațe și mă strânge o clipă, de parcă simte că ceva nu e în regulă.

— Ce faci aici? o întreb zâmbind și mă desprind din îmbrățișarea ei.

— Ar trebui să te întreb același lucru, răspunde ea venind după mine și așezându-se pe canapea.

— Eu doar... Mă opresc și încerc să mint cum trebuie: Am doar nevoie de puțin timp liber, după toată mizeria aia cu delapidarea.

Ea mă privește în ochi.

— Bine, mă bucur!

— Pot să te servesc cu ceva?

Mă ridic în picioare, stânjenit că trebuie s-o mint.

— Puțin ceai, te rog, dragul meu!

Intru în bucătărie și încep să-i pregătesc ceaiul. Scot ceașca și ceainicul ei frumos din porțelan roz cu auriu, cel din care bea mereu când mă vizitează. Vine după mine și ia loc în bucătărie.

— Te-a trimis Tristan? o întreb, stând cu spatele la ea.

— Își face griji pentru tine.

— Sunt în regulă, mamă!

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta! Ce se întâmplă cu Emily?

— Nimic!

— De ce?

— Eu și Emily nu mai suntem împreună.

— Pentru că...

Îmi fac de lucru cu ceaiul.

— Uită-te la mine, Jameson!

Mă uit la ea mai mult silit.

— De ce nu mai ești cu Emily? întreabă ea.

— Emily merită ceva mai bun.

Ea mă privește în continuare.

— Ferrara! Mă încrunt, căutându-mi cuvintele: Nu-mi doresc viața asta pentru ea.

— Vrei să spui că nu vrei să fie alături de un dependent de muncă?

Ridic din umeri și îi întind ceașca de ceai.

— Deci, ai pus capăt relației cu ea... pentru ea?

Strâng din buze și tac.

— Păi, asta o dovedește, Jameson.

— Ce anume dovedește?

— Că ea e aleasa.

O privesc încruntat.

— Știi, de când erai micuț, așa ai făcut mereu.

— Ce am făcut?

Despre ce o fi vorbind?

— Când erai foarte mic, de vreo trei sau patru ani, aveai o camionetă mică, albastru-deschis.

O ascult.

— O îndrăgeai. Era cât palma ta și o duceai cu tine peste tot. Era mândria ta.

Schițez un zâmbet.

— Chestia e că și lui Tristan îi plăcea. Avea și el camioneta lui, dar a ta era cea specială. Și cu toate că iubeai mașina aceea din toată inima, în clipa în care Tristan se supăra din vreun motiv, i-o dădeai lui. Nu suportai să-l vezi supărat și simțeai că e datoria ta să-l faci fericit.

Mă încrunt.

— Pe măsură ce ai crescut, te-am văzut făcând asta de multe ori, Jameson, cu multe lucruri. Pentru lumea din afară, erai rece și distant, dar pentru cei pe care îi iubeai făceai orice ca să fie fericiți. Judeci mai mult cu inima decât cu mintea.

O privesc fix.

— De ce crezi că Emily n-ar fi fericită cu tine?

Mă uit la ea un moment, cuprins de un amalgam de emoții.

— Pentru că, în cele din urmă, o voi dezamăgi, răspund în șoaptă.

Expresia ei se îmblânzește.

— Jameson, dragule, cum așa? Muncind prea mult? Fiind prea serios în privința afacerii familiei?

Închid ochii.

— Eu sunt îndrăgostită de un bărbat exact ca tine, Jameson. Îl cunoşti foarte bine, e tatăl tău. Şi el, la fel ca tine, e dependent de muncă.

— Cum... Mă încrunt şi adaug: Nu ştiu cum să le fac pe amândouă, mamă.

— Atunci, rezolvă problema!

Mă uit la ea.

— Emily te iubeşte pe tine, Jameson, nu banii tăi... sau compania ta. Pe tine te iubeşte... doar pe tine!

Las capul în jos.

— Nu mai fi atât de altruist şi fă ce vrei să faci!

— Nu mai ştiu ce înseamnă asta, abia şoptesc.

— O, aiureli! se răsteşte ea. Spune-mi un lucru! Dacă ai fi pe o insulă pustie, cine ai vrea să-ţi fie alături?

— Emily! şoptesc fără ezitare.

— Să fii îndrăgostit e ca şi cum ai fi pe o insulă pustie, Jameson! Te concentrezi numai şi numai asupra acelei persoane şi faci în aşa fel, încât totul în jur să se adapteze la ea.

Inspir adânc.

— Dacă nu vrei să-ţi trăieşti viitorul cu ea, nu o face! Dar să nu îndrăzneşti să dai înapoi din calea propriei tale fericiri ca să o protejezi pe ea.

Ascult cu fălcile încleştate.

— Nu voi înţelege niciodată cum e posibil ca un om să fie atât de nemilos în afaceri şi atât de generos cu cei pe care îi iubeşte... Adevărul e că tu şi tatăl tău sunteţi identici, deci ştiu că e posibil. Îmi cuprinde faţa în palme şi adaugă: Bărbatul pe care îl iubesc şi cel pe care îl ştie lumea sunt două persoane foarte diferite... şi exact aşa îmi place. Îmi place că sunt singura care îi înţelege blândeţea.

Schiţez un zâmbet.

— Eu sunt lumea întreagă pentru tatăl tău, Jameson; el a făcut ca relația să meargă în paralel cu treburile companiei. Niciodată nu m-am simțit neglijată sau neiubită. Mereu am fost pe primul loc pentru el.

Mă uit la mama, iar cuvintele ei mi se învârt în minte.

— Bărbatul pe care îl iubește Emily și cel care crezi tu că ești sunt două persoane diferite. Trebuie să-ți îngădui să fii cine ești cu Emily și să fii acel Jameson Miles pe care îl cunoaște lumea. Nu e cum crezi tu, ori una, ori cealaltă. Faptul că ai pus fericirea ei mai presus de a ta dovedește că ea e aleasa.

— Nu vrea să vorbească cu mine, îngaim.

Ea se ridică.

— Atunci, fă-o să asculte! Mama mă ia în brațe și adaugă: Du-te și cucerește-ți dragostea, prinde-o cu ambele mâini... și nu-i mai da drumul!

Zicând acestea, mă sărută pe obraz și, fără să mai spună nimic altceva, iese din apartament.

Cuvintele mamei au nimerit în plin, fără îndoială.

„Trebuie să-ți îngădui să fii cine ești cu Emily și să fii acel Jameson Miles pe care îl cunoaște lumea. Nu e cum crezi tu, ori una, ori cealaltă."

E ora cinci dimineață, stau întins pe canapea și mă uit la tavanul din living. Sunt încă îmbrăcat cu hainele de ieri. N-am dormit toată noaptea.

Cuvintele mamei îmi tot revin în minte.

Ea crede că pot să fiu și cel pe care îl vrea Emily, și cel care trebuie să fiu.

Din punctul meu de vedere, am trei opțiuni. Prima este să mă rup de Miles Media, ca să fiu un bărbat lângă care merită să stai. Al doilea este să o las pe Emily să plece din viața mea pentru totdeauna, dar mi se strânge stomacul, imaginându-mi viața fără ea.

Al treilea este să încerc să fiu ambele lucruri... Oare este posibil să trăiești ca și cum ai fi două persoane?

Mă ridic și, pentru prima dată după multă vreme, sunt perfect lucid.

La dracu' cu asta!

O să încerc și, dacă nu fac relația să meargă, o să plec de la Miles Media.

Îmi iau fata înapoi!

Ea e pe primul loc!

Capitolul 25

Emily

ÎNCHID COMPUTERUL, ÎMI STRÂNG LUCRURILE DE PE BIROU și mă îndrept spre lift. Sunt printre ultimii care pleacă de la muncă. A fost o zi lungă, dar am realizat multe lucruri. E foarte ciudat – ieri, când l-am blocat pe Jameson, a fost cel mai satisfăcător lucru pe care l-am făcut de când am distrus trandafirii.

Într-un fel ciudat și pervers, faptul că am fost rea cu el m-a ajutat să-mi domolesc puțin furia. E cea mai bună terapie să-l rănesc. Cred că sunt tare dată peste cap în clipa asta; ori asta, ori răzbunarea este doar surprinzător de dulce! M-am uitat aseară la filmul *John Wick* și am zâmbit tot timpul... Asta, în sine, spune multe despre actuala mea stare mea de spirit.

Iau liftul și ies în stradă. E întuneric și frig, așa că-mi trag haina greoaie pe umeri ca să mă protejez.

— Emily! aud o voce în spatele meu.

Mă opresc în loc... Rahat! Jameson... Ce caută aici? Las capul în jos și merg mai departe.

— Emily! repetă el.

Mă întorc spre el.

— Ce e, Jameson? mă răstesc eu.

— Pot să vorbesc cu tine?

— Nu! Pleacă de aici!

Mă întorc cu spatele la el și mă îndrept în viteză spre stația de autobuz.

El merge după mine.

— Vreau să-mi acorzi doar cinci minute.

Rămân tăcută.

El aleargă să mă prindă din urmă.

— Știu că am dat-o în bară... rău de tot.

Mă uit urât la el și-mi imaginez că-l pocnesc peste fața aia frumoasă și stupidă. Îmi imaginez cum dă capul pe spate când îl lovesc.

— Te rog! se bâlbâie el, alergând după mine. Trebuie să-ți explic de ce.

— Nu mă interesează!

Merg mai departe.

El mă urmărește o vreme, ca și cum nu știe ce să spună.

— O să merg după tine până vorbești cu mine. Putem să bem un pahar sau ceva?

— Nu!

— Luăm cina?

— Pleacă de aici, Jameson!

— Nu te las! bâiguie el și aleargă după mine.

— M-ai lăsat deja. Dispari!

El aleargă în fața mea și merge cu spatele.

— Adică, nu te mai las... niciodată!

— Atunci o să fie o relație unilaterală, pentru că nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine. Niciodată!

El se schimbă la față.

— Nu spune asta!

În timp ce merge cu spatele, un bărbat dă peste el.

— Ai grijă! se răstește acesta, trecând pe lângă noi.

— Vreau doar zece minute, se bâlbâie el.

— Nu!

Ajungem în stație, iar eu mă așez la rând. El stă lângă mine.

— Poate să vină Alan să ne ia, știi? zice Jameson și se uită la oamenii de la rând. Nu e nevoie să luăm autobuzul!

Mă uit urât la el, impasibilă.

Plod răsfățat!

El zâmbește.

— Ești superbă când te înfurii, știi asta? întreabă el cu glas tare, iar celelalte persoane din stație se uită la noi.

Îmi ies flăcări pe urechi, văzându-l ce scenă face.

— Jameson, du-te dracului acasă! șoptesc mânioasă.

— Nu! El își încrucișează brațele pe piept ca un adolescent încăpățânat și insistă: Nu plec fără tine!

Toți oamenii din jur ne privesc. Îmi scot Kindle-ul și-l deschid... Orice ca să-l țin la distanță.

— Ce citești?

Tac, prefăcându-mă că citesc.

Naiba să-l ia...

Crede că poate să apară aici și să insiste să mă vadă... Ei bine, poate să mă pupe undeva.

— Citesc o carte bună zilele astea, continuă el.

Eu citesc mai departe.

— Se numește... Se oprește și se gândește o clipă, apoi zice: Se numește *Cum să-ți recucerești iubita după criza vârstei mijlocii.*

Fetele din spatele mele chicotesc.

Strâng din buze ca să nu vadă că mă amuză.

Nu o face naibii pe simpaticul, ticălosule!

— Capitolul unu se numește „De serviciu în autobuz", spune el.

Îmi muşc interiorul obrazului.

— Da, cică trebuie să o urmărești până în stația de autobuz și să trăncănești întruna până se satură să-ți audă vocea, așa că trebuie să vorbească cu tine, chiar dacă primul lucru pe care îl spune e „Taci naibii odată". E ceva, nu?

Întorc pagina la Kindle, împiedicându-mă să-i fac jocul și să spun cuvintele „Taci naibii odată". Fetele din spate chicotesc din nou. Mă uit încruntată la Kindle. Nu m-aș mira dacă ecranul ar crăpa din cauza presiunii.

— Dar în capitolul al doilea ce scrie? întreabă fata din spatele meu când vine autobuzul și oprește în stație.

Mă grăbesc să urc.

— Urcă-n autobuz, îl aud spunând din spate.

Merg pe culoar și mă așez la fereastră în spate, iar el se așază lângă mine.

Glumești?

— E un loc grozav! șoptește el. Îmi place!

— Nu mai vorbi cu mine, mârâi eu.

— Nu pot! Vezi tu, în sfârșit am înțeles cum stau lucrurile. Și trebuie să mă asculți ca să rezolvăm odată problema.

Mă uit pe fereastră.

— Păi, cum să rezolvăm dacă nu vrei să vorbești cu mine?

— Nu rezolvăm! Asta e ideea! murmur eu sec.

— Nu spune asta, IF!

Mă uit urât la el, iar o strălucire roșie acoperă cerul.

Nu te certa; nu-i da satisfacția asta!

Încăpățânat, Jameson îmi zâmbește amabil, ignorându-mi complet supărarea.

— Mă bucur tare mult să te văd!

Dau ochii peste cap și mă uit din nou pe fereastră.

Nu vorbi cu el... Nicio vorbă... Nu ceda!

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, Em! șoptește el.

Ceva se rupe în mine.

— Nu ai dreptul să spui asta! răbufnesc eu.

— Dar e adevărat!

— Taci, Jameson! S-a dus vremea de vorbit!

Autobuzul oprește în stația mea, mă ridic și trec pe lângă el. El aleargă pe lângă mine în timp ce merg grăbită pe trotuar.

— Nu plec până nu vorbești cu mine!

Merg mai departe.

— O să aștept aici toată noaptea.

Merg mai departe.

— Haide, Em! oftează el.

Merg mai departe.

— Cum poți să fii atât de rece? întreabă el.

Mă întorc pe loc ca însuși diavolul.

— Să nu îndrăznești să spui că sunt *rece*, ipocritule! Tu ești singurul nenorocit rece de aici.

— Ei, iat-o!

Jameson zâmbește de parcă e mândru că m-a făcut să spun ceva.

Îmi cade fața de ciudă pe propria slăbiciune.

— Jameson! șoptesc eu.

— Iubito! rostește apoi și mă ia de ambele mâini. Te rog, vorbește cu mine! Mi-e dor de tine, și știi că și ție îți e dor de mine. Trebuie să repar lucrurile între noi; putem trece împreună peste asta.

Mi se umplu ochii de lacrimi la atingerea lui, dar sunt furioasă pe mine însămi că l-am lăsat să se apropie atât de mult.

— Nu pot! îi zic și trec pe lângă el.

— Te rog, Em! strigă Jameson din urma mea. Sunt gata să te implor.

Merg mai departe.

— Vrei să mă așez în genunchi chiar aici? Pentru că o fac.

Merg mai departe, iar el aleargă după mine.

— Spune-mi cum să repar totul! Spune-mi ce să fac și o fac!

Mă întorc spre el.

— Treci peste... așa cum am făcut-o eu!

Se schimbă la față.

— OK... Am meritat-o!

— Eu nu!

Mă lupt cu lacrimile și trec pe lângă el, continuându-mi drumul.

— Știu, Em! strigă el. Îmi pare atât de rău! Tipul acela... tipul acela a fost nebun să-ți dea drumul. Îmi ieșisem dracului din minți.

Ajung la blocul meu, iar Jameson e chiar în spate când deschid ușa cu cheia. Mă prinde cu brațul de talie și mă trage spre el.

— Te rog! îmi șoptește în păr. Te iubesc!

Închid ochii, iar atingerea lui mă doare... *Mi-e dor de el.*

Mă smulg din mâna lui.

— Nu mă atinge! îi strig. Ce te face să crezi că poți să te întorci aici și să spui asta?

Se uită în ochii mei.

— Pentru că mă iubești, iar două rele nu fac una bună. Dacă nu mă lași să repar lucrurile între noi din cauza încăpățânării, ceea ce este o posibilitate reală... Se oprește,

încercând să găsească vorbele potrivite: Vom regreta amândoi toată viața; știi că așa va fi!

Mă uit un moment la el, lăsând cuvintele să mi se învârtă prin cap. Mă întorc și intru în bloc, apoi închid ușa după mine. El mă privește prin geam.

Apăs butonul liftului, iar ușile se deschid imediat. Urc în lift și apăs butoanele, iar ușile se închid în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

Ticălosul!

Ies din bloc la ora opt dimineața. N-am dormit prea mult și văd întruna fața lui Jameson, așa cum l-am lăsat aseară. Urăsc faptul că țin la el. Cuvintele lui mi-au răsunat în gând toată noaptea. Urăsc faptul că le-a spus. Urăsc că au logică.

„Pentru că mă iubești, iar două rele nu fac una bună. Dacă nu mă lași să repar lucrurile între noi din cauza încăpățânării, ceea ce este o posibilitate reală... vom regreta amândoi toată viața; știi că așa va fi!"

Doamne, ce dezastru!

— Bună dimineața! aud o voce veselă în spatele meu.

Jameson stă lângă ușă în costumul bleumarin, arătând elegant și deloc descurajat, așa cum ar trebui.

— Ce cauți aici?

— Te aștept.

El zâmbește și-mi ia geanta de sală, apoi o pune pe umeri.

— Luăm autobuzul azi?

— OK! spune el și începe să meargă spre stație. Atunci, o să mă țin veșnic după tine. Mă holbez la el, iar el schițează un zâmbet sexy, apoi mă complimentează: Arăți bine azi!

— Încetează!

— Nu!

Merg spre stație cu el alături. Rămân tăcută, iar lui nu-i tace gura.

— Ai alergat în dimineața asta? întreabă el. Eu, da.

Mă uit fix la el.

— De fapt, sunt chiar în formă în momentul de față – toată suferința asta mă face să alerg cu o viteză record, continuă el.

Și pe mine la fel... Îmi țin gura închisă. Nu vreau să știe că și eu am alergat de nervi.

Luăm autobuzul. Eu tac, iar el turuie de parcă suntem prieteni de-o viață.

— Vrei să mergem cu cortul în weekend? întreabă el, deschizându-și ziarul.

— Nu! Mă duc la părinții mei în weekend, răspund sec.

— Oh! exclamă Jameson și se schimbă la față. Păi, va fi neplăcut!

— Ce anume?

— Când o să vin după tine la părinții tăi.

— Nu vii la părinții mei! pufnesc eu.

— Stai să vezi! îmi întoarce vorba și are o căutătură de șirengar. *Nu vrei să vorbești cu mine; o să mă țin după tine până o să o faci.*

— *Nu vreau să mă urmărești! De fapt, nu vreau să am*

încercând să găsească vorbele potrivite: Vom regreta amândoi toată viața; știi că așa va fi!

Mă uit un moment la el, lăsând cuvintele să mi se învârtă prin cap. Mă întorc și intru în bloc, apoi închid ușa după mine. El mă privește prin geam.

Apăs butonul liftului, iar ușile se deschid imediat. Urc în lift și apăs butoanele, iar ușile se închid în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

Ticălosul!

Ies din bloc la ora opt dimineața. N-am dormit prea mult și văd întruna fața lui Jameson, așa cum l-am lăsat aseară. Urăsc faptul că țin la el. Cuvintele lui mi-au răsunat în gând toată noaptea. Urăsc faptul că le-a spus. Urăsc că au logică.

„Pentru că mă iubești, iar două rele nu fac una bună. Dacă nu mă lași să repar lucrurile între noi din cauza încăpățânării, ceea ce este o posibilitate reală... vom regreta amândoi toată viața; știi că așa va fi!"

Doamne, ce dezastru!

— Bună dimineața! aud o voce veselă în spatele meu.

Jameson stă lângă ușă în costumul bleumarin, arătând elegant și deloc descurajat, așa cum ar trebui.

— Ce cauți aici?

— Te aștept.

El zâmbește și-mi ia geanta de sală, apoi o pune pe umeri.

— Luăm autobuzul azi?

Îi arunc o privire impasibilă.

— Eu iau autobuzul. Ce faci tu... n-am idee.

— Mă țin după tine până accepți să iei cina cu mine.

— Nu o să se întâmple așa ceva, Jameson!

— OK! spune el și începe să meargă spre stație. Atunci, o să mă țin veșnic după tine. Mă holbez la el, iar el schițează un zâmbet sexy, apoi mă complimentează: Arăți bine azi!

— Încetează!

— Nu!

Merg spre stație cu el alături. Rămân tăcută, iar lui nu-i tace gura.

— Ai alergat în dimineața asta? întreabă el. Eu, da.

Mă uit fix la el.

— De fapt, sunt chiar în formă în momentul de față – toată suferința asta mă face să alerg cu o viteză record, continuă el.

Și pe mine la fel... Îmi țin gura închisă. Nu vreau să știe că și eu am alergat de nervi.

Luăm autobuzul. Eu tac, iar el turuie de parcă suntem prieteni de-o viață.

— Vrei să mergem cu cortul în weekend? întreabă el, deschizându-și ziarul.

— Nu! Mă duc la părinții mei în weekend, răspund sec.

— Oh! exclamă Jameson și se schimbă la față. Păi, va fi neplăcut!

— Ce anume?

— Când o să vin după tine la părinții tăi.

— Nu vii la părinții mei! pufnesc eu.

— Stai să vezi! îmi întoarce vorba și are o căutătură de șmecher. Nu vrei să vorbești cu mine; o să mă țin după tine până o să o faci.

— Nu vreau să mă urmărești. De fapt, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

— Nu e nevoie să fii răutăcioasă, spune el nonșalant, întorcând pagina. Nu se cuvine!

Mă uit urât la el.

— Știi ce nu se cuvine? șoptesc mânioasă. Ca nemernicii care frâng inima fetelor să creadă că pot pocni din degete ca să le recucerească cât ai bate din palme.

El mă privește, rânjind.

— Da, trebuie să recunosc că ai dreptate! Deși, dacă sunt meniți să fie împreună, iar el avea impresia că face ceea ce e corect față de ea la momentul respectiv...

— O, te rog! pufnesc eu. Tu auzi ce spui?

— Ia cina cu mine diseară!

— Nu!

Autobuzul oprește în stația mea, iar el se ridică și-mi ia geanta de sală, punând-o la loc pe umăr. Mă uit la el cum trece pe culoarul autobuzului să coboare și zâmbesc în sinea mea. A mai călătorit vreodată cu autobuzul?

Ce idiot!

Mergem tăcuți pe trotuar, iar eu mă întorc și zăresc limuzina parcată peste stradă. Alan stă sprijinit de ea și-mi zâmbește, făcându-mi cu mâna.

— Alan știe că ești aici? șoptesc eu, îngrozită.

— Toată lumea știe că sunt aici, spune el calm, dându-mi geanta. Nu e niciun secret că te vreau înapoi. Mi-am exprimat intențiile cât se poate de clar.

Mă uit la el.

— Ne vedem după-amiază!

— Jameson! oftez eu.

— Nu o să renunț la noi, Em... Niciodată. Schițează un zâmbet și adaugă: Suntem făcuți unul pentru celălalt.

Mă scarpin în cap de frustrare.

— Să ai o zi frumoasă!

Mă urmărește cu privirea, cu mâinile în buzunare, păstrând o distanță sigură.

— Pa!

Mă întorc și intru în clădire. Primesc un mesaj pe telefon. E de la un număr necunoscut:

Să ai o zi bună!
E telefonul meu cu cartelă.
În caz de urgență.

Jameson! Și-a luat alt telefon, unul pe care nu l-am blocat. Urc în lift și mă trezesc zâmbind, uitându-mă în podea. *Încetează... E un ticălos... Să nu uiți asta!*

E ora 15 și tocmai închei un raport care trebuie publicat săptămâna asta. Îmi place slujba mea! Adică, nu atât de mult cât îmi plăcea cea de la Miles Media, dar aceea s-a dus – aș putea la fel de bine să mă bucur de ea. Angajații sunt foarte prietenoși și amabili, și m-au primit cu brațele deschise.

— Livrare pentru Emily Foster! aud.

Ridic privirea și văd un bărbat venind cu o cutie albă. Ce naiba?

— O, e în biroul de acolo! aud pe cineva, răspunzând.

El bate la ușă.

— Sunteți Emily Foster?

— Da!

— Am un pachet pentru dumneavoastră! zice bărbatul și îmi întinde cutia albă.

O iau din mâinile lui.

— Mulțumesc!

— Hm... Bărbatul rânjește, mișcându-se stânjenit pe loc, iar într-un final adaugă: E de la Kung Fu Panda.

— Poftim?

— Mi s-a spus să vă transmit că l-a trimis Kung Fu Panda.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, dar e în zadar.

— Mulțumesc!

Curierul pleacă, iar eu deschid cutia și găsesc o prăjitură imensă cu brânză și caramel, alături de un cartonaș alb:

Prăjitură cu brânză pentru prăjitura mea cu brânză.
XOXOXO

Închid cutia și zâmbesc. E un idiot, iar eu nu sunt o prăjitură cu brânză... Dacă are impresia că îmi poate intra din nou în grații, făcând-o pe simpaticul, habar n-are ce-l așteaptă!

Kung Fu Panda... De unde naiba vine cu tâmpeniile astea?

O fată din biroul alăturat se ițește de după colț.

— Ce-i aia?

— Prăjitură cu brânză, vrei?

— Da, la naiba, aduc niște farfurii! zice ea, apoi dispare în bucătărie.

Mă uit un moment la telefon. Să-i trimit un mesaj și să-i mulțumesc?

Nu, de asta a trimis-o – ca să obțină o reacție. Știe că sunt manierată și n-aș primi niciodată un dar fără să spun mulțumesc. Așteaptă să-l sun.

Ei bine, păcat de prostul de Kung Fu Panda! Mai degrabă, nesăbuitul de el!

El a creat acest monstru; n-are decât să-mi îndure bădărănia. E băgat la congelator.

Seara, la ora șase, cobor la parter. E posibil să-mi fi aranjat părul și să mă fi dat cu ruj, nu că aș recunoaște asta vreodată.

Ies din clădire pe stradă și-l văd pe Jameson stând sprijinit de perete. Poartă costumul gri, cel care-mi place la nebunie. Părul brunet îi atârnă pe frunte, iar maxilarul sculptat parcă mă stârnește. Îmi zâmbește larg și se desprinde de perete când mă vede venind. De câtă vreme stă aici?

— Bună ziua, domnișoară Foster!

— Habar n-aveam că știi kung fu, spun eu și trec pe lângă el.

— O, da! îmi răspunde și își potrivește pasul cu al meu. Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine. Ți-am spus că încep să practic sporturi extreme?

Merg mai departe tăcută. E greu să rămâi serioasă când el e în starea asta.

— Da, m-am gândit să încep să urc pe munți și să merg acolo cu cortul și alte chestii. Să fac focul cu mâinile goale și ce-o mai fi.

Rânjesc în timp ce merg în fața lui, incapabilă să mă abțin.

— Serios?

— Aha! Vezi tu, devin una cu natura.

— Tu? Una cu natura? Aș vrea să văd așa ceva, îngaim eu indiferentă.

— OK, putem urca pe munte în weekend. Ce zici de muntele Kosciusko[1]?

— Sunt ocupată, îl reped și merg mai departe.

— O, așa e; mergem la părinții tăi în weekend!

— Tu nu mergi, Jameson!

— Mama ta a spus că pot să vin când am vorbit cu ea mai devreme.

[1] Muntele Kosciuszko, cu altitudinea de 2 228 de metri, este cel mai înalt munte de pe continentul Australia (n. red.).

Mă întorc în loc spre el.

— Ai sunat-o pe mama?

— Nu, dar o s-o sun dacă nu iei cina cu mine! mă amenință, zâmbindu-mi cu optimism.

Mă holbez la el.

— Jameson, dacă ai impresia că poți să repari răul pe care l-ai făcut, trimițându-mi dulciuri de la Kung Fu Panda și alintându-mă cu apelativul „prăjitură cu brânză", ești nebun de legat.

El mă ia de ambele mâini.

— Nu, Em, dar, te rog, lasă-mă doar să spun ce trebuie să spun!

Mă uit la el.

— Și pe urmă nu mai trebuie să mă vezi, nu o să te mai urmăresc. Mă privește în ochi și adaugă: Trebuie să vorbim despre asta; știi că trebuie!

Dau ochii peste cap.

— Te rog?

Flutură din gene, încercând să fie simpatic; e enervant că e chiar simpatic.

— Bine! Ai zece minute! accept cu un oftat.

— Unde vrei să mergem? mă întreabă el, zâmbitor.

— Unde e mai ușor.

— OK! Jameson aruncă o privire în jur și apoi se hotărăște: Ce zici de restaurantul italian de peste stradă?

— Bine!

Încearcă să mă ia de mână, dar eu o trag înapoi.

— Cred că glumești! mă răstesc.

— Isuse, calmează-te! bombăne el.

Îl urmez peste stradă și intrăm în restaurant, apoi luăm loc în spate. E un local mic și întunecos, cu lumânări și fețe de masă roșii. Nu seamănă deloc cu restaurantul italian luxos la care mă duce de obicei, dar e bine și așa.

— Vă aduc ceva de băut? întreabă ospătarul.

Jameson rânjește și arată spre mine.

— O să iau ce vrea și ea.

Mă uit la el o clipă și deschid meniul.

— În regulă, luăm o sticlă de Henschke Hill of Grace, vă rog!

Jameson ridică ochii spre mine și-mi zâmbește ușor, luându-mă de mâini pe deasupra mesei.

— Știi cât de dor mi-a fost de tine? șoptește el.

Mă uit la el cu o senzație stranie de detașare.

— Ție ți-a fost dor de mine?

În aceeași clipă, mă copleșesc emoțiile. Rămân tăcută, luptându-mă cu nodul din gât. Nu-mi place că mă face să mă simt slabă și vulnerabilă. Îmi iau mâinile din ale lui. Trebuie să las puțină distanță între noi.

— Em...

Jameson se încruntă.

— Eu...

E clar că habar nu are ce să spună.

— Când am văzut fotografia aceea cu tine sărutându-l pe Jake...

— Jameson! bâigui eu.

El ridică mâna, cerând tăcere, iar eu închid gura.

— Ceva s-a rupt în mine. Am fost atât de șocat de cât de tare m-a supărat, încât... Se încruntă în timp ce-și amintește, dar găsește puterea să continue: Eram furios – mai întâi pe tine, dar și pe mine însumi.

Ne privim în ochi.

— Aveam atâtea necazuri la birou... și ultima persoană de pe pământ despre care credeam că m-ar minți... erai tu.

Las capul în jos, rușinată.

— Pe urmă, când m-am calmat după câteva zile și mi-am dat seama că a fost o înscenare, am văzut viitorul clar în fața mea.

Mă încrunt.

— Întotdeauna va fi cineva ca Ferrara, pregătit să te calce în picioare ca să-mi facă rău.

Mi se rupe inima.

— Și nu-mi doresc asta pentru tine.

— Jay! șoptesc eu întristată.

— Nu vreau să fii măritată cu un dependent de muncă silit să călătorească tot timpul și care e scos din minți de stres. Nu vreau să fii nevoită să-i amintești soțului tău să nu bea prea mult sau să nu mai fie nepoliticos cu oamenii, pentru că e prea ocupat să-i mai pese. Nu vreau să fii nevoită să-i amintești soțului tău că te neglijează.

— Sticla dumneavoastră de vin! spune ospătarul, apărut de nicăieri, care deschide sticla și ne toarnă câte un pahar.

— Mulțumesc! răspund eu, apoi întorc privirea spre Jameson.

Ospătarul ne lasă singuri.

— Nu vreau să fii pe locul al doilea după Miles Media. Nu vreau să fii *niciodată* pe locul al doilea!

— Dar...

— Te rog, lasă-mă să termin! îmi cere el.

Mă las pe spate, nemulțumită că vrea să vorbească el primul.

— Adevărul este că, dacă vei fi cu mine – dacă vei fi căsătorită cu mine –, viața ta va cuprinde toate acele lucruri.

Simt cum îmi crește nodul din gât.

— Te iubesc prea mult să te las să trăiești așa, Em!

Iar îi pune capăt! Mi se umplu ochii de lacrimi.

Mă ia de mână peste masă, o duce la buze și o sărută.

— Nu plânge! Urăsc că ai plâns din cauza mea.

Clipesc, încercând să scap de lacrimile astea prostești.

— Am luat o decizie ca să te protejez de viața aceea. Și te-am respins. Pentru că știam că într-o zi vei fi nefericită... și nu pot trăi cu chestia asta.

— Nu era doar decizia ta, șoptesc eu furioasă.

El se încruntă.

— Treaba mea este să am grijă de tine și să iau deciziile dificile, cele pe care tu nu poți să le iei pentru tine.

— Jameson!

Mă uit la el printre lacrimi.

— Dar s-a întâmplat ceva cât am stat departe de tine. Se apleacă și-mi cuprinde obrazul în palmă, apoi continuă: Mi-am dat seama că nici eu nu vreau acele lucruri.

Îl privesc în ochi.

— Nu pot trăi fără tine, Em! Am fost atât de nefericit, încât a fost insuportabil!

Se apleacă și mă sărută încet; se uită în ochii mei, atingându-mi buza de jos cu degetul mare.

— Dacă nu mă vrei așa cum sunt acum, o să-mi dau demisia de la Miles Media imediat și putem să ne mutăm la dracu-n praznic, și, nu știu, să trăim într-un nenorocit de cort undeva.

Rânjesc.

— Ce idiot ești! îi șoptesc.

El zâmbește și-mi ține fața în palmă.

— Te iubesc așa cum ești! Nu vreau să schimbi nimic.

— Chiar așa?

— Dar nu... Mă opresc un pic, apoi continui, încercând să exprim ce simt: Cum pot să uit felul în care te-ai purtat cu mine?

— Nu știu...

— Nu pot să mă prefac că nu s-a întâmplat, Jameson. M-ai rănit prea mult!

— Știu; nu vreau s-o faci, se bâlbâie el. Dar nu putem... Ridică din umeri, apoi continuă: Să ieșim din nou împreună? Să o luăm încet.

Mă uit la el, plină de nedumerire.

— Știu că va dura ceva să revenim la ce a fost, dar avem toată viața la dispoziție. Ne putem întâlni, să ne cunoaștem cum trebuie de data asta.

Mă sprijin de scaun, gândindu-mă la propunerea lui, și iau o gură de vin.

— Știi, mi-am imaginat întotdeauna că o să găsesc bărbatul ideal și o să mă îndrăgostesc, și totul o să ajungă la un apogeu siropos.

El strâmbă din nas.

— Apogeu siropos? Nu sună deloc bine.

Chicotesc, imaginându-mi la ce se gândește el.

— Nu, mă referam la o cerere în căsătorie.

— Vrei o cerere siropoasă? El se încruntă, nedumerit: N-ai prefera una romantică?

— Nu prea! Ideea este că nu așa mi-am imaginat că vor sta lucrurile.

— Nici eu! zice iute și mă prinde de mâini. Departe de asta. Sunt, oficial, un idiot. Mai oferă-mi o șansă, Em! Nu o mai dau în bară, îți promit!

Mă uit la el.

— Eu te iubesc; tu mă iubești, spune și ridică din umeri. Putem să reparăm lucrurile și poate cu timpul o să uiți ce s-a întâmplat și o să trăiești fericită până la adânci bătrânețe cu un Kung Fu Panda căruia îi place în aer liber.

Zâmbește plin de speranță.

— Ești un idiot, domnule Miles!

— Care e îndrăgostit până peste cap de tine.

Se apleacă și mă sărută încet, și simt cum îmi slăbește îndârjirea.

— Te iubesc, prăjitură cu brânză! șoptește el.

— Nu-mi spune naibii prăjitură cu brânză!

El chicotește, cu buzele lipite de ale mele.

— Prea mult?

— Mult prea mult!

Capitolul 26

MERGEM PE STRADĂ CĂTRE APARTAMENTUL MEU, ȚINÂNdu-ne de mână. Jameson e exagerat de atent și vorbește nonstop, iar eu sunt tăcută. Mă deranjează faptul că am avut o simplă întâlnire la cină, iar acum iată-mă aici cu el!

E oficial, mă las ușor influențată!

Slabă ca o cârpă!

Telefonul lui Jameson piuie când primește un mesaj, iar el caută prin buzunar, îl scoate și zâmbește.

— Tristan! Îmi citește mesajul cu glas tare: „Cum a mers?"

Dau ochii peste cap.

— Răspunde-i: „Încă n-am scăpat cu bine. Încă s-ar putea să fiu găsit mort într-un șanț mâine."

Jameson rânjește.

— Nu, nu scriu asta! Dacă se întâmplă cu adevărat, nu vreau să ajungi la închisoare. Se întoarce cu fața spre mine și-mi dă o șuviță de păr după ureche, adăugând: Nu m-ai omorî.

Se apleacă apoi și mă sărută ușor.

Mă uit în ochii lui.

— N-aș face-o?

El zâmbește și mă ia de mână în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

— Noapte bună! îi urez eu.

— Poftim?

— Tu nu intri!

— De ce nu?

— Jameson, încă sunt 80 la sută supărată pe tine.

— Da! Știu! Lasă-mă să mă revanșez! mă tentează și îmi zâmbește misterios.

Mă desprind din brațele lui și mă dau înapoi.

— Nu există nimic din punct de vedere sexual ce ai putea face ca să te revanșezi pentru felul în care m-ai tratat.

Se schimbă la față.

— Când am acceptat să încercăm din nou, asta a fost tot: să încercăm din nou. Nu promit nimic și nu știu cum vor evolua lucrurile. Sincer, nu știu dacă ne putem întoarce la ce a fost. În dimineața în care m-ai părăsit după a doua escală, ai distrus ceva între noi. Niciodată în viața mea nu am fost atât de supărată! Pentru mine, a fost ceva devastator. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fac sex cu tine.

— Em! șoptește el. Nu puteam vorbi cu tine pentru că mă durea cumplit să te resping. Mă luptam cu mine însumi din cauza asta.

— Noapte bună, Jameson!

El privește în jur, nedumerit.

— Păi, când te mai văd?

Ridic din umeri.

— E joi, iar eu sunt plecată în weekend, așa că săptămâna viitoare, cred.

— Săptămâna viitoare? pufnește el. Dar sunt vreo patru zile până atunci.

— Serios? răspund eu impasibilă și încep să caut cheile în geantă.

Chiar am nevoie de un sistem mai eficient cu geanta asta afurisită; e ca în afurisitul de Triunghi al Bermudelor aici!

— Păi, e prea mult! se bâlbâie el. Nu te-am văzut o lună. Am nevoie de mai mult timp împreună cu tine.

— Accepți sau nu! răspund eu.

— Em?

Mă întorc și-l sărut ușor pe buze, iar el mă prinde în brațe. Rămânem pe loc câteva minute, îmbrățișați, strângându-ne cu putere și având nevoie de apropierea celuilalt. Mi-a lipsit îngrozitor de mult și ar fi atât de ușor să-l aduc sus acum!

Nu... Am probleme grave de încredere pe care trebuie să le rezolv. *Pe care el trebuie să le rezolve.*

— O să dorm în living, șoptește el. Nu pot să mai stau departe de tine nicio noapte. Nu-mi cere așa ceva!

Mă retrag, știind încotro vor merge lucrurile dacă rămân în brațele lui.

— Noapte bună, Jameson!

Se uită în ochii mei, implorând în tăcere să vină sus.

Mă silesc să zâmbesc și deschid ușa în timp ce el rămâne pe trotuar. Îi fac cu mâna și dispar în lift sub privirile lui. Ușile liftului se închid, iar eu răsuflu ușurată.

Ce fată bună! Ține-te tare!

Mă dau cu ruj și zâmbesc imaginii din oglindă. Jameson m-a sunat când a ajuns aseară acasă să-mi spună noapte bună. E ciudat de plăcut să-l am din nou în viața mea. *dar pentru cât timp?*

O voce mică și enervantă din capul meu îmi tot amintește ce a făcut și cât de urât s-a purtat cu mine. Încerc

să ascult argumentele lui și să am încredere în ce spune, dar mi-e greu să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic între noi.

Nu a fost nimic; a fost Armagedon, iar lumea întreagă mi s-a prăbușit la picioare. Nu-mi place felul în care depind de Jameson Miles ca să fiu fericită.

Asta nu se va mai întâmpla; nu voi permite... chiar dacă înseamnă să-l țin la distanță tot restul vieții... sau măcar cât vom fi împreună.

Uite, iar apar!

Gândurile negative... îh!

Cobor la parter cu bagajul pentru weekend și, când ies pe ușă, îl văd pe Jameson, sprijinit de perete – costum bleumarin, față superbă și un zâmbet cuceritor... doar pentru mine.

— Bună dimineața, fata mea frumoasă!

— Bună! îl salut zâmbitoare.

El se apleacă, îmi cuprinde fața cu mâinile și mă sărută, iar eu simt cum mi se înmoaie genunchii.

— Cum a dormit fata mea? mă întreabă, apoi mă ia de mână și apucă el valiza.

— Bine, mersi!

— Putem să mergem la serviciu în mod civilizat azi? mă întreabă el.

Mă uit și-i văd pe Alan și limuzina parcată la trotuar, pe cealaltă parte a străzii.

— Hm... Mă încrunt și îi spun: Du-te tu cu Alan! Eu vreau să merg cu autobuzul.

El ridică din sprâncene, părând neimpresionat.

— OK, cu autobuzul să fie!

— Nu e nevoie să mă conduci la serviciu, Jameson. Sunt capabilă să ajung și singură.

— Știu; dar vreau să petrec cu tine acele douăzeci de minute. Nu te văd tot weekendul, ai uitat?

Îmi face cu ochiul, iar mie îmi tresaltă stomacul de emoție. Mergem către stație, ținându-ne de mână.

— Mai ai vreo veste despre Lara Aspin și Hayden?

— Nu! Au fost puși sub acuzare, dar mai durează până ajunge cazul în instanță. Nu-mi vine să cred că l-ai rezolvat! Nu știi cât de recunoscător îți sunt!

Zâmbesc, mândră de mine.

— Îți place noua slujbă? întreabă el.

Ridic din umeri.

El mă privește în ochii.

— E grozav, adică „de-a dreptul grozav", sau „e bine și așa"?

— Grozav, adică „încep să mă obișnuiesc".

— De ce nu te întorci la Miles Media?

— Nu! De acum înainte, vreau ca viața noastră profesională să fie separată.

— Hm... Jameson se încruntă, neimpresionat, apoi adaugă: Mai vedem!

Când vine autobuzul, urcăm amândoi. E aglomerat azi, dar eu îmi găsesc un loc, în vreme ce Jameson trebuie să stea în picioare. E strivit între un bărbat urât mirositor și o femeie care arată de parcă are râie. Stau și mă uit la el și la oroarea de pe fața lui în timp ce-i privește pe cei din jur. Trebuie să-mi muște buza ca să nu râd. În cele din urmă, autobuzul ajunge în stația noastră, iar el coboară grăbit.

— Gata! răbufnește el, netezindu-și costumul ca un snob ce este. Gata cu nenorocitele de autobuze! Trebuie să ne dezinfectăm imediat! Ai văzut ce oameni erau în autobuzul ăla afurisit?

Chicotesc.

— A fost doar un drum prost.

— Vorbesc serios, Emily! se răstește el. Gata cu nenorocitele de autobuze! De acum, Alan e șoferul tău. Nu mai luăm autobuzul decât peste cadavrul meu.

— Da, șefule!

Îi zâmbesc, iar el mă ia de mână, apoi pornim spre birou.

— La ce oră ai avion diseară? întreabă el.

— La 15.

Îi pică fața.

— Pleci devreme?

— Da! Azi am program doar jumătate de zi.

— Voiam să te duc eu la aeroport. Se încruntă, uitându-se de sus la mine, și bombăne: Am o ședință de consiliu la 16; nu pot să scap de ea.

— E în regulă.

— Rahat! Oare pot s-o anulez?

— Jameson, e în regulă. Nu anulezi o ședință ca să mă duci la aeroport. Încetează! O să mă vezi când o să se poată.

El mă privește fix, gândindu-se la cuvintele mele.

— O să te ia Alan.

Dau din cap, știind că, dacă nu accept, o să-și anuleze ședința.

— OK!

Când ajungem la birou, mă întoarce spre el!

— Mă suni imediat după ce aterizezi?

— Nu!

— De ce nu?

— Te sun înainte de culcare.

El se uită lung la mine.

— Ce faci în weekend? îl întreb.

— Frații mei se duc la Vegas în seara asta.

— Și tu?

— Nu!

— De ce nu?

— Ei aleargă după băutură și femei sălbatice.

Mă schimb la față.

El mă prinde în brațe.

— Eu am deja o femeie sălbatică; pe mine nu mă interesează ce caută ei.

Îi zâmbesc, surprinzător de recunoscătoare că nu se duce.

— O să-ți fie dor de mine? șoptește el.

— Probabil că nu!

— Ai putea încerca să flirtezi ceva mai mult în conversațiile noastre, știi?

— Aș putea?

Buzele noastre se ating, iar el mă sărută încet.

— Ești sigură că trebuie să pleci? murmură el cu gura lipită de a mea.

— Da, Jameson!

— Te iubesc! șoptește el.

Inima îmi tresaltă în piept, auzind vorbele astea atât de prețioase!

— Să ai o zi frumoasă!

— Nu asta voiam să aud.

— Dar asta e tot ce primești! Îl sărut în grabă și mă desprind din îmbrățișare, nu înainte de a-i spune: Te rog nu mai face presiuni asupra mea! Te sun diseară!

El își bagă mâinile în buzunarele costumului și îmi zâmbește sexy, privindu-mă cum intru în clădire.

Urc în lift cu inima bubuind și obrajii roșii.

De ce naiba e atât de superb?

*

Ies de la serviciu imediat după ora 13 și văd limuzina și pe Alan lângă ea. Îmi zâmbește călduros și deschide portiera din spate, semn să urc. Zâmbesc și mă îndrept spre el. N-am primit nicio veste de la Jameson toată ziua și nu eram sigură dacă Alan chiar avea să vină să mă ia.

— Bună!

El îmi zâmbește cald.

— Bună, Emily! Mă bucur să te văd!

Urc în limuzină și găsesc un singur trandafir roșu pe bancheta din spate, așteptându-mă.

Oh!

Zâmbesc și inspir adânc; un parfum superb umple spațiul. Mașina intră în trafic și-mi amintesc că, de curând, am călcat în picioare trandafirii galbeni. *Nebună de legat!*

Speram, pe jumătate, ca Jameson să fie în mașină și să mă aștepte. Oare ar trebui să plec acum? Nu e mai important să rezolv lucrurile cu el?

Nu!

Ți-ai făcut planurile înainte ca el să decidă să se întoarcă... Respectă-le!

Însă ar trebui măcar să-l sun și să-i mulțumesc. Formez numărul lui.

— Bună! toarce el sexy.

Am fluturi în stomac, auzindu-i vocea.

— Bună! spun în șoaptă.

— Ești cu Alan?

— Da! Mulțumesc pentru trandafir!

— Înseamnă că roșu e mai bun?

— Așa se pare.

Simt că mă înroșesc de jenă.

— O să țin minte să nu-ți mai cumpăr niciodată trandafiri galbeni.

Chicotesc, rușinată.

— Să ai un weekend plăcut! spune el în cele din urmă.

— Și tu!

— Nu o să te sun weekendul ăsta.

— De ce nu? îl întreb.

— Am în cap cuvintele tale.

— Ce cuvinte?

— Mi-ai spus să nu forțez lucrurile între noi.

Ascult mai departe.

— Fac un pas înapoi.

Mi se strânge inima.

— Renunți?

— Nu! Dimpotrivă; fac planuri pentru viitorul nostru. Dar înțeleg că ai nevoie de timp. S-ar putea să nu fie cea mai isteață mișcare să te forțez să mă ierți înainte să fii pregătită.

Ascultându-l, schițez un zâmbet, iar speranța îmi înflorește în suflet.

— Sună-mă oricând vrei să vorbești cu mine! îmi propune el.

— OK!

— Și poate să fie și de cincizeci de ori pe zi. O să aștept telefonul tău ca un școlar îndrăgostit.

Zâmbesc și rămân cu telefonul la ureche... Chiar vreau să-l văd în weekend.

Nu!

— OK!

— La revedere, Emily!

— La revedere! șoptesc eu.

Închid, miros trandafirul și zâmbesc întristată privind pe fereastră la peisajul New Yorkului. Mă simt ca într-un

subspațiu. Prinsă între doi bărbați, fiecare cu propria amintire – una a respingerii brutale a lui Jameson Miles, cealaltă a iubirii jucăușe și copleșitoare a lui Jim. De fiecare dată când simt că înclin spre una din ele, cealaltă îmi sare în cale. Nu sunt sigură cum să opresc chestia asta, dar trebuie să mă lămuresc... Și cu cât mai repede, cu atât mai bine!

O jumătate de oră mai târziu, limuzina oprește la aeroport, iar Alan îmi deschide portiera. Țin trandafirul în mână, știind că nu pot să-l iau cu mine.

Alan scoate valiza din portbagaj.

— Vrei să duc eu asta? întreabă el.

— Nu, mulțumesc!

Mă uit la trandafirul meu. Mă simt ciudat de atașată de el și nu suport ideea că va muri.

— Ai putea să pui trandafirul în apă pentru mine, te rog? îl întreb.

El îmi zâmbește amabil.

— Desigur! îmi răspunde apoi și îmi ia trandafirul. O să-l pun în apă în apartamentul domnului Miles.

— Mulțumesc!

Ridic din umeri, simțindu-mă aiurea deodată.

— La revedere, Alan!

— Ne vedem duminică, atunci când venim să te luăm.

— OK!

Făcând ușor cu mână, mă duc la ghișeu și, în mod surprinzător, azi nu e nimeni la rând.

— Bună ziua! Am o rezervare pentru Emily Foster.

Pun legitimația pe birou în fața angajatei de la ghișeu.

— Bună ziua! Femeia îmi tastează numele în computer, apoi spune: A, da, domnișoară Foster! Văd că v-ați schimbat rezervarea pentru clasa întâi.

Mă încrunt.

— Nu!

Ea verifică informațiile din nou.

— Da, cele două bilete au fost schimbate aseară târziu.

— Două bilete?

— Da, a mai fost rezervat unul, apoi au fost trecute la clasa întâi.

Jameson!

— O, înțeleg. OK, mulțumesc!

Îmi iau biletul și trec de punctul de control, apoi mă duc spre bar. Mai sunt aproape două ore până la decolare.

— Ce doriți să vă aduc? întreabă barmanul când mă așez.

— O margarita, te rog.

Îi scriu un mesaj lui Jameson:

Domnule Miles, mulțumesc pentru schimbarea biletului!
Apreciez foarte mult!
Spune-mi, al doilea loc era pentru tine,
ca să te asiguri că nu stau lângă nimeni altcineva?

Mi se aduce băutura și primesc un mesaj:

Dragă domnișoară Foster, sunt indignat
că mă crezi atât de intrigant!
Bineînțeles că nu vreau să stai lângă nimeni altcineva.
Știu cât de irezistibilă ești!
xoxox

Zâmbesc și iau o gură din pahar, apoi primesc încă un mesaj:

Deși, dacă n-aș face pe inabordabilul și neinsistentul,
te-aș fi dus cu avionul companiei ca să te inițiez
în adevăratul Club Miles-High.

N-ai putea să mergi o săptămână.
Bucură-te de liniştea paşnică!
xoxox

Mişc din buze ca să-mi ascund zâmbetul şi îi scriu alt mesaj:

La revedere, Jameson!
Mă bucur că năravurile tale deviante sunt bine mersi.
Începeam să mă îngrijorez!
xoxoxo

Primesc imediat un mesaj:

Nici n-ai idee!
Şi nu te uita la Magic Mike, mai bine la
Morocănoşii.
O să par mai atrăgător.
xoxox

Sorb din pahar şi mă trezesc zâmbind aiurea în gol.

Lucrurile *chiar* merg bine... Pentru prima dată de multă vreme, simt că începe să mă entuziasmeze ceea ce urmează.

Să vedem ce se întâmplă!

Mă uit în tavan pe întuneric, în pat. E miezul nopţii. Fostul meu dormitor îmi dă o stare de confort de care nici nu ştiam că am nevoie.

E minunat să fiu aici, cu familia mea, iar New Yorkul pare foarte departe.

Nu l-am sunat pe Jameson, aşa cum am spus că o voi face; de fapt, n-am vorbit cu el toată seara.

Când sunt aici, cu oamenii care mă iubesc, îmi dau seama cât de fragilă am fost. Am fost singură și nefericită în New York. Sigur, i-am avut pe Molly și Aaron, dar îi cunosc doar de trei luni. Nu e același lucru ca atunci când ai familia în preajmă, cei care vor fi alături de tine la bine și la greu.

Nu știu încotro merg lucrurile cu Jameson, doar că n-am vrut să vorbesc cu el în seara asta. De ce?

Poate nu o să pot uita niciodată suferința asta; poate a făcut un rău ireversibil.

Poate sunt prea bună pentru el și mizeria asta – nu există *poate* în propoziția asta –, știu că așa sunt.

Telefonul meu vibrează pe noptieră, și mă încrunt văzând litera *J*, luminând ecranul.

Respir adânc și răspund:

— Bună!

— Bună! Se oprește o clipă, apoi mă întreabă: Nu urma să mă suni în seara asta?

— M-am luat cu altele.

Tăcere pe fir. În cele din urmă, vorbește:

— Em!

— Da!

— Ai plecat ca să scapi de mine?

Dau ochii peste cap, frustrată.

— Nu, Jameson! șoptesc furioasă. De ce crezi că are totul legătură cu tine? Am programat drumul ăsta acum două săptămâni.

— OK, doar am întrebat! Isuse! De ce ești atât de supărată?

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Chiar e nevoie să întrebi?

— Spune-mi tu de ce!

Deodată, erupe în mine un vulcan despre care nici nu știam că e înăuntrul meu.

— Pentru că sunt îndrăgostită de un ticălos egoist și nenorocit, și nu știu cum să opresc chestia asta. Mă aștept să văd reversul medaliei, iar tu să pleci din nou, îmi scapă pe nerăsuflate.

El rămâne tăcut.

— Și felul în care reapari, pur și simplu, și-mi ceri să te iert mă calcă pe nervi.

El ascultă.

— Și ai putea avea orice femeie din lume: stau la coadă pentru tine. De ce mă faci pe mine să trec prin mizeria asta? Nu vreau să sufăr, Jameson!

— Asta crezi tu? Că vreau orice femeie din lume?

Lacrimile îmi brăzdează obrajii și le șterg înfuriată.

— Nu mai știu ce vrei, Jameson!

— Termină dracului cu tâmpeniile, Emily! se răstește el. Ascultă-mă, și ascultă-mă bine! Nu vreau pe nimeni altcineva. Am fost promiscuu de la 18 ani. M-am culcat cu multe femei... adică, cu multe femei. Tu ești singura persoană cu care am avut vreodată o asemenea legătură. Ești singura femeie pe care am iubit-o în acest fel. Așa că să nu îndrăznești să-mi torni prostiile astea că aș vrea pe altcineva! Ți-am dat vreodată motive să te îndoiești de mine?

— Maseuza ta! i-o trântesc.

— A fost înainte să te cunosc, la naiba! mârâie el, iar eu îi aud mânia din voce. Dacă nu mă vrei, atunci bine, o să plec! Dar nu mă lăsa să aștept și să încerc cu disperare să fac lucrurile să meargă bine când e evident că nu o să mă lași să mă apropii.

Mi se schimonosește fața de plâns.

— Doar tu poți să decizi dacă vrei asta, Emily! Iertarea este o alegere.

Rămân tăcută.

— Vrei să mă părăsești sau vrei să încercăm să reparăm lucrurile?

Nu-i răspund.

— Ei bine? insistă el.

— Știi că vreau să încercăm! șoptesc eu.

— Atunci nu te mai gândi la ce e rău și gândește-te la ce e bine între noi!

— Nu pot!

— De ce nu?

— Pentru că tu mă sperii.

El tace.

— Ți-e teamă de mine?

— Da! încuviințez, dând din cap printre lacrimi.

— Iubito! șoptește el, iar empatia îi răsună în voce. Nu-ți fie teamă de mine! Te rog, să nu-ți fie niciodată teamă de mine! Te iubesc!

— Încerc! îi mărturisesc printre sughițuri de plâns. Dar nu mă pot abține.

O vreme păstrăm amândoi tăcerea, pierduți în propriile gânduri.

— Vreau să te gândești la noi în weekendul ăsta. Am vorbit serios – dacă nu vrei să locuim în New York, ne putem muta! O să demisionez imediat din funcție.

— Jameson! oftez eu. De ce ai face așa ceva?

— Pentru că vreau să știi că acum tu ești pe primul loc pentru mine. Toate tâmpeniile astea – banii mei, apartamentul, slujba, New York – nu înseamnă nimic dacă sunt al dracului de nefericit, Emily. Și crede-mă, sunt al dracului de nefericit fără tine. Dacă vrei să trăim într-un cort la dracu-n praznic, putem.

Mi-l imaginez pe Jameson trăind într-un cort și mâncat de țânțari în fiecare zi.

— Prostule! exclam și zâmbesc. Nu vreau să trăim într-un cort. Îmi place New Yorkul. Îmi place faptul că tu conduci Miles Media. N-aș schimba absolut nimic la tine. De ce crezi că aș face-o?

— Pentru că sunt greu de suportat, știu asta. Mi-ai spus odată că să iubești înseamnă să ai curaj. Vreau să fii curajoasă, Emily, și să trecem peste toate astea! Te rog, gândește-te! Întoarce-te la New York și la mine, sută la sută, ca să ne putem construi o viață nouă împreună. Să mă ții la distanță nu e modul potrivit de a rezolva totul. Nu vom reuși să reparăm lucrurile dacă nu suntem împreună.

— Știu! șoptesc eu.

— O să te gândești la ce vrei cu adevărat?

Rămân tăcută.

— Te rog, Em?

— Da, OK! Așa o să fac! Promit! Se lasă tăcerea o clipă, așa că vreau să schimb subiectul: Ce faci mâine? îl întreb.

— Merg la cumpărături.

— La cumpărături – tu? Ce cumperi?

— Păi, unde se găsesc corturile cu baie?

Zâmbesc.

— La dracu-n praznic!

El râde, un sunet minunat, care mă stârnește. A trecut multă vreme de când nu l-am mai auzit râzând.

— Em, nu mai vorbesc cu tine până când te iau de la aeroport duminică seara. Vreau să te gândești serios la viitorul tău și la cine vrei să facă parte din el. Ori te întorci la mine cu brațele deschise și facem o încercare adevărată, ori îi pui capăt.

Mi se rupe inima.

— Așa trebuie să fie. Dacă nu pot să te am cu totul, aș prefera să fiu fără tine.

Ascult, iar mintea mi-o ia la goană... Jameson Miles îmi dă un ultimatum.

Totul sau nimic.

Sincer, nu știu dacă pot să-i ofer totul. Nu cred că mai am de dat așa ceva.

— Ne vedem atunci? întreabă el optimist.

— OK!

— Te iubesc! îmi spune înainte de a închide.

Mă întorc în pat pe întuneric și respir adânc.

Ce vreau în viitor? Să renunț la el? Sau să-i ofer totul? Sau măcar ce-a mai rămas din inima mea. A fost ruptă în bucăți.

Chiar nu am nicio idee.

Capitolul 27

Jameson

Bat din picior, sucindu-mi gâtul ca să văd blocajul în trafic din față. Rahat!

Apăs pe interfonul pentru partea din față a limuzinei.

— O să întârziem? îl întreb pe Alan.

— Nu, domnule; suntem cu o oră mai devreme. E destul timp!

— Nu vreau să pierdem avionul ei. Ia-o prin spate!

— Nu-l pierdem. Liniștiți-vă!

Mă las pe spate și încerc să-mi controlez nervii. Emily nu a luat legătura cu mine tot weekendul și sunt destul de sigur că vine acasă să pună capăt relației noastre. Am alergat și iar am alergat. Singurul moment în care părea că-mi găsesc oarecum liniștea a fost când am călcat în picioare asfaltul din New York.

Nu pot să accept posibilitatea că nu voi mai face parte din viața ei, că ea nu va mai face parte din a mea... Gândul ăsta mă îmbolnăvește. *Cum am putut să fiu atât de al dracului de prost?*

Am tot încercat să mă gândesc la un argument logic, la ce o să spun dacă îi pune capăt... Până acum, n-am găsit nimic.

Limuzina opreşte la aeroport, iar eu cobor în grabă.

— O să fii aici? îl întreb pe Alan.

— Nu, o să ocolesc. Spuneţi-mi când sunteţi cu ea şi mă întorc. Mai sunt 50 de minute până aterizează avionul ei.

— Da, da, ştiu.

Îmi pipăi buzunarele, privind agitat în jur. Am tot ce trebuie? Sunt fâstâcit şi aiurit.

— Da, domnule!

Las umerii în jos şi respir adânc.

— Urează-mi baftă!

Alan zâmbeşte larg şi, dând jovial din cap, spune:

— Baftă, domnule!

Intru în aeroport şi mă îndrept către poarta de sosiri pentru avionul ei. Mai sunt 40 de minute. Mă uit spre bar şi mă strigă pe nume ca un cântec dulce.

Un whisky ar fi tare bun acum... să mă mai liniştesc.

Nu!

Trebuie să termin cu mizeria asta. Nu mi-am îngăduit niciun pahar tot weekendul. Emily nu merită să aibă parte de un beţiv.

Tot corpul îmi e copleşit de emoţii în timp ce merg până în capătul aeroportului şi înapoi la poartă. Mă uit la ceas. Încă 35 de minute. Repet totul iar şi iar.

Nu pot să stau locului!

Nu atunci când ştiu ce se apropie.

Emily

Intru odată cu mulţimea de oameni în zona de sosire. Avionul tocmai a aterizat, iar inima îmi bate cu putere în piept.

În acest weekend, am săpat adânc în sufletul meu, căutând răspunsuri.

Încercând să mă hotărăsc ce să fac cu viața mea și cu cine să o fac.

Un lucru e clar: singurul lucru care e clar... este pe cine iubesc.

Nu pot s-o neg.

Jameson Miles mi-a intrat în inimă și, oricât de speriată aș fi că m-ar putea răni din nou, cuvintele lui îmi răsună întruna în minte. „Să iubești înseamnă să ai curaj."

O să las mândria la o parte și o să fiu curajoasă. O să-mi îngădui această libertate, sperând că fac ceea ce trebuie, pentru că nu pot să mai trec o dată prin asta.

El apare și îmi zâmbește când ni se întâlnesc privirile. Mă cuprinde nerăbdarea, iar pasul îmi saltă ușor, apoi o iau la goană, sărind în brațele care mă așteaptă. Ne strângem cu putere, încătușați în îmbrățișare. Nu vorbim; nu ne sărutăm; doar ne strângem în brațe.

Agățându-ne cu disperare de speranța că putem trece peste asta.

Umbrele mele sunt alungate o vreme.

— Mi-a fost dor de tine! șoptește el în părul meu.

— Și mie mi-a fost dor de tine!

El se apleacă și îmi acoperă gura cu buzele lui, uitând amândoi unde suntem. Limba lui alunecă ușor printre buzele mele deschise, îmi ține fața cu amândouă mâinile și ne abandonăm acestei clipe. Sărutul lui e tandru și, mai important, familiar.

Cu el, sunt acasă!

O oră mai târziu, intrăm în apartamentul meu, ținându-ne de mână.

De-abia am vorbit în drum spre casă. Am stat în poala lui, cuibărită în siguranță în brațele lui vânjoase, și m-am

bucurat de apropierea lui. Buzele lui mi-au atins tâmpla întruna în timp ce mă ținea strâns, ca și cum nu-i venea să creadă că sunt acolo, cu el.

Mi-a lipsit apropierea asta. Apropierea noastră.

Nici măcar nu e vorba de sex. Adică, a fost la început. Dar inima mea a eclipsat orice nevoie fizică pe care o are corpul meu. Știu că e la fel și pentru el.

Mă întoarce spre el și mă privește în ochi.

— Em... Se oprește, de parcă își caută cuvintele potrivite în gând, apoi spune: Îți jur, din acest moment, tu ești totul pentru mine. Noua noastră viață împreună... începe chiar acum.

Îi zâmbesc, iar ochii mi se umplu de lacrimi din nou.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc.

Ne sărutăm și, spre deosebire de tandrețea pe care am împărtășit-o în ultima oră, ne cuprinde o disperare nouă.

Deodată, îl doresc... cu totul.

— Du-mă în pat!

Mă ia în brațe și mă duce în cameră ca pe o mireasă, apoi mă așază în picioare în fața lui. Își coboară buzele pe gâtul meu, iar eu zâmbesc, uitându-mă în tavan, în timp ce pielea mi se face de găină. Mă mușcă cu o furie pe care mi-o amintesc atât de bine.

O, ce dor mi-a fost de el!

Îi ridic cămașa peste cap și o arunc într-o parte, iar el face la fel cu a mea. Devenim niște animale care-și smulg hainele unul de pe altul. Nu e nimic între noi acum. Doar piele... și dragoste.

Mă sărută ușor când mă întinde pe pat, iar buzele lui îmi ating gâtul și apoi încep să coboare, iar eu mă agăț de el.

— Nu, am nevoie de tine aici, cu mine!

Ne uităm unul la altul ca într-un fel de experiență nepământeană. *E ceva special.*

Mi-aș dori să pot îmbutelia momentul ăsta.

— Acum, Jim, șoptesc eu, am nevoie de tine acum!

El închide ochii de plăcere și se întinde deasupra mea; buzele noastre se unesc, picioarele mele se desfac și-i înconjoară trupul masiv în timp ce se freacă de al meu, căutându-și propria eliberare.

Cu un zvâcnet adânc și hotărât, alunecă înăuntrul meu. Amândoi gemem de plăcere.

— La dracu', Em! șoptește el îngropat în gâtul meu.

Mă agăț de el, călare pe valul de plăcere dintre noi.

— Știu, iubitule, știu!

Se retrage și se împinge din nou, iar corpul meu se ridică odată cu al lui.

Nevoia de mai mult ne copleșește și, curând, încep să mă zvârcolesc sub el.

— Fute-mă! scâncesc eu. Doamne, dă-mi-o tare!

El se retrage și izbește din nou, golindu-mi plămânii de aer. Îmi așază picioarele pe umerii lui și, urmărindu-mă cu ochii întunecați cum mă străduiesc să-l primesc, începe să mă călărească.

Mișcări lungi, dure, chinuitoare – patul începe să se lovească de perete, iar eu nu pot face nimic altceva decât să-l privesc pe exemplarul acesta perfect de mascul în toată splendoarea lui.

Jameson Miles e cea mai sexuală persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Totul la el strigă „fute-mă".

Să-l vezi în vâltoarea pasiunii, când se străduiește să-și păstreze controlul, este fantezia supremă a oricărei

femei; e ca o bombă sexuală cu ceas așteptând să explodeze. Pielea lui se acoperă de sudoare; părul negru îi atârnă pe frunte, iar răsuflarea i se întretaie, chinuindu-se să-și amâne orgasmul.

Începe să pompeze în viteză, iar arsura posedării mă copleșește, așa că mă prăvălesc în abis. Scot un strigăt când orgasmul devastator mă sfâșie în bucăți.

Corpul meu se contractă cu putere în jurul lui.

— Futu-i, futu-i, futu-i! strigă el și se împinge întruna înăuntrul meu.

Sunetul patului care se lovește cu forță de perete răsună în tot apartamentul.

El își dă capul pe spate, rămâne înfipt adânc și geme cu putere când își dă drumul în forță și adânc în mine.

Și apoi ne sărutăm, iar lumea mea revine la normal. La locul de care mi-a fost atât, atât de dor!

Emoția dintre noi e atât de puternică, încât îmi apar lacrimi în ochi.

— Bun-venit acasă, iepuraș futăcios! șoptește el cu gura lipită de a mea. Bun-venit acasă!

O săptămână mai târziu

— Trebuie să scriem încă un articol, de genul ce se întâmplă cu ei acum, spune Athena când suntem împreună lângă imprimantă.

— Da, știu. O să revăd notițele după-amiază, imediat ce am ocazia.

Biroul e foarte animat astăzi; știrea s-a aflat aseară. Un senator căsătorit a fost implicat într-un scandal cu secretara lui, iar telefoanele sună fără oprire.

Oamenii roiesc peste tot, încercând să descifreze adevărul, în timp ce zvonurile circulă amețitor.

Îmi vine greu să mă concentrez, la drept vorbind. Sunt euforică din pricina lui Jameson. Cred că pot să spun cu adevărat că am intrat în Clubul Miles-High.

Săptămâna trecută a fost... *magică*.

Sunt îndrăgostită până peste cap de acest bărbat. Ne-am mutat în apartamentul lui în weekend. Orice reținere aș fi avut a dispărut în sfârșit.

Aud un sunet neobișnuit în birou, iar eu și Athena ridicăm privirile odată cu restul angajaților. Aud „Piña Colada Song" și mă încrunt când îl văd pe Jameson trecând printre mese.

Tristan e lângă el și ține un casetofon demodat, iar melodia familiară răsună prin birou.

„Dacă îți place piña colada
Și să fii prins în ploaie."

— Ce Dumnezeu? mă încrunt eu.

Jameson zâmbește optimist și se apropie de mine. Mă privește în ochi.

Toți din birou amuțesc cu ochii la noi.

— Emily Foster, spune el.

— Da?

Se așază într-un genunchi. Toată lumea icnește la unison. Îmi acopăr gura cu mâna.

— Vrei să fii soția mea? mă întreabă el și deschide o cutie neagră și ridică un inel cu diamant.

Mă uit la el o clipă, iar creierul dă rateu.

E adevărat?

Mă uit la Tristan. Sunt întru totul șocată.

— Eu sunt DJ-ul.

Tristan rânjește și bate cu palma în casetofon, foarte mândru de el.

— Ești nebun de legat! șoptesc eu.

— Asta e dovada, murmură Jameson, încă stând în genunchi, și se uită la mine.

Fac ochii mari. Sunt șocată până în adâncul sufletului.

— Răspunde la întrebare! insistă el.

Dau din cap, chicotind, în timp ce „The Piña Colada Song" răsună în birou.

— Da!

Îmi pune inelul pe deget.

E un diamant oval, montat pe o verigă subțire de aur, și îl privesc încă înmărmurită.

Mă aplec spre el și ne sărutăm în timp ce biroul se umple de râsete și strigăte. Lumea bate din palme, iar noi râdem și ne sărutăm.

Nu pot să cred ce se întâmplă!

El se ridică și mă ia în brațe.

— Ce zici, e destul de siropos pentru tine? mă întreabă, zâmbind.

Chicotesc și-l strâng cu putere.

— Siropos la un alt nivel – și perfect. Te iubesc, domnule Miles!

Piesa se termină, iar Tristan apasă pe buton și o ia de la început. Toți angajații ne aclamă. Jameson râde stânjenit și se apleacă să mă sărute.

— Ce nu fac eu pentru tine, Emily Foster, ce nu fac eu?!

Epilog

O lună mai târziu

CITESC ARTICOLUL ÎN ZIAR.

Hayden Morris și Lara Aspin au fost condamnați în mod oficial pentru delapidarea a șapte milioane de dolari de la Miles Media.

Ca într-o poveste modernă cu Bonnie și Clyde, așa cum a fost descrisă, cei doi, care aveau o relație de cinci ani, au comis frauda pe o perioadă de trei ani. Infracțiunea ar fi rămas nedescoperită și nu au fost prinși decât atunci când Morris a fost concediat de Miles Media.

Motivați de dorința de răzbunare, au decis în mod aberant să-i însceneze totul lui Jameson Miles. Totul s-a întors împotriva lor, iar această decizie le-a pecetluit soarta. Cei doi vor fi închiși timp de zece ani în penitenciare de stat diferite.

Jameson Miles a fost exonerat de orice acuzație. Miles Media a urcat astăzi pe o nouă treaptă la bursa de valori, pentru prima dată din aprilie 2018.

Zâmbesc larg. Mi se pare că totul s-a întâmplat de mult de tot – acum o viață, sinceră să fiu.

Slavă Cerului că s-a terminat tot!

Avem de planificat o nuntă. Jameson mi-a acordat trei luni. Avem atât de multe de făcut, atât de multe decizii de luat! Unde ne vom căsători? Habar nu am! Jameson a spus că eu trebuie să aleg destinația, pentru că, atâta vreme cât sunt acolo, nu-i pasă unde se întâmplă.

Aștept pe trotuar în parcarea subterană. E vineri după-amiază.

— Ce-a spus că face? îl întreb încruntată pe Alan.

— Cred că vei fi plăcut surprinsă, îmi răspunde el și rânjește.

Mă încrunt și mă gândesc la posibilități. Jameson s-a purtat ciudat toată săptămâna. Vorbește în secret la telefon și e tare mândru de el. Poate a închiriat localul pentru nuntă fără să știu?

Așa sper – ca să mă ajute.

Aud un scrâșnet, ridic privirea și mă încrunt. Bessie înaintează săltând spre noi cu Jameson la volan, iar Alan izbucnește în râs.

Rămân cu gura căscată de uimire.

— Ce Dumnezeu? șoptesc eu.

Jameson oprește lângă mine, iar eu deschid portiera.

— Te duc undeva?

Jameson zâmbește și-mi face cu ochiul.

Eu râd în hohote.

— Ce faci?

— Te duc undeva câteva zile.

— Serios?

— Lucrurile tale sunt deja în portbagaj.

— În Bessie? mă bâlbâi eu.

— Da, în Bitchy. Am împrumutat-o de la Viagra Mike. Deși trebuie să-ți spun că ți-am comandat un Range Rover nou. Bessie e insuportabilă.

— Snob ce ești! chicotesc, apoi mă întorc și-l îmbrățișez pe Alan încântată.

El râde.

— Să aveți un weekend minunat, domnișoară Foster! spune el și mă ajută să urc în mașină.

Mă aplec și-l trag pe Jameson și-i sărut fața.

— Îmi place că ai împrumutat-o pe Bessie pentru mine.

Jameson claxonează.

— La revedere, Alan! strigă el și îi face cu mâna, cu mișcări ample și exagerate.

Râd în hohote de comportamentul său, deloc tipic pentru el.

— La revedere, Alan!

Ieșim săltând din parcare, el îmi ia mâna și o sărută.

— Unde vrei să mergem, iepurașul meu futăcios?

Îi zâmbesc bărbatului meu frumos.

— La dracu-n praznic!

Două ore mai târziu

Jameson intră pe aleea de la Arndell, iar eu încep să sar entuziasmată pe scaun.

— Mergem la casa noastră? îl întreb.

— Da, am închiriat-o pentru weekend!

Îmi desfac centura și mă apropii de el, acoperindu-i fața cu sărutări în timp ce înaintăm pe alee, iar el

chicotește, văzând ce copilărește mă comport. Ajungem la casa cea veche, iar eu ies din mașină înainte chiar de a se opri, apoi alerg la ușa de la intrare. Mă întorc și mă uit la priveliștea domeniului frumos.

— O, Jameson, ce mult îmi place locul ăsta!

Zâmbesc visătoare când vine din spate.

— Știu! îmi răspunde și îmi întinde un breloc legat cu o fundă roșie.

Mă încrunt și mă uit la cheia din palma mea.

— De asta am cumpărat-o pentru tine.

Mă uit în ochii lui.

— Poftim?

— Aha. M-am gândit că am putea sta aici în weekend și de sărbători.

— Ți-ai propus să fii omul mlaștinii cu mine? șoptesc eu, mirată.

El se ridică și mă ia în brațe.

— Aș putea fi orice, Emily Foster, câtă vreme sunt cu tine.

Mulțumiri

NU EXISTĂ CUVINTE PENTRU A MULȚUMI CUM SE CUVINE echipei mele minunate.

Eu nu îmi scriu cărțile de una singură. Am o armată în spate.

Cea mai bună armată din lume.

Kellie, cea mai grozavă asistentă personală de pe pământ.

Ești uluitoare! Îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine!

Keeley, nu ești doar o fiică minunată, ci și o angajată grozavă. Îți mulțumesc că ai vrut să lucrăm împreună! Înseamnă mult pentru mine.

Pentru cititorii mei beta nemaipomeniți: mama, Vicki, Am, Rachel, Nicole, Lisa K., Lisa D., Nadia și Charlotte. Vă sunt recunoscătoare! Îndurați multe și nu vă plângeți niciodată, nici măcar când vă fac să așteptați capitolul următor. Nu voi ști niciodată cum de am avut atât de mult noroc să faceți parte din viața mea și să vă pot numi prietenele mele.

Dragă Rena, ai apărut în viața mea ca o gură de aer proaspăt și cumva m-ai adoptat. Mulțumesc că ai crezut

în mine! Ești yinul pentru yangul meu, tic-ul pentru tac-ul meu.

Vic, mă faci să fiu mai bună și prețuiesc foarte mult prietenia ta!

Virginia, îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine! Apreciez nespus de mult!

Pentru ticăloșii mei motivați: vă iubesc la nebunie! Știți voi cine sunteți.

Pentru Linda și echipa mea de PR de la Forward: ați fost alături de mine încă de la început și veți fi alături de mine până la final. Vă mulțumesc pentru tot!

Pentru fetele mele din Echipa Lebedelor: simt că pot să fac orice dacă vă am pe voi alături. Mulțumesc că mă faceți să râd în fiecare zi!

Anul acesta adaug pe cineva pe listă:

Amazon.

Mulțumesc că mi-ați oferit o platformă extraordinară care aduce cărțile mele la viață.

Sunt propria mea șefă.

Încrederea și sprijinul oferit de voi față de munca mea în ultimul an au fost ceva de-a dreptul extraordinar.

Și pentru cele patru motive pentru care trăiesc, soțul meu și cei trei copii frumoși.

Iubirea voastră e drogul, motivația și chemarea mea.

Fără voi, nu am nimic!

Tot ce fac, fac pentru voi.

Recunoștință.

Calitatea de a fi recunoscătoare.

Dorința de a prețui și a întoarce bunătatea.

Încrederea în univers.

Întotdeauna ne răsplătește.